KOZA

roman

Joey

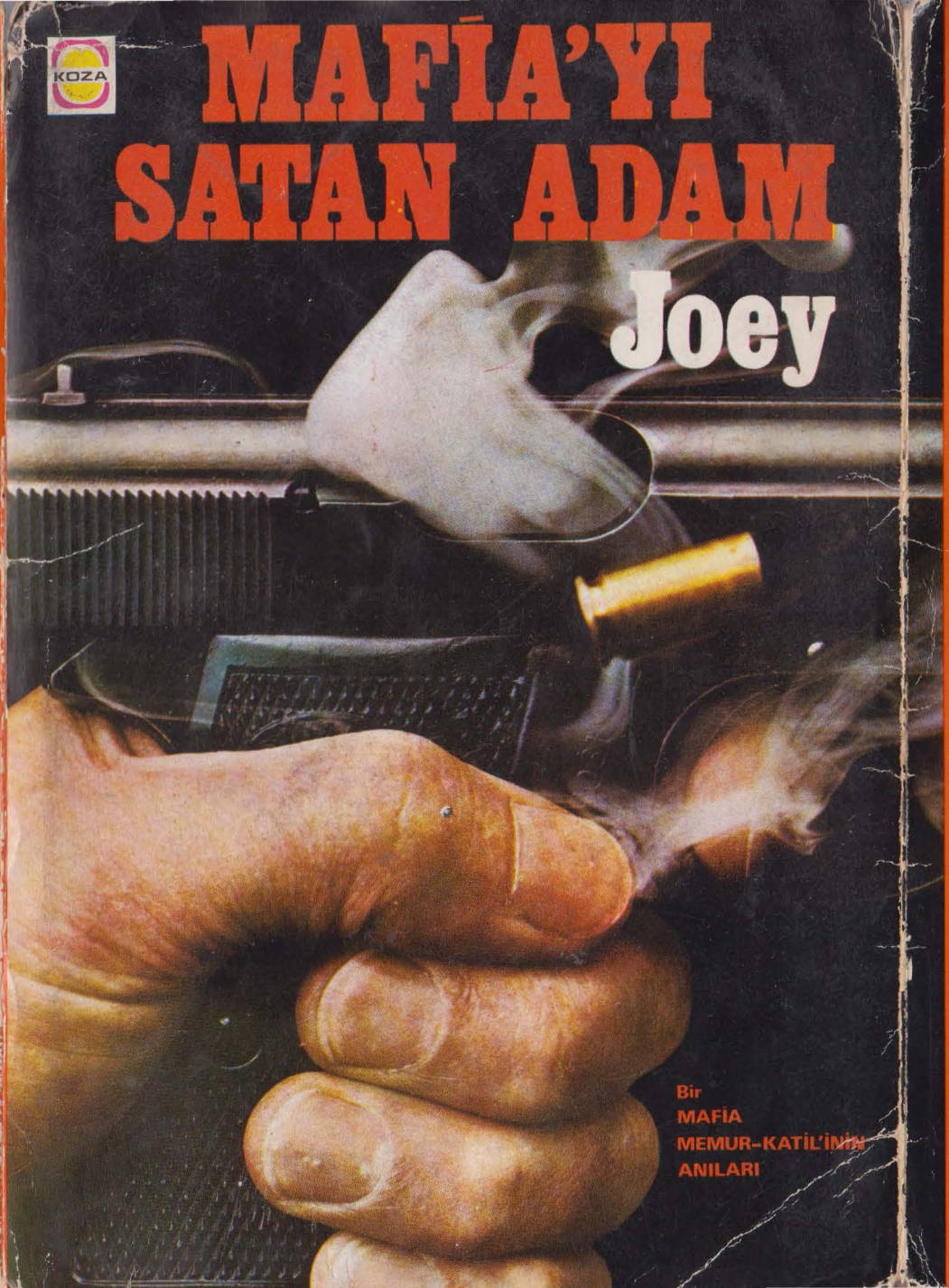
MAFİA'YI SATAN ADAM

7

KOZA

MAFİA'YI SATAN ADAM

Joey

Bir
MAFİA
MEMUR-KATİL'İNİN
ANILARI

MAFİA'YI SATAN ADAM

Daha önce okumuş olduğunuz bu türdeki bütün kitaplardan daha gerçekci olan "MAFİA'YI SATAN ADAM" da meslekten, memur-bir katilin gözüyle, "örgütlenmiş suç"ele alınmaktadır. Joey, 25 yıldan beri "yeraltı dünyası"nda yaşamakta ve çalışmaktadır. Bu kitap, hayatının ve Mafia'nın ne biçimde çalıştığının hikâyesidir. Ortak bahisten tefeciliğe, kaçakcılıktan adam kaçırmaya, kaçak içki yapmaktan porno filmler çevirmeye, işkenceden adam öldürmeye kadar Mafia'nın el attığı bütün iş alanlarını kapsamaktadır. Adam öldürme, Joey'in uzmanlığına giren bir daldır.

"Bir kimseyi öldürmek için üç şey gereklidir: Silah, kurşun ve yürek."

Bunu söyleyen Joey'dir, ısmarlama adam öldürür. "Çete, benim kim olduğumu bilse, hemen öldürürdü" diyerek adını ve kimliğini saklamaktadır. Tüyler ürpertici hikâyesini okuduğunuzda bunları anlatmakla hayatını nasıl tehlikeye attığını siz de kabul edeceksiniz.

«MAFİA'YI SATAN ADAM»

Joey

JOEY

MAFİA'YI SATAN ADAM

Türkçesi :
Mine ÜNEL

«Mafia'yı Satan Adam Killer» ● Joey'un romanı ● Koza Yayınları, Roman Dizisi 7 ● Dilimize çeviren : Mine Ünel ● Kapak düzeni İbrahim Köktürk ● Dizgi, Baskı Uycan Matbaası ● Düzelti P. Yüce ● Kapak filmleri Zafer Ofset ● Baskı Disko Press Matbaası ● Cilt Murat Mücellithanesi ● Yayın hakkı (Copyright) Playboy Book Division ONK/Koza Yayınları Ticaret Ltd. Şti. (Nuruosmaniye Cad. Özaydın Han, Kat 4, Daire 6 - 7. Tel. 22 00 26, İstanbul)

Birinci Baskı : Mart 1974

ÖNSÖZ

Joey, gerçek bir iş adamıdır. Yıllardır seyyar satıcılıktan, örgüt tahsildarlığına, örgüt fedailiğine kadar çeşitli işler tutmuştur. Bağlı olduğu örgüt, çalışmasından genellikle memnun kalmıştır.

Joey'un işi, cinayettir. Gördüğü hizmetlerden ikisi, öldürmek ve yoketmektir. Tuttuğu işte bu hizmetler çok aranır. Joey, hiçbir zaman iş istemek için kapı çalmaz.

Joey ile bundan birkaç yıl önce tanışmıştım. O zamanlar mesleğinde gözden düşmeye başlamıştı. Patronlarının hiç hoşlanmadıkları bir tutkusu vardı: Kumarbazdı. At yarışları, basketbol ve futbol maçları, kâğıt oyunları, barbut, hattâ böcek yarışları üzerine bahse girmeye can atan bir kumarbazdı. Nerede bir kumar dümeni çevrilse, Joey elleri cebinde, orada bitiverirdi. Kumar için öl deseler gıkı çıkmazdı.

Bugün Joey artık o eski aranan *'icracı'* değildir, ama işini beceremediğinden gelmiyor bu. Aslında görülmemiş bir şaşmazlıkla çalışır. Fakat artık işi vaktinde kotarmak titizliği kal-

mamıştır. O gün çevireceği bir kumar, girişeceği bir bahis varsa, yerine getirmeyi üzerine aldığı iş, bekleyebilir diye düşünür. Bir yolculuk için avans olarak verdikleri para, üçüncü yarışta suyunu çekmiştir bile. Joey parayı kurtarmak için dördüncü, beşinci ve altıncı yarışlarda şansını denerken yolculuk ister istemez gecikmiştir. Üstesinden gelip geri alırsa parayı, biraz geç de olsa yine işine çıkar.

Ama örgütlenmiş cinayet şebekelerinde işe geç kalmak, ortalıkta hiç görünmemek demektir. Son yıllarda Joey *'sık sık geç kalan biri'* diye ün salmaya başlamıştır. Hâlâ *'iş'* çıkmaktadır, hiç olmazsa teklif edilmektedir; ancak, Joey iş yerine müşterek bahis gişesi önüne gitmeyi tercih etmektedir.

Dedektif olduğum zamanlar Joey'un şanını duymuştum ama onunla ancak polislikten ayrıldıktan sonra tanışmak fırsatını buldum. Buluşmamız, benim araştırmalarımdan çok Joey'un marifetiydi. Cinayet şebekeleri hakkında hazırladığım raporları okumuştu. Beğenmişti bunları ama o daha fazlasını biliyordu. Belki de benim bu konuda ne kadar bilgi sahibi olduğumu biliyordu da, bilmediklerimin ne kadar çok olduğunu gösterip, beni etkilemek çabasıyla istemişti buluşmamızı.

Bilmediklerimi bana aktarmak işini böyle üzerine aldı. New York şehrinde polisin nasıl para yediği meselesi mi? «Bak,» derdi; «haklısın ama, ben sana polise nasıl para yedirildiğini göstereyim.» Ardından Maliye Bakanlığınca açılan yüksek seviyede bir kursa benzeyen bir rüşvet dersi verirdi.

«Colombo'yu kimin vurduğu hiç önemli değil,» derdi. «Sen niçin vurulduğunu biliyor musun?» Ve yine doğrusunu anlatırdı. Zamanla Joey benim uzmanlarımdan biri haline geldi ve üstelik sızdırdığı bilgileri başka kaynaklardan da doğrultabilirdim. Her zaman, her şeyi bilirdi fakat hayatın sürekliliğini sağlayan garip kurala sadık kalarak asla ad vermezdi. Eğer ben bir ad verecek olursam, bunu soruşturduğu olurdu. Ama kendisi asla gönüllü değildi ad vermeye.

Joey, gammaz değildir. Güvenilir bir kabadayıdır o. Ama

hoş bir tarafı vardır. Sizin verdiğiniz bilginin de doğru olmasını ister. Ona kalırsa, şimdiye kadar cinayet şebekeleri hakkında anlatılanlar, hep yalan yanlış şeylerdir. Joey'a bakılırsa, bu cinayetten de büyük bir cinayettir. O sadece adam öldürmüştür ama sözde cinayet şebekesi uzmanı geçinen çok kişi, cinayet şebekeleriyle ilgili gerçekleri öldürmektedir.

Kirli iş şebekelerini lânetleyen doğruculara şu cevabı verir: «Ha, güzel lâf etmiş. Ama bunu söyleyen orospu çocuğu ya kerhanenin ilk müşterisi, ya da hırsızlık mallarının ilk alıcısıdır. Hem de toptan kaldırmak ister malı, hergele! Çünkü hırsızlık dümeni olduğunu bilir.»

Joey, bugün yarı emekli gibidir. Arada bir yine *'iş tutar'* sa da ancak paraya ihtiyacı olduğu zamanlardadır bu. Yani, kazandığından çok kaybettiyse ya da bir *'dost'*, üstelik hatırı sayılır bir dost bir ricada, önemli bir ricada bulunursa. Joey *'vurucu adam'*dır. Kiralık katildir. Katil! Joey, hâlâ anasının gözü bir heriftir. Şimdiye kadar kaç kişiyi hakladığını bilmiyorum. Kendisi, otuzsekiz diyor. Joey şöyle ya da böyle olabilir; fakat tek bir yalanını görmedim, hiç olmazsa bana yalan söylemedi. Belki de bu yüzden ona bugüne kadar, 'kim, nerede, ne zaman,' gibi can sıkıcı sorular sormak gereğini duymadım.

Neşelendiğinde eski günlerden söz eder. Ad verdiği de olur ama buna parmak basasınız diye değil. «...'nın işi, o hayvanı vurup oracıkta bırakmak vardı, diğerleri görüp de ders alsınlar diye.»

Alınacak ders hep aynıydı; borcunu ödemek ya da bir diğer şebeke patronunun faaliyet sahasından elini eteğini çekmek; ya da *'basamakları fazla çabuk tırmanmaya kalkışmamak!'*

Joey cinayet sendikası içinde belirli bir şebekenin, bir ailenin adamı olmaktan çok özel çalışan biriydi. Belki de özel çalıştığı için bu kadar sık aranıyordu. Belirli bir grubun adamı olarak bellenmeyince, herkesin hesabına çalışmak imkânını

buluyordu. Bir kıyıdan öbür kıyıya kadar, her yerde iş tutardı. Aletleri de bir baseball sopası, bir bilardo ıskatası ya da tabancaydı. Onun da bütün ustalar gibi tek tercih ettiği silah, 38'lik bir revolverdi.

Bir insan neden kiralık katil olur? Doğrusu nedenini bilmiyorum bunun. Aynı soruyu Joey'a sorun, size bunu anlatmak için birbirini tutmayan binlerce laf eder. Aslında o da bilmez nedenini. Fakat bir zamanlar kiralık katil olduğunu da inkâr etmez. Çıkarı için kılını kıpırdatmadan adam öldüren ve pişmanlık duymadığını söyleyen biridir. Hastalıklı toplumumuzun iyi para alan, ısrarla aranan faal üyelerinden biri yani.

Joey, her şeye alayla bakar. Arkadaşlık dışında, pek az inancı vardır. Ama arkadaşlık dendi mi, akan sular durur. Yalnız, çok isteyen bir dosttur. Anlayış, sevgi, kabul edilmek ister hep. Ciddidir ve bağışlamak nedir, bilmez. Eğer onun d o s t u y s a n ı z, Tanrı aşkına; sakın size falancanın kötü bir şey yaptığını söylemeyin! Joey'un bakışları birden donuklaşır, size daha da sokulur. «Ne oldu?» diye sorar. Olanı öğrendikten sonra Joey, birden kalkar, gider. Aradan bir gün, ya da bir hafta geçtikten sonra Joey işini becermiş olarak döner. Size kötülük eden, kendisini çatlamış bir kafatası ya da kırık bir burun, kol ya da bacakla bırakan birinin mutlaka ziyaretini kabul etmiş demektir. Joey, arkadaşlık konusunda çok ciddidir.

Zaman ve koşullar başka olsaydı, Joey'un büyük bir doktor, avukat ya da bir iş adamı olabileceğini söylemek kolaydır. Oysa, ben öyle sanmıyorum. Ama bunu söylerken Joey'un kafası hiç çalışmaz demek istemiyorum. Yalnız, Joey'u Joey yapan, başarıyı parayla ölçen toplumdur. Joey da keseyi kolay ve çabuk doldurmanın yolunu keşfedenlerdendir.

Joey az değil, çok para kazanmıştır. Çok para da kaybetmiştir. «Ama artık her şey bitti, geçmişte kaldı,» der. Şimdi artık bunlardan söz etmenin sırası gelmiştir. Burada Joey

hakkında öğreneceğimiz çok şey var. Belki kendi hakkımızda da .Bu hikâye, Joey'un hikâyesidir. Hatırladığı, bir parça da özendiği hayatının hikâyesidir. Yirmi yıldır bu işin içindedir o. Dolayısıyle bu kitap, cinayet şebekeleri hakkında onun kişisel görüşlerini yansıtmaktadır. Anlatılanların yüzde yüz doğru olduğuna yemin edemem tabii. Öyle sanıyorum ki, yine de yüzde 80, 90 kadarı doğrudur.

Joey, anlattığı adama güvenebileceğini hissettikten sonra, bu işi benimsedi. Joey gibi adamlar affedilmeyi beklemezler. Duygusal yapıları içinde bu yabancı bir histir. Kabul edilmek, övülmek, sayılmak... Onların bekledikleri sosyal ve duygusal armağanlar bunlardır. Cinayet şebekelerinin içinde adamınız varsa, sorun onlara Joey'u, mutlaka tanıyacaklardır. Pek azı kendisini görmüştür ama çoğu ününü duymuştur. Patronlar onu daha iyi tanırlar. Onu kiralayanlar, patronlardır. Patron yardımcıları da onu iyi tanırlar. Çünkü beceriksizliklerini temizlemek için gönderilen adam, Joey'dur. Sokak serserilerine gelince, onlar yalnız adını işitmişlerdir. Çünkü o hepsinden çok farklıydı.

Joey'u ben de tanırım, ama asıl adını bilmiyorum. Bir sürü ad kullanmıştır. Nerede oturduğunu da bilmem. Telefon numarasını da. Canı isteyince, Joey beni arar. Ben Joey'u hiç aramadım.

Şimdi onun üzerinde çok şeyler öğreneceksiniz. Sonunda razı oldu anlatmaya. Neden mi? Bunun cevabı, bilmece gibi bir şey. Kendi bildiği nedenlerden ötürü anlatmak istedi... tahmin edilemeyecek kadar çok nedenlerden ötürü. Yalnız gerçek olan iki şey var. Listenin başında para ve bencillik gelecek. Para, çünkü bugün bile hâlâ çok hızlı bir kumarbazdır Joey. Ve kumarbazların daima paraya ihtiyaçları vardır.

Bencilliğe gelince, bütün ustalık günlerini arkada bırakanlar gibi, Joey da zamanında ne yaman bir kişi olduğunu bilmek ister; daha da ileri giderek, bunu sizin de bilmenizi ister.

Ya, işte böyle, dünyamızda bir de Joey diye birileri var. Ve gerçekte yaşadığımız şu toplumumuzun iğrençliği içinde varolan biridir.

Chris Borgen
CBS — TV Polis Muhabiri

7 Şubat 1973

GİRİŞ

«Fakir bir çocukken, eğitimsiz ve malî destek görmeden yetişip büyümenin ne kadar çetin bir şey olduğunu çoktan öğrenmişti. Fakat vaktini, bu düzeni yere batırmakla, ülkesinin sözde hastalığına diş bilemekle geçirmedi.
O da kendisinden önce milyonlarca insanın yaptığı ve şimdi de yapılan şeyi tekrarladı; yeryüzündeki en iyi ülkede, kendisi ve ailesi için bir hayat kurmak amacıyla çalıştı.»

1972'de, Al Smith'i Anma Töreni'nde konuşan Başkan Yardımcısı Spiro Agnew'un sözleri.

BİR GÜN «Joey»un mezar taşına da pekâlâ bu sözler yazılabilir. O da ekonomik krizin en hareketli günlerinde dünyaya gelmiş; çocukluğunda kendisini evlât edinenlerin yanında kalmış ve en sonunda da, yaşamak için gayri meşru işlerde, lotaryacılıkta karar kılmıştı. Bu işe de, Bronx'ta bir köşe başında başlamış, yavaş yavaş kiralık katilliğe kadar yükselmişti.

«Joey», adam öldürür. Ekmeğini kazandığı yollardan biri de budur. İşe başladığından bu yana dört milyon dolardan fazla kazandığını tahmin etmektedir. Büyük başarı! Ayrıca, hiç-

bir zaman suçu sabit görülüp hüküm giymemiştir. Bu da büyük bir başarıdır.

«Joey»la konuşmadan önce, kirli işler dünyası üzerine bildiklerim, **«Amansızlar»** ve **«Baba»**dan, gazete, dergi ve birkaç kitapla söylenti ve saat altı haberlerinden edindiğim yarı hazmedilmiş bazı olaylardan ibaretti. Bir **«Örgüt Katili»** ile çalışma teklif edildiğinde, biraz çekindiğimi itiraf ediyorum. Fakat en ağır basan duygum, meraktı. Dürüst, iyi yürekli, yüzde yüz garantili, iş yaptıklarına büyük kazanç sağlayan bir katilin nasıl biri olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden öğrenmek istedim.

«Joey», hayatıma gürültülü bir lokomotif ne kadar **'zarif'** olabilirse öyle girdi. Odama paldır küldür daldığında, fermuarı yarıya kadar çekili siyah bir deri ceket ve fiyakalı bir T-shirt giyiyordu. Siyah saçları 1955 modasında, dikkatle geriye taranmıştı. Boy olarak normalden biraz kısa olmakla beraber, umduğu gibi geniş omuzları, geniş bir göğsü ve adaleli kolları vardı. «Ne dersin, delikanlı,» diye gürleyerek elini uzattı. «Geç kaldığım için kusura bakma! Berber arıyordum. Benimki geçen hafta öldürüldü de.»

Bu sözler hiç de içimi ferahlatacak soyundan değildi, fakat adamın domino oynarken bir uyuşturucu madde müptelâsı tarafından haklandığını ekleyince rahatladım.

Yavaş yavaş «Joey» bana hayat hikâyesini anlatmaya başladı. Bu anlatma aylarca sürdü. New York'ta, Los Angeles'de, bir gün Chicago'da cereyan eden bir sürü bölük-pörçük hikâyeyi sayısız akşam yemeklerinde dinledim, anlattıklarını bandlara kaydederek bir araya topladım. Bu arada bol bol güldük, bir sürü spor karşılaşmalarına birlikte gittik ve kirli işler örgütünü her yönüyle inceledik. Çalışmalarımızın sonunda da işte bu kitap meydana geldi.

Onun **«Benim kitabım»** dediği bu kitap, bir takım adları vermeyi ve cesetlerin nerelerde gömülü olduğunun açıklanacağına dair söz veren, hayret verici **'ifşaat'**lardan biri olarak

planlanmamıştı. Burada gerçek adlar ve olaylar varsa da, bunların ötekilerden farklı bir şekilde verildiğini sanıyorum. Kitabın, örgütün günlük işlerinin portresini çizmesi öngörülmüştü; kumar işletmesinin nasıl kurulduğu, nasıl müşterek bahise girildiği, lotaryanın nasıl oynandığı, tefecilerin nerelerde buluştukları, uyuşturucu madde kaçakçılığı, dolu kamyon kaçırmak ve adam öldürmek gibi. Bir keresinde «Joey», **'Tüketicinin Örgüt Rehberi'** diye alay etmişti yazdıklarımla.

Kitap, Amerikan toplumunda bir başarının da hikâyesidir. Bir katilin otobiyografisidir. «Joey»un hikâyesi, yani. Kitabı okuyup bitirdiğinizde onun aklının nasıl çalıştığını anlayacaksınız. Öldürmenin nasıl bir meslek haline gelebileceğini göreceksiniz. Bu sayfalarda «Joey», geçmişiyle şimdinin durumunu, sevgi ile nefretini; başarı ile başarısızlıklarını olanca ayrıntıları ile dile getirmiştir. Sadece korkudan söz edilmemektedir. Tanıştığımız ilk günden beri, yeri geldikçe, duyguları arasında korkuya yer vermediğini tekrarlamıştır.

Aylar sonra «Joey»la dost olduk. Zaman zaman onun birbiri ardından 'filanca herifi başından vurduğunu,' ya da 'falanca adamı parça parça etmekle tehdit ettiğini' dinlemekten sabrım taşardı. Fakat tanıdığım ve sevdiğim adamla büyük bir soğukkanlılıkla parçalara ayırdığımız şiddet adamını ayırmasını öğrendim. Küçük yeğenlerimle oyun oynamasını seyrederken bana anlattıklarına inanmakta güçlük çektiğim de olmadı değil.

Fakat «Joey»u başka durumlarda da gördüm. Los Angeles'de bir lokantada, bazı arkadaşlarım ve Joey ile yemek yiyorduk. Benim yaşımda biri, «Joey»ya, «Git de dibini dövdür diyen biri çıksa ne yapacağını» sordu. Joey çatalı kapıp, arkadaşımın gırtlağına dayayarak, başını yukarı itti ve: «Bunu söyleyen, şimdi ne yapacak acaba?» diye sordu. Arkadaşım da verecek cevap bulamadı. O an çok sıkıcı bir andı doğrusu.

Fakat böyle zamanları çok enderdi. Bu kitabın, «Joey»un

nedameti olacağına inanmaya başlamıştım. Fakat o, durumu bambaşka görüyordu, tabii.

Kitabı neden yayınlamak istediği hakkında çeşitli nedenler ileri sürdü. Bunların hiçbiri tam olarak inandırıcı değildi, hiçbiri de inanılmayacak şeyler değildi. Bronx aksanıyla bana; «Örgüt mensupları halka hayvan gibi tanıtıldılar. Oysa bizler, hiç de o kadar kötü yaratıklar değiliz. Bizler toplumun ihtiyacını karşılayan kişileriz. İnsanlara sadece istedikleri şeyleri sağlarız. Kimsenin canını yakmak niyetinde değiliz. Herkesin bunu böyle bilmesini istiyorum!» dedi.

Bir seferinde de emeklilikten söz etti: «Artık yeteri kadar çalıştığımı sanıyorum. İşi bırakmayı düşünüyorum.»

Bu kitabın yayınlanmasını istemesinin başka nedenleri de var, sanıyorum. «Joey», çevresindeki geleneksel örgüt yapısının çöktüğünü görüyor, geleneksel **«Susmak Yemini»** her gün bozuluyor. Ve o da bu durumda kendi payına düşeni almak istiyor.

Son olarak, bu kitabın «Joey»un anıtı olduğunu söyleyebilirim. Onun da aramızda olduğunu ve sağ kalmayı becerebildiğini doğruluyor. Kitap, bencilliğin tatminidir ve «Joey» da bencildir.

Bir gün, kendisine örgüt «Joey»un kim olduğunu keşfederse, ne olur diye sordum. Duraklamadan, «Kim olduğumu keşfederlerse, beni öldürürler. Hiç şüphen olmasın,» dedi. Durumu, belki fazla trajediye getiriyordu; belki de haklıydı. Fakat gerçek kimliğini saklamak için bir takım tedbirler alınmıştır. Bazı hallerde adlar, tarihler ve yerler değiştirilmiştir suçluyu korumak için. Bu kitapta, kendi ya da takma adıyla anılan bazı kişiler, bazı küçük hikâyeleri hemen hatırlayacak ve yazarının kim olduğunu anlayacaklardır, fakat çoğu da anlamıyacaktır. «Joey», anlayacakların dostlar olacağını söylüyor. Dostlar da, insanı ele vermezler herhalde.

Bir bir haberalma kaynağı olamam. Ben sadece, onun bilmemi istediği şeyleri biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz saatler

hesap edilemiyecek kadar fazla olduğu halde, gerçek adını, nerede oturduğunu, kimlerle vakit geçirdiğini, karısının nasıl biri olduğunu, evinden çıktıktan sonra nereye gittiğini hiç bilmiyorum. Bildiğim, bu kitapta anlattığı gibi bir kişi olduğudur. Onunla, kendisini yıllardır tanıyan hatırı sayılı bir polis muhabiri aracılığı ile tanıştım. Yayınevi sahibi tarafından çağırılan diğer Mafia uzmanları da, **«hakiki»** olduğunu kabul ettiler.

Her gittiğimiz yerde onu tanıyan ve birlikte çalıştığı adamlarla karşılaşıyorduk. Bir gün, evde bir arkadaşımla otururken, «Joey» çıkageldi. Arkadaşım ona, 'Kendisini tanıdığını' söyledi. «Joey da tanıyamadığını belirtti. Arkadaşım ısrar etti ve sonunda açıkladı. Birkaç yıl önce müşterek bahis paralarını «Joey»a götürmüş. «Joey» bunu hatırladı.

California'da onun için sessiz bir doğum günü partisi hazırladım ve birkaç yakın arkadaşı çağırdım. Küçük, gözden uzak bir lokantada yer ayırtmıştım. İçeri girdiğimizde, «Joey»u tanıyan barmen gelip boynuna sarıldı. Meğer, «Joey» bir gün, patırdı çıkaran bir müşteriyi dışarı atarken barmene yardım etmiş.

Bir gün de, onunla Lexinston Caddesi'yle 53. sokağın köşesinde buluşacaktık. Köşeye yaklaşırken beyaz saçlı, efendi görünüşlü, yaşlı bir adamın elini uzatıp «Joey»la kısa bir süre konuştuğunu gördüm. Arkasına yeni, mavi renkli naylon bir parka giymiş kiralık bir katille konuşacak tipte biri değildi. (Parka için «Joey» sonradan, 'Hırsızlık malı olduğu için beş dolara aldım. Bir kamyon dolusu getirdiler' demişti.) Bu adam arkadaşı mıydı? Eski bir müşteri ya da iş ortağı mı? Ben sormadım, o da söylemedi.

Bu kitaptaki her kelime ve düşünce onundur. Teyple çalıştık. Sonra da ben bandları dinleyip kaleme aldım. «Joey»un ağzından çıkanlarla kendi duygularımı karıştırmamaya çok dikkat ettim. Bu kitapta asla onaylamadığım pek çok şey var. Örneğin, bir yerde «Joey», «Örgüt hiçbir zaman müptelâ ya-

ratmamıştır,» der. Buna kesinlikle inanmıyorum. Bu konuda tartıştık, fakat onun dediği gibi kaldı.

Genel seçimlerden Viet-Nam savaşına, din örgütlerine kadar hemen her konuda aramızda anlaşmazlık çıktığı halde, bu adamın karşısında bozulmaktan çok hayrete düştüğümü gördüm. Tanıdığım en karışık insanlardan biriydi. Kirli bir katil olmasına karşılık, arkadaş olunabilecek, insanlardan hoşlanan; şen, bencil, bazan mantıksız fakat genellikle dost gibiydi. Sıkıntılı bir günde, onu **'Mutlu katil'** diye adlandırmıştım. Gerçekten de böyleydi.

Kitaptaki olaylar, «Joey»un anlattığı gibi aktarılmıştır. İlk başta bana kimsenin Mafia konusunda gerçekten bir uzman olabileceğine inanmadığını açıklamıştı: «O kadar çok şey oluyor ki, hiç kimse bütün hepsini söyleyemez ve olayların derinine inemez. Carlo Gambino'nun bile haberi olmadan çevrilen dolaplar var.»

«Ben sadece çalıştığım alanlarda uzmanım. Örgüt, örneğin, çalınmış senet işine de karışmıştı ama benim bu tarakta bezim olmadığından, bu konuda hiçbir şey bilmem. Ne söylesem, dedi-kodudan öteye gitmeyecek. Oysa, bu kitap gerçekleri yansıtmalı.»

Ona bazı gerçekler hakkında sorular sordum. New York şehrinde elli milyon dolar parayla çalışan bir tefecilik kuruluşundan söz etti. İnanmadım. Birkaç ay sonra polis, sokak ortasında yetmişbeş milyon dolarla çalışan bir şebekeyi ortaya çıkardı. Bir de, büyük bir şehirde, elinde pek az delille aradığı kimseyi bulacağından şüphe ettiğimi söylediğimde bu yeteneğini bana ispat etmek istediğini belirtti.

Dostlarımdan biri, karısını ziyaret etmek üzere Detroit'e gidiyordu. «Joey»la dostça bahse girdik. Ben adamı Detroit'de bulması için onu kiraladım. Sadece dostumun ne zaman Detroit'e varacağını söyledim. Karısının kızlık adını, nerede evlendiklerini veya yararlı olabilecek başka bir bilgi vermedim.

Dostum Detroit'e vardığı gün, «Joey», 'Merhaba' demek için kendisine telefon etmiş.

Syracuse Üniversitesi'nde öğrenci olduğum günlerde, başlangıçta samimi, zeki, açık kalpli bir insan olan bir basketbolcuyla arkadaş olmuştum. Fakat takımın yıldızı olunca değişivermişti. Başkalarının kendisinden beklediğini sandığı kişiliğe, yani bir kahraman kılığına bürünüvermişti. «Joey» da aynı şeyi yapıyor. Edward G. Robinson'dan, George Raft'a kadar herkesin rolünü oynayabilir. En aşağılık argodan, en kibar dile kadar hepsini konuşabilir. Örneğin, benim bir arkadaşımla tanıştığında, özellikle **«Gözünü budaktan sakınmayan adam»** rolü keser, seyircisine göre rol yapar.

Okuyucu, kitabın farklı uslûplarda yazıldığını farkedebilir. Fakat hepsi de «Joey»a aittir. Bazan gözü pek bir kabadayı, bazan tipik bir Bronx'lu, bazan da düzgün ve uzun uzun çene çalmaya meraklı bir kimliğe dönüşür.

Birlikte çalıştığımız uzun süre boyunca, onu sadece bir kere gerçekten üzüntülü gördüm. Hayatının en büyük gururu, on yıldır sahip olduğu kocaman bir St. Bernard köpeğiydi. Köpek hastalanmıştı, «Joey»un da hayvanı iğneyle öldürmekten başka çaresi yoktu.

«Adamın kafasına kurşun sıkmak ve beynin etrafa dağıldığını görmek bana hiç koymadı ama şu köpeği veterinere götürüp, teslim etmek kadar bana zor gelen şey yok. Çünkü bu köpek ömrü boyunca başkalarına sevgiden başka bir şey vermemiştir,» dedi.

«Joey» birkaç gün kendi kabuğuna çekildi. Etrafta amansız dolaşmalarını seyrettim. Sonunda gözüpek kabadayı tekrar geri geldi.

Burada, «Joey»un soğukkanlılıkla adam öldüren biri olduğu gerçeğinin üzerinde durulmamıştır. Bunca zamandan sonra bile, onun derin duygularını ya da mesleğinin ağırlığını nasıl kaldırıp normal yaşantısını sürdürdüğünü, hattâ katilliği nasıl hafife bile alabildiğini anladığımı söyleyemem.

«Joey»un yaşantısının beni dehşete düşürmesi gerekirdi. Fakat böyle olmadı. Onu tanıyan herkes gibi, ben de kişiliği karşısında büyülendim, dersem yalan söylememiş olurum.

Dave FISHER
18 Ocak 1973

BİRİNCİ BÖLÜM

GENÇLİK YILLARIM

HASTİRSİN «Baba»!

Yıllardır sinemalar, televizyon, kitaplar, gazete ve dergiler, örgüt mensuplarını aslına hiç benzemeyen kişiler olarak tanıttılar. Eğer bir kişi çıkıp beyaz perdede bizim hakkımızda gösterilenlerin ya da kitaplarda yazılanların yarısına inansa, hepimizi Bronx ve İtalyan aksanıyla konuşarak mezecileri tehdit eden, güzel karılarla yatan, ünlü kişilerle tanışan ve birbirlerini kurşunlamakla vakit geçiren bir avuç kabadayı sanır.

Oysa, hiçbir şey bundan daha gerçek dışı olamaz: Bugün Bronx-İtalyan aksanıyla konuşan Mafia mensuplarının sayısı çok azalmıştır. Anlatılan öbür şeyler için de pek doğrudur denemez. Aramızdakilerin pek çoğu hiç de gözüpek değildir; söz konusu dilberlerin çoğu yağ tulumu birer şişkodan ibarettir; tanıştığımız ve birlikte iş çevirdiğimiz insanların çoğu sıradan vatandaşlardır; gecelerimizi, evimizde televizyon

seyrederek geçiririz ve ancak pek gerektiğinde birbirimize kurşun sıkarız. Halkın gözünde Mafia'nın yaşantısı üzerine yaratılan efsanenin gerçekle çok az ilgisi vardır. Bunun böyle olduğunu çok iyi biliyorum, çünkü son otuz yıl devamlı örgütün içinde yaşadım ve çalıştım.

Kirli işler şebekesi oldukça kötü örgütlenmiştir ama yapısı çok sağlamdır. Bizim kendimize özgü sosyal bir sistemimiz vardır. Meşru hukuk kurallarından yararlanamadığımız için, iç sorunlarımızı çözümlemek amacıyla aramızda bir polis gücü kurmak zorunda kaldık. İşte ben, bu alanda yararlı oldum.

Kirli işler örgütünün her üyesi, çok çeşitli işler becerebilecek niteliktedir, fakat her biri, hiç olmazsa bir alanda işinin uzmanıdır. Bazıları büyük müşterek bahisçidir. Bazıları ise çok usta kaçakçı olur. Ben mi? Ben de adam öldürürüm.

Benim resmî ünvanım, **'kiralık katil'**dir. Sicilimde 38 **'isabet'** kayıtlıdır. Bunlardan otuzbeşini para karşılığında, üçünü de intikam için temizledim. Fakat canını aldıklarımın otuzsekizi de örgüttendi. Asla namuslu bir adamın canını almadım. Belki bazı kimseleri borçlarını ödemeleri için bir parça korkuttum ama hesabını gördüğüm otuzsekiz kişinin hepsi de örgütün adamlarıydı.

Örgütün yapısı içinde rütbeler ya da sınıflar vardır. Örneğin bacaklarına güvenen biriyseniz lotaryacı olursunuz; sizin sınıfınız bu demektir. Ya da çalınmış eşyaya müşteri bulmakta **'ihtisas'** yaparsınız, ya da **'tefecilik'**te karar kılarsınız. Pişmanlık nedir hiç bilmediğim, silahın tetiğini çok kolay çektiğimden ben, çok daha yüksek, çok daha saygı duyulan bir sınıfa girdim.

Ben bu işe cinayet bile demem. Bence bu, bir çeşit ekmek parasını çıkarmaktır. İştir. Mesleğimdir benim. Ama bütün işim sadece bu değildir, tabii.

Uyuşturucu madde ve sigara kaçakçılığı da yaparım; kamyon kaçırırım; içki, parfüm, plak ve teyp de kaçırırım; kumar oynatırım; lotaryacılık yaptırırım; bazan da gövde

gösterisi yaparım; bazı bahislere girerim; müstehcen film çevirtirim; tefecilere müşteri götürürüm; çalınmış malları saklarım; bilet karaborsacılığı yaparım. Ama özelliğim adam öldürmektir, daha doğrusu adamların beyinlerini dağıtmaktır. Ben bugün, bu ülkenin en korkulan kiralık katillerinden biriyim. Verilen işi en çabuk ve en temiz şekilde, sonradan ortaya çıkabilecek pürüzleri hiç hesaba katmadan yapan biri diye ün salmışımdır. Bunun nedeni çok basit: çünkü yaşamak veya ölmek umurumda değildir.

Yaşarsam yaşar, geberirsem de geberirim. İşin başından beri hep böyleyim. Bunu söyleyebilmek ve üstelik söylediğimin doğruluğuna içimden inanmak beni tehlikeli adam yapmıştır. Şiddet karşısında kılım kıpırdamaz; çünkü bütün yaşantım boyunca şiddetin içinde yaşadım. Ben bu işe, istediğim hayatı bana sağlayacağını anladığım için girdim zaten. Kazanmak istediğim parayı, bu iş sayesinde kazanabilirdim. Pişman da değilim. Kirli işler, tam bana göreydi. Üstelik parası da bol. Bol olmadığını iddia eden varsa, herhalde aklından bir zoru vardır. Size şunu da söyliyeyim: şu anda bile kodeste pinekleyenlerden çok daha fazla sayıda suçlu, cepleri para dolu, dışarda serbestçe dolanmaktadır. Kodesi boylayan ya yaşlı birinin kafasına vurup cüzdanını boşaltmak isteyen, ya bir dilbere zorla tecavüze kalkışan, ya da üç-beş kuruş için bir bakkalı soymaya girişen bir salaktır. Böyleleri elbette kodese girer. Profesyonellerin ise böyle şeylere ayıracak pek az zamanları vardır. Niçin? Çünkü biz namuslu vatandaşları karşımıza almayı pek istemeyiz. Başkalarının bizim ayağımıza gelmesini bekleriz.

Meslek hayatım boyunca yaklaşık dört milyon dolar kazandığımı tahmin ediyorum. Büyük paradır bu. Eğer 300.000 dolar üzerinden vergi ödemişsem yine de çok ödemişim demektir. Maliyeye karşı ben orta halli, kadın makyaj malzemesi satan seyyar bir satıcıyım. Arkadaşlarımdan biri beni bordrosunda gösterir ve her hafta bir çek imzalarım ona. Vergi

farkını da ona öderim. Bu kadar çok para kazandığımı kimse bilmez elbette; hele komşularım, asla!

Göz kamaştırıcı bir hayatım yoktur, gösterişten kaçınırım. Pırıl pırıl Cadillac'larla dolaşmaz; rahat, son model bir otomobili daima lüks arabalara tercih ederim. Gece klüplerine gitmem. Ne yazık ki, bir tutkum var, o da müşterek bahisler! Büyük paralar koyar ve çok kez de kaybederim. Müthiş handikapçıyımdır. Tuttuğum at yarışı sağ olarak bitirirse, kendimi şanslı sayarım. Bu yüzden de kazandığım paradan elimde, avucumda pek bir şey kalmamıştır.

Size kesenin ağzının kimde olduğunu söyliyeyim: karımda! Bizim meslekte öğrenilmesi gereken iki şey vardır: Karınıza iyi bakmak ve avukatınıza asla yalan söylememek. Çünkü bu ikisi, dünyadaki en önemli varlıklardır. İyi bir voli vurduğum zaman paranın bir kısmını karıma veririm. Onun bu parayı bir köşesinde saklayacağını bilirim. Nereye koyduğunu bilemem, ama saklar. Bu para, benim de beynime bir kurşun sıktıkları zaman, ya da yaşlılığımızda işimize yarayacaktır. Ayrıca bir süre bir yere gidip elimi-eteğimi ortalıktan çekmem gerekirse, karımın bu para sayesinde rahat edeceğini bilirim. Faizle borç vermem gerekirse, yine karımda hazır para vardır.

Bazen avukatınızı karınızdan da iyi tanımanız gerekebilir. Bu meslekte otuz yıldır bir kere bile cinayetle suçlanmadım. Onyedi defa cinayet soruşturmasında sorguya çekildim, (işin garibi, bunlardan sadece üçünde gerçekten suçlu bendim). Yedi defa da Büyük Jürinin karşısına çıktım: dördünde serbest bırakıldım, üçünde de mahkemeye sevkedildim. Bu güzel ülkenin çeşitli hapishanelerinde, yargıcın karşısına çıkarılmayı bekleyerek yattığım günler de oldu. Fakat avukatıma asla yalan söylemedim. Hiçbir zaman da suçlu bulunup cezalandırılmadım.

Örgüt bana karşı hep iyi davrandı. Her şeye yeniden başlayacak olsam, pek bir şeyin değişeceğini sanmam. Soluk ke-

sici, ilginç, bol kazançlı bir hayatım oldu. Kimse beni bu işe zorlamak için silahını göğsüme dayamadı.

İşim sayesinde hayattan istediklerimi elde ettim. Böylece gençlik yıllarımdaki o vahşi, pazusuna güvenen kabadayı gitti, yerine bugünkü düşünceli, sessiz ama amansız adam geldi.

■

SUÇ İŞLEMEYE 11 yaşındayken başladım. Aslında hevesli olduğumdan değil, başka çıkar yol kalmadığından böyle oldu. Sizin örnek çocukluk dediğiniz günleri ben görmedim. 1922' de New York'ta, Doğu Avrupalı bir ailenin ikinci kuşağının ikinci oğlu olarak dünyaya geldim. Babam oldukça başarılı bir içki kaçakçısıydı; annem de örnek bir Bronx'lu ev kadını. Babam 1.86 m. boyunda, 85 kilo ağırlığında iri yarı bir adamdı; annem ise ondan biraz daha kısa boylu ve biraz daha zayıftı. İçki yasağı kalktıktan sonra babam lotaryacılığa başladı. Para geldiği günlerde işlerin tıkırında gittiğini hatırlıyorum. Fakat ben henüz dört yaşımdayken, babam işini elinden almak için Dutch Schultz'un üzerine saldığı iki adamı haklayıverdi. Tutuklandı, hapse atıldı ve bir anda benim de dünyam kararadı. Onu altı yıl süreyle hiç görmedim.

Annem o zamana kadar dışarda çalışmamıştı. Asıl sıkıntımızın nedeni de bu oldu. Bir aralık iş aradı ama bulamadı. Benden üç yaş büyük ağabeyimin getirebildiği üç-beş kuruştan başka eve para girmediği için geçinemiyorduk. Annemin beni yetimhaneye göndermekten başka çaresi kalmamıştı.

Yetimhanede çok acı günler geçirdim. O dönemi gözlerimin önünde canlandırmak bile zor geliyor şimdi. Yetimhane, durmadan zırlayan çocuklarla dolu, kocaman bir tuğla yapıydı. Ne tarafa dönsem bağıran ve ağlayan biriyle karşılaşıyor, geceleri gürültüden uyuyamıyordum. Birkaç yıl önce bu yetimhaneyi görmeye gittim; ama çoktan yıkmışlardı. Yerinde şimdi bir araba parkı var. Yetimhanenin politikası mümkün

olduğu kadar çok sayıda çocuğu bir an önce buradan ailelerinin yanına dağıtmaktı. Ben orada tam sekiz ay kaldım. Beş yaşımda buradan çıkıp on yaşımda evime dönünceye kadar bir sürü yabancı evde büyütülüp beslendim.

Çocuk iyi bir eve yerleştirildiği ve yanına verildiği aile kendisine ilgi gösterdiği takdirde, bu, iyi bir yoldu. Fakat evdekiler çocuğa bakmalarına karşılık yalnız devletten alacakları parayı düşünürlerse, başarısız oluyordu. Bu programa dahil olarak geçirdiğim beş yıl içinde, sekiz ayrı ailenin yanında kaldım. İyisine de kötüsüne de rasladım. Asıl mesele, yetimhanenin bu gibi evlerde bir yıldan fazla kalmayı sınırlamış olmasıydı. Öyle ki, insan tam gittiği yere alışmaya başlarken ayrılması gerekiyordu. Hayatımın en güzel yıllarından birini de Manhattan'ın Upper East Side semtinde, genellikle Alman asıllı ailelerin oturduğu Yorkville'de geçirdim. Beni, Almanya'dan yeni göç etmiş bir ailenin yanına vermişlerdi. Bunların benden bir hayli büyük bir de kızları vardı. Adam, Almanya'dayken bir üniversitede matematik profesörüymüş. Ailesi de varlıklıymış. Fakat Hitler rejiminden kaçmak zorunda kalınca, her şeylerini kaybetmişler ve hayata yeniden başlamak zorunda kalmışlardı. İhtiyar fena para kazanmıyordu. Kafalı adamdı; çok çalışıyor ve pekâlâ da geçinip gidiyorlardı.

Genellikle insanlar üzerinde kafa yordum mu, çoğunun ikiyüzlü olduğunu düşünürüm ve hep bu Alman ailesi aklıma gelir. Adamların kendi dertleri başlarından aştığı halde, yine de yanlarına birini alıp onunla gerçekten ilgilenmesini bilmişlerdi. Kendimi gerçekten oğulları gibi hissetmem için ellerinden geleni yapmışlardı. Bana yeni elbiseler, o güne kadar sahip olamadığım oyuncaklar almışlar, beyzbol maçlarına götürmüşlerdi. Hattâ kızları da benimle avluda kovalamaca oynardı. Onların yanında çok mutluydum. Fakat, bir yıl dolunca devletin adamı yine çıkageldi ve beni onlardan ayırdı.

Büyüdükten sonra da bu aileyle ilişkim devam etti. Onla-

ra minnet borcumu ödemeyi defalarca denedim fakat gerçekten ödemem asla mümkün olmadı. İhtiyarcık ağır bir hastalık geçirdiğinde hastane masraflarını ben üzerime aldım. Taburcu edildikten sonra da, nekahat devresini en iyi şekilde geçirmesi için elimden geleni yaptım. Ona hediyeler gönderdim. Bu arada benim ne iş yaptığımı hiçbir zaman öğrenemediler, ama yaptığım işde başarı kazandığımı biliyorlardı. Ben onlar için daima bir yıl yanlarında yaşayan sevimli çocuk olarak kaldım.

Rasladığım insanların en iyileriydiler. En kötüleri ise şehir içinde, Hell's Kitchen adı verilen semtte oturuyorlardı. Tek yatak odalı bir daireleri vardı. Çocuklarıyla birlikte, portatif bir karyolada yatıp kalkıyordum. İkimiz de yedi yaşındaydık. Daha geldiğimin ilk günü, çocuğu elbiselerimin ceplerini karıştırırken yakaladım. Hayatta **'benim'** diyebileceğim tek şey elbiselerimdi. Bu yüzden hemen üzerine atıldım ve yedi yaşında bir çocuk akranını ne kadar fena döverse, öyle dövdüm işte. Aynı akşam babası olacak herif işinden eve döndüğünde olup bitenleri öğrendi. Yemekten sonra beni tuttu, ellerimi arkamda kavuşturdu. Piçi de midemi yumruklamaya başladı. Kendimi korumak için çırpınıyordum ama elimden ne gelirdi ki.

O gece kendimi çok yalnız ve kötü hissettim. Bu ailenin yanında fazla kalmadım. Ertesi gün çocuğu gene dövdüm, sonraki günlerde de dövmeye devam ettim (geceleri de moruk babasından dayak yememek için heriften köşe bucak kaçıyordum). En sonunda beni yetimhaneye geri verdiler.

On yaşıma gelince eve döndüm. Eve mi? Pek öyle denemez ya, neyse! Babam hapisten çıkmıştı ama eve uğramıyordu bile. Yüzünü hiç görmedim. Ağabeyim bir depoda iş bulmuştu. Onu da ancak geceleri görebiliyordum. Annem de hastalanmış, yatağa düşmüştü. Ben eve döndüğümde, o kansere karşı verdiği uzun ve acı dolu bir savaşın henüz başındaydı. Bana, ağabeyime, babama bakacak hali yoktu. Bu yüzden he-

pimiz kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık. Annemin ölümünü yakından izledim. Bir zamanlar 80 kiloluk, sıhhatli ve mutlu bir kadındı. Öldüğü zaman belki de 40 kiloya düşmüştü. Bütün yaşantım boyunca dehşet ve zulüm ortamı içinde geçen günlerime rağmen, tanık olduğum en berbat olay herhalde annemin ölümüydü. Kadıncağız üç yıl daha, ben 14 yaşına gelinceye kadar yaşadı. Acı çekenlerin çektiklerine son vermek için öldürmenin tek çıkar yol olduğuna o zaman inandım. O günlerde biraz daha büyük olsaydım, annemi kendi elimle öldürebilirdim. Sırf acı çekmesin diye!

Babam da annemden bir yıl sonra öldü. Zaten ölümünden çok önce her şeye pes etmişti. Bir sabah uyanmayıverdi. O kadar! Benim kirli ve karanlık işlere girdiğimi biliyordu ama bu konuda fazla bir şey söylemedi. Çünkü aileyi geçindirmek için gereken parayı eve ben getiriyordum. Bu durumda adamcağız ne diyebilirdi ki? Bana verdiği tek öğüt, 'Nasıl uygun görüyorsan, öyle yap,' demek oluyordu. Öldükten sonra eksikliğini pek hissetmedim; babamın eksikliğini asıl yaşadığı sürece hissetmiştim.

Eve döndükten sonra ağabeyimle birbirimize çok yakınlaşmıştık. Daha dün gibi hatırladığım bir anı, adeta benliğime kazılmıştır. Sofrada et yemeği olan ender günlerden biriydi. Ben önümdeki parçaya hemen saldırmış, iki lokmada mideye indirmiştim. Ağabeyim etimi bitirdiğim halde hâlâ aç olduğumu anladı ve tabağındaki etin bir parçasını benim önüme koydu.

«Al bakalım, bunu da sen ye!» dedi. «Ben zaten o kadar aç değilim.»

Ağabeyim o gün benim en iyi arkadaşım oldu ve o günden beri de birbirimizle hep yakından ilgilendik. O da zamanla, sayılan küçük bir iş adamı oldu. Başarı da kazandı. Bugün benim örgütle ilişkim olduğunu bilir. Yanılmıyorsam, işimin sık sık tetiğe basmak olduğunun da farkında. Fakat bunu asla yüzyüze konuşmadık. Yalnız bir gün beni uğurlarken bu konuya

değindi. Kapıya kadar geçirmişti. Pardesümü uzatırken cebimdeki tabancayı farketti. Sadece yüzüme bakıp;

«Dikkatli ol, aslanım!» dedi. Ve hepsi de bu kadarla kaldı.

Anne ve babamız öldükten sonra birlikte küçük bir dairede bir yıl kadar oturduk. Derken o evlenmeye karar verdi; ben de üç odalı, mobilyalı küçük bir daireye taşındım. Artık kendi başıma buyruktum ve henüz 16 yaşındaydım.

Bu arada lotaryacılıkta hatırı sayılır eskilerden biri olup çıkmıştım. Onbir yaşımı bitirir bitirmez, bu işte çalışmaya başlamıştım. Joe Bagels adında bana acıyan biri, beni ilk patronum Sammy Schlitz'le tanıştırmıştı. Sammy, lotaryacılık yapıp yapamayacağımı sordu. Ben de bayıla bayıla kabullendim. O sırada ailem sadece fakir değil, türlü rezillik içinde yüzüyordu. Yemek zamanlarını atladığımız pek yoktu, sadece bazı öğünleri boş mideyle geçiştiriyorduk! Bu yüzden böyle bir teklifle karşılaşınca kabul etmekten başka çıkar yol bulamadım. İtiraf etmem gerek; bu, bana büyük bir serüvene atılıyormuşum gibi gelmişti.

İlk **'iş yerim'**, Bronx'ta, Jennings Sokağı, Wilkins Caddesi ve Intervale Caddesi'nin kesiştiği yer oldu. Burası civardaki alış-veriş merkezinin göbeğiydi. Bir köşede Yahudi bir mezeci, karşı köşede de aslında müşterek bahis gişesi olan bir şekerci, şekercinin yanında da büyük bir drugstore vardı. Ayrıca açıkta satış yapan altı tane de manav tezgâhı.

Buradan bir blok uzaktaki Freeman Sokağında bir yerde oturuyordum. İşe çıkacağım ilk gün, sabah saat altıya çeyrek kala uyandım ve en sıcak tutan iki gömleğimi üstüste giydim. Eylülün sonu gelmişti ama hâlâ bir ceketim yoktu. Sonunda bir bloknot, birkaç kalem alıp cebime koydum ve eski bir briç masasıyla bir tahta iskemleyi köşeye yerleştirdim. **'Yazıhanem'** hazırdı. Gidip yerleşinceye kadar saat altı buçuk olmuştu.

İlk müşterim, manavlardan biri oldu. Bu gün gibi hatırlarım; 013 rakamının üzerine bir 5 sent bastı, sonra birden be-

nim tirtir titrediğimi farketti. Sırtındaki ceketi çıkarıp bana uzattı. Artık her sabah aynı şeyi yapmaya başlamıştı; işe gelirken ceket onun sırtında, otururken benim, evine dönerken yine onun sırtına geçiyordu. Ben kendime bir ceket alıncaya kadar bu bir ay böyle sürüp gitti.

Masanın başında saatlerce oturuyordum. Doğrusu masanın pahalı bir görünüşü vardı. Üzerine Buckingham Sarayının resmi işlenmişti. İşim bitince masayı manavlardan birine emanet ediyordum. Böylece her defasında eve götürüp getirmek derdinden kurtulmuştum.

Müşterilerim, dükkânlarda çalışan, evlerine veya işlerine giderken yoldan gelip geçenler, ya da sabah sabah sokağa çıkıp şanslarını denemek isteyen ev kadınlarıydı.

Müşterilerim arasında biri, hepsinden başkaydı. Bu, 1.52 m. boyunda, ufak-tefek bir zenciydi. Bir ayağı da topaldı. Paçavracılık yapıyordu. Birgün kendisine, kazanırsa ne yapacağını sordum. Yüzüme öylece bakakaldı. Kazanabileceği ihtimalini aklına bile getirmediği belliydi. Buna rağmen her gün ayağını sürterek geliyor, üç meteliğini bastırıp;

«Bugün bana kazandıracak mısın, evlat?» diye soruyordu. Ben de her gün kendisine:

«Umarım bugün şansın yaver gidecek,» diye karşılık veriyordum.

Oysa, hiçbir gün şansı yaver gitmedi. Kontrolcu olduğum güne kadar her gün gelip para basmaya devam etti.

Köşeye oturduğum ilk gün, bir 100 dolarlık topladım; ayrıca işe giden adamlardan da, bir sürü bozukluk almıştım. O zamanlar insanlar bugünkü gibi bahse girmezlerdi. Sadece üç, dört sent bastırırlardı. Çeyrek dolar basanlara, büyük oynuyor denirdi. O gün hayatımın en önemli gerçeklerinden birini de öğrendim: bir **'sözleşme'** olmadan çalışmak imkânsızdır!

Sözleşme, rüşvetten cinayete kadar her şeyi yapmak üzere örgütle aranızda varılan bir anlaşmadır. Tıpkı adı gibi, sözle yapılır bu anlaşma. Nedeni de malûm. Ama bizim işte söz,

bonodur. Yaşamanız ya da haklanmanız, sözünüzü tutup tutmamanıza bağlıdır. Bana söz verdiğiniz halde paramı ödemezseniz, benim bir şeyler yapmamı beklemeye hakkınız olur. Sözünü tutmamanın cezası, en kötüsünden, en korkuncuna kadar uzanır.

O ilk pazartesi günü sabahı sokağın polisi şöyle bir ortalıkta göründü; biraz dolandı, hiç kimsenin beni rahatsız etmediğini anladı ve çekip gitti. Bu polisi kimin gönderdiğini daha doğrusu cebine kimin para koyduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. Ama kendisi benden metelik sızdırmadı. O günün sabahından itibaren, orduda geçirdiğim süre hariç, bir daha asla namusumla bir gün yaşamadım diyebilirim.

Çocukluğumda lotaryacılıktan başka her türlü dalavereye karıştım. Manhattan'da 57. Sokaktaki Fiyat Tesbit Dairesi'nde bir avuç gençle iş tuttum. Ufak tefek olduğum için vasistaslardan içeri süzülüp imha edilmek üzere bekletilen vesikaları çalardım. Sürüyle kaldırdık bunlardan: şeker, gaz, konserve ve diğer bir sürü ihtiyaç maddesi vesikası. Sonra şehre iner, hepsini sözde namuslu vatandaşlara satardık.

Tanıdığımız bir adamın kamyonunun arkasında 200 litrelik bir gaz tankeri vardı. Park etmiş arabaların arkasına bununla yanaşır ve depolarından benzini sifonlayıp tankere doldururduk. Bazan da otomobilleri kaldırıp lâstiklerini çalardık. Kosacası 11 yaşımdayken elimden gelen her şeyi yaptım ve daha o zamanlar günde 75 ilâ 100 dolar arasında para kazandığım oldu. Siz de benim kadar yoksul olsaydınız, para kazanmak için kolay bir yol seçerdiniz herhalde: bir şeyler elde etmek için elinizden geleni yapardınız.

Semtin lotaryacısı olduğum kimse için bir sır değildi. Komşuların hepsi biliyordu bunu. Paralarını başka kimin sızdırdığını sanıyorlardı ki? Bugün şikâyetçi olduğum iki yüzlülük, o zaman da vardı. Bazıları, «Ne kötü. Ufacık çocuk, lotaryacılık yapıp serserilerle işbirliği ediyor,» derlerdi. Sonra da ya meteliklerini, ya da çeyreklerini uzatıp her günkü gibi şanslarını

denerlerdi. Onların metelikleri, 5 sentleri, çeyrekleri olmasaydı, ben de sokaklarda sürten bir başıbozuk olmazdım; ben de herhalde yapılacak başka bir iş bulurdum. Bu insanları asla unutamam. Hepsi «Sen bu işi yapmamalısın,» demiştir ama bir tanesi de çıkıp: «Bana bak arkadaş, ben sana ticareti öğreteyim mi? Bir şeyler öğreneceğin bir işe sokayım mı seni?» diye sormamıştır. Bir teki bile. Kimse böyle bir lâfı etmedi bana. Ben de kendi bildiğim ticareti yürüttüm.

Ondördüncü yaşım, benim için büyük bir yıl oldu. Lotaryacılıktan iyi para kazanmaya devam ederken ilk cinsel denemeyi gerçekleştirdim. Kızın adı, Margie'ydi. 19 yaşındaydı. Oldukça masum bir görünüşü vardı. Kısa, kahverengi saçları, şirin bir yüzü, gerçekten kocaman memeleri vardı. Sonradan anladığım gibi aslında benim kişiliğimle hiç ilgilenmiyordu da, sözde bıçkın diye nam salışımın çekiciliğine kapılmıştı. Onun gibi bir sürü kadın vardır etrafta. Nedense pazusuna güvenen biriyle olmak, bu tür kadınların başını pek çabuk döndürür.

Margie ile birkaç defa birlikte gezmeye gitmiştik ama aramızda hiçbir şey geçmemişti. Aslında pekâlâ geçebilirdi ya, -çünkü o koca memeleri sıkıştırmak için can atıyordum- ama bu işi nasıl becerebileceğimi hiç bilmiyordum. Bir gece radyoda Bob Hope'u dinlemek için kızın evine gittik. Anne ve babası birkaç günlüğüne tatile gitmişlerdi. Evde yalnızdık. Program bittikten sonra, ben bir duş yapmak istedim, -bizim evde hiçbir zaman sıcak su bulunmazdı- ve banyoya girip yıkandım. Çıkınca bir de baktım ki kız, elinde bir havlu, beni kapıda bekliyor. Hayatımda ilk kez, annemden başka bir kadın beni çıplak görüyordu. Elimden geldiği kadar kayıtsız davranmaya çalıştım. Kızın vücudumu kurulamasına müsaade ettim. Sonra o da banyoya girdi.

Tam giyinmeye başladığımda kız yatak odasına girdi. Çırılçıplaktı. Dergiler dışında ilk defa hayatımda çıplak bir kadın görüyordum. Birlikte yatağın kenarına oturduk. Kız, elle-

riyle bütün vücudumu okşamaya başladı. O ana kadar seks hakkında bütün bildiklerim hep kulaktan dolma şeylerdi. Fakat hiç çekinmedim. En sonunda diliyle kulak mememi yalamaya başladı ve beni sürüp duvara yapıştırdı. Zar-zor bir şeyler becerdim.

Bir yıl kadar Margie'yle buluşmaya devam ettim. Çok iyi bir öğretmendi doğrusu.

15 yaşına geldiğimde çoktan para için insanların ağızlarını - burunlarını dağıtmaya başlamıştım. İşte o günlerde bizim lotarya sahamızda kontrolörlüğe başlayıp adeta küçük bir servet bile yapmıştım. Daha ehliyetim bile yoktu ama altımda nefis bir arabayla bölgeyi dolaşıp öteki lotaryacıların sızdırdıkları paraları toplamaya çıkıyordum. Çeşitli lotaryacıları dolaşmak, kazancı toplamak benim görevimdi. Jennings ve Wilkins'deki dolarlı müşterilerimi de bırakmamıştım. Fakat küçük oynayanlar için köşelere başkalarını yerleştirdim. Benim hesabıma çalışan tam 40 lotaryacı vardı ve bunların kazancının yüzde onu benimdi. Ayrıca topladığım paraların toplamının yüzde 35'ini alıyordum (geri kalan patrona ve aracıya gidiyordu). Bu sırada günde 500 dolarlık iş çevirebiliyorduk. Ve henüz 15 yaşındaydım.

Lotaryacıların topladıkları paralardan aldığım yüzde ona karşılık ben de onların sorumluluğunu taşıyordum. Polisin göz yummasını sağlamak ve adamlarımdan biri enselenecek olursa avukatlık ücretinin yarısını ödemek de benim işimdi.

Kontrolör olarak aşağı-yukarı iki yıl kadar çalıştım; bu arada ilk adamımı haklamak için zaman da buldum. Bundan ilerde sözedeceğim. Bu sırada işler birdenbire tersine döndü. Fordham'lı üç İtalyan, iyi para kazandığımı görmüş ve çok toy olduğuma hükmetmişlerdi. Derken bir gün hep birlikte üzerime geldiler ve işi artık dördümüzün birden yürütme zamanının geldiğini söylediler. Benim işimi! Patrona gidip başımın derde girdiğini anlatabilirdim ama bana aptal gözüyle bakabilirlerdi. Kendi işimin bile üstesinden gelemediğimi dü-

şünebilirlerdi. Böyle olunca da hızla yükselmek imkânı ortadan kalkardı. Belki beni korurlardı ama herhalde başarıya ulaşmak için iyi bir yol değildi bu.

500 dolarlık geliri kaybetmek niyetinde değildim elbette. Böyle bir şeyi göze alamazdım. Çünkü o parayı son meteliğine kadar harcıyordum. Paranın elime geçmesiyle harcanması bir oluyordu. Babama vermediğimi, kumarda ve elimde kalmaması için gereken bütün yollarda kullanıyordum. Bu nedenle heriflere, 'Hastir...'i çektim:

«Benim ortağa filan ihtiyacım yok!»

Heriflerden biri; «Ağzına...» demeye kalkıştı ama ben onun çenesini dağıttım.

«Bakın size bir şey söyleyeyim,» dedim. «Birinizi bir daha buralarda görürsem, canınızı fena yakarım. Yanıma sokulmayın sakın. Uzak durun benden!»

Ne yazık ki sözümü dilemediler. İki hafta kadar sonraydı. Yolda yürürken birden izlendiğimi farkettim. Devega adlı spor malzemesi satan mağazaya girip bir beyzbol sopası aldım. Çıkınca karşıya geçtim ve yürümeye başladım. Biraz ilerde de adamları karşıladım. Bir tek kelime bile söylemeden sadece sopayı salladım. Eskiden beri sopayı iyi sallarım. Adamların kollarını, bacaklarını, kafalarını kırdım. Derken şansım yaver gitti ve birden ortlıkta bir polis belirdi. Düpedüz saldırıya uğramıştım ve meşru savunma durumundaydım.

Mahkemeye çıkartıldığımız zaman herifler ağızlarını bile açmadılar. Fakat benim zaten kötü bir sicilim vardı. Üstelik polisler beni tam kavga sırasında yakalamıştı. Yargıç beni çocuk saydı ve New York'ta, Elmira'daki bir Eyalet Merkez Islahevi'nde dört yıl geçirmekle askere gitmek arasında bir seçme yapmaya davet etti. Askere gitmek için dünyada bir yargıç ile oniki jüri üyesinin öğüdünü dinleyen tek adamın ben olduğumu söylemek hoşuma gider. O gün tamamen pratik nedenlerle **'çocukluk'** hayatımın sonu oldu.

Ordunun üzerime yüklediği sorumluluğu çok sevdim. Hat-

tâ o kadar sevdim ki, dört defa ayrı ayrı zamanlarda çavuşluğa yükseldim, fakat her seferinde yeniden erliğe indirildi rütbem. Yo-yo oynar gibi rütbem bir iniyor bir çıkıyordu. Çok aptalca şeyler için canıma okuyorlardı. Örneğin, hepimize doldurulmak üzere uzun listeler vermişlerdi. Bunlar arasında şöyle bir soru vardı: **«Birleşik Amerika Hükûmetini devirmeye çalışan bir partiye üye misiniz?»** Bu soruya ben, «Evet,» diye cevap verdim. Tahmin ettiğim gibi de derhal albayın yanına çağrıldım. Kendimi şöyle savundum: «Ben Cumhuriyetçi Parti'yi tutarım. Seçimlerde Truman'ı iktidardan düşürmek istiyoruz da!»

Şimdi geçmişe bakıyor ve az maskaralık etmediğimi görüyorum.

Ne olursa olsun, ordu lehinde söyliyecek sözüm var. Bana iş öğreten ordudur. Piyadeydim ve askerlikten ayrıldıktan sonra ilerde ihtiyacım olacağından daha çok çeşitli silahları kullanmasını öğrenmiştim. Ordu bana düşünmesini de öğretti. Bir işe gözü kapalı değil, her şeyi inceden inceye planlayarak atılmasını öğretti. Sonra da bu planı kılı kılına uygulamayı.

Fort Dix ve Fort Benning üslerinde, sonra Kore'de bulundum. İlk defa gerçek savaşa Koşin'de katıldım. Birinci Bahriye Tugayı'nın oyalama birliklerine mensuptuk. Tugay burada tuzağa düşürülmüştü. Biz bu kuşatmaya saldırdık ve sarı suratlıları beş gün oldukları yere mıhladık. En sonunda cephanemiz tükendi. Hepimize başımızın çaresine bakmamızı söyledikleri anı hiç unutamam. Beş mermim kalmıştı ve ortalıkta terkedilmiş bir Thompson makinalı tabancası arıyordum. Subaylarımız tam bu sıra geri çekilme emri verdiler. Yoldan aşağı bir tavşan gibi tabanları yağlayıp kaçtım. Savaşmaktan kaçmıyordum ama insan boş bir tüfekle makinalısı dolu birine karşı savaşamaz ki. Elimden geldiği kadar çabuk güneye inerken yolun kenarında serilmiş yatan o herife rasladım. Kolla-

rını sallayarak, tabanlarım kıçımı döverek kaçarken adam avazı çıktığı kadar bana bağırdı:

«Tamam, aslanım, tamam. Herifleri ayak oyunlarıyla şaşırt!»

Öyle bir gülme tuttu ki beni, yolun kenarındaki çukura düştüm.

Ordu bana sadakat konusunda da çok şeyler öğretti. Temel eğitimin daha başlangıcında iki kişiyle ahbap olduk. Bunlardan biri bütün ömrü bırsızlıkla geçen bir Boston'luydu. Öbürü de bıçkın ama sessiz bir Ohio'lu genç. Üçümüz sacayağı gibiydik. Hep beraber dolaşıyor, bütün dünyaya karşı birlikte meydan okuyor, birbirimize göz-kulak oluyorduk. Son bir görev sırasında Boston'lu bir Çinli tarafından öldürüldü. Dünyada herkesi orada terkedip gidebilirdim ama onu bırakamazdım. Vatana geri getirmeliydim. Ohio'luyla cesedi tam 10 mil boyunca taşıdık, ama ne 10 mildi o! Geri çekilen diğer birliklerden en az beş gün geride kalmıştık. Bunu, hayata önem verdiğim için yaptım diyemem; çünkü taşıdığımız zaten bir ölüydü. Ama bu işe üç kişi başlamıştık, üç kişi bitirmeliydik.

Savaşta pek korktuğumu hatırlamıyorum, ama kurnazdım. Gözümü dört açmak huyumdan hiçbir zaman vazgeçmedim. Çevremdeki her şeyden yüzde yüz emin olmadan adım atmayacak kadar ihtiyatlı davranmayı severim.

Ordudan pek hoşlanmadım diyemem. Hattâ nerdeyse temelli bile kalacaktım. Tanrım, kimbilir o zaman kirli işler dünyası ne kadar büyük bir kayba uğrar, beni nasıl arardı!

Bir gün bizimkilerle beraber bir baskından dönüyorduk. Üç kuzey Kore'linin dürtükleyerek götürdükleri bir albaya rastladık. Adamı iyice pataklamışlardı ve aynı şeyi tekrarlamak için bu defa aşağı tarafa götürüyorlardı. Üçünü de haklayarak albayı kurtardık. Fakat albay yürüyecek halde olmadığı için kendisini sırtımızda taşımak zorunda kaldık. Çinlilerin ve Kuzey Kore'lilerin kaynaştığı 15 millik yol boyunca, hemen hemen altı gün yol aldık. Bu arada da birbirimizi çok iyi tanı-

dık. Albay, West Point'liydi ve gerçekten iyi herifti. Bizim hatlara ulaşınca herkes kendi yoluna gitti.

Kore'den döndükten sonra Fort Ord'a gönderildim ve ayrı bir bölüğe verildim. Geleli daha bir gün olmuştu ki, tabur komutanının beni çağırdığını söylediler. Kendi kendime, «Vay canına! Buraya geleli daha maraza çıkaracak zaman da olmadı ki,» diye düşündüm. Komutan meğerse bizim albaymış. O günden itibaren albayın sevgili çocuğu oldum; viskisini içtim, otomobilini kullandım ve sekreteriyle yattım. Albaya göre, benim her yaptığım doğruydu. Bana, «Orduda kal, seni gedikli okuluna aldırayım. Ömrün boyunca hiç çalışmadan, gönlünce yaşarsın,» dedi. Ne var ki, gençtim, içim ateş ve burukluk doluydu. Kendi başıma buyruk olmak istiyordum. Ordudan ayrıldım, albay da daha sonra tümgeneral olarak emekliye ayrıldı.

Üniformayı sırtımdan çıkarır çıkarmaz ilk işim eve gidip bir güzel kafayı çekmek ve sarhoş olmak oldu. Derken yeniden işe girdim ve örgütte neler yapabileceğimi inceledim.

İşte bütün öğrendiklerim, kitabın bundan sonra bölümlerini meydana getirmektedir.

İKİNCİ BÖLÜM

PATSY'NİN PİZZERİA'SINDA oturmuş, 'New York Daily News' gazetesini okurken tanıdık bir lotaryacı gelip yanıma çöktü ve lotarya oynayıp oynamayacağımı sordu. Gazetenin manşetinde polisin Carlo Gambino'nun yeğenini kaçıran ve muhtemelen de öldüren adamları yakaladığını yazıyordu. Üzgün üzgün başını salladı.

«Heriflerin başı dertte.»

«Hayır,» dedim. «Başları dertte falan değil. Hepsi emniyette sayılır, çünkü onların yakasına kanun yapıştı. Carlo'nun karısı ile erkek kardeşi fidye mektubunu alınca doğru FBI'ya başvurmuşlar!»

Herif tekrar üzgün üzgün başını salladı.

«Carlo Gambino'nun polise başvurması üzülünülecek bir durum doğrusu. Bu meslek artık çok kötüleşti.»

Bu meslek! İşimiz; yani örgütlenmiş kirli işler şebekesi! Gerçekten de kirli işler örgütü, düpedüz bir iştir. Gayri meşrû

bir iş, ama yine iş işte. Herhalde Birleşik Amerika Hükûmetinden ve General Motors Şirketinden çok daha iyi yönetilen bir iş! Üstelik United States Steel, Chrysler Corporation ve Standard Oil gibi dev endüstri ve petrol şirketlerinden de çok daha büyük ve rahat kazanç sağladığı bir gerçek. Bizim ne sendika sorunlarımız, ne fazla mesai ödemelerimiz, ne emeklilik primlerimiz var. Üstelik herkese yetecek kadar da bol iş çıkartıyoruz. Bizim kâr dağıtma plânımız, iş dünyasının en iyi olanı, müşterilerimiz daima memnun ve mutlu. Biz -**'biz'** derken, bu ülkede ulusal çaptaki kirli işler şebekesine mensup olduklarını gururla iddia eden 100.000 kişiyi kastediyorum- biz, sadece kamuya yararlı olmak için varolmaya devam ediyoruz. Onlara istediklerini veriyor, arzularını karşılamaya çalışıyoruz. Elbette bunu kendi çıkarlarımız için yapıyoruz ama aynı zamanda halkın istediklerini de yerine getiriyoruz.

Halkın istediği ise; bahse girmek, bir miktar uyuşturucu madde elde edebilmek, acele ve sessiz tarafından bir miktar borç para bulmak, ya da sigaradan çoraba kadar ehven fiat karşılığı kaliteli mal almak imkânına sahip olmaktır. İşte biz, bütün bunları, sizin sözde namuslu vatandaşlarınıza sağlıyoruz. Biz zamanında malı teslim eder, malımızı kollar ve kaybedince de öderiz.

Arada sırada şiddete baş vurduğumuz da olur; ama genellikle örgüt içindekilere karşı şiddet kullanırız. Kendi dünyamızın dışına çıkıp birinin canını yaktığımızı pek ender duyarsınız. Örgüt dışında canını yaktığımız kişiler, bizden borç para alıp da bunu ödemeyenlerdir. Bunların da canı elbette yanacaktır. Nedeni sorulmaz bile. Şerefli ve namuslu vatandaşın bizden korkmasına gerek yoktur; onun canını asla yakmayız.

Aslında şiddet, pahalı bir iştir; kiralık katiller dünyanın parasını isterler, pazusu kuvvetli herifler yüksek ücretler alırlar ve bu nedenle de şiddet, bizde daima en son çare olarak kullanılır. Asıl gelirimizi ise kumar, tefecilik, uyuşturucu madde satışları sağlar.

Örgütün kazandığı paranın büyük bir kısmı da diğer ülkelerde meşrû sayılan alanlardan elde edilir: Örneğin, kumar ve fuhuş gibi. Bu kitapta şiddetle savunacağım bir tek nokta var, o da ahlâk anlayışını meşrûlaştırmanın mümkün olmayacağıdır. Hiç denemeye kalkışmayın bunu. Halk fuhuş mu istiyor, bırakın fuhuş olsun! Kumar mı istiyor, sızdırın parasını! Halkın istediğini yapmakta serbest bıraktıktan sonra, hiç kimseye zarar gelmeyeceğine göre, kimin burnu kanar ki? Bırakın insanoğlu kendi kaderinin hakimi olsun. İnsanoğluna yapmak istediği bir şeyin yasak olduğunu söylediğiniz an, yeni bir iş sahası yaratmış olursunuz. Çünkü fırsat bulduğu zaman daima kendisine yardım etmek için karşısında beni bulacaktır.

İçki yasağı, sözünü ettiğim meselede kusursuz bir örnek sayılır. Aklıevveller ortaya çıkıp artık kimse içki içmeyecek demiştir. Pöh! İşte kirli işler şebekeleri böyle doğuvermiştir. Haftada on dolardan fazla kazanmayı akıllarının ucundan bile geçirmeyen insanları, siz milyoner yaptınız. Bugün pek saygıdeğer bulduğunuz kişilerin çoğu hep eski içki kaçakçılarıdır. New York'taki ünlü '21 Club'ü kuranlar, içki kaçakçılarıdır. Toots Shor, bir içki kaçakçısıydı. Bu adamlar banyo küvetlerinde cin hazırlamışlar ya da Kanada'dan içki getirtip satmışlardı. İçki kaçakçıları, tefecilikten cinayete kadar, bütün kirli işlerin birer birer doğmasına sebep olanlardır. Oysa, bugün lokantacılık mesleğinde bu adamlar tanrılaştırılmıştır. Söyler misiniz bana, bu ne biçim ahlâk anlayışıdır?

Bu ülke halkının aptallığı beni eskiden beri şaşırtmıştır. Sözde ben şeytan kadar kötü adammışım! İnsanların geceleri yolda rahat yürüyebilmeleri için benim temizlenmem gerekiyormuş. Bu aptalca bir lâf olmakla kalmıyor, şimdiye kadar duyduğum en büyük riyakârlığı da ifade ediyor. Sizin sözde namuslu vatandaşlarınız olmasa, ben de var olamam ki! O benim hem müşterim, hem patronumdur. Bütün örgüt onun ihtiyaçlarını karşılamak için çalışır; ne isterse sağlarız ona. Orta halli Amerikan vatandaşı, bir eşyayı gerçek değeriyle alma-

ya, bütün yasalara uymaya, kumar oynamaya ve bahse girmemeye karar verirse, benim de işim bitti demektir. Yaşayamam artık; tasımı tarağımı toplar, bu toplumdan basıp giderim.

Ama asla böyle bir şey olmayacak. İnsanlar yine dilediklerini yapmaya devam edecekler. Ben de onların pislikleri yüzünden lânetlenmekten bıktım, usandım. Las Vegas'daki en güzel eğlence yerlerinden biri olan Cincinnatti bölgesinde bir zamanlar görevliydim. Eğlence yeri dedimse, bir dolandırıcılık yeri sanmayın, asla değildi. Gerçek bir eğlence yeri, sizi bir taraftan karşılayıp öteki taraftan bütün arzularınızı yerine getirmiş olarak çıkardıkları bir yer. Bu yerin adı da, 'West Riviera Club'dü. Burada dünyanın hiçbir yerinde erişemeyeceğiniz derecede heyecanlarla sarsılabilirdiniz. Ben de Meyer Lansky hesabına çalışıyordum. İşim, Lansky'nin parasını kimsenin iç etmemesini sağlamaktı. Bir gece Nebraska'nın Omaha ilinden gelen bir müşteriyle tanıştım. Kilisenin yardım derneği başkanıydı. Bunu da kendisi söylediği için biliyordum. Ama burada, memleketinden 100 veya 700 mil uzakta, daha önce hiç tanımadığı bir hatunun üstünde elektrik çarpmış gibi sarsılıyor, fıçı gibi içiyordu. Ona;

«Baksana, ahbap! Bu kadar yolu bu iş için tepip buraya geleceğine niçin sizin memlekette meşrû sayıp da yapmıyorsunuz?» diye sordum.

«Çıldırdın mı sen?» diye karşılık verdi. «Hiç ailemin böyle bir şeylere karışmasını ister miyim?»

«Bu kadar meraklı bir aile babasıysan, burada kızın yerinde genç bir kadınla ne yapıyorsun öyleyse?»

Herifçioğlu bu haltı yedikten sonra, yediği yerin ne önemi olabilir? Bu tür iki yüzlülük beni kahrediyor. Bu kitabın yazılış nedenlerinden biri de işte bu.

Örgütün bir «Merhamet Hemşireleri Derneği»nin şubesi olduğunu elbette iddia edecek değilim. Aramızda öyleleri de var ki, karşısına çıktınız diye canınızı alıverirler. Fakat ha-

yatlarını örgütten kazananların çoğunluğu ailelerini geçindirmek için bu işe girmişlerdir. Kimsenin canını acıtmak istemezler. Örgütte; tetiğe basamıyacak, düşmanın ayağını kırmaktan âciz, esrar çubuğu tüttürmek nedir bilmeyen sürüyle adam vardır. Çalıp çırpmaktan anlarlar da, şiddetten hoşlanmazlar.

Fakat zirveye tırmanabilenler, bol para kazananlar, yelkeni çabuk suya indirmeyenler, suratınıza bakar gibi kolayca beyninizi dağıtabilecek çapta olanlar; gerekirse ve hakettinizse, çekinmeden kolunuzu, bacağınızı kırabilecek kişilerdir. Örneğin, ben! Yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymam. İşin içinde para varsa, yaparım. Kılım bile kıpırdamadan tetiğe basabildiğimden, örgütte sayılan bir adamımdır.

Ben daha bu işe girmeden önce de örgüt gerçekten sağlam bir yapıya ulaşmıştı. Bugünkü cinayet şebekesinin tohumları yüzyıllar önce Sicilya'da, İtalyan halkının kendisini toprak ağalarının ve derebeylerin zulmûne karşı korumak için kurdukları gizli örgütlerin meydana gelişi sırasında atılmıştı. Bu örgütün adındaki kelimelerin ilk harfleri **Mafia** diye okunuyordu. Bu nedenle de grubun adı **Mafia** kaldı. Önceleri Mafia'nın Sicilyalılar nezdinde büyük itibarı vardı. Zamanla büyük kudret sahibi olmaya başladılar. Sonunda da toprak ağaları kadar kudretleri oldu; dükkânlardan kiliseye kadar her şeyi kontrolleri altına aldılar. Hattâ Mafia'nın içinde koruyuculuğa başladılar ve böylece de zorbalık doğmuş oldu.

İlk Mafiosi'ler, 1880'lerde Amerika'ya geldiler. Bunların çoğu, polis peşlerini bırakmadığı için Sicilya'yı terketmek zorunda kalmışlardı. Sicilya'da yaptıklarını, Amerika'da da sürdüreceklerini sanıyorlardı. Hakları da vardı. İtalyan göçmenleri çok batıl inançlıydılar. Dayak yemeyi şanssızlık sayıyorlardı. Bunun üzerine koruma örgütleri mantar gibi bitmeye başladı. Bugün Mafia, Birleşik Amerika'nın doğusundaki kanunsuz işlerin büyük bir kısmını kontrol etmektedir.

İtalyanlar akın akın Amerika'ya gelirken daha başka göç-

men grupları da sızmaya başlamıştır. İrlandalılar ve Yahudiler de Italyanların neler yaptıklarını görüp kendi halkları arasında aynı şeyi uygulamaya başladılar. O sırada belirli bir örgüt yoktu. Yalnız İrlandalılar, İtalyanlara ilişmiyor, İtalyanlar da İrlandalıların işlerine karışmıyorlardı. Herkesin kendi alanı ve kendi işi vardı.

İçki yasağı ile her şey kökünden değişti.

Kirli işleri bir örgütte toplamak fikrini, ilk olarak Al Capone'nin Johnny Torrio adlı amcası veya yeğeni ortaya attı. Torrio, Brooklyn'den ayrılarak, Chicago'da bir şebeke kurdu. Lotaryacılık, müşterek bahis, fuhuş ve buna benzer işlere el attı.

İçki kaçakçılığı önemli bir iş haline gelince, Chicago şebekesini yönetmek için bir yardımcıya ihtiyaç duydu ve Al Capone'yi çağırttı. Birkaç yıl sonra bir rakip çetenin Torrio'yu öldürmesine ramak kalınca, artık bir başka ülkeye gidip biraz rahat etmenin zamanı geldiğini düşündü ve Al Capone başa geçti. İşte her şey asıl o zaman başladı: iş sahaları için mücadele, kontrol kudret ve bol para! Sizin 'çeteler savaşı' dediğiniz mücadele böyle çıktı.

Al Capone, örgüte modern düşünceyi getirdi. Diğer belli başlı örgütlerle ilişki ve işbirliği yapmanın, yalnız işlerin yolunda gitmesi için değil, fakat genel olarak yararlı olacağını düşündü. Yıllar geçtikçe, eskiler, asıl bu işe başlayan **Mustache** (Bıyık), Pete'ler (*) yaya kaldıkları için sahneden çekilmeye başladılar. **'Jön Türkler'** onların yerini aldı. 1930'ların ortalarında, hemen her büyük şehirde rakiplerini alteden ve sindiren bir tek çete, kirli işlerin yönetimini eline almış durumdaydı. Detroit şehri, daha çok Yahudilerin çetesi tarafından kontrol ediliyordu. Cleveland de Yahudilerin elindeydi.

(*) Mustache Petes — Mafia'nın yaşlı mensupları; 1900'lerin ilk yıllarında uzun bıyıklarıyla tanınmışlardı. (Çevirinin notu.)

İrlandalılar, doklara hakimdiler. İtalyanlar ise, New York'un bir kısmına ve Doğu Kıyısının büyük bir bölümüne.

Adamlar, Al Capone'nin haklı olduğunu anlamışlardı. Ya birbirleriyle beraber çalışacaklar ya da yok olacaklardı. Böylece örgüt kurulmuş oldu. Örgütlendik, çünkü hepimiz aynı işi yaptığımızı anlamıştık. Nasıl mühendisler ve emlâkçiler aralarında örgütleniyorlarsa, bizler de öyle bir araya geldik. Bugün çeşitli ırk, inanç ve uluslara mensup kişiler, aynı örgüt içinde çalışmaktadır. Gerçekten işimiz tam bir Amerikan işi haline gelmiştir.

Herkesin kirli işler örgütü yüzünden yalnız İtalyanları suçlaması da çok hoş bir şey doğrusu! Mafia'nın, örgütle aynı şey olduğunu sanırlar. Yanlış! Mafia, ulusal çaptaki büyük bir örgütün sadece bir parçasıdır. İtalyanlar hesabına üzülenecek bir durum ama, nedense halkın dikkati hep onların üzerindedir. Bu işte sadece İtalyanların var olmadığını ispatlamak için şunu söylemek yeter: İtalyan gangsterlerinin çoğu, kendilerine ün sağlamaya başladıkları zaman, İrlandalı adı kullanırlar. Örneğin; Jimmy Plumeri Jimmy Doyle, Thomas Eboli de Tommy Ryan oluverir. Doğrusu niçin böyle yaptıklarını bilmiyorum. Çünkü İrlandalıların hiç de yardıma ihtiyaçları yoktur. Bugün bile, hâlâ çok kuvvetli bir İrlanda çetesi vardır. Bir de bir Yahudi çetesi.

Yahudiler genellikle kumar alanını kontrol ederler. Hattâ Çin çeteleri bile vardır. Fakat nedense herkes, her şeyden İtalyanları suçlar. Şimdi kalkıp da onların marifetlerini küçümsemeye çalışmayacağım elbette. Çünkü gerçekten parlak işler yapmışlardır. Fakat kendileriyle anlaşmakta en çok güçlük çekilen, örgüt tarihinde en sinsi cinayetleri işleyenler Yahudiler olmuştur. **'Cinayet Anonim Şirketi'** adlı örgütü kurup çalıştıranlar, Yahudilerdir. Bu iş, Abe Reles adlı bir Yahudinin öncülüğüyle başlamış, Louis Lepke Buchalter ve Butsy Siegel gibileri de şirkete üye olmuşlardır.

Hiç kimse Çinlileri örgütün üyeleri olarak kabul etmez,

aslında pek üye de sayılmazlar. Onların kendilerine özgü kumar, tefecilik ve uyuşturucu madde kaçakçılığı işleri vardır. Bütün bu dolapları kendi aralarında çevirenler, Çinlidir. Kimseyi aralarına almazlar. Beyaz bir herif, San Fransisco'daki Chinatown'a girmeye kalkışacak olsa, uçururlar adamı. Ben onları iyi tanırım. New York'ta, Wu adında ufak tefek bir Çinli vardı. Bu adam oradaki fan-tan, Mah-Jong oyunlarını ve uyuşturucu madde satışlarını yönetirdi.

Ülkedeki herhangi bir çeteye benzer bu örgüt. Bu işten de çok para kazanır, çünkü Çinliler büyük kumarbazdırlar. Hattâ iki böcekten hangisinin daha çok ayağı var diye bahse bile girerler. Çinlilerin kendilerine özgü siyasal kulüpleri, kendi dostları, tanışları vardır. Onlara hiçbir şeyi zorla kabul ettiremezsiniz. Kendi örgütlerini kurmuşlardır ve kimse de buna karışamaz. Örgüttekiler Çinlilere saygı beslerler, çünkü herkes gibi onlar da kendi aralarında örgütlenmişler, her işe bir çekidüzen vermişlerdir. Zenciler hariç!

Zenciler, öteden beri örgüt içinde ikinci sınıf yaratıklar olarak görülür. Ancak uyuşturucu madde satışlarında ve lotaryacılıkta kullanılırlar. Fakat zenci milleti ne zaman kendi arasında örgütlenmeye kalkışsa, bütün becerebildikleri şey, öldürülmek olmuştur. Çünkü patronların çoğu, işine karışmak, ortak olmak isteyen herkesi temizlemek, ortadan kaldırmak yolunu seçer. Bu nedenle bana onlardan çok iş çıkmıştır. 'Bana bak, bu iş benim işim. Uzak dur!' diye ikazda bulunulmaz bile. İşe burnunu sokmaya kalkışanın hesabı hemen görülür. Fakat, eğer o kişi patronu ortadan kaldıracak derecede güçlü değilse. Bu işde gücünüz ne kadarsa, borunuz o kadar öter.

Herkes kendi sistemini kurmaya, örgütlenmeye çabaladığı sırada zenciler yerlerinde saydılar. Bugün de örgüt içinde gerçek bir ilerleme kaydetmemektedirler. Harlem'de ve öteki birkaç zenci semtinde çalışmakla beraber, büyük işler çeviremektedirler. Fazla ileriye gidemeyeceklerini de size temin ederim. Şiddete baş vurmaya kalkışan her zencinin başına şid-

det çökmüştür. Bazı gazeteciler bir gün **'Kara Panter'** örgütünden bir herife, neden sokağa inip lotaryacılık yapmadıklarını sormuştu. **'Yapamayız, aslanım. Çünkü Beyaz Adam beynimizi dağıtıverir.'**

Haklıydı. İşimize burnunuzu sokmaya kalktığınızda, kendinize ucuz bir cenaze töreni hazırladınız demektir.

Neden zencilere karşı böyle peşin hükümler besleniyor? Doğrusu bilmiyorum. Kimbilir, belki de herifler yıllardır sahip olamadıkları şeylerden mızıldanıp durdukları için. Ama durumu değiştirmek için en küçük parmaklarını bile oynatmaya asla yanaşmamışlardır. Yıllarca önce bunu becerebilmeleri için Harlem'de bir fırsat ellerine geçmişti. Fakat tek bir zenci bile davranamadı. O zamanlar bize hiç de ihtiyaçları yoktu. Sonra biz geldik, gördük ve işe el koyduk. Sürdürmeye de devam edeceğiz.

Benim şahsen zencilerle pek az alış verişim oldu. Sonuncusu 1968 yılında bir hafta sonu tatili sırasında cereyan etti. Her şey iki zencinin, soymak niyetiyle bir arkadaşımın evine girmesiyle başladı. Haydi buna iş iştir diyelim. Göz yumulur. Fakat hepsi soygunla kalsaydı, kimse ağzını açmazdı.

Soyulan adam, kimseye zararı dokunmayan, kendi halinde bir avukattı. Hemen herkesi sever ve hiç kimseye bir kötülükde bulunmazdı. Zencilere karşı tutumuna gelince; azınlık gruplarının haklarının savunucusu olarak, avukat tutmaktan bile âciz olanlara yardım ederdi. Fakat bu herifler adamcağızı soyduktan sonra anlaşıldığı kadarıyla, ortada hiçbir neden yokken bir güzel de pataklamışlar. Nesi var, nesi yoksa soyguncuların verdiği halde yine de zavallıyı paçavraya çevirmişler. Darbelerin altında sızlanırken, 'al bu orospu anan için, al bu da orospu ananın bilmem nesi için' diye basmışlar yumruğu. Sonra boynuna namluyu dayadıkları gibi almışlar, götürüp bir hastanenin önüne atmışlar. Heriflerin bunu yapmaları için hiçbir sebep yoktu. Adama fiske bile vurmasalar, yine soyarlardı.

Soygunu haber alınca, tepem attı. Tanıdığım bir, iki zen-

ci sayesinde etrafa haber saldım. Bu işi yapan iki herif bana teslim edilmeden, hiçbir zencinin kendisini sokaklarda emniyette saymamasını hatırlattım.

«Eğer kırksekiz saat içinde iki haydudu getirip, bana teslim etmezseniz, önüme geleni ezip geçerim ve kimin canı yanacak diye de aldırmam,» dedim.

Vakit çabuk geçer. İki gün geçti. Ses yok! Bunun üzerine arabama atlayıp zenci semtine kadar uzandım ve biraz kırıp döktüm. Bir, iki kişinin ayağı kırıldı, bazısının ötesinde berisinde kurşunlar delik açtı, bir kaçının da kulağı kesildi. Genellikle ikaz mahiyetinde hareketlere giriştim. Kimse gebermedi ama beş, altı kişiyi fena benzettim. Hemen ertesi sabah telefon çaldı. Aradığım heriflerin adlarını ve adreslerini kulağıma fısıldadılar.

Heriflerle karşılıklı geçip konuşmaya hiç niyetim yoktu. Bu yüzden kapı açılır açılmaz, karşıma çıkan ilk siyahın kafasına bir baseball sopası indirdim. Öbürü beni gördü ve pencereden atlayıp kaçtı. Ama yakaladığım herif, çok çekti doğrusu. Kollarını, ayağının birini, birkaç parmağını kırdım. Ardından kendisine iyi şanslar getirmesi için omuzlarının yumuşak yerlerine iki kurşun yerleştirdim. Son bir armağan olarak da hayalarına bir tekme savurdum. Söylediğim sözlerden bir tekini bile duyduğundan emin değilim, fakat beş ay sonra hastaneden çıktığında, intikamımın nasıl alındığını herhalde iyice bellemişti. Umarım, sırf bu hareketim için bile bana Baro'nun onur üyeliği verilebilir!

Ulusal çapta örgütlenmiş bir örgütte, ya sendika, ya bıçkınlar ya da çocuklar aslında birbirlerine hiç de sıkı sıkıya bağlı değillerdir. Her saha belirli bölgelere ayrılmıştır ve bu bölgelerin her biri bir patronun yönetimi altındadır. O patronun izni olmadan o bölgede kimse çalışamaz. Kuzey Bronx'ı ele alalım. Bu bölge birinci derecede Carmine Tramunti çetesinin yönetimi altındadır ve burada iş tutan lotaryacılar, tefeciler, müşterek bahisçiler ona haraç verirler. Carmine, bu

bölgenin hakimidir. Kuzey Bronx'dan Westchester County'nin sonuna ve güneyde Parkchester'e kadar uzanan alanın sınırları içinde iş tutan hemen herkes, Carmine Tramunti'den izin almış ve onun himayesine girmiştir.

Çalışma iznine ve himayeye karşılık, o bölgede kazanılan her dolar üzerinden aile bir miktar yüzde alır. New York şehri ve çevresi beş büyük aile arasında paylaşılmıştır.

Televizyon ve sinemalarda size inandırılmak istenenlerin aksine, uluslararası kirli işler şebekesi diye bir örgüt yoktur. Fakat gruplar arasında belli ölçüde işbirliği yapılır. Örneğin, uyuşturucu madde konusunda. Uyuşturucu maddeyi dışardan getirtmek zorundayız. Bu ticaret ilk önce Korsikalıların elindeydi. Oysa şimdi büyük bir kısmı Avrupa ve Asya yoluyla Güney Amerika'dan gelmektedir. Gerçi bu konuda uluslararası iş anlaşmaları yapılmıştır ama Amerika'da sanıldığı gibi uluslararası bir örgüt yoktur.

Amerikan menşeli örgütlerin başka ülkelere el atmaları imkânsızdır. Kurduğumuz bir örgüt başarılı olmuşsa, Amerikan sistemi içinde nasıl çalışılacağını bildiğimizdendir; nerede, nasıl, kiminle iş yapılacağını çok iyi biliriz. Başka ülkelerin tamamen değişik sistemlerine kendimizi uydurmamız imkânsızdır.

Bugün tek bir Batılı ülke, sınırları içinde kirli işler çeviren örgütler olmadığını söyleyebilir; o da İngitere'dir. Orada da suç işlenmektedir tabii; büyük banka ve tren soygunları gibi. Meşrulaştırıldığı için kumar oynatmak ölmüştür. Fuhuş meşrulaştırılmamıştır ama polis kimseyi rahatsız etmediği için çekiciliğini kaybetmiştir. Hükùmetin uyuşturucu madde konusunda uyguladığı program, bu işten elde edilen tatlı kârlara son vermiştir. Üstelik, İngiltere'de sert bir adlî sistem vardır. Londra'da ve Manchester'de ayrı ayrı kanunlar yoktur, aynı kanun bütün ülkede geçerlidir. Ayrıca, tutuklandığınız günden en fazla 3-4 hafta içinde yargılanırsınız. Yani, İngiltere'de bir adamın kirli işlere karışması çok zordur.

Şimdi de bu ülkenin haritasına bir göz atalım: Hemen hemen her eyalet, Kuzey Bronx gibi, aynı şekilde örgütlenmiş büyüklü, küçüklü bölgelere ayrılmıştır. Bir bölgenin patronu olan adam, ya ötekilerden daha akıllı ya da güçlü olduğu için bir örgüt kurabilmiştir. Gazetelerde bu gibi gruplar **'aile'** diye anılır. Bir aile 20-30 kişi ile birkaç yüz kişiden meydana gelir.

Patron otoritesinin bir kısmını yardımcılarına veya **'yüzbaşı'**larına devretmiştir. Şimdi bir yüzbaşının ne olduğunu anlatayım. Yüzbaşı, patron hesabına belirli bir bölgeyi, örneğin birkaç bloğu, ya da bütün semti kontrol eden kişiye denir. Emrinde belirli bir bölgede çalışan 40-50 **'asker'**i vardır. Yüzbaşı, bölgesi içinde işlerin düzgün gitmesinden ve iş tutmuş adamların da haraçlarını ödemelerinden sorumludur. Emrindeki adamlara ücretlerini ödedikten sonra, o bölgeden elde edilen kazancı patronuyla eşit olarak paylaşır. Kazanç, tefecilikten, müşterek bahislerden, lotaryadan elde edilen gayrimeşru paradır. Meşru kazançlar da gıda pazarlarından, bowling salonlarından (ki bu salonlar çok büyüktür), barlardan ve sosyal klüplerden gelir. (Sosyal klüpler, orada her zaman bir müşterek bahisçiyi, tefeciyi bulabileceğiniz, hemen her çeşit çalınmış eşya satılan, kâğıt oynanan, dükkân veya apartman katlarıdır.)

Bir aile içinde ise gerçek sadakati pek bulamazsınız. Çünkü her şeyden önce paranın sözü geçer. Normal şartlarda ise, kişi, patronuna şu nedenlerle sadıktır: (1) İyi muamele görür; (2) patronundan korkar; (3) o patron hesabına çalışarak büyük paralar kazanmaktadır.

Büyük patronların bazıları adamlarından tam bir sadakat beklerler; çünkü yüzbaşı ve askerlerine karşı çok iyi davranmaktadırlar. Örneğin, ben California'da Jack Dragna'nın yanında çalışırken, adam bana cehenneme git deseydi, hemen kazmaya sarılır, toprağı eşmeye başlardım. O adamı çok sevmiştim. Nasıl para kazanılacağını, iyi yaşamayı bana o öğretmiştir. Bir yanlışlık yaptığımda, avazı çıktığı kadar bağırmaz,

sakin bir sesle neyin doğru, neyin yanlış olduğunu açıklar ve yanlışı nasıl düzelteceğimi gösterirdi.

Başarısının doruğundayken, Jack, Güney California'nın hakimiydi. Yani, Güney California'da Jack tuvalet kâğıdı vermediği takdirde sıçamazdınız bile. Patronluğa nasıl yükseldiğini bilmiyorum; çünkü onu ilk tanıdığımda güçlü bir patrondu. Fakat o da başkaları gibi o mertebeye yükselmiş olmalı: Ötekilerden daha bıçkın ve amansız olduğu için.

1.70 boyunda, biraz göbekli, İngilizceyi İtalyan aksanıyla konuşan bir adamdı. Onda, bir örgüt patronunda olması gereken şey vardı; yanında çalışanlar tarafından sevilir ve düşmanları da ondan tir tir titrerdi. Emirlerini serinkanlılıkla verir, en ince noktaları bile hesaplar ve tartışmaya yer bırakmazdı. Jack, bitti dedi mi, her şey sona ererdi.

Bir gece, Los Angeles'de Alex'in, belki de Alexander'in olacak, tam olarak hatırlıyamıyorum, bir lokantada parti vardı. Mickey Cohen hapisten çıkmıştı ve kaybettiğini yeniden kazanmak amacıyla müşterek bahisçilik ile çeşitli faaliyetlerde bulunmak istiyordu. Bu nedenle, Jack ile 20 kadar adamı toplantıya çağırmıştı. Ben de Jack'ın muhafızı olarak toplantıya katılmıştım.

Yemekler nefisti doğrusu. Karides kokteyli ve midye dolması ile başladık; makarna, spagetti ve ziti ile devam ettik. En sonunda da et yemeği ile piliç geldi. Lokantanın adını hatırlamıyorum ama orada yediklerimi unutamam.

Jack, Mickey ile avanesini hiç sevmezdi. Üstelik statükoyu da olduğu gibi korumak istediğinden, Mickey'nin yeniden örgütlenme planları pek hoşuna gitmemişti. Yemek bitene kadar bekleyip Mickey'nin de tekliflerini dinledikten sonra ayağa kalktı ve konuşmaya başladı.

«Güzel konuştun ve bize iyi ikramda bulundun. Ben de teşekkür ederim. Sana, bir şey söyleyerek de teşekkür edeceğim. Meksika'ya giderken, Los Angeles'in güneyinden geçenler veya Arizona'ya gitmek üzere batıya doğru gidenler; yolda işe-

mek, bir fincan kahve içmek veya benzin almak dışında dururlarsa, onları öldürürüm. İyi geceler, baylar!» diyerek lokantadan çıktı.

Jack'la New York'taki bazı adamlar aracılığında tanıştım. O zamanlar Joey Gallo ile ben yükselmeye başlayan iki genç bıçkındık ve fedailik yapıyorduk. Birisiyle bir para konusunda görüşmeye gitmiştik. Bu herifin bürosu, Broadway'de 47 ve 48. Sokaklar arasındaki Strand Binasının birinci katındaydı. Adam bizi lâfla oyalamaya başlayınca yakasına yapışıp omuzum üzerinden geriye savurdum. Niyetim, herifi biraz duvarlara çarpmaktı ama maalesef açık pencereden aşağı gidivermişti. Joey'a:

«Buradan hemen gitsek iyi olur,» dedim.

O da kabul etti. Herife pek bir şey olmamıştı ama Broadway'in göbeğine düştüğünü çok kişi görmüştü.

Bizi kiralayan adama gittik ve beni hemen bir arabaya koyup Chicago'ya doğru yola çıkardılar. New York'tan neden uzaklaştırıldığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama parayı onlar saydığı için kabul ettim, tabiî. Chicago'da beni Maryland Oteline getirdiler ve dört gün odama durmadan kadın, yemek ve içki gönderdiler. 'Ne olursa olsun, eğer öleceksem, bari iyi vakit geçireyim,' diye düşünüyordum.

En sonunda Eddie Marlowa adında biri beni görmeye geldi ve Los Angeles'e bir uçak bileti, 100 dolar para ve San Pedro'da bir barın adresini verdi. Los Angeles'e geldim ve bara gidip beklemeye başladım. Kaçınılmaz olarak barda biriyle kavgaya tutuştum. O günlerde önüme çıkanla kapışıyordum. Herifin kafasına tam bir bira şişesini indireceğim sırada içeriye Jack Dragna girdi. Gülümseyerek bana kendini tanıttı ve artık kendisinin yanında çalışacağımı söyledi. İlk iş olarak, erkek giyim eşyası satan bir mağazaya girip bana altı takım elbise aldı. Sonra da bir apartman dairesi ile araba verdi.

Jack'ın yanında ilk görevim, Tijuana'da **'El Matador'** adlı bir genel evdeydi. Bir süre sonra beni Los Angeles'e getirtti ve

onun hesabına kaçakçılık, lotaryacılık ve ne iş çıkarsa yapmaya başladım. Aramız çok iyiydi, bana yanında çalışan biri gibi değil de, oğlu gibi davranırdı. Jack ölünce -kendi malı olan eroini fazla kaçırmıştı- babamı kaybetmiş gibi oldum. Bugün hâlâ o adamın özlemini çekerim. Bana göre, o gelmiş geçmiş patronların en iyisiydi.

Patronun da hesap vermek zorunda olduğu kişiler vardır; **Direktörler Kurulu**. Bu **'kurul'** büyük bir bölgenin patronlarından meydana gelir. Kurul başkanına **Patronların Patronu** denir. (Örneğin New York'ta bu kişi, uzun yıllar sağ kalabilmiş ve saygı kazanmış olan Carlo Gambino'dur). Kurul, acil durumlarda, önemli birinin öldürülmesi gerektiğinde ya da bir bölgenin paylaşılması üzerinde çıkan anlaşmazlıkları çözümlemek amacıyla toplanır. 'Evet, becerebilirsen, sen burayı kontrol edebilirsin,' veya 'Hayır, sen bu bölgeye adımını atamazsın,' diye karar vermek yetkisi yalnız kurul'a alttir. Etrafta yeteri kadar geniş alanlar bulunduğundan ve birisine zarar vermek başkalarına da zararlı olacağından; kurul, çeteler arasındaki dengeyi sağlar. Bugün kirli işler şebekesinden arınmış Los Angeles dışında, her büyük şehir böyle örgütlenmiştir. Başka bir yerde iş tutmak isteyen, ilk önce o şehrin Patronlar Patronu'ndan izin almak zorundadır. Bu şarta, benim gibi Carlo Gambino'da uymak zorundadır.

Örgüt yapısı içinde çeşitli işler çevirmeye bileğimin hakkıyla hak kazanmış olmamla beraber, yaptığım her şey için bir başkasına minnet borçluyumdur. Bir bölge sınırları içinde bir iş çevirmek istesem, bölgeyi kontrolu altında bulunduran kişiyle görüşmem ve ne yapmak istediğimi açıklamam ve onu ortak olarak almam gerekir. Patronun bölgesi, kayıtsız şartsız onundur ve o bölgede çevrilen bütün işleri o yönetir.

Tek bir ulusal lider, bütün işleri yöneten tek bir kişi yoktur. En güçlü olduğu zamanlarda Al Capone bile sadece Illinois eyaletindeki Cicero bölgesini kontrol ediyordu. Chicago şehri de gerçek anlamda ona ait değildi. Örgütte, bütün ülkeyi tek

bir kişinin ele geçirmesine dünyada imkân yoktur. Bu, sadece fiziki bir imkânsızlıktır. 100.000'den fazla sayıda adamı kendi emrine alması; bir Führer, yani tam bir diktatör olması gerekmektedir ki, bu da mümkün değildir.

Bütün patronların içinde ulusal patronluğa herkesten fazla yaklaşan, Meyer Lansky'dir. Yanında çalışılması kolay, sabırlı ve parlak zekâlı bir adamdır. Şunu inanarak söyleyebilirim ki, A.B.D.'nin başkanı olmak istese, olurdu. Fakat o dünya çapında bir adam olmak istedi ve başardı da. Görevinizi tam olarak yerine getirdiğinizde, sizi takdir ettiğini omuzunuzu okşayarak, fazla para vererek, yosmalar göndererek ya da canınızın istediğini yerine getirerek gösterir. Ayrıca, yanında çalışanların tam bir sadakatle bağlı oldukları tek kişidir.

Bu ülkenin her yerinde Meyer, **'İhtiyar'** diye tanınır. Ona verilen bu ad, bir lâkap olduğu kadar saygı ve sevgi ifadesidir. Filmlerin ve basının göz önüne serdiği gibi; lâkaplar, kirli işler şebekeleri mensuplarının dünyasını büyük çapta etkilemektedir. Tabii, herkesin bir lâkabı yoktur; bazıları çalıştıkları süre içinde lâkap kazanır, bazıları da asla sahip olamazlar. Örneğin, benim bir sürü takma adım vardı ama sadece bana ait, benim diyebileceğim gerçek bir lâkabım olmadı.

Bir adama çeşitli nedenlerle ad takılır. Bazıları gerçek adlardan alınmıştır. Joe De Stephano adlı biri Joey Dee, Frank Zeno da muhtemelen Frank Z olur. Adamın ilk adı Frank ise, o da Cheech olarak tanınır.

Bazıları da dış görünüşlerine göre adlandırılır. Yılan Carmine'e **'yılan'** denmesinin nedeni o hayvana benzediği içindir. Boğa Charlie, gerçekten boğa gibi bir herifti. Bıyık Alex'in de bıyığı vardı. Koca burunlu biri de, Koca Burun diye çağrılır.

Bazılarına da olduklarının tam aksi adlar takılır. Şişmanlara sıska, sıskalara şişko (bu arada gerçek şişkolara da aynı ad verilir, tabii), dazlaklara da Kıvırcık denir.

Fiziki bir kusur da ad takılmasının nedenlerinden biridir. Bir kolu çolak olana Kanatlı; bacağı sakat olana Topal, şaşı

gözlüye de Şaşkaloz adı verilir. Bir zamanlar şaşı olan tanınmış (aslında elektrik sandalyesine gönderildiği için tanınmıştır) Şaşı Dunn adlı biri vardı.

Bazıları da ırklarından dolayı takma adlar almışlardır. İtalyan Nick, Rum Alex, Yahudi Stein gibi. Ötekilere de yaptıkları işlerden dolayı lakap takılmıştır. Bir zamanlar doklarda çalışan herifin biri Çengel Charlie diye çağırılırdı. Çünkü hoşuna gitmeyenlerin sırtına elindeki çengeli geçiriverirdi. Çok iyi bıçak atan birine Ustura, sert yumruk vurana da Zorba ya da buna benzer bir ad takılır.

Başkalarına da geldikleri semtlere göre ad takılmıştır. Johnny Odo, Brooklyn'nin Bathbeach semtinden olduğundan ona Johnny Bathbeach, Pittsburg'lu birine de Luois Pitt derdik.

Bazı adların özel anlamları vardır. Soyadı **Kara** olan bir adam ölümü temsil eder. Ya katildir ya da katilleri işe hazırlamakla görevlidir. Costello adını kullanan biri de çoğu zaman kumarbazdır. Peppy adlı birinin de muhakkak kumarla ilgisi var demektir. Bu aramızda böyle bilinir ve herkes tarafından böyle kabul edilmiştir.

Heriflerin bazılarına da alışkanlıklarından dolayı ad takılmıştır. Tanıdıklarımdan Funzi adlı biri devamlı pizza yediği için onu herkes Pizzacı diye çağırırdı. Devamlı havayı koklayan birinin adı Koku Jimmy idi. Bir de her gün en az dokuz defa duşa giren bir herif tanırım. Her duştan sonra da saçları pudralanmasın diye başına şapkasını geçirir ve her tarafını pudralardı. Onun adını mı soruyorsunuz **'Mahzun Bebek'** idi.

Bazıları da görev sırasında başlarından geçen garip olaylardan adlarını almışlardır. Hırsızlık suçuyla itham edilen Joey Gallo mahkemeye geçici delilik raporu sunduğu için **Deli Joey** olmuştu. Lucky Luciano da **Lucky** (Şanslı) lâkabını vücudu kurşunlarla eleğe döndüğü halde hâlâ sağ kalabildiği için almıştır.

Bazı adamlar da yaptıkları işin ustası oldukları için onla-

ra özel adlar verilmiştir ve herkes onları bu adlarla tanır. Bu gibi adlar, lâkaptan çok sahibine saygı kazandıran adlardır. Örneğin. Frank Costello'ya çok geniş olan politik ilişkilerinden dolayı **Arabulucu** denir. Gil Beckley de her yerde **Beyin** olarak tanınır. En sıkışık zamanlarda bulduğu çözüm yollarıyla elektronik beyinden bile daha güçlü olduğunu ispatlamıştır. Frank Erickson hayattayken ona Yarış Acentalarının Acentası derdik. Çünkü ülkenin dört bucağından bahislere para yatıranlar onu seçerlerdi.

■

ÖRGÜTTE GÖREVE EN alt basamaktan başlanır. Muhitinizde çalışan lotaryacının iyi para kazandığını görüp siz de lotaryacı olmak isterseniz, yapacağınız ilk şey, lotarya oynamaya meraklı kişileri bulmaktır. Bunlarla konuşur ve paralarını size yatırabileceklerini söylersiniz. Fakat sağlığınız için bu insanların halen bir başkasına para yatırmadıklarından tamamen emin olmanız gerekir. Müşterileri sağlama aldıktan sonra bir de **kontrolör** bulmak lâzımdır. Kontrolör, belirli bir işin düzgün çalışmasını sağlayan kişidir. Onları bulmak çok kolaydır. Hemen bir bara gidip barmene o semtteki lotaryacıyla sizi tanıştırmasını söyleyin. Tanıştıktan sonra da durumu ona anlatın. Gerekli kişilerle tanışmanızı lotaryacı sağladığında, kontrolöre elinizde müşteri olduğunu ve bahis paralarını kendisine yatırmak istediğinizi söyleyin. Böylece payınıza bir miktar para düşer ve siz de ilerlemeye başlamış olursunuz.

Kafanız işliyorsa, gözünüzü dört açar ve etrafta örgüte para kazandıracak işler ararsınız. Kimin tefecilik yaptığını, kimin yarışlar için bahis paralarını topladığını araştırır ve onlara müşteri götürürsünüz. Fakat götürdüğünüz müşterilerin sorumluluğunu üzerinize almak zorundasınız. Bu noktadan itibaren her şey hırslı ve hevesli olmanıza bağlıdır. En sonunda

birini ortadan kaldırmak zamanı geldiğinde, güçlü olduğunuzu ve bu gücü kullanmaktan çekinmediğinizi göstermişseniz, örgüt, sizin bu işin altından kalkacağınızı düşünür; ya size baş vururlar ya da siz onlara bu işle ilgilendiğinize dair bir haber uçurursunuz. Sonra da kafanıza ve taşaklarınıza güveniyorsanız, yola koyulabilirsiniz.

İyi bir örgüt adamı nasıl olmalıdır? Midesi kasılmadan, yaptıklarının sonucundan çekinmeyen, birlikte çalıştığı adamlara tamamen sadık bir adam olmalıdır. Başarı kazanmış kişilerin çoğu kafalı heriflerdir. Düşünmeyi, ağızlarını sıkı tutmayı ve çevrelerini gözlemeyi öğrenmişlerdir. Onlar da, benim gibi, bir şeyden ya da kimseden tamamen emin olmadıkça kendilerine verilmek istenen görevi başlarından savmasını bilmişlerdir.

İyi bir örgüt adamı güçlü ve korkusuz biridir. Çoğu kimse kodese girmekten, şiddet ve ölümden korkar. Fakat gerçekten çetin ceviz olan, açık açık hiçbir şeyden çekinmediğini belirten bir adam, başarıya ulaşacak olan kişidir.

Bir adamın örgüt dışı kalmasının nedenleri nelerdir? Korkak, salak ve çenesi düşük heriflere örgütte yer yoktur. Duyguları dengesiz olanlara güvenilemeyeceği için bu gibilerini aramıza almayız. Seks problemleri olanlar, örneğin homoseksüellerle kimse çalışmak istemez. Bir başkasının başına gelecekleri düşünüp üzüntü duyan, ona acıyan yufka yüreklileri de aramızda görmek istemeyiz.

Günümüzde, vasat bir örgüt mensubunu kalabalık arasında seçebilmek çok zordur. Çünkü o da herhangi bir adamdan farksızdır. Geçmişte, yalnızca örgüt içinde yaşanırdı. Her yapılan işin merkezi, örgüttü. Bugün ise, benim gibi, serbest çalışan, kendi küçük işleri olan ve bütün vaktini örgüttekilerle geçirmeyenlerin sayısı oldukça fazladır. Seyrek de olsa, kendi aramızda gezmeye çıktığımızda, çoğunlukla bir yerde yemek yer, sonra da boks maçlarına gideriz. Bu gibi gezintiler-

de önemli olan, yemektir. Örgütte çalışanlar, dünyada yemeye en düşkün olan adamlardır.

Yemek ve iş el ele yürür. Katıldığım iş toplantılarının yüzde 95'i sofra başında yapılmıştır. Lokantayı seçmek ve faturayı ödemek şerefi de davet edene aittir. Dostlarımın New York'ta en sevdikleri lokantalar 118. Sokak ile Birinci Cadde'deki Patsy'nin Pizzeria'sı, West 47. Sokak'ta Delsomma'nın yeri, 114. Sokak'ta, Rao'nun yeri, East 23. Sokak'ta Walsh'ın Steak House'u ve yanmadan önce East 49. Sokak'taki Manny Wolf'un Chop House'u idi.

Bir gece Patsy'nin lokantasına bir iş görüşmesi için gitmiştim. Yanımda da Rocco adlı fedailerden bir arkadaşım vardı. Arka tarafa geçerek biriyle görüşmem gerektiği için Rocco ya ön tarafta oturup benim hesabıma karnını doyurmasını söyledim. Döndüğümde 23 dolarlık hesabı görünce, şaşırıp kaldım. Patsy'de 23 dolar, başka yerde 100 dolar demektir. Garsona:

«Bu herif neler yedi böyle?» diye sordum.

Elindeki kağıda bakıp:

«Bir düzine midye dolması, iki porsiyon ziti ve midye sosu, bir biftek, 1 pizza, şarap ve altı şişe soda,» dedi.

Ben Rocco'ya dönüp:

«Bu kadar yeter mi?» diye sordum.

Geğirerek:

«Eve gidene kadar idare eder,» diye karşılık verdi.

Karım iyi bir aşçıdır. Biftek ve pirzola pişirmesini iyi becerir ama evde aşçıbaşı benimdir. İtalyan olmadığım halde, çok güzel İtalyan yemekleri hazırlarım. Bu sanatı kendimi savunma sonucu öğrendim. İşim dolayısiyle bir gün bir şehirde, iki gün o şehirde, birkaç saat başka bir yerde bulunduğum için iyi lokantaların nerede olduğunu öğrenmek için zamanım yoktu. Çoğunlukla, pis ve yağlı bir yere gidip biftek ısmarlardım. Aşçı bifteği ızgaranın üstüne atar, biftek kayıp yere düşer, adam eti yerden alıp tozunu üfledikten sonra tekrar ızga-

ranın üstüne koyardı. Gözümün önünde olan bu gibi olaylar iştahımı azalttığı için yemek kitapları aldım ve yemek pişirmesini öğrendim. Zaten Rocco ile dostluğumuz da bu nedenle başlamıştı. Akron'da, küçük bir de mutfağı olan bir otel odasında birlikte kalıyorduk. Bir gün dana etinden güzel bir yemek ve salata hazırladım. Karnımızı doyurduktan sonra yatağa uzanan Rocco geğirerek:

«Patrona söyle. Bundan böyle sen nereye ben de oraya!» dedi.

Örgüt mensuplarının sosyal yaşantıları, örgüt profesyonel olduktan ve eski adetler teker teker ortadan yok olmaya başladıktan sonra iyice değişti, sanırım. Bunu örnek olarak, cenaze törenlerini gösterebilirim. Joey Gallo'yu ele alalım. Ona çok sönük bir cenaze töreni yapıldı. Eski günlerde olsa, Joey'in cenazesinin arkasından düzinelerle, çelenk taşıyan siyah arabalar, 15-20 tane kocaman otomobiller gelirdi. Fakat örgüttekiler akıllandılar ve gösterişli cenaze törenleri çok dikkat çektiği için bu adeti bıraktılar. Dikkat çekmek hiç işimize gelmez. Zaten istemeden, üzerimize yeteri kadar dikkat çekiyoruz.

Fakat bu katı kalpli olduğumuz anlamına gelmez. Cenaze törenlerine gideriz ama gösterişten kaçınıyoruz. 1971'de kurşun zehirlenmesinden ölen (yediği kurşunlar adamı kalbura çevirmişti) bir tanıdığımın cenazesine gitmiştim. Adamın adını vermeyeceğim ama dini tören çok iyi yapıldı doğrusu. Papaz adamı göklere çıkardı ve hep gerçek dışı şeyler söyledi. Sonunda da:

«Bu adam hayatının en verimli çağında ölmemeliydi,» deyince dayanamayıp yanımdakine:

«Adam papazın dediği kadar iyi olsaydı, zaten hayatının en verimli çağında ölmezdi,» dedim.

Eski günlerde örgüt daha çok bir aile havası içindeydi. Aile -sadece kan bağlarıyla değil, bir patronun emri altında çalışan bir grup adamı kastediyorum- birbirlerine akrabalık dolayısiyle olduğu kadar para ve istek ile bağlı kardeşleri, yeğen-

leri, amca ve kayınbiraderleri içine alırdı. Patron ölünce, dizginleri oğlu ele alırdı. Fakat bugün böyle değildir. Günümüzde bir aile sadece bir iş kuruluşudur. Genel olarak bir aileyi elinde tutacak kadar güçte bile değildir. Patronların çoğu çocuklarını işe karıştırmaz ve örgütten uzak tutmaya gayret ederler. Örneğin, Albert Anastasia öldürüldüğünde çok güçlüydü ama oğlu Al Junior hiçbir şey yapamadı. Joe Colombo'nun oğlu da ailesini bir arada tutabilmek için çırpınıp duruyor işte.

Kötü bir değişiklik daha var. Eski günlerde örgüt mensupları çalıştıkları semtte otur; işlerini açıkta, sokakta görürlerdi. Size bir şey söyliyeyim: O günlerde sokaklar emniyetliydi. Kefauver Komitesi örgüte sataşmaya ve böylece lotaryacı ve tefecileri köşe başlarından kaçırıncaya kadar geceleri sokaklarda bir serserinin üzerinize atılıp sizi soymasından korkmadan yürüyebilirdiniz. Örgüt mensupları kendi bölgelerinde halkın sokakta rahatsız edilmesini istemezlerdi. Çocukken çok güçlü olduğum halde köşe başında iş tutan adam bana eve gitmemi söyleyince, var gücümle eve koşardım. Örgütün iş tuttuğu sokaklar, dürüst insanlar için emniyetliydi. Bugün bile New York'taki Little (Küçük) İtalya annenizin kucağından daha emniyetlidir.

Evet, son 15 yılda çok şey değişti. Örgüt modernleşip daha profesyonel bir hâle geldi. Heyecanlar, cinayetin romantik yanları da ünlü palavracı **«Ölüm Busesi»** filmindeki gibi ortadan yok oldu. Eski günlerin bazı özelliklerini özlemiyor değilim ama yine de işlerin daha iyi yürüdüğünü ve her zamankinden daha emniyet içinde olduğumu söylemeden edemeyeceğim.

Değişiklikler gözümün önünde meydana gelirken, ben de kendimi bunlara uydurabildim. Kazancımın büyük bir kısmını fedailik ve adam öldürme yollarıyla kazanıyordum. Şimdi ise gelirimin çoğunu sigara kaçakçılığı, çeşitli mal kaçakçılığı, kağıt oyunlarıyla elde ediyorum, canım sıkılmasın diye de arasıra adam öldürüyorum.

Uzun süre önce zamana uymanın hayatî önem taşıdığını öğrendim. **Zamana uymak**, iyi bir iş adamının öğrenmesi gereken ilk derstir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOTARYA

BİR GÜN, BRONX'DA BİR KÖŞEBAŞINDA dururken sokoktan koşarak geçen lotaryacının cılız biri tarafından kovalandığını gördüğüm günü unutamam. Bir süre sonra lotaryacı ile karşılaşınca, o gün neden kaçtığını sordum.

«Herif, beş yıldan beri aynı numaraya oynuyordu. Onunla her zaman buluştuğumuz bara haber bırakıp evine gitmemi söylemiş. O numaraya oynaması için de karısına beş dolar bırakmış. Ben musluk tamircisi değilim ki, herifin ayağına gideyim. Evlere gitmek için zaten vaktim yok. Siktir et dedim ve gitmedim. Fakat herifin numarası kazanmaz mı? Öyle kızmıştı ki, eline geçirirse beni öldürecekti.»

Bu tür olayların az da olsa, meydana geldiğini daha önce de duymuştum.

Örgüt mensuplarının öteki işlerden üstün tuttukları tek iş, lotaryacılıktır. Lotarya, şimdiye kadar icat edilmiş oyunların en güzelidir. İşi kurmak, yönetmek çok basit olduğu kadar

riskli değildir ve inanılmaz miktarda kâr bırakır. Benim gibi, öteki örgüt mensupları da lotaryanın özlemini duyarlar. Çünkü kirli işler örgütünde ilk görevleri lotaryacılık olmuştur.

Fakat işler bazan ters gider. Bahis paralarını toplayan, cebindeki tonla paranın cazibesine kapılıp zengin biri olarak Montreal'e ya da Kansas City'e kaçabilir. Fakat bu gibi olayların onda dokuzunun sonunda, herif, birkaç gün sonra ölmüştür. İki numaralı kurbanım bunlardan biriydi. Aç gözlülüğü yüzünden öbür dünyayı boyladı.

Müşteriler de lotaryaya bayılırlar. Onlar için lotarya en ucuz ve kolay kumardır. Sadece 1 ilâ 999 arasında bir sayı seçmeleri gerekir. Seçtikleri sayı çıkarsa, **'banka'**, yani lotaryayı yönetenler, bire karşı 600 öderler. Oynayan, oynadığı paranın 500 katını, bahis paralarını toplayan da 100 katını alır.

Yılın 52 haftasında, haftanın altı günü kaç kişinin lotarya oynadığını bulmak imkânsızdır. Lotaryacılığın merkezi Doğu'daki büyük şehirlerin gettolarıdır. Bu bölgelerde her gün herkes oynar. Bu insanlar için lotarya sadece bir oyun değil, rüyadır. Oynayanların hepsi de bir gün kazanacaklarını ve istedikleri şeylere böylelikle sahip olabileceklerini kurarlar. Arasıra biri büyük para kazanır. Ertesi gün o bölgedeki bütün lotaryacılar bunu duyar ve müşterilerinin hepsi de her zamankinden fazla para bastırırlar. Neden bilmem ama lotarya, California'da ve Uzak Batı'da pek oynanmaz. Belki de oradaki halk bir arada değil de, dağınık yerlerde oturduklarından lotaryacılığı kurmak, katlanılacak külfete değmez. Lotaryadan elde edilen kâr, oynayan kişilerin sayısına bağlıdır. Bol para kazanmak için binlerce kişinin oynaması gerekir. Batı'da, Jack Dragna da lotaryacılığı kurmuştu ama onunki, doğunun büyük şehirlerindeki altın madeninin benzeri olmaktan uzaktı.

Zaten California'ya kimin ihtiyacı var? Eski bir lotaryacı olarak, tecrübelerimle söyleyebilirim ki, günde en aşağı 25 milyon dolar, haftada 150 milyon dolar para toplanır. Bu da yılda 7.5 milyar dolar eder ki, eğer farkında değilseniz ben

söyliyeyim, çok büyük paradır. Bu nedenle mezarının yeri belli olmayan kişilerin sayısı çok fazladır. Bu paranın bir kısmını yürütmeye kalkışmış fakat yeteri kadar güçlü olmadıklarından beceremeyişlerdir. Kazancından daha fazlasına el uzatanların canı yanar. Buna, para çalan, yıllardan beri hile yapan ve yakalanan lotaryacılar ile yalan talepte bulunan müşteriler ile yanlışlık yapanlar dahildir.

Lotarya çeşitli şekilde oynanır. Bir kuruşla bile oynayabilirsiniz ama bazı lotaryacılar bir dolardan az para kabul etmezler. New York'ta, New York ya da Brooklyn'de çekilen numara üzerine oynayabilirsiniz. Brooklyn numarası, o gün New York'ta yapılan saf kan atların yarışlarında bir koşu yolu üzerine yatırılan müşterek bahis paralarının toplamının son üç rakamıdır. (O gün New York'ta yarış yoksa, genellikle Florida'da yapılan yarışın bir koşu yolu kullanılır.) Yani, o gün belirli bir koşu yolu üzerine oynanan para toplanır ve çıkan miktarın son **3** rakamı Brooklyn numarası olur. Lotarya oynayan herkes, günlük gazetesini açıp oynadığı numaranın kazanıp kazanmadığını anlayabilir.

New York numarasını tahmin edebilmek çok daha güçtür. Zaten bu nedenle Brooklyn numarası ortaya çıkmıştır. New York numarası şöyle bulunur: İlk üç yarışın sonuçlarında dağıtılan miktar toplanır ve ondalık hanesindeki sayı alınır. Bu, kazanan numaranın ilk rakamıdır. Sonra, ikinci yarışın ilk üçünün toplamının yine ondalık hanesindeki sayı alınır. Aynı işlem son, yani üçüncü, yarış için yapıldıktan sonra üçüncü ve son rakam elde edilmiş olur. Örneğin, ilk yarışta kazanan at 5.80, 3.60 ve 2.80 dolar; ikinci at 4.40 ve 2.60 dolar; üçüncü at da 3.80 dolar verdi diyelim. Bunlar toplanır. Aynı işlem ikinci ve üçüncü yarışlar için tekrarlanır. Her üçünün toplamı da alındıktan sonra ortaya 78.65 dolar çıktı diyelim. New York numarasının ilk rakamı 6 olacaktır, çünkü ondalık hanesindeki rakam budur. Aynı işlem ikinci yarışın ilk üçü, üçüncü ya-

rışın da ilk üçü üzerinde tekrarlanır ve New York numarası bulunur.

New York ve Brooklyn numaraları hergün kullanılır. Lotaryacı bahisleri kâğıda (ki buna **kurdelâ** denir), müşterinin arzusuna göre, 381 B veya 381 N diye yazar. 381 B veya N çeşitli şekillerde oynanır. Müşteri ya bire 600 veren direkt bahise ya da birleşik bahise para yatırır. Birleşik bahis, direk bahisten daha az para verir. Diyelim ki, müşteri 10 sentlik birleşik bahis oynadı. Bu, aslında 60 sent'lik bahistir, çünkü üç ayrı rakamın altı tane ihtimali vardır. 381'e oynarsa, bu numara çıktığında ya da 831, 138 gibi 1,3 ve -'in çeşitli şekilde yanyana gelmesiyle kazanır. Fakat, direkt bahiste 300 dolar veren 60 sent'lik bahis, birleşik bahiste sadece 50 dolar verir. Çünkü aslında müşteri her rakam üzerine sadece 10 sent basmıştır.

Müşteri isterse, **'önde giden'** diye adlandırılan şekilde de oynayabilir. Bu durumda para, kazanacak sayının 1, 2 veya 3 üncü rakamı üzerine basılır ve kazanıldığında bire sekiz alınır. Bu tür bahis, bankanın lehinedir, çünkü durum bire karşı on müşterinin aleyhine olduğundan oyun başlamadan önce bile banka bastırılan paranın yüzde 20'sine sahip olmaktadır. 5 rakamı üzerine 10 dolar oynayan ve kazanan 80 dolar alır. Kazananlara paraları, hemen ertesi gün ödendiği için bu tür lotarya, olanların içinde en çok tutulanıdır.

İnsanlar, üzerine oynayacakları numaraları çeşitli ve komik şekilde seçerler. Ya rüyalarında gördükleri ya da nerdeyse kendilerine çarpacak bir arabanın plakasının ilk üç rakamına para bastırırlar. Doğum günlerinin tarihleri, çocuklarının kiloları, dostlarının yaşları, kutlama günlerinin tarihleri, ulusal bayram gününün tarihi üzerine oynanan rakamlar arasındadır. Ve bir kere de, bir rakamı gözleri tutar, kazanacağına inanırlarsa, aylarca aynı rakam üzerine oynayıp dururlar. Ben lotaryacılık yaparken, aylarca aynı rakama oynayan kişilere rastladım. Onların adlarını bilmezdim ama kendilerini oynadıkları numaralardan tanırdım. Tabii, onlar da benim adı-

mı bilmezlerdi ama kazandıkları takdirde, paralarını örgütün ödeyeceğini çok iyi bilirlerdi.

Lotarya, her iki taraf için de çok yararlıdır. Çünkü -arasıra da olsa- herkes para kazanır. Müşteri kazandığında -uzun süre oynayan herkesin bir gün gelip kazanan numarayı tutturma şansı vardır- kendini uzun süre mutlu kılacak kadar para alır ve oynamaya devam eder. Numarayı tutturmanın en güzel tarafı, kazanan kişinin parasını son kuruşuna kadar alabilmesi ve kimse kendisini Mliye'ye ihbar etmeyeceği için de bir kuruş bile vergi ödememesidir. 30 sent'lik bir bahis oynayıp 15.000 dolar kazanan bir adam tanırım. Bu şimdiye dek ödenmiş en yüksek meblağ olmamakla beraber, tanıdığım kişilerin kazandıklarının en yükseğidir. Ben bile birkaç kez tutturdum. Baseball mevsiminin açıldığı ilk gün Babe Ruth'un bir vuruşta koştuğu base'lerin sayıları üzerine oynadığım 714 rakamı bana birkaç yüz dolar kazandırmıştı. Kazanılan parayı almak kadar, gazeteyi açarak numaranın tutturulup tutturulmadığına bakmanın verdiği heyecan çok büyük olduğu için insanlar bıkıp usanmadan oynarlar.

Müşteri kazandığı takdirde, kendisine para ödeneceğini bilir. Parasını toplayan lotaryacı ortadan kaybolsa bile, -arasıra olur- bahis kayıtlara geçmişse, para ödenir. Yalan talepte bulunan müşteriler ve hile yapan lotaryacıların sayısı azdır ama büyük miktarda para söz konusu olunca insanlar bir takım hatalar yaparlar. Genellikle, banka müşterilerinden birinin kazandığını lotaryacıya hemen bildirirse de, bazan bir ya da iki kişi gözden kaçar. Numarayı tutturduğunu anlayan ve parasını alamayan müşteri lotaryacıya baş vurur, o da teyid almak için bankaya sorar.

Lotaryacılık yaparken, kendimi ve müşterilerimi sağlama bağlamak için kurdelamı iki kopye olarak yazar; birini ofise verir, ikincisini kendime saklardım. Müşterilerimden biri gelip de, 'Hey, dün tutturdum ama parayı alamadım,' dediğinde, hemen kopyemi çıkarır, kontrol ederdim. Gerçekten tuttur-

muşsa, ofise telefon eder sayfa numarasını, hangi sütunda bulunduğunu bildirir ve hemen parayı göndermelerini isterdim. Müşteriyi bekletmek olmaz ama bazan hatalar yapılır. Günde binlerce listeyi kontrol etmek zorunda olan memur, kazanan birinin numarasını gözden kaçırabilir.

Ofisin, yani bankanın müşterilerinin sayısı ne kadar fazlaysa, zarar etmesi de o kadar imkânsızdır. Bire 600 verdiğinden ve müşterinin aleyhine 999'da bir ihtimal olduğundan banka emniyettedir. Kazanacak numarayı da önceden tesbit etmek hemen hemen imkânsızdır. **'Hemen hemen'** diyorum çünkü bildiğim kadarıyla bir keresinde istenilen bir numara kazandırılmıştı. Çok sayıda bankayı ele geçirmek isteyen bir grup, bankaların başına ancak bir felaket getirildiğinde amaçlarına ulaşacaklarını planlamışlar. Bu nedenle de, felaketi hazırlamışlar. Batıl itikadlara inanan, vatansever Amerikalıların büyük çoğunluğunun 4 Temmuz'da (*) 776 rakamına para bastıklarından da haberdardılar. Nasıl yaptılar bilmem ama, at yarışlarında bütün gişeleri kontrol ederek 776 rakamını kazandırdılar. Bankalar, bütün müşterilerine para ödedikten sonra da, bu herifler gelip işe el koydular.

Lotaryacıların çoğu bahis paralarını toplamaktan başka iş yapmazlar ama çok iyi para kazanırlar. Lotaryacı, topladığı bahis paralarının % 25'ni cebe indirdikten başka, kazanan müşterisi varsa, adamın yatırdığı paranın 100 katını da alır. Ayrıca, kazanan her müşteri, kurala uyarak kazandığı paranın % 5-10'unu bahşiş olarak lotaryacıya verir. (Şimdi açılan bazı bankalar müşteriye 1'e karşı 540, lotaryacıya da kazanan müşterinin bastırdığı paranın 60 katını ödemektedir.) Böylece, iyi bir lotaryacı çok iyi yaşar. Tanıdığım biri, gökdelenlerin birinde asansörcülük yapmakta ve bu işden haftada 80 dolar kazanmaktadır ama işine 18.000 dolarlık bir Rolls-Royce ile gi-

---

(*) 4 Temmuz 1776 Amerika Birleşik Devletleri'nin istiklâlini ilân ettiği gündür.

dip gelir. Altına bir Rolls-Royce çekebilmesinin nedeni de uzun yıllardan beri asansörü yazıhane olarak kullanmasıdır. Bütün gün aşağı-yukarı inip çıkarken, 800-1000 kişiden bahis parası toplar ve her gün en azından 250 dolar kazanır!

Hayatımda rastladığım en garip lotaryacıyı ben işe yerleştirmiştim. Orduda aynı birlikteydik. O bıçkın fakat sakin, ben de bıçkın fakat hırçındım. Bu yüzden, iyi bir çifttik. Kore'de uzun süre beraber olduk. Ordudan ayrıldığımızda onun gidecek yeri yoktu. Ne ailesi, ne işi, ne de kendisini bekleyen sorumlulukları vardı. Böylece ben ona ticareti öğretmeye karar verdim. Onu New York'a getirip lotaryacılığı öğrettim. 1.90 boyunda, 110 kiloluk çam yarması gibi bir adam olması sakinliğini ve utangaçlığını kapatıyordu. Hayatında bu kadar parayı bir arada görmemişti. Başım belaya girip de, New York'tan uzaklaşmam gerekince arkadaşımın rahatsız edilmeyeceği hakkında etrafa haber saldım.

Sonunda California'ya yerleşince, (Jack Dragna'nın yanında çalışıyordum) telefon edip onu da California'ya çağırdım. Jack hemen ona lotaryacılığı verdi ve her şey yolunda gitmeye başladı. Derken, işe başladıktan sekiz ay kadar sonra bir gün yanıma gelip işi bırakmak istediğini söyledi.

«Madem ki istiyorsun, tabii bırkabilirsin,» dedim ama nedenini de merak ediyordum. «İyi para kazanmıyor musun?» diye sordum.

İşi bırakmasının parayla ilgisi olmadığını söyledi ve;

«Bilirsin, ben hiç ifrata kaçmadım. İçki ve sigara içmem, küfür etmem,» diye ekledi.

«Farkındayım ama bunları biraz garip bir adam olmana yoruyordum,» dedim.

Güldü ve baklayı ağzından çıkardı. New York'ta tanıştığı bir kızla evlenecekti.

«Harika,» dedim. «Fakat yine de evlenmenin işinle ne ilgisi olduğunu anlayamadım doğrusu.»

«Söyleyeceklerim daha bitmedi,» dedi ve derin derin içini çekerek gerçeği açıkladı. «Papaz olacağım.»

İlk önce kulaklarıma inanamadım. Böyle iyi bir çocuk papaz olacaktı, ha?

«Alay ediyorsun, herhalde,» dedim.

Hayır, alay etmiyordu. Ciddi söylüyordu ve ben de bu fikre alıştıktan sonra papazlığın hiç de kötü bir meslek olmadığına karar verdim. İşleri yoluna koymak için çalışmaya başladıktan az sonra ortaya bir mesele çıktı. Kontrolörlerden biri, arkadaşımın işi bırakmasına izin vermeyeceğini söyledi.

«Neden?» diye sordum.

«Çünkü çok şey biliyor.»

«Sen ne söylüyorsun, salak herif! Fazla gangster romanları okuyorsun galiba,» diyerek herifin üzerine çullanacağım sırada Jack odaya girdi ve neden kavga ettiğimizi sordu.

Arkadaşımın işi bırakmak istediğini, evlenip papaz olacağını söyledim. Jack bir an düşündükten sonra;

«Güzel bir meslektir. İyi ve sürekli bir iş! İyi bir patronun da olacak. Ne zaman evleniyorsun?» dedi.

Arkadaşım evlenme tarihini söylediğinde cüzdanından on tane 100 dolarlık çıkarıp uzattı.

«Bu senin düğün hediyendir. Fakat senden bir ricam var. Burada gördüklerini unut.»

Böylece, **'Papaz'** adı takılan dostum o gün UCLA'ya giderek, sonunda Presbiteryan papazı oldu. Bugün California'da kendi kilisesi vardır ve arasıra yolum düştüğünde onu görmeye giderim.

Vergi yüzünden, benim gibi, lotaryacıların çoğu başka bir iş yerinin bordrosunda kayıtlıdır ve o iş yeri sahibinin hükümete kendileri için verdiği vergiyi öderler.

Lotaryacılık aslında hiç de kolay bir iş değildir. Ne kadar çok yer dolaşıp para toplarsa kazancı o kadar çok olacağı için bütün gün taban tepmek zorundadır. Bazı lotaryacılar bütün gece çalışırlar. Barmenlerden, taksi ve kamyon şoförlerinden,

garsonlardan, garson kızlardan, büfecilerden, ayak takımından, pezevenk ve orospulardan bahis parası toplarlar. Aşağı yukarı, gece saat 9'da işe çıkıp sabaha kadar çalışırlar. Bu tempoda çalışan bir adam gecede kendisi için 100 dolardan fazla para kazanır. Bunu iyi biliyorum, çünkü ben de kazandım. Ordudan ayrılıp lotaryacılık yaparken günde 150 dolar kazanırdım. Bütün yaptığım, dolaşıp müşterilerimi görmekten ibaretti. Bütün hırsızlar benim müşterimdi ve bu herifler kuruşlarla oynamazlardı. O zamanlar çok iyi para kazanmıştım doğrusu.

İyi bir lotaryacı, işini herhangi küçük bir ticarethanenin çalıştığı şekilde yönetir. Her gün ve gece işine zamanında gider, müşterilerine başka hizmetlerde de bulunur (örneğin, örgütün başka sahalarında çalışan adamlarıyla tanıştırır,) ve hattâ yılda bir, iki kere tatil yapar. Fakat lotaryacıların yapmadıkları tek şey, babalarının ne iş yaptığını göstermek için çocuklarını iş yerlerine getirmektir.

Lotaryacıların çoğu, iyi bir kazanç sağlamaya bakan, dürüst iş adamlarıdır ama her işde olduğu gibi onların arasından da tek tük namussuzlar çıkar. Kazanamayacak rakamları kestirip patronun haberi olmadan her gün 10-12 doları iç edenleri vardır ama yakalandıklarında bacakları kırılacaktır. Hele parasını iç ettiği rakam tutar da, karşılığı kazanan müşteriye ödenmezse, barsakları deşilecek demektir.

Ben kontrolörlük yaparken, yanımda hep aile babası lotaryacı çalıştırmaya bakardım. Büyük kumar oynamayan, oturaklı ve fazla hırslı olmayan adamlara güvenebileceğim için bu tipleri tercih ederdim. Böyle olduğu halde, müşteriye 3-4.000 dolar ödememiz gerektiği zamanlar, lotaryacıyı müşteriyle beni buluşturmasını söyler, parayı kendim öderdim. Lotaryacıya payına düşeni de ben verir ve asla bütün ödemeyi onun yapmasına müsaade etmezdim. Çünkü adamın elline onu baştan çıkaracak kadar parayı teslim etmenin hiç gereği yoktur.

Fakat her kontrolör benim kadar dikkatli davranmadığı için yirmiüçüncü kurbanım bir lotaryacı oldu. Normal olarak, bir adamı neden vurduğumu sormam ama bu herifin bir lotaryacı olduğunu ve patronun da adamın başını bir an önce istediğini biliyordum. Bir gün, Manhattan'da 118. Sokak'taki Patsy'nin Pizzeria'sında biriyle buluşmam istendi. Oraya gittim ve önümdeki pizzayı yarılamıştım ki, birini öldürmek üzere şehir dışına çıkıp çıkamayacağım soruldu.

Öldürülecek adamı tanıdığımdan herhangi bir yanlışlık yapmayacağım için beni seçtiklerini sonradan öğrendim. Herifin adı Angie idi ve hakkında hatırladığım tek şey, çok çopur bir yüze sahip olduğuydu. Aya gitmeden de Angie'nin yüzüne bakıp kraterleri görmek mümkündü. Biri hesabına lotaryacılık yaptığı günlerde, iki müşteri aynı numarayı tutturmuştu. Angie'de bir 7 dolarlık, üç 5 dolarlık ve bir 10 dolarlık vardı. İşte kontrolör burada hata yaptı ve 19.000 dolardan fazla parayı, ödeme yapması için Angie'ye verdi. Angie'de aklını kaçırmış olacak ki, parayı alıp toz olmaya karar vermiş.

O arada küçük bir kasabaya gidip mektup yazmaya ve telefon etmeye kalkışmasaydı, belki de yakasını kurtarırdı. Fakat huylu huyundan vaz geçemediği için, kirli işlerden uzak duramamıştı. Sonuç da kötü oldu.

Herifin şehirden kaçtığını haber alır almaz, müşterilere ödeme yaptılar ve onu aramaya başladılar. Büyük şehirlerdeki adamlara haber salıp Angie'nin tarifini verdiler. Ailesine şehir dışından gelen bütün mektupları inceleyebilmek için postacıya rüşvet verdiler. Mektupları açamıyorlardı -çünkü bu federal bir suçtur- ama kontrolör Angie'nin el yazısını tanıyordu. Mektup yazsa bile, zarfın üzerine kendi adresini yazacağını hiç beklemiyorlardı ama pulun üstündeki damga vardı. Adamlar telefonunu da dinliyebilirlerdi ama buna lüzum görmediler. Ailesini de rahat bıraktılar. Ailelere dokunmamak, kesinlikle çiğnenmeyecek bir kuraldır ve bu kuralı bozanlar,

öbür dünyayı boylarlar. Suçlu bir örgüt mensubuna her şey yapılır ama ailesine asla dokunulmaz.

Sonunda, Angie'yi yüzü ele vermiş. New York'tan ayrıldığından sekiz ay sonra biri onu Chicago'da görmüş. Bana adresini verip iyi şanslar dilediler.

Görevim zor sayılmazdı. Angie düzenli bir hayat yaşıyordu. Her sabah saat 10'da kalkıp küçük bir yerde kahvaltı ediyor, sonra da bir bilardo salonuna giderek öğleden sonralarını orada geçiriyordu. Küçük bir örgüt hesabına lotaryacılık yapmaya başlamıştı -zaten bu nedenle bilardo salonunda görülmüştü- ve bahis paralarını öğleden sonraları ile akşamları topluyor, akşam yemeğinden sonra bir fabrikanın deposuna yakın küçük bir evde kâğıt oynamaya gidiyordu. Onu işte bu evde haklamaya karar verdim.

Görevi yerine getirebileceğim mükemmel bir yerdi doğrusu. Kağıt oynamaya her zaman birkaç saat geç geldiğinden öteki oyuncuların beni görmelerinden çekinmeme gerek yoktu. Oyun korunduğu için, etrafta kanun da kol gezmiyordu. Oynanılan yere en yakın ev ise 500 metre kadar uzaktaydı.

Bir gece erkenden oraya gittim ve Angie'nin arabasının kapıda olup olmadığına baktım. Yoktu. Arabamı karanlık bir yere çekip uzun süre bekledim de bekledim. Geldiğini görünce, arabadan çıkıp otomobilini her gece bıraktığı yere doğru yürüdüm ve park edene kadar bir ağacın arkasına saklandım. Sonra da arabasından çıkmasına bile vakit bırakmadan üstüne atılarak kafasına kurşunları sıktım. Ertesi gün New York'ta aldığım 15.000 doların keyfini çıkarıyordum.

■

LOTARYACI ÇOK ÇALIŞIR, kendini gösterirse ilk fırsatta kontrolörlüğe yükselir. Kontrolör, lotaryacı ile banka arasındaki tampondur. Lotaryacıları işe almak, başları derde girdiğinde onları kurtarmak, polisle ilişki kurup anlaşmalar yap-

mak, her gün bölgeyi dolaşıp lotaryacılarından bahis paralarını toplamak ve müşterisi rakamı tutturduğunda parayı lotaryacıya vermek onun görevlerindendir. Buna karşılık, çalıştırdığı lotaryacıların topladıkları paraların % 10'nu ve kendi müşterisi varsa (ki muhakkak vardır) onların bastırdıkları paranın toplamının, normal olarak ödenen % 25'ni değil de % 35'ni alır.

Ben kontrolör olduğum zaman lotaryacılarımı toplayıp sadece, **'Bana katakulli yapanın peşini asla bırakmam,'** demiştim. Onlar da bana yürekten inanmışlardı. Daha 15 yaşındaydım ama katır gibi kuvvetli, çılgının biriydim. Bir tekmeyle bacak, bir yumrukta çene kırdığım için adamlarımla başım hiç derde girmedi.

Lotaryacılıktan gerçekten büyük para kazananların sonuncusu da polislerdir. Lotarya işini sürdürmek için polisin ve bazı politikacıların sizi tutmaları gerekir. İşe başladığınız, 24 saat içinde polisin kulağına gideceği için ilk bahis parasını cebe indirmeden onlarla anlaşma yapmak zorundasınızdır. Gerektiği şekilde korunmaları için yanımda çalışan 40 lotaryacının her biri için polise haftada 10 dolar öderdim. Köşede bekler ve parayı her hafta ekip arabasıyla gelen polise verirdim. Polis arabası köşeye iyice yaklaşır, ben de eğilip küçük çantanın içine parayı bırakırdım. Verdiğimiz haraç, karakollardan emniyet müdürlüğüne kadar çeşitli kademelerde çalışanların cebine iner. Yani, herkes payına düşeni alır.

Lotaryacılık, üzerinizde yakaladıkları para miktarının büyük ve küçüklüğüne göre, ağır veya hafif suç sayılır. Ağır suçla mahkemeye verilen tek bir lotaryacıyı hatırlıyorum. Çünkü tutuklandığında saçma sapan sözler etmişti. Polisin biri, korunup korunmadığını sorunca, kendini akıllı sanan herif;

«Korunmasam sokak ortasında serbestçe iş tutabilir miydim?» diye karşılık vermiş ve maalesef bu sözleri ettiğinde odada bir de polis müfettişi varmış. Büyük jürinin önüne çıka-

rıldığında, haraç konusunda daha fazla ifşaatta bulunmadığı için dört yıl yemişti.

Normal şartlarda (bu herif gibi çenesi düşükler çıkacağı hesaba katılmaz) haraç vererek; (1) adamların rahat çalışması, (2) haraç vermeyenlerin de iş tutamayacakları garanti altına alınmış olur. Her lotaryacıyı tanımadıkları ve kimin haraç verilen listeye dahil olduğunu bilmediklerinden, polis, adamları tutuklayabilir. Benim adamlarımdan biri yakalanacak olsa, 'Ben filan-falanın adamıyım,' der; polis de adamın adını alıp listedekilerle karşılaştırır ve eğer adı listede varsa, serbest bırakırdı. Bazan da başıbozuk bir polise çatılır. Polis, çalışmayı engeller ya da kimin hangi rakama ne kadar para bastırdığı yazılan listeye el koyar. (Lotaryacının kurdelasını kaybettiği etrafa duyulacak olursa, yüzlerce kişi talep de bulunur ve doğruyu söyleyip söylemediklerini de kontrol etmek imkânsızdır). Sonra polis kontrolörle temasa geçip listeyi geriye kaça satın alacağını sorar. Kontrolörün polisin suyuna gitmekten başka çaresi yoktur. Öteki polisler de omuzlarını silkip ellerinden bir şey gelmeyeceğini söylerler. Hepsi de oyuna dahildir, tabii!

Lotaryacılık, kısa zamanda devamlı müşteri edinilen ve iyi para kazanılan bir iş olduğundan ordudan ayrılır ayrılmaz bu işe girdim. Ben her zaman bir başkası hesabına çalıştığım halde, tek başlarına iş görenler de vardır. Etrafta dolaşıp bahis paralarını toplar, anlaşmaları kendileri yapar ve haraçlarını öderler. Sanırım, ortalama olarak günde 100 dolar kazanırlar. Tabii, bu çocuklar kendi başlarının çaresine bakabilecek kadar bileği kuvvetli adamlardır.

Lotaryacılıkta büyük paralar döndüğü için şiddet de işe karışır. Başından beri bu işin ne kadar kârlı olduğunu görenler, el atmak için çok çalışmışlardır. Şiddet olayları özellikle, büyük ekonomik kriz yıllarında içten patlak vermiştir. Hollandalı Schultz lotaryacılığın bir numaralı adamı olmuştu. Bir bölgeye girip adama işi kendi üzerine aldığını söylemesi yeterliy-

di. Adam karşı koymaya kalkışırsa, Schultz onu öldürürdü. Lotarya, ilk kez ekonomik kriz yıllarında tutulmaya başladı; çünkü, kimsenin parası yoktu. 5 sent bastıran biri, ailesini birkaç hafta geçindirecek 25 dolar kazanabilirdi. Örgüt içinde gerçekten güçlü olanların çoğu, o zamanlar işe lotaryacılıkla başlamışlardır.

Kavgaya son vermenin çaresini kimse bulamamıştır. Kendi başına müşteri sağlayıp kendi kendine çalışmak isteyen birini tanımıştım. Patron onun niyetini duyunca adama:

«Bu işi iki yolla halledebiliriz. Ya sana 500 dolar verir ve müşterilerimden uzak durmanı isterim ya da başkasına 250 dolar verip bacaklarını kırdırırım,» demiş adam da 500 doları alarak bir daha ortalıkta görünmemişti.

Bazan işler büsbütün karışır. Bir yıl önce bir dostum küçük çapta iş kurmuş ve iyi para kazanmaya başlamıştı. Bir gün içeriye birkaç başıbozuk girip artık ortak olduklarını söylemişler. Dostum beni çağırıp bu herifleri ortak almaktansa işin yarısını bana devretmek istediğini söyledi. Ben de teklifi kabul ettim ve işimi korumaya hazırlandım.

Dostumun dükkânına gidip heriflerin gelmesini bekledim. Bir tanesini kaburgalarından yaraladım, -öldürmek değil, sadece canını yakmak istediğim için- ve ötekilere siktir olup gitmelerini ve bir daha da buralara gelmemelerini söyledim. Dört gün sonra dört kişi olarak geldiler. Bu kez ikisini kaburgalarından, bacak ve kollarından yaraladım ve bir daha bizi rahatsız ederlerse, şiddete baş vuracağımı belirttim.

Güm! Telefon çaldı. Meyer Lansky arıyordu.

«Niyetin ne? Üçüncü Dünya Savaşını mı başlatacaksın?» diye sordu.

«Hayır,» dedim. «Sadece sona erdirmek niyetindeyim.»

Ne istediğimizi sorunca, kendi halimiza bırakılmayı ve işi o kadar istiyorsa satın alabileceğini söyledim... fiatı 1 milyon dolardı. Epeyce güldükten sonra bankanın kaç para topladığını sordu. Ben de:

«Haftada 50.000 kadar topluyor,» dedim.

Oysa yalan söylemiştim. 20.000 kadar topluyordu, ama gerçeği ona söylemeye hiç de niyetim yoktu.

Yine güldü ve:

«Sen bir yalancısın, evlat! Bunu sen de, ben de biliyoruz,» dedi.

«Pekalâ,» diye karşılık verdim ve bir daha rahatsız edilecek olursak, heriflerin can alacak yerlerine ate şedeceğimi ekledim. Meyer artık rahat bırakılacağımızı söyledi ve bırakıldık da.

İşinizi elinizde tutmaya gerçekten kararlı olmanız gerekir. Lansky'nin ertesi gün beni dünya yüzünden kaldırtabileceğini biliyordum. Fakat bu işte bir kere bile taviz verilmez.

Aynı işte başım birkaç belâya daha girdi. Geleneksel olarak siyahların paraları olmadığı için bankacılık beyazların işidir. Siyahlar, lotaryacı ve kontrolör olarak çalışırlar. Çünkü paranın büyük kısmı zenci mahallelerinden gelmektedir. Bir keresinde, zenci lotaryacılarımdan biri başının belâda olduğunu ve artık benimle çalışamayacağını söyledi.

«Artık seninle çalışamayacağım demekle ne demek istiyorsun?» diye sordum.

'Kara Panter'ler, adamın topladığı paranın artık kendilerine verileceğini söylemişler. Ben de zenciden, bu sözleri eden bayların benimle filân lokantada buluşmalarını söylemesini istedim.

İçeri giren kara derilinin oturmasına vakit bırakmadan kafasına şişeyi indiriverdim.

«Seni orospu dölü, seni! Seni öldürmem gerek,» diye bağırdım. Tepem atmıştı. «İşime burnunu sokmak ve birdenbire halkıma güç kazandıracağım demek için kendini ne sanıyorsun sen? Seni de, halkını da s...yim ben. Bundan böyle, bana veya adamlarına sataşacak olursan, bittiğin gündür!...»

Adamı bir daha görmedim ve galiba bir süre sonra **'Kara Panter'**ler bu işten ellerini, eteklerini çektiler.

Son yıllarda zencilerin kendi başlarına iş kurduklarını ve becerdiklerini de söyleyebilirim. Örgütün kendini pek göstermediği bölgelerde dükkânlar açtılar ve kimsenin müşterisini elinden almadılar. İşlerini yürüttüklerini görmüyorum -güçlü olma hırsına kapılmadıkları sürece, onların da ceplerine birkaç kuruş girecektir.

New York şehrinde tek başına iş kurulmuş en büyük kuruluş Şişko Tony Salerno veya herkesin Tony Şişko diye tanıdığı kişi tarafından yönetilirdi. Emrinde kaç lotaryacı çalıştığını tahmin etmem gerekirse, en azından 2000 kişi olduğunu söyleyebilirim. Jennings Sokağı'nda ilk kez işe başladığımda, topladığım paraları 116. Sokak'ta bir cenaze levazımatı satan dükkânının bodrumundaki yazıhanesine götürürdüm. (Sammy Schlitz onun kontrolörlerinden biriydi). Parayı, teneşirin üstüne bırakırdım. Bir defasında teneşirlerden birinde ölü, ötekinde de 100.000 dolar nakit para yattığını görmüştüm.

Aynı mertebeye yükselmiş olanlar gibi, Tony de tam anlamıyla amansız biri olduğu için büyük patronluğa erişmişti. Yoluna çıkan her engeli, kendini durdurmak isteyen herkesi, sonradan mesele çıkarabilecek tipte olanları ezer, geçerdi. Tony, bulunduğu mertebede sahip olduklarını koruyacak kadar büyük ve güçlüydü. Ve ben bu yönünden ötürü ona hayrandım.

Bir de, elindekine sahip olamayacak güçte Richie Schivone vardı. Şimdi ölmüştür ve düşüp başını çarptığı söylenir. Ben buna inanmak isterim. Richie, Kuzey Bronx'da bir bölgeyi ele geçirmiş, tefecilik, içki kaçakçılığı, uyuşturucu madde işleri yapıyordu. Büyük bir lotarya işletmesi de dahil, her şeyi vardı. Bir yıl kadar dayandı ve sonra, dediklerine göre, sarhoş olup düşmüş ve başını çarpmış. Ben onun başını büyük bir ihtimalle, baseball sopasına çarptığını sanıyorum. Her neyse, bir yıl sonra öldü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YOKETME USULLERİ

HER TÜRLÜ KİRLİ İŞE dalıp çıktım ama özel saham, yani en iyi yaptığım şey, adam öldürmektir. Leonard Bernstein müzikte neyse, örgütün temizlik hareketleri için ben oyum. Bu gün A.B.D. de en çok korkulan katillerden biriyim. Böyle tanındığım için gurur duyuyorum; çünkü bu üne kavuşmak için tehlike içinde uzun saatler çalıştım.

Böyle bir iddiayı övünmek için değil, gerçek olduğu için ileri sürüyorum. Ölümü haketmiş 38 kişiyi ecelden önce davranıp mezara gönderdim. Vurduğum her adamı hatırlıyorum. Sırasıyla ve hattâ ayrıntılarıyla anlatır, hattâ adamı temizlediğim günün hava şartlarını da söyleyebilirim. Örneğin 18 numaralı kurbanım, örgüt aleyhine muhbirlik yaptığı tesbit edilmiş bir kumarbazdı. Sessiz sedasız tutuklanmış ve kendini kurtarabilmek için ifşaatda bulunmayı kabul etmişti. Bir takım olaylar geri tepmeye başlayınca, girişilen araştırma sonucu bu herifin gammazlık yaptığı ortaya çıktığı için yokedil-

mesi gerekiyordu. Herifi küçük bir barda yakaladım ve içeri girip bir 38'likle hesabını gördüm. İçersi karanlıktı; ben de koyu renk gömlek ve pantolon giymiştim. Ateş etmeye başladığımda herkes bir yere saklandı. Onu hatırlıyorum. Hepsini hatırlıyorum. Bunlar hiçbir zaman hafızadan silinmez.

Fakat anılar beni hiç mi hiç rahatsız etmiyor. Bu benim mesleğim. İşim bu! İnsanları vururum, işte o kadar. Çok kişi için inanmak zor olabilir, ama ben asla ahlâk yönünü düşünmem. Doğru ve yanlış arasındaki farkı bilirim. Ahlâk ölçüleri içinde yaptığım yanlış sayılacaktır. Fakat bu da beni rahatsız etmiyor. Karnımı doyurmak ile açlıktan ölmek arasındaki farkı da biliyorum. Yeni bir çift ayakkabı sahibi olmak ile, ayaklarımın donmaması için eskilerinin içine gazete kağıdı tıkmak arasındaki farkı da.

Bu yüzden dünya umurumda bile değildir. Tetiği çekme kabiliyetine sahip olduğum için istediğimi yapar, istediğim yere gider, rahat yaşar, iyi yemekler yer, istediğim gibi olururm. Bu konu üzerinde kafamı yormam, halimden şikâyet etmem. Yaptıklarım aklıma bile gelmez; çünkü bu konu üzerinde durursam, duygusal biri olursam, yaşayamam. Mahvolurum. Bu yüzden de işimi, tuğla ören, bar işleten saç kesen biri gibi görürüm.

Evimde; tuğla ören, barmenlik veya berberlik yapan adamdan pek farklı değilimdir. Haftanın dört gecesi çöpü döken, gece tek başına dışarı çıkan karımı merak eder, birkaç ayda bir dış camları siler, yüksek telefon faturaları önüme serilince söylenirim. İster inanın, ister inanmayın ama ben de bir insanım. Komik fıkralara güler, evin içinde çocukların dolaşmasından hoşlanırım. Yapmadığım tek şey; acıklı filmlerde asla ağlamam. Hayatımda tek bir kişi için ağladım; o da ilk karımdı. Onun öldürüldüğünün duyduğum gün ağladım. Sonra değiştim. «**Aşk Hikâyesi**»nin sonunda gözlerim yaşarmamıştı bile.

Meslekten ayrılmam için önüme fırsatlar çıkmadı değil.

Bir gece, galiba 1960'daydı; karımla hafta sonunu yakınlarımızla birlikte geçirmiş, eve dönüyorduk. Yolun kenarına çekilmiş bir araba gözüme takıldı. Mesleğime rağmen, birisinin başının dertte olduğunu gördüğümde dururum. Arabamı kenara çektim ve torpido gözünden çıkardığım silahı karıma vererek:

«Herhangi bir şey olursa, tetiği çek,» dedim.

Önde tek başına bir kadın oturuyordu. Daha sonra tanınmış, çok zengin bir iş adamı olduğu anlaşılan kocası da bir ayağı alçıda, arkada oturuyordu. Kırık ayakla arabayı onarması imkânsızdı, karısının da motor hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Arabalarını çalıştıramadığım için onları kendi arabama aldım ve şehire birlikte döndük. Adam telefon numaramı sordu, kimseye vermediğimi söyleyince, kartını uzatıp kendisini aramamı istedi.

Üç gün sonra adamı aradım ve beni klübünde yemeğe davet etti. Çok iyi anlaşmıştık. Ne iş yaptığımı sorduğunda, gözümü kırpmadan gerçeği söyledim.

«Bu tür iş sana göre olmamalı. Yanımda çalışmak ister misin?» diye sordu. İyi de para teklif etmişti ve nerdeyse kabul edecektim. Fakat sonunda vazgeçtim, çünkü kabul edip onun yanında çalışmaya başlayınca, aklımı kaçıracağımı biliyordum. Böylece eski işimde kalarak, her zaman yaptığım işe, adam öldürmeye devam ettim.

Adam öldürmek için üç şeye ihtiyaç vardır: silâha, kurşun ve taşaklı olmaya. Çok kişinin, silahı üzerinize doğrulturşa da, tetiği çekecek cesareti yoktur. Bu, bu kadar basittir. Kim isterseniz; eline silahı verir, fakat tetiği çekemiyeceğine bahse girerim. Demek istediğim, bazılarının taklitçiliğe özenip ateş edecekleridir. Fakat çok az kişi, konu üzerinde düşünmek, plan yapmak ve işi gerçekleştirmek yeteneğine sahiptir. Serinkanlılıkla, ne yaptığının farkında olarak bir adam öldürmek için, kendinizden başka hiçbir şeye inanmamanız gerekir. İşte, ben böyle yaparım.

İlk adamımı onaltı yaşında öldürdüm. Teklif, hesabına çalıştığım bir lotarya işletmesini koruyan bir örgüt mensubundan gelmişti. Daha önce, birini öldürmeyi hiç düşünmemiştim. Etrafa dehşet saçan, adamları yere seren biriydim ama öldürmek aklıma gelmemişti. Bir gün barda otururken gelip yanıma oturdu ve basit bir şeyden söz edermiş gibi, yüzüme bile bakmadan birini öldürmekle ilgilenip ilgilenmiyeceğimi sordu.

Adama bakıp:

«Herhalde şaka ediyorsun!» dedim. Ciddi olduğunu söyledi. Ben de:

«Elinde aynı işi yapacak elli adamın var,» diye karşılık verdim.

Başını tasdik edercesine sallayarak:

«Anlıyorum. Bu gece bana kararını bildir,» dedi.

Bir yerde erkekliğinizi gösterir ya da kaybolup gidersiniz. Benim dönüm noktam gelmişti. Ayak altında ezilmek veya bir şeyi başarmak için karar vermek zorundaydım. Çok gençtim ama, ayak altında ezilmemeye karar verdim. Erkekliğimi gösterecektim.

O gece adam geri geldiğinde, kabul ettiğimi söyledim. Öldüreceğim adamın ne halt karıştırdığı hakkında bilgim yoktu. Elime silahı tutuşturup herifi gösterdiler. Öldüreceğim adam herhangi biri olabilirdi ama bir karar verirsem, döneklik etmeyeceğimi biliyordum. İşi kendim planlıyacaktım. Bir gece yolunu bekledim ve sokakta gördüğümde, arkasından yaklaşıp beynini dağıttım. Kaldırımın üstüne düşmeden ölmüştü. Ben de oradan uzaklaştım. Koşmadım, yürüdüm.

Silahdan kurtulmam gerekti, fakat tam olarak nasıl yapacağımı bilmiyordum. İlk işim, eve dönüp küçük bir testere ile silahın namlusunu dört parçaya kesmek oldu. Sonra da silahı ve kurşunları cebime koyup metroya bindim. Aşağı Manhattan'a, Wall Street civarına gelince metrodan indim, yürümeye başladım. İşi şansa bırakmamak için kurşunları teker teker ve ayrı ayrı kanalizasyon ızgaralarından aşağıya atıyor-

dum. Bu da bittikten sonra, nehir kenarında silahın parçalarını mümkün olduğu kadar uzağa fırlattım ve sonra eve döndüm yattım.

Bir türlü uyuyamıyordum. Birkaç saat yatağın içinde dönüp duruyor, devamlı olarak o gece olanları aklımdan geçiriyor ve herhangi bir hata yapmadığımdan emin olmak istiyordum. Tanık olmadığını anlayıncaya kadar, iki gün nefesimi kesip bekledim. Hiçbir şey olmadı.

İşte bundan sonra bir kişilik kazandığımı anladım. Artık hesapta ben de vardım. Şimdiye kadar bana burnunu her şeye sokan, ukâla çocuk diye bakanlar, bundan böyle benimle daha usturuplu konuşacaklardı. Yaptığım işten 5.000 dolar aldım. Beş bin dolar! Bana bir milyon gibi gelmişti. Ağabeyim bir depoda günde on saat çalışıyor ve haftada 24 dolar kazanıyordu. Beş bin dolar, işte her şey böyle başladı.

Bilinenin aksine, ilk adamı öldürdükten sonra büyük kutlama törenleri yapılmaz. Yani, kimse, şerefinize parti filân vermez. Fakat siz artık bir varlık olmuşsunuzdur. Becerikli bir kişi olduğunuz her tarafa yayılır artık. Bir ağır siklet, bir torpido, ağır top, vurucu, işi başaran birisinizdir. «Baba» filminde, «Kemiklenmek» tabiri kullanılmıştır. Bu deyimi daha önce hiç duymamıştım ama aynı anlama geliyor.

İlk adamımı öldürdükten sonra orduya katıldığım için mesleğime ara verdim. Orduda doğru silah tutmayı öğrendim.

Ordudan ayrılınca bir süre New York'ta sürttükten sonra California'ya gidip Jack Dragno'nun yanında çalışmaya başladım. Jack, vahşi herifin biri olduğumu biliyordu, fakat derecesi hakkında fikri yoktu. Beni denemek istediğinden, birini vurmamı teklif etti.

«Tabii, neden olmasın?» dedim.

Kore'deki tecrübelerimden sonra bir-iki kişi daha öldürsem ne çıkar diye düşünüyordum. İki numaralı adamımın da ne halt karıştırdığını sormadım bile. Jack sadece adamın resmini gösterip silahı elime tutuşturdu. Adamın arabasının mar-

kasını, plâka numarasını vererek, pazartesi günü öğleden sonra para toplamak için filânca yerdeki alış veriş merkezine gittiğini söyledi.

Ertesi pazartesi günü öğleden sonra çalınmış bir arabayla oraya gittim ve arabasının otoparkın arka tarafına bırakılmış olduğunu gördüm. Arabanın hemen karşısındaki boş bir yere arabamı çektim, arabanın ön kısmına oturdum ve transistörlü radyomu dinleyerek üç saat bekledim. Kimsenin dikkatini üzerime çekmiyordum; herhalde alışverişten dönecek karımı beklediğimi sanıyorlardı. Sonunda adamın otomobiline doğru geldiğini gördüm. Etrafa şöyle bir göz attım. 70 metre içinde kimse yoktu. Bu bakımdan adam şanssız ben şanslı çıktık... Yakında birini görseydim, herifi izleyecek ve yeni bir fırsat kollayacaktım. Adam kendi arabası ile yanındaki arabanın arasına girene kadar bekledikten sonra ileri doğru birkaç adım atarak herifin kafasına vurdum. Yere yıkıldığını kimse görmedi. 3 kurşun sıktıktan sonra arabamla oradan uzaklaştım.

Bir adamın ortadan kaldırılmasının çeşitli nedenleri vardır: Gammazlık yapıyordur; fazla aç gözlüdür; hesabına çalıştığı kişi fazla hırslı olduğundan heriften şüpheleniyordur; yaptığı anlaşma şartlarına aykırı hareket etmektedir; bir örgüt mensubu zamanla çürük biri haline gelmiştir ve artık ona güvenilmez olmuştur, ya da çeteler arasında savaş vardır; ya da çift taraflı çalışmaya teşebbüs ettiği için ölümle mükâfatlandırılmaktadır. Her zaman ortada kuvvetli bir sebep vardır ve bir örgüt mensubuna lâyık şekilde hareket etmeyenler daima cezalandırılır.

Masum kişiler, yani, sivil halk çok ender olarak ortadan kaldırılır. Son zamanlarda New York şehrinde buna tanık olduk. Colombo-Gallo işinde bir sürü örgüt mensubu öldürüldüğü halde, sesini çıkaran olmadı. Fakat suçu olmayan iki et satıcısı bir lokantada örgüt mensubu sanılarak yanlışlıkla öldürüldüğünde, baş patron nerdeyse sıkı yönetim ilân edecekti.

Sivillere dokunmayız. Onların canını yakmaz, onların he-

sabına da çalışmayız. Sivil biri, başka birini öldürtmek istediğinde birkaç kez adam öldürmüş başka bir adamı tutabilir ama örgütle ilişkisi olan birini kiralayabileceğini hiç sanmam. Çoğu zaman da, kiraladığı adam parayı alıp görevi yerine getirmez. Bu durumda kiralayan ne yapabilir? Kime şikâyet edebilir?

Örgüt adamları, sivillere güvenmedikleri için dışardan çok ender olarak iş kabul ederler. Polis sivilin üstüne üstüne gittiği takdirde, herif çuvallıyacaktır. Daha önce soru yağmuruna tutulmamış, baskı altına alınmamış olduğundan, kiraladığı adamı ele verecektir. Polis, sorguya çekmekte çok ustadır. Sizi sorularıyla serseme çevirir. Zaten bir sivile kimin ihtiyacı vardır ki?

Benim hiç yoktur. Tanıdığım profesyonel katillerin de. Sizin sözde namuslu vatandaşlarınızla muhatap olmak istemem. Kurala göre, onlara asla güvenilmez.

Bir keresinde nerdeyse kabul edecektim. Tony, benden, işini görmek için bir sivili öldürmemi istedi. Tony'nin bana birkaç kere iyiliği dokunduğundan karşı koyamadım. Adam, New York şehri sosyetesinden zengin biriydi. Belki işi yüzünden başına biri musallat olmuştur diye düşünüyordum. Genellikle siviller intikam almak için başka bir sivilin ortadan kaldırılmasını isterler ve bu tür meselelere karışmak benim hiç hoşuma gitmez. Fakat adamın böyle bir durumu yoktu. Bir kadını öldürmemi istiyordu. Bu durum çok garibime gittiği için konuyu deştim. Bir başkasıyla ilgisi olduğunu ve bir takım karışıklıkların meydana geldiğini söyledi.

Adama kesin bir cevap vermeden önce, kendi başıma araştırma yaptım ve kadını kendisinden gebe kalma cüretkârlığı gösterdiği için öldürtmek istediği ortaya çıktı. İlk önce kadının büyük paralar istediğini sanmıştım ama yanılmışım. Kadıncağızın tek arzusu çocuğun iyi bakılmasıydı. Büyük para peşinde koşmuyordu, herifin durumunu sarsmak istemiyordu. Çocuk için sadece ayda 250 dolar istiyordu. Benim kanı bozuk

dostun da çocuğun varlığının duyulması halinde ailesinin müşkül durumda kalmasından korkuyordu. Gerçekleri şöyle bir tarttıktan sonra bu sosyete züppesinin çocuklar hakkındaki düşüncelerini hiç beğenmemiştim.

Gidip, herife:

«Sana çok kötü haberlerim var,» dedim. «Birincisi kız arkadaşına 100.000 dolar vereceksin. Sonra da çocuk yetişip kendi başının çaresine bakana kadar ayda 250 dolar vereceksin. Vermediğin takdirde de, orospu çocuğu, kafana bir kurşun sıkıp neden öldürüldüğünü bütün dünyaya açıklayacağım.»

Bunun üzerine herif koşarak Tony Bender'ı görmeye gitmiş. Tony de bu işe karışamıyacağını söylemiş. Aslında pekalâ karışırdı ama istememişti. Herif sonunda kadına parayı verdi. Kadıncağız daha sonra, şehirden ayrılıp çocuğunu dünyaya getirdiğinde, herifle aramızda geçenleri duymuş. Bu gün bir başkasıyla evlidir ve batıda oturmaktadır. Birkaç kere ondan haber aldım, fakat ben hayatının artık unutmak istediği bölümünün bir parçasıyım.

Sivillerle iş yapmaya kalkınca, başıma gelenleri gördünüz işte. Ben örgüt içinde iş yapmak isterim. Daha kolaydır.

Her öldürme işi bir sözleşme ile başlar. Benim gibi bağımsız olarak çalışanlara ihtiyaç olduğunda temasa geçilir. Bir yerde buluşulup ayrıntılar hakkında görüşülür. İşten alacağım para üzerinde durulur. Öldürülecek adamın kimliği açıklanmaz, zaten önemi de yoktur. Ayrıntılardan çoğu zaman kim olduğunu anlarım ama işi kabul etmeye karar verinceye kadar adını sormam. Adamı veya sık sık beraber olduğu kişileri farkedince, muhtemelen **'Pas'** der, geçerim. Sakıncalı bulmadığım işleri de kabul ederim. Bazı durumlarda, Joey Gallo' da olduğu gibi, öldürülecek adamın kimliğini konuşmanın başında açıklarlar. Çünkü haber zaten sır olmaktan çıkmıştır artık.

Yok etme işi için bir fiat konmamıştır. Alınacak ücret, adama, işin zorluğuna ve işin sonuna kimin ne kadar menfaat sağlayacağına bağlıdır. Genellikle 10.000 ile 25.000 dolar arasında

veya daha fazla olabilir. Şimdiye kadar duyduğum en büyük ücret, Gammaz Joe Valachi'yi haklıyacak olana ödenecek 250.000 dolardı. Fakat işi kimse üstüne almaya yanaşmadı. Örgüt Valachi'yi ortadan kaldırmayı başarabilseydi, bundan böyle polise ifşaatta bulunmayı kimse göze alamazdı. Çünkü Gammaz olmayı aklından geçirenlerin kesinlikle cesareti kırılacaktı. (Valachi'nin hapiste mesele çıkardığının Adalet Bakanı Boby Kennedy'ye bildirildiği, Kennedy'nin de, 'Doğru dürüst otursun. Yoksa serbest bırakırız,' dediği söylenir.) Bana teklif edilen en yüksek ücret Joey Gallo'yu haklamam için verilecek olan 50.000 dolardı.

Yapılan sözleşmeler sadece sözde kalan anlaşmalar olduğu halde, bunlar dünya yüzündeki herhangi bir yazılı anlaşma kadar sağlamdır. Kağıdın altına imzalamaya gerek yoktur, çünkü garanti olarak hayatınızı ileri sürersiniz.

Ücret peşin olarak ödenir. Tamamı peşin. Sözleşme yapıldıktan sonra teklifi yapan anlaşmayı feshedebilirse de, ödediği ücreti geri alamaz. Bir kere parayı alırsam, işi yapmayı kabullenmişim demektir. Fikrinizi değiştirdiğinizi pekâlâ bildirebilirsiniz ama yine de tam ücreti ödemeniz gerekir.

Sözleşmede yakalanmak gibi bir durumla karşılaşıldığında bir tek kelime bile etmeyeceğim, gık bile demiyeceğim tarafımdan garanti edilmiştir. Durumu sağlamlaştırmak için karşı taraf tüm resmi masrafları karşılamayı, hapiste olduğum süre boyunca aileme bakmayı ve çıktığım gün beni mükâfatlandırmayı kabul etmiştir. Tombs'da bir yıl kadar kalıp çıktığımda ağzımı sıkı tuttuğum için 50.000 dolar almıştım.

Size çok para gibi gelirse de, dilimi tutmuş olmamın değeri vardır. Aileme bakıldığını bildiğimden ve oturduğum yerde para kazandığımdan, konuşmam için zaten ortada bir sebep yoktu. Susturmak için örgütün elindeki tek imkân beni öldürmekti. Ama bu da aptallık olurdu. Öldürüldüğüm takdirde, artık hiçbir profesyonel onlardan iş almazdı. Joe Colombo'yu vuran Jerome Johnson gibi amatörler ise benimle aynı mua-

meleye tabi tutulmazlar. Zira yakalandıkları takdirde her şeyi ortaya dökeceklerinden kimsenin şüphesi yoktur. Onlardan aldığı ücret, kafalarına yedikleri kurşundur. Fakat amatörler çok ender olarak kullanılır.

Serbest çalışan biri değil de, belili bir organizasyonun devamlı elemanıysanız, kontrol şartları biraz farklıdır. Maaşlıysanız ve size birinin yok edileceği bildirilmişse, adam yok edilecektir. Ölecek adamın kimliği, ikiniz arasında yakın bir ilişki olduğu göz önüne alınmaz. Adam ölür ve gökteki büyük örgüte yeni bir asker daha katılmış olur.

Ne olursa olsun, fikrinizi değiştirmedikçe ve paranızı aldığınız takdirde, iş yerine getirilecek demektir. Bir kuruş bile alsam, sözleşmenin yerine getirileceğini garanti etmiş olurum. Ve işimi bir an önce, düzgün bir şekilde yerine getirmek isterim. İşte tecrübe bu safhada gereklidir.

Planı yapmak zor değildir. Göz önünde tutulacak birkaç basit kural vardır; adam evinde, ailesinin gözü önünde öldürülmez; ailesine dokunulmaz; kilisede veya kilise gibi dinî yapıların yakınında haklanmaz; adama işkence edilmez (biz onun yargıcı değil, sadece cellâdıyız); öldürmeden önce adam soyulmaz. Bunlar dışında istediğimizi yapabiliriz.

Öldürme işini plânlamak için üç temel vardır. Kiralık katile, kurbanının hayat düzeni hakkında bilgi verilir veya katil, adamı izleyerek kendi başına hayat düzeni hakkında fikir edinir, ya da kurban, daha önceden kararlaştırılan bir yere karşı taraf tarafından getirilir. Ben mümkün olduğu kadar tek başıma çalışmak isterim. Bütün kontrolu elimde tutmayı tercih eder, her şeyin tam istediğim şekilde olması için mümkün olan zamanı harcarım.

Bir keresinde adamı 10 gün kadar adım adım izlemiştim. Herif diğer lotarya kontrolörlerini soymayı plânlıyan bir kontrolördü. Geceleri arabasını bir benzin istasyonuna bıraktığını anlayınca hesabını orada görmeyi kararlaştırdım. Arabamı karanlık bir köşeye çekerek bekledim. Adamın geldiğini görün-

ce, arabasına doğru yürüdüm. Silahı meydana çıkarana kadar, neler olacağını anlayamadı. Fakat az sonra farkına vardı ki, ölecekti. Yalvarmaya başladıysa da, ağzından beş kelime bile çıkmsına vakit bırakmadım. Neden öldüğünü biliyordu ve oturup konferans çekmek de benim işim değildi. Kapalı, sessiz ve karanlık olduğundan, doğrusu benzin istasyonu bu iş için biçilmiş kaftandı.

En emniyetli olanı da, kurbanınızın ayağınıza getirilmesidir. İşin bu şekilde hazırlandığı bana bildirildiğinde, kararlaştırılan yere erkenden gider, dikkatle çevreyi incelerim. Hoşuma gitmeyen birkaç nokta olduğunda ise, işi görmekten kaçınırım. Ne de olsa ipin ucundaki benim başımdır.

Bir keresinde beni St. Louis'ye göndermişlerdi. Bütün hazırlıkları tamamlamışlarsa da, işi bitirmek için dışardan birine ihtiyaçları vardı. Oraya vardığımda:

«Birkaç gün hazırladığınız planı düşünsem, ne dersiniz?» diye sordum.

Yaptıkları planın daha önceden FBI tarafından incelendiği bile umurumda değildi. Ben de kontrol edecektim. Kabul ettiler. Ben de programlarını ve seçtikleri yeri uygun bulunca tetiği çekmeyi kabul ettim.

Gerek hazırlıkların yapıldığından emin olduktan sonra işe girişebilirsiniz. Aslında fazla hazırlık yapılmaz. İşi kabul ettiğim anda, kullanacağım silahı alırım. Silah her yerden gelebilir, ya doklardan çalınmıştır ya da bir dostumdan, çalınmış silah alırım. Çalınmış silah pazarları çok geniştir. Nereden alırsam alayım, ilk yaptığım şey, izini kaybettirmek için seri numarasını eyelemek olur.

İşi bitirdikten sonra başkaları tarafından görülmem ihtimali varsa, çalınmış bir araba kullanırım. İdam gününden birkaç gün önce arabayı kendim çalar, bir yere saklarım. Motorun hemen çalışmaya hazır olup olmadığını kontrol eder ve aküsünü biraz zayıf bulursam, yenisini koydururum.

İşi göreceğim güne kadar, günlerim gayet normal geçer. Size bir örnek vereyim:

Uyuşturucu madde işi yapan bir örgüt mensubunun -kendisi de müptelâ olduğundan- patronu, herifin ortadan kaldırılmasını istiyordu. İşi kabul ettim.

Patronu, herifin yaşantısı hakkında bana ayrıntılı bilgi vermişti. Bir kere de kendi gözümle görmek için adamı birkaç gün izledim ve işi göreceğim yeri tesbit ettim. Her gece başka şeyler yapıyorsa da, sonunda sevgilisinin evine gidiyordu. Kadının evi West 40. Sokaklarından birindeydi. Sokak karanlıktı kışın, gecenin geç saatlerinde etrafta dolaşanların sayısı çok az olurdu. Üstelik her gece arabasını hep aynı yangın musluğunun önünde park ediyordu.

İşin yapılacağı günün sabahı 11.30'da kalktım. Kahvemi pişirdikten sonra, TV'de en sevdiğim programlardan biri olan 'Jeopordy'i karımla seyrettim. Öğleden sonra da bilardo salonuna giderek bir arkadaşımla bilârdo oynadım. Günlerim birbirine uymaz. Ne yapacağımı önceden kararlaştırmam, o günkü durumuma göre aklımın estiğini yaparım. At yarışlarına, bawling oynamaya gider ya da bir yosmayı görürüm. Evde de oturduğum olur. Fakat o gün hava soğuk olduğu için dışarı çıkmadım, bilârdo oynadım.

Oradan East Village'deki Sonny'nin lokantasına giderek bazı dostlarımla akşam yemeği yedim. 9,30'da lokantadan çıkıp gece yarısına kadar şehirde dolanıp durdum. Planı birkaç defa aklımdan geçirdimse de, kafamı tam olarak veremedim. Bazan işi bitireceğim geceler evde oturup televizyon seyreder ya da sinemaya giderim, fakat o gece canım araba kullanmak istiyordu. Bazı arkadaşlara merhaba demek için birkaç yere uğradımsa da, hiçbirinde uzun süre kalmadım.

Sonunda kadının evinin bulunduğu sokağa sapıp yangın musluğundan üç araba boyu geride arabamı park ettim. Herifin arabası görünürde yoktu. Demek ki bu gece erkenci değildi. Bazan erken gelenler de olur ve ömürleri bir gece daha

uzar. Yanıma sadece bir transistörlü radyo, bir termos kahve ve battaniye almıştım. Arabanın aküsünü zayıflatmak istemediğimden transistörlü radyo kullanırım. Adamı uyanık tuttuğu için soğuk hava iyi gelir ama dondurucu olur diye battaniyeyi yanıma almıştım.

Adam tam vaktinde geldi. Yaklaştığını dikiz aynasından görmüştüm ve beni farketmemesi için ön kanapeye uzandım. O, park ederken beni görüp kaçmaması için arabadan süzülerek inip saklandım.

Motoru stop ettirdiğinde arabasına doğru ağır ağır yürümeye başladım ve tam dışarı çıkacağı sırada kafasına iki kurşun sıktım. Ölmüştü.

Arabama binip eve döndüm. Yarım saat sonra yatağımda uyuyordum.

■

BEN GENELLİKLE TEK başıma çalışırım. Fakat bu işe yeni başlayanların yanına, işlerin yolunda gitmesini sağlama bağlamak için birini verirler. İyice alışınca ya kendi başınıza ya da en kötüsü bir şöförle yola çıkarsınız. Yalnız işin kalabalık arasında görülmesi gerekir ve kovalanmak ihtimali ortaya çıkarsa, kaçılacak ve bir de arka yolu kesecek iki arabaya ihtiyaç vardır. İkinci araba, iş bitirilince trafiği tıkamak ve sizi kovalayan biri çıkınca da **'Kazara'** o arabaya bindirmek için kullanılır. Her durumda, kaçtığınız arabayı birkaç blok ilerde terk etmek gerekir. Sonra da, bulunduğunuz yere göre, arabadan çıkıp bir an önce kalabalığa karışır ya bir genel taşıt aracına ya da bir taksiye, sizi bekleyen başka bir arabaya binersiniz.

En önemli olanı, kurbanınızı **'tecrit'** etmektir. Ya adamın arabasına oturup bekler ve arabaya bindiği anda beynini dağıtır, ya da güvendiği biri tarafından beklemekte olduğum yere getirilmesini hazırlarım. Mümkün olduğu takdirde adamı

geceleyin haklamak, en iyisidir. Fakat dikkat edilecek nokta, herifi tek başına yakalamaktır. Aksi takdirde, masum insanların da canı yanar ki, bunu hiç mi hiç istemem.

İşi göreceğim yeri seçerken çok dikkat ettiğimden, masum insanlarla hiçbir zaman derdim olmadı. Fakat iş esnasında yoluma masum biri çıkarsa, o da güme gider. Onu öldürmek hiç hoşuma gitmez, fakat mecbur kalırım. Bu da profesyonelliğin cilvesidir işte. Başkaları benim kadar dikkatli davranmazlar. Örneğin, **'Bızdık'** Angie Pisona'nın, toplantı için bir yere telefonla çağırıldığı sırada yanında bir kadın varmış; herif onu da getirmiş. İş toplantısına dışardan birini getirmek, zaten kurallara aykırıdır. Çağırıldığı yere geldiğinde, katiller de onu bekliyorlarmış. Başka çareleri olmadığı için kızı da öldürmek zorunda kalmışlar, tabii.

Bazan da, adamı tek başına yakalamak imkânsızdır. Ya bir sürü muhafızı vardır ya da çok dikkatli hareket etmektedir. O zaman işini kalabalık arasında bitirmek gerekir. Bu durumda önemli olan, serinkanlılığınızı kaybetmemektir. Dikkatli davranırsanız, endişelenmeniz gerekmez. Kurbanlarımın bulunduğu lokantalara sakince girip sakince tetiği çektikten sonra geri dönüp yürüyerek dışarı çıkmışımdır. Hiçbir zaman koşmadım. Bu gibi hallerde, kendimi sağlama almak için herkesin masaların altına saklanmasını istediğimden çok gürültü çıkaran bir silah kullanırım. 14 numaralı kurbanıma ait polis raporunu görmek şansını elde etmiştim. 11 kişi beni 11 ayrı şekilde tarif ediyordu... ve hiçbirinin ifadesi de tam olarak gerçeğe uymuyordu.

Tanıdığım her profesyonel katil gibi, ben de her zaman silah kullandım. Her zaman. 38 defasında da. Çok iyi nişancıyımdır ve sizi nerenizden vurup öldüreceğimi iyi bilirim. Şimdiye kadar hiçbiri yaşamadı. Ellerim hiç titremez, gözüm keskindir, -gözlük takmam- ve kendime güvenim sonsuzdur.

Mümkün olduğu takdirde hep 38'lik bir rovalver kullanırım. Nedeni de fazla büyük olmaması ve içinde kötü bir mer-

mi olmadığı takdirde şişmeyeceğinden ya da horozunun tutukluk yapmayacağını bildiğimden. Fakat silahı her zaman gözden geçirir ve gerekli bakımı yaparım. Adamı tek başına yakaladığımda, susturucu kullanırım. Böylece fazla gürültü çıkmaz, sadece fıftt diye bir ses duyulur. İşi sağlama bağlamak için her zaman ilk kurşunu adamın kafasına sıkmaya bakarım.

Çok gürültülü bir silah olan magnum bir ayaklanmayı bastırmak için biçilmiş kaftandır ama ağır olduğundan ve görev sırasında çok çabuk davranmak gerektiğinden bizim işimizde kullanılmaz. Tetiği çekilir çekilmez geriye hızla teptiği için de nişan almak zordur. Kalça hizasında tetiği çekerseniz kurşun fırlayıncaya kadar namlu havaya doğru kalkmış olur.

Bir zamanlar adamları boğarak öldürmek, tutulan bir yoldu ama artık değildir.

Adamın kafasına kolaylıkla 1-2 kurşun sıkmak mümkünken, suyun başına kadar taşıyıp boğmak zahmetine niye katlanacaksınız? Kaza süsü vermek için mi? Hadi canım! Zaten kaza süsü vermenizi kimse istemez! Amaç, adamın neden vurulduğunu başkalarının duyup ders almalarıdır.

Her gün üstümde taşıdığım silah, çok iyi bir **'mekanik'** olan bir dostum tarafından yapılmıştır. (Mekanik, herhangi bir işin ustası olana aramızda verilen addır.) 6,5 cm boyunda, 2,5 cm. eninde ve kalınlığı 1,5 cm. olan **«bir silahtır»** ve tıpkı çakmağa benzer. Aslında bir tetik mekanizmasıdır. Özel yapılmış mermi kullanırım. Mermileri sürüp tetiği çektim mi, 9 metre ya da daha yakından hesabınızı görüveririm. Bildiğim kadarıyla, dünya yüzünde bu silahtan yalnız beş tane vardır ve hepsi de o dostumun eseridir. Geri tepmesi ve kurşunun şekil değiştirmesi söz konusu olmadığından çok iyi bir silahtır.

Bıçak, ufak balta, çengel kullanıldığını, kurbanların boğazlandığını veya ara sıra iş olsun diye pürümüs lambasıyla iş görüldüğünü de bilirim. Adamın birinin sarımsak kullandığını da duymuştum. Kullanacağı kurşunları sarımsakla ovar ve

kurbanın ölümünü garantilermiş. Kurşunlar adamı öldürmeyecek olursa, sarımsak kanı zehirleyerek yavaş ve ıstıraplı bir ölüme yol açar. Bir adamın da, ölünceye kadar üç gün et çengelinde sallandırıldığını, bir başkasının da ütüyle yavaş yavaş ısıtılıp yakıldığını anlatmışlardı. Fakat ben böyle şeyler yapmam. Kurbanlarımın yanında uzun süre kalmak ve onların acı çekmelerini seyretmek hiç hoşuma gitmez. İşim, acı çekmelerini seyretmek değildir. Tabii, bazılarının değişik zevkleri oluyor. Orta Batı'dan bir kiralık katilin alkol ve bir kamyon kullandığını biliyorum. Hedefi, muhbirlik yapan biriydi ve örgüt de bu adamın peşinde olduklarını polisin haber almasını istemiyordu. Herif, ayının biriydi. Kiralık katil ile şoförü adamı kaçırıp bir eve getirmiş ve tabancayı alnına dayayıp eline viski bardağını tutuşturmuşlar. Katil, **'iç'** dedikçe herif içiyormuş. İyice sarhoş olunca, karayoluna çıkarıp arabasını kenara çekmiş ve herifi bir kamyonun önüne itivermişler. Polis şüphelenmiş olsa bile, ellerinde delil yoktu.

Son günlerde yeni bir silahtan söz edildiğini duyuyorum. Birinin yüzüne püskürtülen bir çeşit gaz. Hemen öldürmekle kalmıyor, bir kalp krizinin belirtilerini bırakıyor. Newark Belediye Başkanı Hugh Addonizio'nun yargılanmasında rolü olan iki kişinin böyle öldürüldüğünü sanıyorum. İki önemli tanığın çok kısa arayla direksiyon başında kalp krizinden ölmeleri biraz garip doğrusu.

Ben geleneklere bağlıyım. Silah kullanmayı severim. Böyle rahat ediyorum. Kurbanıma fazla yaklaşmak hoşuma gitmediğinden, başka bir şey kullanacağımı sanmam. Ben, değişik görünmek değil, işimi bitirmek ve yakalanmamaya baktığım için kurbanıma bir metreden daha fazla asla yaklaşmam.

Bir metre yakınına gelmişsem, herif zaten ölmüştür. Adamın hareket etmesine, kendini korumaya çalışmasına ya da kaçmasına vakit bırakmayacak şekilde işi planlamak gereklidir. Bir başkasının kabahati yüzünden, kurbanı en fazla 30 metre kovalamak zorunda kalmıştım. Adamı, bomboş bir tar-

lanın ortasına getirip bırakmışlardı. Herif de iş toplantısına gittiğini sanıyordu. Salak şoför, ben daha hazır olmadan herifi arabadan indirdi; adam beni görünce kaçmaya başladı. Arkasından koştum ve yaklaşınca da üzerine dört kurşun sıktım. Hikâye sona ermişti.

Ölmeden önce, kaçmak için bu kadar vakit bulan ender talihlilerden biriydi. 38 kurbanımın çok azı başlarına gelecekleri farkedebilmişlerdir. Son gördükleri ben olurum ve ağzımı açıp tek kelime etmem. Zaten ne diyebilirim ki? Öldürüleceğini son anda farkedenlerin bazıları ya istavroz çıkarır ya da, 'Hayır!' diye haykırır. Fakat sesini daha fazla yükseltemeden her şey olup biter.

Size başardığım mükemmel bir işi anlatayım: 27 numara. O günlerde belirli bir örgüt hesabına çalışıyordum. Bir adamın fazla hırslı olduğu için öldürülmesi kararlaştırılmıştı. Çabucak yükselmek istiyordu. Bana gelip yerine getirilecek bir sözleşme olduğunu söylediler. Kabul etmemek elimde değildi. Bir pizza ziyafeti sırasında, ücretin 20.000 dolar olduğunu öğrendim.

«İşi ben mi, yoksa sizler mi hazırlayacaksınız?» diye sordum.

Patronum, kendi başıma çalışacağımı söyledi. Adamımı yakından izlemeye başladım. Bir hafta sonra artık adamın ne zaman çıktığını, nereye gittiğini, kimlerle görüştüğünü, ne gün hangi işleri çevirdiğini ve kiminle gittiğini biliyordum. Herif, arabasiyle devamlı olarak çok tenha bir yerden geçiyordu. Orayı iyice inceleyerek herifi bastıracağım sessiz bir yer aradım. İstediğim gibi bir yer bulamayınca da, başka bir yer aramak zorunda kaldım.

Kumar oynatanlardan haraç topladığı geceler kız arkadaşını görmeye gittiğini keşfedince, bu gecelerden birini seçtim. Yanıma bir şoför aldım ama yapacaklarımı görmemesi için arabayı bir blok ötede park ettirdim. Böylece tanıklık etmesi

gerekirse, söyleyecek bir sözü olmayacak, susturucu kullandığım için de silah sesini duymayacaktı.

Hedefim, sabahın altısında kızın apartımanından çıktığında, ben bir elektrik direğine dayanmış duruyordum. Arabasına giderken üç kurşun sıktım, yere yığıldı. Yaklaşıp bir de başının arkasına ateş ettim. Şoför beni arabamın bulunduğu yere bıraktı, ben de eve döndüm. O sabah yaptığım ilk şey, silahtan kurtulmak oldu.

Profesyonel cinayetlerin çoğu bu şekilde işlenir. Yalnız, daha önce de belirttiğim gibi, as bir patronu öldürmek gerekirse, işler biraz değişir. En kolayı muhafızını elde etmek ya da örgütlerindeki iki numaralı adamla anlaşmaktır.

Şimdi, işin zor tarafına gelelim. Patronun muhafızı anlaşmaya yanaşmazsa, o da gidecek demektir. Meyer Lansky'nin yanında çalışırken, Vito Genovese'nin temsilcileri tarafından toplantıya çağırıldım. Meyer'in ortadan kaldırılmasına karar vermişlerdi. Bu işi bana teklif ettiler; ben de hayır, teşekkür ederim diyerek geri çevirdim. Bir başkası belki kabul ederdi, ama ben, para kazanmama yardım etmiş birine sadık kalınması gerektiğine inanırım. Fakat hayır diyerek, kendimi de hedef haline getirmiştim.

Teklifi reddettiğim yerde hemen öldürülmememin sebebi, silahlı oluşumdu. İş toplantılarına giderken her zaman silah taşırım. Pantolonumun cebi dikili olmadığından, bacağımın iç kısmına bağladığım tabancama hemen uzanıveririm. O gün de lokantada otururken, sırtım duvara dayalıydı. Ben hayır deyince, karşımdaki,

«Bunu duyduğuma üzüldüm,» dedi.

Tabancamı çıkarıp masanın üstüne koydum ve:

«Nedenmiş?» diye sordum. O da;

«Görüşürüz,» diyerek kalktı ve gitti. Bundan sonra bir yanlışlık yaptım, Meyer'e haber vermedim. Bu da nerdeyse hayatıma malolacaktı, fakat durumu idare edebileceğimi ummuştum.

Olmadı. Miami Beach'de bir bankadan dışarı çıktığım sırada, üç kişi üzerime ateş açtı. İnsan kurşunu yiyince bir tuhaf oluyor. Bir saniye büyük bir yanma duyuluyor. Sonra da adam şoke oluyor. Her şey ağır ağır hareket eder gibi görünür, ikinci kurşunu yiyince vücuda saplandığı duyulur da, acısı duyulmaz. Ne yaptığınızın da pek farkında olmazsınız. İşte o zaman refleksler harekete geçer. Ben de, elimde silahı tuttuğumu ve ateş ettiğimi; birini vurup beyninin dağıldığını gördüğümü hatırlıyorum. Sonra da ikincisini vurdum. Üçüncüsü ise kaçtığından onu görmedim.

Birlikte bankaya gittiğim avukat beni zar zor bir taksiye attı. Bayılmışım. Ayıldığımda bir depoda yatıyor ve bir doktor da vücudumdan kurşunları ayıklıyordu. Bir hafta sonra bir gemiyle Brezilya'ya gönderildim ve bir yıl kadar kaldım. Beni de, Meyer'i de haklayamamışlardı.

■

BİR KAÇ YIL SONRA bir İtalyan lokantasında otururken, adamın biri yanıma gelip;

«Beni tanımazsın ama ben nerdeyse senin celladın olacaktım,» dedi.

Bu da üçüncü adammış. Olay hakkında konuştuk ve adama hak verdim. İş, iştir.

Normal olarak, patron nereye giderse çok dikkatli davranır ve muhafızsız çok ender olarak yola çıkar. Bu da, iyi bir katilin çok işine yarar. Size bir örnek vereyim: Son zamanlarda California'ya gitmiş ve fırın sahibi bir dostumu ziyaret etmiştim. California'ya ne zaman yolum düşse, dostuma uğramadan edemem, çünkü Missisipi'nin batısında en iyi cannoli yapan tek kişidir. Tabii, bunu benden başkaları da bilir.

Bir süre arka taraftaki odasında konuştuktan sonra gitmek için kalktım. Arka odadan çıkınca bir de ne göreyim. Ülkedeki en büyük örgüt patronlarından biri tek başına barda oturmu-

yor mu! Beni görünce yüzü bembeyaz oldu, gözleri faltaşı gibi açıldı. Ona gülümsedim.

«Yavaş ol, ahbap! Ben seni görmek için buraya gelmiş olsaydım, sen beni görmezdin ki,» diyerek tezgâhın altından aldığım çikolatalı bir bisküviyi önüne koyup dışarı çıktım. O günden sonra 5 yıl süreyle yanında muhafızı olmadan helaya bile gitmediğini garanti ederim.

Kurban kim olursa olsun, işi bittikten sonra yapılacak tek şey, silahı defetmektir. Silah bir kere elinizden çıkıp size ait olduğu bulunmazsa, cinayet suçu ile itham edilmeniz hemen hemen imkânsızdır. Olay yerinde bırakmadığım silahları parçalara ayırırım. Küçük bir dükkânı olan bir dostum, tabancayı alır eritir. Ya da bir hurdalığa götürüp preslerden birinin içine atıveririm. Güle, güle tabanca! Namlu ortadan kaldırıldığı anda, emniyettesiniz. Namlu bir kere ortadan kalktı mı, artık kurşunun o tabancaya uyduğunu bulmak imkânı yoktur.

Dediğim gibi, bazan da silahı olay yerinde bırakırım. Tabanca çalınmış ya da tamamen **«Temiz»** ise, yaparım bunu. Çünkü endişelenecek bir şey yoktur. Tabancanın kabzası çentikli olduğundan, parmak izleri belli olmaz. (Fakat sedef kabzalı bir rovelver kullanmak aptallığını gösterirseniz, yakalanmayı hakedersiniz.) Horoz da çentiklidir, tetiğin ortasında da bir çizgi vardır. Bazan emin olmak için tabancayı silerim, çünkü parmak izleri sizi öldürebilir. Kiralık katilin biri kullandığı çifteyi olay yerinde bırakmış. Olabilir. Fakat parmak izlerini silmediğinden, onu kiralıyanlar herifin de temizlenmesine karar vermişler. Parmak izleriyle adamın yakalanıp sorguya çekilmesi, onu kiralıyanlar için hiç de hoş olmaz, tabii!

İşimi görüp silahı da yokettikten sonra her zamanki yaşantıma dönerim. Bir keresinde, işimi bitirdikten hemen sonra bir düğüne gittiğimi hatırlıyorum. Az önce yaptığımı unutuveririm işte.

Yapmıyacağım tek şey; önceden, bir yerde olduğuma dair

tanıklar bulmaktır. Aptallıktır bu, çünkü başkalarını işe karıştırmış olursunuz. Lehinize tanıklık etmelerini istediğinizde, bir şeyler çevirdiğinizi anlayacaklarıdır. Fakat işimi doğru dürüst görürsem, benim olay yerinde bulunduğumu zaten kim bilebilir? Gerekirse, her zaman benim onlarla kâğıt oynadığıma yemin edecek 18 adam bulabilirim. Ya da bana şükran borçlu bir lokanta sahibi ile, sinemacı orada olduğuma dair yemin ederler ,mesele kalmaz.

Genellikle polis sizi rahatsız etmez. Birincisi; geçmişte edinilen tecrübelere göre, polis ifade verecek adamları bulamıyacağından, katilin kim olduğunu bilse bile, (ki 'faili meçhul cinayetler'in çoğunun katilini bilirler) örgüt içinde işlenen cinayetler üzerinde fazla kafa patlatmazlar. Polisi küçük görmeyin! İyi çalışırlar. Fakat bir örgüt mensubu, diğer bir örgüt mensubu tarafından vurulursa... eh, haydi fazla bozulmadıklarını ve öteki cinayetler kadar üzerinde durmadıklarını söyleyelim.

Tanıkları unutun. Örgüt mensuplarının temizlendiği cinayetlere tanıklık edecek çok az kişi vardır. Çünkü orta halli bir aile babası işe karışırsa ailesinin başına bir takım tatsız olayların geleceğinden korkar. Ayrıca, onlar da polis gibi, 'Bana ne be adam! Sadece bir gangsteri öldürdü. Bırakalım birbirlerini yesinler' diye düşünürler.

Haksız olduklarını söyleyebilir miyiz? Gazeteler, televizyon, filmler, dergi ve kitaplar bizim yararımıza çalıştılar. Özellikle gazeteler, basit kavgaları meydan savaşı gibi göstermekte çok ustadır. Ben bir işi bitirdikten sonra, ne olduğunu anlamak için gazetelere bakmam. Reklâmdan hoşlanmam ve uzun süre önce de kayıt tutmanın hiç de iyi bir fikir olmadığına karar vermişimdir. Ayrıca, gazetelerde yazılan haberle, benim hatırladığım olay arasında müşterek bir taraf zaten olmayacaktır. Dördüncü kurbanımdan sonra gazeteleri açıp haber aramayı bıraktım. 4 numarayı yakından 3 el ateş ederek, çabuk ve basit bir şekilde haklamıştım. Gazetelerde ise, san-

ki adamı bir bölük makineli-tüfek ateşine tutmuş gibi haberler çıkmıştı. Kurşunların sayısını bile doğru yazmamışlardı.

Bütün haberleşme araçlarının yaptıkları, halkı korkutmak olmuştur. Şimdi sorarım size; «**B a b a**» yı gördükten sonra, Don Carleone aleyhinde ifade verebilir misiniz? Gülerim. «**B a b a**» yı gördükten sonra Marlon Brando aleyhinde bile tanıklık edebilir misiniz?

Ara sıra salağın biri çıkıp cinayetin nasıl işlendiğini gördüğünü söylerse de, yargılama başlamadan fikrini değiştirir. Benim de başıma geldi bir kere; tanıklık yanlış hareket ettiklerini anlayıncaya kadar, New York'taki Tomps'da bir yıl kadar yattım.

Savcı, elinde tetiği çektiğimi gören iki tanık bulunduğunu bildirdi. 25-30 yaşları arasında bir kadınla erkekti bunlar. Ben işimi görürken, onlar da sevişmek için arabalarını dokların yakınında karanlık bir yere çekmişlermiş.

Beni tutuklamak için kapıma dört polis geldi. Girişte durup, bana anayasal haklarını anlattılar. Karım ilk önce pek umursamadı ve;

«Ne yaptın yine?» diye beni azarladı.

«Hiçbir şey,» dedim. «Bu bayların ne demek istediklerini anlıyamıyorum.»

Fakat gerçeği yalnız avukatıma anlattım. Bir yıl kadar Tomps'da yattıktan sonra, yargıç önüne çıkarıldım. Garip değil mi, savcı tanıkları getirememişti ve yargıçtan onları bulmak için 24 saat izin istedi.

Ertesi gün mahkemeye geldiğinde öfkesinden kuduruyordu.

«Sayın yargıç, tanıklar ortadan kayboldu. Fakat sanığın bu işde parmağı olduğuna inanıyoruz!.»

O zaman avukatım:

«Sayın yargıç, müvekkilim bir yıla yakın bir süredir hapistedir. Savcının sözünü ettiği tanıkların ortadan kaybolmasiyle herhangi bir ilişkisinin olması imkânsızdır. Biz yargılanmaya

hazırız. Bu kadar süre geçtiği halde, savcılık hazır değilse, mahkemenin hitamını talep ediyoruz,» dedi ve mahkeme sona erdi.

Tanıklara ne olduğunu bilmiyorum. Yalnız birden bire namuslu birer vatandaş olmak arzularının kabardığını ve uzun bir tatile çıkmaya karar verdiklerini sanıyorum.

Tanıkların, bazan işlerin göründüğü gibi olmadığını anlamaları için yardıma ihtiyaçları vardır. 1963'de ben de böyle bir yardımda bulunmakla görevlendirilmiştim.

Adamın biri, belirli bir örgüt mensubunun bir başkasını serinkanlılıkla öldürdüğünü görmüş. Polis, tanığı mükemmel bir şekilde koruyordu. Oturduğu apartımanın önünde bir ekip arabası bekliyor, apartımanın girişinde bir polis duruyor ve oturma odasında bir polis daha bekliyordu. Polislerin kendisini gerekli şekilde koruyamadığını adama ispat etmek için bana 20.000 dolar teklif edilmişti.

Herifin evini bir gece gözetledikten sonra, karanlık, mehtapsız bir gecede işe giriştim. Gürültü çıkararak birinin pencereden bakmasına sebep olmamak için yangın merdivenlerini kullanmak istemedim. Bu nedenle aynı bloktaki bir binanın çatısına çıkıp herifin oturduğu apartımanın damına atladım. Ayaklarımı koymak için bir sürü düğüm atılmış uzun bir ip ile çengel yanımdaydı. Çengeli çatıya takıp ipe tutunarak iki kat aşağı indim.

Tam yaz ortasında olduğumuzdan pencere açıktı. Sessizce içeri süzüldüm. Bir elimle ağzını kapatıp öbür elime de tabancayı alıp herifi şöyle bir sarstım.

«Kıpırdama ve sesini de çıkarma! Kapının arkasındaki polis buraya girerse, her ikiniz de ölürsünüz. Sana, sadece polisin bizi durduramıyacağını göstermek istiyorum. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, biz seni buluruz. Canını yakmak istemiyoruz ama müşterek dostumuzu ele vermeden dikkatle düşünmeni istiyoruz. Sadece doğru olanı yaparsan, söz veri-

yorum, sana bir zarar gelmez. Şimdi gidiyorum. Sen de uyu. Sesini çıkarır da ben yakalanırsam, sen ölürsün!»

Sonra tekrar ipe tutunarak yukarı çıkıp eve döndüm.

Aleyhimize olacağı için herifi temizlemek istememiştik. Nitekim ziyaretim çok iyi sonuç verdi. Adam birdenbire hafızasını kaybetmişti. Ben de tetiği çekmeden 20.000 dolar kazanmıştım.

Kaşınmadıkları süre, tanıklar ile muhbirlere dokunulmaz. **'Cinayet Anonim Şirketi'** hakkında ifşaatta bulunan Abe Reles'in haklanması gerekliydi. Çok şey biliyordu. Pencereden **«düşüp»** öldüğü zaman gûya polis tarafından korunuyordu. Polisten kaçmak için çarşafları birbirine bağlayıp aşağı indiği sırada düştüğü söylenmişti. Oysa, örgüt birini bulmuş ve herifi aşağı attırmıştı. Onu sözde korumakla görevli polislere büyük para ödendiğini sanmam.

Wilie Sutton'ı ele veren Arnold Schuster da ölmüştür. Onunkisi büyük bir şanssızlıktır. Bağımsız çalışan Sutton'nın örgüt için hiçbir değeri yoktu. Fakat bir gün Albert Anastasia televizyonu açtığında, bir röportaj programı varmış. Ekrandaki Schuster'a bakıp:

«Öldürün şu orospu çocuğunu! Muhbirlerden nefret ederim,» demiş ve birkaç gün sonra Schuster öbür dünyayı boylamıştı.

Anastasia o saatte televizyonunu açmasaydı, Schuster'e kimse dokunmayacaktı. Onun ölümü, muhbirlik yapmayı tasarlıyanlara bir ders olduğu gibi, Anastasia'nın da ölümüne yol açtı. Schuster gereksiz yere öldürüldüğü için örgütün üzerine bütün şimşekleri çekmişti. Bu yüzden, diğer örgüt patronları Anastasia'yı asla affetmediler.

Kullanılan silahtan, tanıklardan ve polisten sonra, üzerinde düşünülmesi gereken şey cesettir. Çoğu kez cesedi olduğu yerde bırakmak en iyisidir ama bazıları kurbanların dünya yüzünden silinmesini tercih eder. Ortada ceset olmayınca, polis de işe karışmaz. Bir örgüt, cesedi bir hurdahaneye götürüp presin

içine atarak, gelecek yılın Lincoln'lerinde kullanılacak çeliğin içine karıştırır. Bir başkası New Jarsey'de bir köşkün arka bahçesindeki fırına atar. Ve hâlâ, bitkilere gübre olan derin kazılmamış mezarlarla dolu keşfedilmemiş bir sürü çiftlik vardır. En çok tutulan yerler ise, sanırım, inşaat sahalarıdır. Örgüt, betonu dökülmek üzere olan bir yer bulur, cesedi oraya koyar. Ertesi sabah işine gelen biri de betonu döküverir. Fakat bir tavsiyede bulunayım; cesedin üzerine kireç dökmeyi unutmayın, zira çürümeye başlayınca çok kötü koku yayılacaktır.

Bu nokta, birkaç yıl önce Brooklyn'nin Canarsie bölümünde ellerindeki iki cesedin polis tarafından bulunmasını istemiyen birkaç kişi tarafından ispatlanmıştır. Kurbanların, herkesin meşru sandığı bir çalışma sahası vardı ve bunun ortaya çıkması örgütün işine gelmeyecekti. Ve banka binası olarak inşa edilen yapıya ilk depozitoyu yatırdılar. Şubat ayında bir gece gelerek, cesetleri temellere uzattılar, fakat cesetleri kireçle örtmeyi unutmuşlardı. Kışın cesetler donduğu için koku çıkarmaz. Ancak banka ağustos ayında açıldığında cesetler de çürümeye başlamıştı ve içeri girip çıkanlar o gün yemek yiyemez oluyordu.

■

MESLEK HAYATIMDA sadece bir kurala karşı çıktım. İntikam almak için üç kişiyi öldürdüm ve öldürürken de acı çektirdim. Normal olarak izin almak gerekir ama ben aldırmadım. Şimdi geriye bakınca kötü bir film senaryosu gibi geliyor. «**Nevada Smith**» adlı filmde, Steve McQueen anne-babasını öldüren üç kişinin peşindeydi ve üçüncüsünü bulduğunda da bir türlü öldüremedi. İşte, gerçek hayatla film arasındaki fark buradadır. Beni ise dünya yüzünde durduracak bir kişi düşünemiyorum.

1958 yılındaydı. Ülkeye Meksika'dan uyuşturucu madde getirmek için özel bir anlaşma yapmıştım. Bu işten 40.000 do-

lar alacaktım ama bu kadar parayı vermektense, beni öldürmenin daha ucuz olacağını düşünmüşler. Adam, evime serserileri gönderdiğinde ne yazık ki ben yoktum. Karım, o zaman dört aylık hamileydi. Evde olmadığımı anlayınca, herifler kudurmuş. Biri karımın karnını tekmelemiş ve onu mutfakta yerde yatarken bırakıp çekip gitmişler. Kanama başlamış ve komşularımız onu hastahaneye götürünceye kadar da karım son nefesini vermiş.

Beni Nevada eyaletinin Reno şehrinde yakaladılar. Gazinolardan birinden çıkmış -o sırada karımın başına gelenlerden haberim yoktu- kestirme olduğu için demiryolu üzerinden karşıya geçerken ışıkların söndüğünü ve bir şeyin kafama indiğini hatırlıyorum.

On gün sonra, Washoe Medical Center'de kendime geldiğimde, boynumdan aşağısı tutmuyordu. Doktor omurgamı çalıştırarak bir şeyler duymamı sağladı. Ertesi gün beni ziyarete gelen dostlarım, karımın başına gelenleri anlattılar.

İşte, o günden beri yaşamak ya da ölmek umurumda değildir. O gün, ölüm korkusunu yendim. İçimde yalnız nefret vardı. Beni bu hale getiren üç kişinin peşinden gitmez -iş iştir çünkü- hesabımı patronla görürdüm. Fakat karımı tekmelediklerı an üçü de benim için ölmüştü.

Henüz birkaç aylık evliydik. Evlendiğimizde bu işte kalıp kalmıyacağımı bilmiyordum. Eğer o yaşasaydı, kesinlikle kiralık katil olarak kalmazdım; hattâ işi bırakabileceğimi bile düşünürüm. Bir kadın yüzünden hayatım değişecekti. Karım, gerçekten çok temiz bir kızdı. Ve benimdi. Hayatımda ilk defa beni tam anlamıyla mutlu kılan birini bulmuştum. O zamana kadar mutluluğun tadını tatmamıştım. Bütün hayatım boyunca, alan biriydim; sahip olduğum her şeyi kapmak, zorla almak mecburiyetinde kalmıştım. İşte sonunda sadece beni sevdiği için vermek arzusunda olan birini bulmuştum. Tehdit etmek, şiddet gösterilerine gerek duymadan alıyordum. O beni, ben olduğum için seviyordu.

Sonra, dünyam başıma yıkıldı. Paramparça oldu. Beni de değiştirdi. Bu olaydan önce vahşi ve çılgın herifin biriydim ama zalim değildim. Artık zalimdim. Hareket edebildiğim gün, telefona sarılarak bütün bunları hazırlayan herifi aradım. Telefona o çıktı. Sadece:

«Hata yaptın. Ben halâ yaşıyorum,» dedim.

Hastahanede sekiz ay yattıktan sonra bir gün doktor odama gelip ömrüm boyunca ya yatakta bir bitki gibi yaşayacağımı, ya da ameliyatı göze almam gerektiğini söyledi. Kurtulma şansımın ne olduğunu sordum.

«Yarı yarıya,» dedi. «Ya kendin yürüyerek buradan çıkarsın ya da, seni taşıyacaklar.»

Her iki şık da umurumda değildi. Kesip, biçmeye başlamasını söyledim. Yedi ay sonra o hastahaneden yürüyerek çıkıyor ve karımı öldüren üç herifin peşine düşüyordum.

Av başlamıştı. Acı çekmelerini istediğim için 22'lik uzun menzilli, ucu küt kurşun kullanacaktım. Kısa mesafeden atıldığında öldürmez ama kemikleri parçalayarak kanamaya yol açar.

Birincisini California'da yakalayıp ağır ağır öldürdüm. Çöp yığılı dar bir sokakta yakalamıştım. Bu işle ilgisi olmadığına yemin ediyordu ama onu dinleyecek halim yoktu. Kurşunları birbiri arkasından atmaya başladım. Kıpırdayamaması için ilk önce bacaklarına ateş ettim. Kan kaybetmesi için de kaburgalarına birkaç kurşun sıktım. Sonra omuzlarına, daha sonra da kulaklarına. Silaha devamlı olarak kurşun sürüyor ve eğleniyordum. Sonra da onu orada ölüme terk ettim.

İkincisini de Meksika'da ele geçirerek aynı şekilde öldürdüm. Onları öldürmek bana o zamana kadar tatmadığım bir zevk veriyordu. Manzaraları çok güzeldi. Ve duydukları korku beni mestediyordu. Korkunun kokusunu duyuyordum. Bir hayvanın, birinin kendisinden korktuğunu nasıl anlayıp da saldırdığını merak ediyorsanız, söyleyeyim: Çünkü korku, ada-

mın vücuduna yayılıp özel bir koku saçar. Bunu ben gördüm, duydum ve çok sevdim.

Üçüncüsünü, ülkenin bir ucundan öbür ucuna kovalamak zorunda kaldım. Peşinde olduğumu bildiği için saklanmaya çalışıyordu. Onu bulmam bir yıl sürdü, fakat New York'da yakaladım. O da ilk ikisinin akıbetine uğradı. Sonra da patronu aradım ve sadece:

«Sıra sende!» diyerek telefonu kapadım.

Fakat herifi ele geçiremeden o, uyuşturucu madde kaçakçılığı suçuyla tutuklandı. Kodesi boylamakla canını kurtarmıştı. Ve eğer bir gün kodesten çıkarsa, serbest bırakıldığı gün ben orada onu bekliyor olacağım. Yemin ederim.

Neden bu işi yapıyorum? Neden adam öldürüyorum? Birkaç nedeni var. En başta para geliyor, tabii. Parayı severim. Paranın satın alabildiklerini severim. Parasız olduğum günler hâlâ aklımdadır.

Adam öldürmekle ben, mevki kazanmış oluyorum. Kişiliğim var. Dürüst insanlar benimle ilgi kurmaktan hoşlanırlar. Gerçek bir katili ya da başkaları için **«bir şeyler yapan»** adamı tanımakla övünürler. Ya kızlar? Benimle tanıştıklarında, adam öldüren biriyle beraber olmanın ne demek olduğunu anlamak için can atarlar. Yatmak isterler. Neden diye sormayın bana. İsterler işte. Herkesten daha başka olacağımı sanırlar. Aslında değilimdir, tabii. Bunu anladıklarında da düş kırıklığına uğrarlar ama bir hayvanla birlikte olmak çok kişiye gerçekten ilginç gelir. Kadınların benimle ilgilenmeleri hoşuma gider. Gençliğimde, sizin anladığınız manâda sosyal hayatım olmadı; kızlarla gezemedim. Dünyanın en yakışıklı adamı olmadığı mı da biliyorum. Bu yüzden, kadınları bıçkın bir katil olmam çekiyorsa, ben de rolü oynar, istedikleri gibi çetin bir ceviz olurum. Fakat genellikle, benimle yattıktan sonra mideleri bulanır. Kendilerini kötü, bozulmuş biri olarak görürler.

Öldürmeyi bir de sadakat ve cesaret sınavı olarak görürüm.

İş deyimiyle, tetiği çekme kabiliyeti hayatî önem taşır. Ör-

güt içinde ilerlemek istiyorsanız, tetiği çekebilmelisiniz. Patron olabilmiş hemen her adamın, bir noktada tetiği çektiğini rahatlıkla söyleyebilirim.

Son olarak bu işi zevk aldığım için yaptığımı belirteyim. O kişinin ben olduğunu bilmemin verdiği güç ile, birinin yaşayıp yaşamaması için son kararı benim vermem hoşuma gider. Bu, korkunç bir güçtür.

Beni ya da bir başka katili incelemeye kalkışmayın. Ülkede halen bu işi yapan 1000 kişi vardır sanırım.

Fakat son zamanlarda New York'ta fazla iş çıkmadığından, bizlere sayıları tükenen bir tür diye bakabilirsiniz. Katillerin garip olan tarafları, hiç de garip adam olmadıklarıdır. Sadist, çılgın, belâ arayan acaip huyları olan ya da kalabalık içinde seçilebilecek biri bu işi beceremez, işin sonunda da ortadan kaldırılır.

Kiralık katiller birbirlerinden çok farklıdır. Bazıları arkadaş canlısı, bazıları kıl ve son zamanlarda bazıları da uzun saçlıdır. Kalabalık içinde kiralık bir katili seçemezsiniz; zaten seçmeniz de gerekmez. Kiralık bir katil, yalnız onun kim olduğunu bilmeleri gereken kimselerce tanınır.

İyi bir kiralık katil nasıl olmalıdır? Gururlu ve kendinden emin! İyi bir kiralık katil dışarı çıkıp işini görür, evine döner ve bir şey olmamış gibi ailesiyle sofraya oturur. Zaten işini evine getirmeyi kim ister!

BEŞİNCİ BÖLÜM

TEFECİLER

TELEVİZYONDA EN HOŞUMA GİDEN reklâm programı, banka kredileriyle ilgili, **'Chase Manhattan Bankası'nda bir dostunuz var,'** diye başlayanıdır. Gerçekten öyle. İnanın bana, Chase'de bir dostum vardır. Fena halde paraya ihtiyacı olan birini Chase Manhattan her geri çevirişinde, adam ödünç almak için ya bana ya da benim gibi birine gidecektir. Adamın gerçekten paraya ihtiyacı vardır, yoksa ilk önce bankaya gitmezdi. Bankanın para vermemesi, adamın artık ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez tabii. Ben hemen ve sessiz sedasız yardımına koştuğum için ve bankanın riskli bularak para vermediği halde benim bu riski göze almamdan dolayı, adam, hizmetimin karşılığını pekalâ ödeyecektir. Evet, ödeyecektir. **Tefecilik** diye bilinen bu iş örgütün en kârlı çalışma alanlarından biridir. Ve büyük paraların döndüğü her işte olduğu gibi bunda da şiddete başvurma yollarına gidilir.

1967'de bir tefecinin hesabına çalıştım. Kendi usulümce ye-

rine getiremiyeceğim işleri üstüme almam ama, tefeci işin kendi istediği şekilde yapılması için fazladan 5.000 dolar ödemişti. Tek bir şartı vardı, öldürülecek adamı New York'tan alıp Pennsylvania'da küçük bir kasabaya götürüp bırakacaktım. Tefeci namına tahsildarlık yapan herif, o kasabaya gidip parayı almış; fakat tefeciye getireceği yerde, borçlunun kaçtığını söylemiş. Tefeci de sorup soruşturmuş ve herifin yalan söylediği ortaya çıkmış.

Tefeci, benim için iki şoför tutarak her şeyi kendi hazırladı. Şoförlere adamı alıp bir iş toplantısına götüreceğimizi söyleyerek, bir de altımıza plâkaları sahte olan, çalınmış tek kapılı bir araba (adam, başına gelecekleri anlayınca kendini dışarı atmaması için tek kapılı araba seçmişti) verdi.

Pennsylvania'ya vardığımızda karanlık basacağından herifi öğleden sonra arabaya aldık. Ben onunla arkada, öteki ikisi de önde oturuyordu. Yolculuğun başında dostça konuşmaya daldık. Gittiğimiz toplantı ve orada bulunacaklar hakkında dedikodu yapıp durduk. New Jersey'e giden ve geçiş parası verilen yola saptığımızda bir şeyler döndüğünü anladı. Kasabanın adı yazılı levhayı filân görmüş olmamalı. Sadece:

«Bir şey mi yaptım?» diye sordu.

«Bilmem. Sen anlat bakalım.»

«Bu bir iş seyahatı değil, değil mi?»

«Ben sadece bir yere gidip, birileriyle buluşacağımızı biliyorum.»

Sersemlemişse de paniğe kapılmamıştı. Bizimle uyuşmak istiyordu.

«Dinleyin. İstediğinizi veririm size. Sadece bırakın beni. Bir yere para saklamıştım, sizin olsun. 40.000 dolarım var. Size yerini de söyleyeceğim. Ne olur, bırakın beni!»

Biz, sadece oturduk. Ağzımızı bile açmadık. Yalvarmaya başladı. Parayı nereye sakladığını bile söyledi. Ve sonunda da çaresiz kaldığını anlayınca, sesini çıkarmadan yerinde oturdu. Ağlıyordu. Fakat ona karşı hiçbir his duymuyordum.

Kasabaya iki buçuk saat sonra vardık ve sessiz bir yer bulana kadar dolaşıp durduk. Bulunca da arabayı park ettik. Önde oturan iki kişiye kısa bir yürüyüş yapmalarını söyledim. Tanıklara hiç ihtiyacım yoktur. Sonra da tabancayı çıkarıp başına tek bir kurşun sıktım. Herhalde şoke olduğundan karşı koymak için en ufak bir hareketde bulunmadı. Tetiği çekerken öbür tarafa düşmesi için elimi omuzuna koymuştum. Bazan kurşunu yiyince öne doğru düşerler. Adamın üstüme yığılmasını istemiyordum, tabii. Küçük kalibreli kurşunla başından vurursanız, pek kan akmaz.

Şoförler dönünce:

«Bu şekilde intihar ettiğine inanır mısınız?» diye sordum. İkisi de beni iş esnasında gördüklerine dair yemin edemezlerdi. İşi benim yaptığımı bilseler bile, tetiği çekerken beni görmemişlerdi ki.

Cesedi yol kenarına bırakarak Philadelphia'ya doğru yola çıktık. Dokların bulunduğu tarafa giderek izleri yok etmek için arabayı temizleyip orada bıraktık. Trenle New York'a dönünce ilk işimiz adamın parayı sakladığı yere gitmek oldu. Yağlı bir beze sarılmış ve terkedilmiş bir dokun altına gizlenmişti. Parayı aramızda bölüşerek ayrıldık.

Tefecilik, temel olarak üç kısma ayrılır; bankacılık, müşteri bulma ve para tahsili. **Banker,** parası olan adam; **müşteri bulan,** sokakta iş gören kişi; **tahsildar** da, paranın faizi ile birlikte geri ödenmesini sağlayan adamdır. Zengin ve yeteri kadar güçlü olan biri tüm işletmeyi kendi yapar; değilse, yanında adam çalıştırır.

Sokaklarda müşterilerle muhatap olanlar, elde ettikleri kârın yüzde ellisini bankerlere verirler. Bunlar ya tefecilerin devamlı adamlarıdır veya kendi başlarına iş kurmaya çalışanlardır. Kendi başlarına iş kuranlar oldukları takdirde, bankacıdan parayı kendileri için almışlardır ve kâr etsin veya etmesinler, faizin yüzde ellisini geri ödemek zorundadırlar. Devamlı

çalışan elemanlar da, ötekiler gibi iyi iş görürler, fakat müşteri bulamadıkları takdirde faiz ödemek zorunda kalmazlar.

Çoğu kez, ödünç veren parayı kendi tahsil ederse de zor kullanmak gerektiğinde, tuttuğu fedailere yüksek ücret öder. İşi başından aşkın bir tefecinin yanında çalışanların sayısını kestirmek imkânsızdır.

İyi bir tefeci koyduğu 100.000 doları yıl sonunda 250.000 dolara çıkarır. Tefecilikde kâr, ödünç alan adamın ödediği faiz üzerinden sağlanır. **Faiz miktarı**, borçlunun, aldığı paranın her kuruşunu ödeyene kadar geçen zamana göre hesaplanır. Kısa vadeli (birkaç hafta veya daha az süreli) ise faiz miktarı yükselir, yani her hafta için 5 puan veya riskli ise, haftada yüzde yirmiye kadar çıkar. **Puan**, borç alınan paranın yüzde biridir; 1.000 dolarlık bir borcun 1 puanı on dolar, 5 puanı da 50 dolardır. Fakat bu haftada beş puan ya da 50 dolar demektir, tüm borç miktarının beş puanı değildir. Örneğin, beş puanla 1000 dolar borç aldığınızda, tüm miktar geri ödenene kadar haftada 50 dolar ödeyeceksiniz demektir.

Güvenilir biriyseniz, uzun vadeyle borç alabilirsiniz. Bu tip borçlanmalarda faiz düşük olur; haftada yüzde iki-üç kadar. Çünkü tefeci parasını çalıştırdığı için memnundur. Para ne kadar cebinde durursa, o kadar az para kazanır. On haftada ödemek şartıyla 1000 dolar aldınız diyelim. Çalıştığınız tefeciye bağlı olarak, haftada ya 120 dolar ya da 130 dolar ödersiniz; çünkü böylece faizden başka ana paranın da bir kısmını ödüyorsunuzdur. Faiz miktarı, yapılan ödemelerle azalmaz. Bu tür borçlanmada, ödemeleri aksatmadığınız takdirde, 1000 dolar için 1200, 1300 dolar ödemiş olursunuz. Tefeci de yüzde yirmi, yüzde otuz kâr eder.

Tefeciyle anlaşarak 1000 dolar için uzun vadede ödeyeceğiniz bir miktar üzerinde, 1600 dolar diyelim, mutabık kalırsınız. Hesap edilince, yüksek bir miktar gibi gözükürse de, aslında kendinizi emniyete almışsınızdır. Sınırlı bir miktardır bu; yani borcunuz sadece 1600 dolardır. Onaltı hafta, haftada

100 dolar ya da otuz iki hafta, haftada 50 dolar olarak ödeyebilirsiniz. 1.600 dolar biri kere ödendi mi, hesabınız kapatılır. Öteki ödeme türlerinde, ödemeleri aksattığınız takdirde, iş bu kadar kolay olmaz.

Borçlandığınız ana paranın taksidini o hafta ödeyemezseniz, faizi üstüne biner. 100 dolar ana para, 30 dolar da faiz olmak üzere bana haftada 130 dolar ödeyeceksiniz diyelim. 130 doları tam olarak değil de, 30 dolar öderseniz, sadece o haftanın faizini ödemiş olursunuz. Ve bana hâlâ o haftadan ödenmeyen ana para miktarı ile bakiyesini ve haftada 30 dolar faizini borçlusunuz demektir.

1000 dolar borç aldınız diyelim ve üç ödemede bulundunuz. Dördüncüsü için size geldiğimde param yok diyor ve bana faiz olarak 30 dolar ödüyorsunuz. Fakat ana paradan bana hâlâ 700 dolar ve faiz olarak da 210 dolar borçlusunuz. Hiçbir şey değişmez. Borç verilen ana para olduğu gibi kalır ve siz 30 doları havaya ödemiş olursunuz. Bunun böyle devam etmesine ne kadar göz yumarım? Yıllar, yıllar, yıllar boyu. Sadece şehirden kaçmaya kalkışmayın!

Adamın biri 1.000 dolar para almış ve üç yıl, dile kolay tam üç yıl, sadece faizi verip ana parayı ödememiş. Üç yıl boyunca haftada 30 dolar, yılda 1500 dolar faiz ödediği halde, hâlâ ana parayı borçlu durumdaymış. Ve ana parayı ödeyene kadar tam 4.500 dolar faiz ödemiş.

Tefeciye sorsanız, size parasını puan üzerinden vermek isteyecektir. Beş puan üzerinden 1.000 dolar para verdi diyelim; bir haftanın sonunda parası, 1.050 dolar olmuştur. On hafta sonunda -ki ayrıca aynı 1.000 doları kısa vadeyle beş kişiye vermiştir- 500 dolar kâr sağlar. Aynı 1.000 doların haftada yüzde üç faizle on haftalığına tek kişiye verildiğini farzedelim. Geri ödenen miktar, 1.300 dolar olacaktır; yani, haftada sadece 30 dolar kâr sağlanmıştır. Puan üzerinden borç verdiğinde, tefeci her 1.000 dolar için haftada fazladan 20 dolar kâr eder. Biraz açıklayalım size: Puan üzerinden ödenmek üzere on kişiye

1.000'er dolar verdim, diyelim. 10.000 dolarım sokaktadır ve her hafta 500 dolar faiz alıyorum. Ve param hâlâ oradadır, bankadan daha emniyetli bir yerde. Yıl sonunda 25.000 dolar kâr sağlamış veya 10.000 dolarım için yüzde ikiyüzelli faiz almış olurum. Şimdi bana bu kadar faiz veren bir banka gösterin bakalım.

Söylemeye bile gerek yok ama, faizin birikip yüksek miktarlara ulaştığını belirteyim. Sokakta 10.000 dolar çalıştırdığınız takdirde, üç yıl içinde zengin biri olur, çıkarsınız. Şimdi bakın: Birinci yılın sonunda, haftada yüzde üç faizle verilen 10.000 dolar size 15.000 dolar kazandırır. Basit bir çarpma işlemiyle %3 X 50 hafta = %150. Elli hafta olarak hesaplıyorum, çünkü Noel, **'lûtuf haftası'** olarak kabul edilir ve müşteri ödemese de olur. Şimdi elinizde 25.000 dolar vardır. Bu parayı da sokakta çalıştırır ve 37.500 kâr eder ve ana paranız 62.500 dolara yükselmiş olur. Üçüncü yılda da 62.500 doları çalıştırırsanız, 93.000 dolar kâr sağlarsınız. 93.000 + bu parayı kazanmış olan 62.500, eder 155.500 dolar. Böylece 10.000 dolarınız üç yılda 155.500 dolara yükselmiştir ki, benim işimde 155.500 dolar çok iyi para sayılır.

Bazıları için bu kadar kâr sağlamak küçük iştir. New York polisi geçenlerde haftada % 22 faizle sokakta 75 milyon dolar çalıştıran bir şebekeyi ortaya çıkardı.

Tefeciye kimler gelir? Kim gelmez ki! Meşru işler yapanlar gibi örgüt mensupları da gelir. Sıkışık durumda olanlar, büyük bahislere girmek isteyenler ve bir fabrika için yatırımda bulunacaklar. Zenciler, beyazlar, erkek ve kadınlar, polisler ve serseriler komisyoncular ve müşterek bahis acentaları. Bu ülkede herkesin paraya ihtiyacı vardır ve hepsi de bankadan para alamazlar.

Kumarda kaybederek zor durumda kalanlar, tefecilerin başlıca müşterileridir. Adam para getireceğini sandığı bir işe girmiş fakat parayı batırmıştır. Kredisi kesilmiştir. Bu adam tefeciden başka kime gidebilir ki?

Müşterek bahis acentalarının müşterileri kadar, bu acentalar da tefecilerin en iyi dostları arasındadır. Acentaların bir çoğu bir ya da daha fazla tefeciyle çalışır. Kaybettiklerinde, büyük miktarda parayı hemen alabilecekleri bir yere ihtiyaçları vardır; kazandıkları zaman da müşterilerinin nakit para bulabileceği bir yer yoksa, müşteriyi tefeciye satar ve parayı tahsil etmeyi ona bırakırlar.

Tanıdığım en büyük tefeci **Şişko** Tony Salerno'dur. (Hesabına lotaryacı olarak çalıştığım aynı Tony Fats) Kendisi Doğu Harlem'dedir ama New York'ta kumar oynatır, Westchester'de lotaryacılık işletmesi vardır. Tony'nin en iyi müşterileri batma tehlikesi içinde olan bahis acenteları ile, bahislerde para kaybetmiş örgüt mensuplarıdır. Batan bahis acentelerine mali yardım sağladığı herkes tarafından bilinir. Kötü bir hafta geçiren acenta, 60.000 veya 80.000 dolar kaybetti diyelim. Tony'ye gidip ya puan üzerinden ya da haftadan haftaya ödemek üzere borç alır. Tony istenilen miktarda para verir ve faiz de bir sonraki hafta acentanın toplayacağı para üzerinden hesaplanır.

Ona gider: «İyice temize havale oldum. 60.000 dolara ihtiyacım var!» dersiniz.

Tony de: «Pekalâ, nasıl yapacağız?» diye sorar.

«Bilmem. Gelecek hafta durum nasıl olacak, bir bakalım,» diye cevap verilir. İyi bir hafta geçirip 30.000 dolar kazanırsanız, hepsini ona verirsiniz. Daha sonraki hafta Tony, ana paranın geri kalanı ile faizini alır. Önemli olan, 5 puan üzerinden olsa bile, bir an önce ana parayı ödemektir. Aksi halde, uzun bir süre haftada % 83 faiz verirsiniz. Ayrıca, Tony'nin hesabı çok kuvvetlidir.

Birkaç yıl önce Tony, Manhattan'da 40. sokak ile Broadway arasında bir berber dükkânında tezgâhını kurmuş, acentalara borç para veriyordu. Birçok acentanın battığı Oakland-Baltimore futbol maçının sonunda, müşterilerine para ödemek için Tony'ye koştular. O Pazartesi ben de o berber dükkânına git-

miştim ve kapının önündeki kuyruk o kadar uzundu ki, Radio City müzik Holünde Bing Crosby ile Bob Hope'un Noel Show'unu yaptığını sanırdınız. Çoğunun işi görülünceye kadar bekledikten sonra Tony'le başka bir iş üzerinde konuşurken içeriye biri girdi. Suratından düşen bin parça oluyordu. Tony:

«Ne oldu evlât?» diye sordu.

Herif, «Ah, çok kötü bir hafta geçirdim,» filân gibi lâflar edince, Tony, bütün para elinde olan Pat'a dönüp:

«Pat, çocuğa bir binlik ver,» dedi. Herif, parayı alıp dışarı çıkınca Tony:

«Yahu Pat, kimdi bu herif?» diye sordu.

Pat bembeyaz kesilerek:

«Nerden bileyim kim olduğunu! Senin tanıdığın biri sanmıştım!» deyince, ikisi birden kapıya saldırdılar.

Hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim.

Genellikle, düzinelerle acentanın birden batması çok ender rastlanan bir olaydır. Çoğu kez acentalar kazanır, hiç olmazsa zarar etmezler. Fakat müşteriler büyük kayıplara uğrayıp da, ödeyemez duruma düştüklerinde, acentalar onu tefeciye gönderir. Ben acenta olayım ve kaybedip de, bana bir kuruş bile ödeyemeyen müşterim olsun. Nakit param varsa, ben tefecilik yaparım. Ona, 'İstersen, senin için tefeciden borç alabilirim,' derim. Normal olarak, müşteri benim dediğimi yapar, ben de tefecinin kendim olduğunu ona söylemem. 1000 dolar kaybetmişse, büronun payına düşeni ki çoğunlukla büro paranın yarısını alır) ben öderim. Müşteri de bana 10 hafta süreyle haftada 130 dolar öder. Böylece, adamın sırtından 800 dolar kâr sağlamış olurum.

Tefeciye gider:

«Bana 1000 dolar borcu olan bir müşterim var. Ben 750 alacağım, sen de 1300 iste,» derim. 500 doları aldığı için büro memnun, 250 doları cebe indirdiğim için ben memnun, 550 dolar kazandığı için tefeci memnun ve fazladan birkaç yüz dolar öde-

mesine rağmen, acentadan kurtulduğu için müşteri de memnundur.

3000 Dolar kaybedip de ödeyemeyen Bronx'lu birini hatırlıyorum. Brooklyn'de bir tefeciye gidip müşterimi pazara çıkardım. Tefeciye:

«Buraya bak!» dedim. «Bu adamın bana 3000 dolar borcu var. Ben 2500 alacağım, sen de 3000 üzerinden faiziyle paranı alırsın.»

Müşteri, tefeci ve ben bir araya gelerek anlaşmaya vardık. Ben 2500 doları alıp 1500 doları büroya verdim ve 1000 doları cebe indirdim. 500 dolarlık kayıp umurumda değildi. Çünkü paranın elime geçmesini beklemek ve parayı almak için uğraşmak hiç hoşuma gitmez. Bu müşteri ödemeleri o kadar geciktiriyordu ki, faiz 2000 dolar olmuştu. Sonunda 3000 dolarlık kaybına karşılık 5000 dolar ödemek zorunda kaldı. Fakat kendisine bir şey olmadığı için memnun bile kalmıştı.

Meşru iş yapanlar da tefecilere giderler. Çok fazla açılan iş adamlarının, sıkışık durumda kalarak hemen 5.000 dolar, 10.000 dolar ve hatta 100.000 dolara ihtiyaçları olabilir. Kötü bir yıl geçirmişlerdir ve banka da krediyi kesmiştir. Ya parayı bulacaklar, ya da iflâs edeceklerdir. Son olarak kime müracaat edecektir? Tabii, tefeciye.

Tanıdığım biri double-knit işi yapar. Birkaç yıl önce double-knit işi henüz başlarken tanesi 16.000 dolardan sekiz makine almıştı. Makinaları satan adam mali destek sağlamıştı. Aralarında yapılan anlaşmaya göre; bonolar, satıcı istediği an ödenecekti. Yani, satıcı parasının 24 saat içinde ödenmesini isteyecek, ödenmezse de makinaları geri alacaktı.

Double-knit işi bir süre yavaş gittiğinden, dostum sadece bonoların faizini ödüyordu. Fakat, az sonra iş çok hızlandı. Birkaç yıl önce 16.000 dolar olan makinaların fiatı şimdi 45.000 - 50.000 dolara yükselmişti. Bir gün öğleden sonra saat üçte, bankalar kapandıktan sonra, telefon çalmış ve satıcı dostuma:

«Yarın sabah bana bütün bonoların bedellerini ödemediğin takdirde, makinaları geri alacağım,» demiş.

Adamın elinde herhalde bir alıcı vardı ve ayak üstü 200.000 dolar para kazanacağını biliyordu.

Şimdi bu adam öğleden sonra 80.000 doları nereden bulacaktı? Tek bir yerden. Tefeciden tabii. Adamcağız bana geldi. İlk önce şunu belirteyim, bu adam benim arkadaşımdı. Olmasa bile, dürüst adamlara madik atılmasından hoşlanmam. İşini kurmak için altı yıl kıçından ter aktı. Şimdi biraz ferahlıyacağı sırada işi bozulacaktı. Joe Cheese'e telefon ederek durumu anlattım. Arkadaşının kaç paraya ihtiyacı olduğunu sordu; söyledim ve parayı, şu herife borcunu ödeyip bankaya makinalarının tamamen kendi üzerinde olduğunu ispat ederek, makinalar karşılığında kredi alana kadar ihtiyacı olduğunu belirttim. Joe kabul etti ve o gece parayı aldık. Haftada % 5, yani faiz olarak haftada 4.000 dolar ödeyecekti. (Parayı ödünç aldığınız gün geri ödeseniz bile, bir haftalık faizi alınır.) Arkadaşımın bir, iki hafta içinde bankadan kredi alacağını biliyorduk. İki haftada aldı, borcunu ödedi ve sonunda madik atmak isteyen herif hariç, herkes memnundu.

Meşru işlerle uğraşan ve tefeciye başvuran bir başka iş adamından daha söz edeceğim. Çok yakın bir arkadaşım, ortağiyle birlikte inşaatçılık yapıyordu. Ne mi oldu? Ortağı her şeyi arkadaşımın üzerine verip, bunların karşılığında aldığı parayla Güney Amerika'da bir plaja gitmiş. Arkadaşım bir sabah uyandığında, 150.000 dolar içerde olduğunu görmüş. Evini, arabasını, her şeyini elinden almaya gelmişler. Adamcağız ne tarafa gideceğini şaşırmış. Sonunda bana gelip:

«Bir tefeciye derhal ihtiyacım var,» dedi.

Çok yakın dostum olduğundan, ona faizsiz para buldum. Bazen tefeci ile aramızda böyle şeyler olur, karşılığında da ben onun geri almakta zorluk çektiği paralarını toplarım. Arkadaşımdan, ortağını bir güzel benzetmek için izin istedim, fakat vermedi.

Tanınmış ve sizin çok zengin dediğiniz kişiler de tefeciye gelir. Çok lüks bir hayat süren bir futbolcu da tefecinin kapısını çalmıştır. Adam büyük para kazandığı halde, hemen harcadığı için vergilerini bile ödeyemez duruma gelmişti. Maalesef, tefeciye parayı öderken epeyce zorluk çekti. Bu kahramana sade bir dille, paranın ödenmesi gerektiği, yoksa sahada ancak koltuk değneğiyle yürüyebileceği bildirildi. O da takımın 'sahibi'ne gidip tefeciden kurtarmasını istemiş.

Bu durumda, tefecinin kontr-garantisi adamın kendisiydi. Onu korumak için klubü, ne istenirse ödemeye hazırdı. Vücudunu kontr-garanti olarak kullanan bir kadını tanırım. Kazancının ötesinde hayat yaşıyan bir yıldızdı. Acele paraya ihtiyacı olmuş. Tefeciyle buluşması sağlanmış ve kadına 7.500 dolar verilmiş. Belirli bir süre içinde, haftada bir miktar ödeyecekmiş. Fakat bu hanımefendi metelik bile verememiş ve sonunda bu büyük yıldız borcunu son kuruşuna kadar tefeciyle her hafta yatıp-kalkarak ödemiş. Şu hale bakın. Bu büyük isim, bu büyük yıldızın koynuna bizim sokak tefecisi istediği zaman girip çıkmış işte.

■

HAYATIMDA İLK DEFA bol para kazanmaya 1953'de başladım. Haftada 7.500 dolar kazanıyor ve 10.000 dolar harcıyordum. Para her yerde kolay harcanır ama inanın bana, California'da çok daha kolaydır. Ben de oradaydım, işte. Evimden dışarıya her adım atışımda yeni bir şey alıyordum. Her birine 300 dolar verdiğim altmış takım elbisem vardı. Çiftine en aşağı 50 dolar ödediğim ayakkabılarımın sayısını bilmiyordum. Bir yosmanın kirasını ödüyor, giyeceklerini alıyor, masraflarını karşılıyor ve ona hediyeler veriyordum. Üstelik at yarışlarında, futbol, basketbol maçlarında bahislere giriyor ve kağıt oynuyordum.

Hele bir günü hiç unutmam. Jack Dragna ile Santa Anita'ya

giderken paramı sayıyordum. Üstümde 4.000 dolar vardı. Üçüncü yarıştan sonra param suyunu çekti ve Jack'tan az bir miktar borç istedim. O da yakama asılıp yüzüme bir tokat indirdi. Bir an için onu hemen orada öldürmeyi düşündüm.

«Beni dinle salak herif!» diye söze başladı. «Senin bir yılda kazandığın parayı ben bir günde kazanıyorum. Ben 20 dolarlık bahislere girerken, sen gitmiş binlik oynuyorsun.»

Jack bana her zaman paramı nasıl elde tutacağımı öğretmeye çalışmıştı ama ben bir türlü öğrenemedim. Parmaklarımın arasından uçup gitti işte.

Çok az tefeci paralarını geri almakta zorluk çeker. Müşteriyi gözü tutmazsa, zaten para vermez. Perakende kredi acentalarında çalışan tanıdıklarım vasıtasiyle, para vereceğim adamın durumunu kontrol ettiririm. Bir iş sahibi veya müdürlük pozisyonunda olan birine yüksek miktarda borç veririm. Haftada 100 dolar kazanan bir düdüğe 1000 dolar verecek değilim herhalde. En fazla 100 dolar alır benden, çünkü aylık kazancıyla altı hafta süreyle bana ancak 20 dolar ödeyebilir. Bir futbolcunun bacakları veya Broadway yıldızının vücudu iyi bir kontr-garanti olmakla beraber, çoğu kimselerin vücudu beş para etmez. Ben kimsenin canını yakmak istemem, sadece paramı isterim.

Büyük bir miktar söz konusu ise ve borç para alan adamın da kendi forması varsa, kontr-garanti olarak ortağı olduğumu gösteren resmi bir anlaşma yaparız. Ancak paramı alamadığım takdirde, anlaşmayı yürürlüğe koyarım. Ödeme yapılmamışsa, gider, söz konusu işten payıma düşeni alırım. Tanıdığım birçok tefeci de aynı şeyi yaparlar ve bu şekilde kâr getiren işlere bu şekilde ortak olmuş tefecilerin sayısını tahmin etmek zordur.

Adamın kendi başına sahip olduğu bir işi yoksa, garanti olarak bana mücevher ya da kürk vermesini isterim. Her şeye rağmen paramı alamazsam, yumruklar konuşmaya başlar. Zora başvurulacağını her iki taraf da bilir ama şiddet kullanıl-

masını, benim gibi, müşteri de istemez. Bu yüzden, genellikle parayı kuzu kuzu öderler.

Tefecilik işinde akıldan çıkarılmaması gereken önemli nokta şudur: Borç para veriyorsanız, onu geri alacak kudrette olmanız gerekir. Amatörleri, profesyonellerden ayıran, yeteri kadar bilek kuvvetini ortaya koyma kabiliyetidir. Amatörler, para vermemek için borçları kendileri toplarlarsa da, ne yaptıklarının farkında değillerdir. Profesyoneller ise, borçları toplamak için profesyonelleri kullanırlar.

İyi bir fedai, ilk işinin borçlu almak olduğunu aklından çıkarmıyan ve zavallı borçluyu hemen dövmeye kalkışmayan bir kişidir. Ödemelerini aksatan bir borçluyla kısa bir konuşma yapması çoğu zaman iyi sonuç verir. Müşteri bir kere zora başvurulacağını gördü mü borcunu öder. Sadece, pazu kuvvetinin işe karışacağından şüphe ettiği zamanlar su koyverir.

Fedaide aranan en önemli özellik, taşaklı bir herif olmasıdır. Kimseden çekinmemelidir. Jack Whelen adında ve Jack O'hara diye de tanınan, lâkabı da **'İcbarcı'** olan bir arkadaşım vardı. Çok sert biriydi ve bağımsız olarak çalışırdı. 1.80 boyunda, 120 kilo çeken, taş gibi adeleli bir herifti. Bir gün Jack'la başbaşa kafayı çekerken kendisine karşı çıkmak zorunda kalırsam ne yapacağımı sordu.

«Sana karşı çıkarım, tabii. Başka ne yapabilirim?» diye karşılık verdim. Adamın benden kuvvetli olduğunu biliyordum ama karşısında sinmek olmazdı. Biri karşısında sinen bir fedainin işi bitiktir. Haber hemen yayılır ve iş bulması zorlaşır. Fedailerin ihtiyatlı hareket etmeleri gereken zamanlar da olur; herifin biri kafama tabancayı dayamışsa, söylediği sözlere dikkat ederim, fakat tetiği çekemeden herifi alaşağı ediveririm. Ben bir kahraman değilim, elime geçen silahı kullanırım ama kimse karşısında sinmeyi kabul edemem.

'İcbarcı' Jack, ihtiyatı elden bıraktığı için sonunda öldürüldü. Borcunu ödemekte zorluk çıkaran Mickey Cohen'i Beverly Wilshire Oteli'nin önünde tokatlamıştı. Birkaç hafta

sonra da Jack öldü. İşi bir İtalyan yapmıştı ama plânı Mickey hazırlamıştı.

1972'de New York'lu bir tefeci 26.000 doların tahsili için beni kiralamıştı. Müşteri, 'Savcı, Polis Müdürlüğü' gibi lâflar etmeye başlayınca, ziyaretine gitmem istendi. East 70'lerde oturduğu apartımana giderken, **Arkansas Kürdanı** dediğimiz bıçağı 2,5 cm uzunluğundaki sustalı çakı da yanımdaydı. Kapıyı açıp, kendimi tanıttım ve neden sesini kısması, parayı ödemesi gerektiğini anlattım. Adam çok kabaydı. Sözümü keserek:

«Yüzde yirmi faiz ödemek istemiyorum. Bu kanuna uymaz. Gayrimeşrudur,» dedi.

Gayrimeşruluğunu kabul ettikten sonra Arkansas kürdanını çıkarıp sağ kulağından bir parça kestim. «Bu yaptığım da kanuna uymaz. Yarın tekrar geleceğim. Parayı ödersen, kulağın yerinde kalır. Ödemezsen, kulağını ben alır, götürürüm. Daha sonra da öteki kulağını keserim. Sonra sıra parmaklarına gelir,» dedim.

Bozulduğunu, fakat paniğe kapılmadığını görüyordum.

«Ve polise gidersen, küçük parçalarla uğraşmayı bırakır, bütün vücudunu alırım,» dedim.

Ne demek istediğimi anlamıştı.

Fedailere verilen ücret belirli değildir. Borç miktarına ve geri almak için karşılaşılacak zorluklara bağlıdır. İyi bir fedai, kendini fazla yormadan yılda 10.000 dolar kazanır. Bu yüzdendir ki, amatör tefeciler paraları kendileri toplamaya çalışır ya da düşük ücretli çürük herifleri tutarlar. Bacak kırmak için bir profesyonel 100 dolardan 1.000 dolara kadar para alır. (Aslında adamın bacağına veya her iki bacağına nişan alınmaz. Neresine gelirse gelsin, sadece sopayı sallarsınız.) Fakat paraya çok ihtiyacı olan bir çürük, işi 25 dolara da yapar. Oysa bunlar beceriksiz, ne yaptıklarını bilmeyen, dengesiz heriflerdir.

Ben, baseball sopasını sallamak için 500 dolar alırım. Gazete kâğıdına sarılmış (kesik olmaması için) boru kullanma-

mı istemişse, 1.000 dolar civarında alırım. Örgüt dışı bir tefecinin hesabına ender olarak çalışırım, çünkü başım polisle belâya girdiğinde bana destek olacağından emin değilimdir. Sadece amatörler hesabına çalışan Funzi adlı birini tanımıştım; o kadar salaktı ki, profesyoneller ona iş vermiyorlardı. Bir gün salaklığı ile alay ederken çok bozuldu ve o gün sosyal kulüpte bulunanlar kadar akıllı olduğunu söyledi. Zekâ derecesinin kaç olduğunu sordum.

«Yirmi, yirmi!» dedi.

Şimdi gelin de bana hak vermeyin!

Bazen iyi bir amatör tefeci, iyi bir fedai tutmak akıllılığını göstererek örgütün işine engel olmaya başlar. Bu durumda örgütün fedaileri gönderilerek, işi bırakmaları öğütlenir. Bırakmazlarsa, çalışamaz hale getirilirler.

Böyle bir durumda, başımdan garip bir olay geçti. Örgüt tefecisi tarafından bir amatöre yanlış sahaya el attığını bildirmek üzere tutulmuştum. Amatöre çok nazik bir dille başka sahada iş tutmasını söyledim. Bir hafta sonra, sözümü dinlemediğini haber alınca tekrar gittim. Fakat yanıma da bir muşta almayı unutmadım. Herifi bir güzel benzettim. Derken benimle boy ölçüşmeye kalkmaz mı! Kim olduğumu bildiği için fedaisini üstüme salarak örgüte kendi başına işini çevirecek güçte olduğunu ispatlamak istiyordu. Bir tanıdığını çağırıp adımı vermeden, birinin canını yakmasını söylemiş. Adam da bu işle ilgilenmediğini fakat isterse birini bulabileceğini bildirmiş. Ücret de 1.500 dolardı.

Bana telefon etti. Herifin adını söyleyince durumu anlamakta gecikmedim. Kendi kendimi dövmek için kiralanıyordum! Herife telefon ettim; benim dövülmemi istediğini söyledi. Adımı vermeden işi kabul ettim ve ücreti aradaki tanıdığa vermesini söyledim. Para ödendikten sonra, onu ziyarete gittim ve:

«Dinle beni, budala herif! Normal olarak, yaptıkların için seni ortadan kaldırmam gerek. Fakat bunun sana bir ders ol-

masını istiyorum. Bu işte çalışmak için çok budala olduğunu öğrenmek sana 1.500 dolara maloldu!» dedim.

1.000 daha alıp aradaki adama da yarısını verdim.

Tefecilikte şiddet yok değildir, vardır. Mantıkla hareket edince müşterileri öldürmekten kaçınırız. -çünkü ölüler borcunu ödeyemez- Fakat, arasıra, parayı ödemekten kurtulacağını sanan bir aklıevvel çıkar. Bunlardan biri, Bronx'da oturan Frankie Palermo adlı eski bir boksördü. Frankie kabadayı olmakla beraber, iyi çocuktu. Kağıt oynardı. İyi, fakat çok kötü bir oyuncuydu. İşte bu fena... Sıkışınca, Fordham'daki adamlardan büyük miktarda borç almış, fakat ödemek için en ufak bir harekette bulunmamış. Herhalde, 'ben Frankie Palermo'yum. Ödemesem ne olur sanki,' diye düşünmüş olmalı.

Birkaç kere parayı ödemesini istemişler ve hep kavga çıkmış. Çok kuvvetli yumruklara sahip olduğu için canını yakmak pek mümkün olmamış. Sonunda, kredi açanlar Frank'la dalaşmaktan usanıp onu öldürmüşler. Herskey barının üstünde, bir şekerci dükkânının arka odasında vurmuşlar. Kendisini çeşitli kereler uyarmışlar, işi halletmeye çalışmışlar ve tekrar ikaz etmişler ama banamısın dememiş. Görüşmek üzere gönderilen adamları da bir güzel dövmüş. Bu durumda onu öldürmekten başka çareler kalmamış, tabii.

Hemen hemen aynı şey Frankie Bonovena'nın da başına geldi. Ama o parayı alıp yerini değiştirdi. Bronx'tan, tâ Brooklyn'a gitmesi ne kadar zeki(!) olduğunu gösterir. Tefeci onun için bir sözleşme açtığını etrafa yaydı. Bir gün biri onu at yarışlarında görüp peşine düşmüş ve tek kelime etmeden beynini dağıtıvermiş. Böyle şeyler olur. İnsanlara kazık atmaya kalkmayın, yoksa sizin canınız yanar!

Tanıdığım biri tefeciden 3.000 dolar borç almıştı. Ertesi hafta bu tefeciyle çalışan bahis acentasında 4.000 dolarlık bahse girmiş ve son meteliğine kadar kaybetmişti. Acentaya parayı ödemek zamanı gelince:

«Bak,» demiş. «Dürüst davranarak, parayı ödeyemiyeceği-

mi söyleyeyim. Mecbur olduğum için acentayla bahse girdim. Omurgasından ameliyat edilmesi gereken bir oğlum var. Ameliyat parasını bu şekilde çıkarmayı düşünmüştüm.»

Elinde, bir kuruşuna bile dokunmadığı tefeciden alınan 3.000 vardı. 4.000'lik bahisten kazanacağı ile de 9.000 dolarlık ameliyat parasını doktora vermeyi kurmuş. Acentaya, çocuğunun hemen ameliyat edilmezse, kambur olacağını söyledi.

Ben de oradaydım. Acenta; «Doğru söyleyip, söylemediğini araştıracağım. Dediklerin gerçekse, hiçbir şey olmayacak. Ama yalan söylüyorsan, sen kambur olacaksın,» dedi.

Acentayla hastahaneye giderek doktorla konuştuk ve adamın sözleri doğru çıktı.

Acenta -adını kimseye veremem, çünkü adamcağıza enayi derler- ameliyat parasını ödediği gibi, tefeciye olan borcu da temizledi. Adamın borç aldığı 3.000 doları da faizsiz geri verdirtti. Ve tefeciye de böyle şeylerin olabileceğini anlatınca, tefeci sesini çıkarmadı. Sonra da adama:

«Bana borçlu filân değilsin ama bir daha bana gelip bahse girme,» diye tembih etti.

Acentanın doğru olanı yaptığını sanıyorum. Bu iş büroya kaça maloldu? 9.000 ameliyat, 4.000 adamın ödeyemediği para ile 13.000 dolara. Fakat bir çocuk sağlam olarak hayata atılacaktı.

Tefecilik kanuna aykırıdır, tabii. Faiz miktarları eyalet ve federal kanunlarla sınırlandırılmıştır. Meşru kredi açanlara en yakın olan **'faktör'**dür. Faktör, yılda % 20 faiz alır. İş adamlarına, satışlarına -satış yapılmış, fakat henüz parası alınmamış- karşılık borç verir. Yani faktör, müşterisine satışlardan gelecek miktarın % 80'ni kadar borç verir ve ödemelerde bir anlaşmayla şarta bağlanır. Yonkers yarış parkurunun eski sahipleri olan Tannenbaum'lar, parayı faktörlükle kazanmışlardır. Ve bu meşru bir iştir.

Tefecilik ise, tamamen gayri meşrudur. Başınıza büyük dertler açabilir. Eyalet sınırlarını aştığınızda, federal mahke-

melere çıkar ve 2 yıl yersiniz. Ayrıca eyalet mahkemeleri de buna bir buçuk yıl eklerler. Fakat müşterileri ender olarak polise başvurduklarından, iyi tefeciler kolay kolay enselenmezler.

ALTINCI BÖLÜM

ZEVKLİ BİR İŞ

BU ÜLKEDE, ağaçların sayısından fazla, aklı belinden aşağıda olan adamlar vardır. Kapalı kapıların ardında, karanlıkta, kalabalık barlarda sizin sözde namuslu vatandaşlarınızın bir çift iri göğüs ve 'muamele' görmekten başka hoşuna giden hiçbir şey yoktur. Bunları görmek için para vermeye hazır olduğu sürece de, örgüt istekleri sağlamak üzere orada olacaktır. Örgüt, bir adamın seks hayatının bir başkasının kârı olduğunu çoktan öğrenmiştir.

Örgütün bütün öteki işlerinde olduğu gibi, seks pazarı, insanların istekleri ve hükümetin bu istekleri sınırlaması ile ortaya çıkmıştır.

Son zamanlarda, Yargıtay aldığı kararla seksin tam tarifini yapmayı ihmal ettiği için hemen her şey meşruluk kazanmıştır. Örgüt öteden beri zaten bu işin içinde olduğundan, önceleri el altından satılanlar şimdi su yüzüne çıkmıştır. Yargıtayın aldığı karar, bazı meşru kimselerin de bu işe atılmasını

sağlamışsa da, örgüte daha fazla para kazanması için bütün kapıları açmıştır.

Bunun en iyi örneği, **«Derin Boğaz»** adlı filmdir. Film, tabiat ananın yaptığı bir yanlışlıkla bıcırı boğazının 18 cm. içinde kalan, çilli yüzlü, şirin bir kızın basit aşk hikâyesidir. Kız, ancak erkek vücudunun bir parçasını çiğneyerek orgazm olmaktadır. Bazı sahneleri komik olan film, iyi çekilmiştir. (Benim en hoşuma giden sahnesi, bir pilicin adama, 'Sen yerken, ben de sigara içebilir miyim?' diye sormasıdır.) Filmin tamamen açık-saçık olduğu su götürmez bir gerçektir. Bir kaç yıl önce **«Derin Boğaz»**, ancak Elks Klubünde kapalı perdelerin ardında veya kolej yatakhanelerinde gösterilebilirdi. Bu gün ise, ülkenin bir ucundan öbür ucuna kadar 80 sinemada gösterilmektedir.

«Bazı kişiler» film için 26.000 dolar yatırdılar. Film iki buçuk haftada, Florida'da çekilmiştir. Normal olarak bu tür yatırımda bulunanlar, brüt yarım milyon kâr sağlamayı düşünürler ama **«Derin Boğaz»** başını alıp gitmiştir. Vizyona çıktıktan sonraki 6 ay içinde üç milyon dolar getirmiştir! Filmi görmek herkes için bir görev haline geldi. Gösterildiği sinemaların önünde kuyruklar uzayıp gitmekte. Ve kuyrukta bekleyen bu kişiler açık saçık film meraklısı sapık kişiler değil, meşru işler yapan normal insanlardır: İş adamları ve sekreterler, karı-kocalar, sevgililerdir. New York'ta, Birleşmiş Milletler'den bir grup delege de filmi görenler arasındadır.

Sözlerime en iyi örnek, **«Derin Boğaz»** 'dır. İstediklerini verdiğiniz takdirde, insanlar yüksek ücretler ödemeye hazırdırlar. Sinemalarda bu filmin biletleri, **«Baba»** 'nın biletlerinden daha pahalı satılmaktadır. Muhafazakâr Amerika'nın göbeği olan Texas'ın Dallas şehrinde bir biletin 7,50 dolara satıldığını duydum!... Bu fiat, Broadway temsil biletlerinin fiyatı kadardır.

«Derin Boğaz», açık saçık filmlerin içinde ilk vur-

gunu vuran filmdir. İnsanlar bu filmi yıllar boyunca hatırlayacaklardır, açık filmlerin «Rüzgâr gibi Geçti»sidir.

Örgüt, seks pazarına, büyük çapta 1950'lerin başında el atmıştır. Bu alanda, kitap ithal edip basıyor, oyun kağıtları yaptırıyor, filmler çekiyor, lâstik göğüs gibi aletler satıyor, sex showları sahneye koyuyor, kızların sütyensiz, külotsuz çalıştığı barlar işletiyor, kitapçı dükkânları, masaj salonları, anahtarlı klüpler açıyor ve seks filmlerini 25 sent atılan makinalarda seyrettiriyorduk.

Örgüt, düzgün seksle birlikte homoseksüellerin de gönlünü hoş etmiştir. Ve ister inanın, ister inanmayın, yüzdeye vurunca homoseksüel pazarının kazancı daha fazladır, çünkü aynı şeyler için daha fazla ücret alırız.

Bir seks dükkânında satılan her şey başlı başına kâr sağlar. Örneğin, **«Fransız Destesi»** diye bilinen bir deste oyun kâğıdı 25 sent'e alınır ve beş dolara kadar satılır. Daha ucuz olan fotoğraflar en aşağı iki dolara gider. Kitaplar, filmler ve seks aletlerinden ise, çok daha yüksek kârlar sağlanır.

Seks alanında çalışmanın avantajları da vardır. Bir; işe başlamak için büyük paraya ihtiyaç yoktur. İki; polis başınızı ağrıtmaz. Özel hayatınız A.B.D. Anayasası ile korunmaktadır. Yakalansanız bile, kanunların o kadar kaçamak noktaları vardır ki, çok az kişi suçlu bulunmuştur. Üç; yukarda sözü edilen sebeplerle rüşvet ya da haraç vermeye gerek yoktur. Dört; çalışacak saha çok geniş olduğundan, kimse kimsenin işini engellemediği için şiddete de başvurulmaz. **«Bir bölgeye sahip olmak»** diye bir şey de yoktur. Çünkü etrafta herkesi memnun edecek kadar çok iş vardır. Beş; örneğin, bir kitap ve film piyasaya sürüldükten çok sonra bile para getirmeye devam eder. Sonuncusu da; bu, herkesi memnun kıldığımız ve kendinizin de hoş vakit geçirdiği bir iş sahasıdır. İşiniz, zevktir.

Seks ile ilgim, Jack Dragna ile çalışırken oldu. Lucky Luciano ile kodese tıkılan Boğa Charlie adında bir arkadaşı hapisten çıkınca, New York'ta bir kitapçı dükkânı açmıştı. Adı,

«Meşgûl Arı» olan bu dükkân, Broadway ile Avenue of the Americas'ın arasındaki 42. Sokak'taydı. 1950'lerin sonunda yasaların izin verdiği şeyleri satan bir seks kitapçısıydı ama devamlı müşterilere her tür kitap, dergi, oyun kağıdı ve seks aletleri sağlanırdı.

Charlie, Avrupadan getirilen kaçak malların Meksika'ya, Meksika'dan California'ya, oradan da New York'a naklini sağlamak için Jack'la anlaşmak üzere California'ya gelmişti. Benim işim, California'dayken Charlie'nin işinin düzgün gitmesini sağlamak; kadınları, içkiyi ayağına getirmek ve istediklerini temin etmekti. Seksle ilk kez bu yolla ilgim oldu.

Fakat Charlie, başına dert açmakta gecikmedi. 15 yaşında bir piliçle yatıp kalkıyordu. Bana, 15'lik bir kızla yattığını söyleyince inanmadım. Çünkü Charlie her zaman bu konuda övünürdü. Fakat bu kez yalan söylemediğini tutuklanınca anladım.

Sorumluluğu benim üzerimde olduğu için onun meselesi benim meselem demekti. Kızın ailesine gidip meseleyi büyütmek istiyorlarsa, yardıma hazır olduğumu ve istedikleri gibi bir reklâm kampanyası açacağımı söyledim. Küçük, tatlı kızlarının adını ülkedeki bütün gazetelere vereceğime yemin ettim. Söylediklerimin hepsini yerine getirip getirmeyeceğimden pek emin değildim ama onlar bana inandılar. Dava açıldığında kız meydanda yoktu. Sonunda dava düştü ve Charlie de kitaplarını, filmlerini alıp New York'a döndü. Fakat bazıları nedense belâdan uzak durmuyorlar. Postayla açık saçık şeyler dağıtmak suçundan 1 yıl hapse mahkûm oldu ve orada da zatürreye yakalanıp öldü.

Charlie'den, kitap işinin sürekli para getiren bir iş olduğunu öğrenmiştim. Bir kitabı New York'taki tanıdığım bir basım evine götürüp bastırdım. Tanesi bana 45-50 sent'e malolan kitapları, kalınlığına veya resimli olup olmadığına bağlı olarak, elimi öpene tanesi 2 veya 5 dolara satardım.

Size, ne yaptığımı anlatayım: Danimarka'dan 20 çeşit ki-

tabı Meksika'ya getirtir, basımeviyle 20.000 nüsha basması için anlaşırdım. Tanesini 3 dolara, bir takımını 50 dolara satardım.

Yargıtay'ın aldığı karardan sonra, meşru basımevleri de seks kitaplarını basmaya başlayınca, bizimkiler müşterilere yeni bir şeyler sağlamanın yollarını aradılar. Para atılarak film seyredilen makinalar işte o zaman ortaya çıktı. Eskiden beri kullanılan ve 5 sent'le çalışan bu film makinalarında şimdi seks filmleri, daha doğrusu, parça parça seks filmleri gösterilmektedir. Makinaya bir 25 sent atar ve filmin birkaç dakikalık kısmını seyredersiniz. Genellikle kız tam külotunu çıkarırken, yirmibeşlik yanar. Kızın sonraki hareketlerini görmek için yeni bir yirmibeşlik atmanız gerekir ve bu 25'likler birikir de birikir. Ve makinaların sahipleri, dükkân sahipleri ile paraları paylaşırken, saymakla vakit kaybetmez, terazide tartarak kârı aralarında bölüşürler.

Bu makina işine ilk girenlerden biri olan Tex, 1965 bana gelerek yeni kurduğu işi korumamı istedi. Makinalarını 7. Cadde'deki bir dükkâna yerleştiriyordu. Rakip bir sürü şirketler ortaya çıktığından başının derde gireceğini umuyordu. Bana iyi bir ücret teklif edince de, işi kabul ettim.

Bir gün dükkânda otururken, içeri iki kabadayı girdi. Neyse ki biri geçmişte hırlaştığım bir herifti. Orada ne işim olduğunu sordu; ben de:

«Bu firmanın ortağıyım,» dedim.

«Öyleyse burada bize iş düşmez,» diyerek dışarı çıktılar.

Tex'in başına kimse belâ olmadı ve sonunda da bu işin en büyük kurtlarından biri olup çıktı. 750 tane makina çalıştırıyor ve yılda -25 sent'lerle- en azından beşbuçuk milyon dolar kazanıyordu. Fakat Tex çok kumar oynadığından sonunda işi batırdı. Bu gün tek bir dükkânı bile yoktur, sanırım.

Canlı seks gösterileri de o sıralarda başladı. Bu gösterilerin reklâmı **«Seks Taklitleri»** diye yapılır ve gerçekten de öyledir. Suspansuvar takmış bir erkek ile önünü küçük bir bez

parçasiyle örtmüş bir kız, insanoğlunun bildiği her vaziyette sözde sevişirler, ama gerçekten değil. Sesler, her şey varsa da hepsi sahtedir. Bu tür gösterileri seyretmek için beş dolar ödemeye çoktan razı binlerce kişi çıkar. At yarışlarında beraber olduğum birinin 8. Cadde'de böyle bir yeri vardı. Adama **«Kirli Morris»** derdik. **«Kirli»**, gösteriyi sabahları 11'de başlatır, gecenin 3'üne kadar sürdürürdü. Kızları iki haftada bir değiştirir ve haftada 300 dolar verdiği için **«Aktrisleri»** bulmakta hiç güçlük çekmezdi. Erkekleri ise daha sık değiştirmek gerekirdi, çünkü suspansuvarlı bile olsa, heriflerin leşi çıkıyordu. Bu adamlar aldıkları yüksek ücretleri hakederlerdi doğrusu. Haftanın yedi günü günde 16 saat çalışmak hiç de kolay değildir. Fakat **«Kirli»** yüksek ücretler ödeyecek kadar paralıydı. İyi iş yaptığı bir günde 2000 dolara yakın kazandığını bana söylemişti. Haftada 8.000 - 10.000 dolar kazansa, yılda yarım milyon dolar eder. Şimdi neden örgütün bu işe de el attığını anladınız mı?

Seks pazarının en kazançlı kolu, seks filmleridir. Ben en çok bu alanda çalıştım. Film kaçakçılığı yaptım, film sattım ve kendimi bile çevirttim. Joey B. De Mille! Filmlerden çok para kazanılır. 3.000 dolara çevrilen bir filmden 10.000 kopya yapılır ve her biri 3, 4, 5 dolara toptan fiatla satılır. Sizden satın alan perakendeci de, çalıştığı kişilere bağlı olarak, bir kurdelayı 25 veya 50 dolara satar. Bir keresinde, 10 dolara 100 film aldım ve her birini 25 dolara sattım. Kurdela başına 24 dolar kazanmıştım ki, çok iyi kârdır. Filmleri kimler mi alıyordu? Pleasant Ville'li namuslu bir adam. Larchmont'lu saygıdeğer bir kişi. Parti verecekler, arkadaşlarını çağıracaklar ve eğleneceklerdir. Bu eğlenceyi de onlara ben sağlarım... 25 dolara. Bir papaza bile film sattım... grup seksini gösteren bir filmi de bir polise.

Elime geçirdiğim homoseksüel filmlerinden çok para kazanmıştım. Greenwich Village'da örgütün işlettiği tekerleklerin barına gidip 'elimde erkek filmi var' deyince herifler üs-

tüme çullanırlardı. Onlara istediğim fiyatı söylerdim. Bu gün seks filmleri el altından ve açıktan açığa satılmaktadır.

Kanunlara göre, sinemalara **«sosyal değeri»** olan her filmi gösterebilirler. Dikkat edilecek nokta, filmin bir konusu olmasıdır. Her türlü konu olabilir. Bir postacının hayatından bir günü konu alan bir sinema filmi gördüm. Postacı sadece evden eve gidiyor ve kapıyı kim açarsa, onunla yatıyordu. Fakat konusu olduğu için savcı, «sosyal değeri» olmadığını ispat etmekte çok zorluk çekecekti.

Bazı filmler el altından doğrudan doğruya özel şahıslara da satılır. Bu tür filmlerde sosyal değer aranmaz ve yoktur da. Açık saçık filmler iki şekilde pazarlanır; kiraya verilerek veya satılarak. Özellikle uzun filmler kiralanır ama ben bu işi yapmadım. Mümkün olduğu kadar çabuk elimden çıkarmak istediğim için hemen satardım. Kiraya vermek, adamın başına dert açabilir; çünkü postayla göndermeniz gerekir. Genellikle küçük, kahverengi bir paketin içinde ne olduğunu kimse bilmez ama, yanlış biri tarafından açılırsa, başınız yok yere belâya girer. Çok kişi yakalanmamak için Birleşik Paket Servisi'ni kullanırlarsa da, bu pahalı olduğu kadar vakit de alır.

Açık saçık film çevirmek kolaydır. Yapacağınız şey, herkesin önünde sevişerek para kazanmaya karşı olmayan erkekler ile böyle şeyleri umursamayan veya para sıkıntısı çeken birkaç yosma bulmaktır.

Kızları bulmak, sandığımdan çok daha kolay oldu. Gariptir ama, bu tür filmleri çeviren kızların çok azı orospudur. Hemen hepsi doğru dürüst kızlardır ve bu işi fazladan birkaç dolar kazanmak için yaparlar. İş icabı yatıp kalkarlarsa da, kendilerini sokakta satan orospulardan değillerdir. Üstelik bazıları evli ve çoluk çocuk sahibidirler. Arasıra bir kadın film çevirmek için zorlanır. Birinden ya borç para almış, bahse girmiş ve parayı da ödeyemeyince, o adamın çevireceği filmde rol alması istenmiştir.

Konu hep aynıdır: oğlan kızla tanışır ve kızla yatağa girer.

Veya iki kız, veya bir kız ile iki erkek, sadece iki erkek, sadece iki kız veya grup halinde sevişirler. Gerilim için bir süre yatacak yer bulmak maksadıyla oyalanırlar. El altından satılacak filmlerde konu diye bir şey yoktur, sadece içeri-dışarı, içeri-dışarı... Ara sırada da kamçı, deri elbise, dayak atma filân gibi sahneleri de koyarız.

Teknik bakımdan bu filmler zamanla düzelmeye başlamıştır. Bu işe ilk girdiğimde, ışıklandırması kötü, siyah beyaz filmler çevrilirdi. Kamera bir tek sahnenin üzerinde durur yerinden oynamazdı. Bu gün ise, filmlerin çoğu işinin ehli kimseler tarafından iyi malzeme kullanılarak hazırlanmaktadır. Işıklandırma iyidir, bazan sesli çevrilir ve çoğu da renklidir. Sinemalarda gösterilen filmlerde olduğu gibi, sahneler kararak birbirine bağlanmaktadır. Eskisi gibi olan tek şey, sekstir.

Ben kendi filmimi Manhattan'da, Greene Street'de kiraladığım bir dairede çektirttim. Bir gün kalacak olmamıza rağmen, hafta sonu için binanın beşinci katını kiraladım ve teknik elemanlar tuttum. Bir kameraman-rejisör, ışıklandırma için 2 elektrikçi, senaryoyu hazırlaması için bir **«yazar»** ve seslendirme için de bir ses operatörü. Sonra da **aktris'**leri buldum. Dediğim gibi bu, sandığımdan daha kolay oldu: Meşru bir manken acentası olan arkadaşıma gidip çevirttiğim filmde rol alacak kızlara ihtiyacım olduğunu söyledim.

«Tam yerine geldin, dostum! Bir haftadır ağızlarına lokma girmemiş kızların listesi burada işte,» dedi.

Dört tanesini çağırttım ve hiçbiri de hayır demedi. Adamları bulmak daha da kolay oldu. Kadınlarla yatmak için üste para alacaklardı.

Cumartesi sabahı herkes 9.30'da geldi. Kapıları da kilitledim. Bu tür film çevirirken işi olmayanların içeri girmeleri istenmez. Çelik kapılardan geçip kimse içeri giremezdi artık. O gün öğleden sonra 4'de işimizi bitirmiş, altı ayrı film çevirmiştik. Açık saçık film çekmenin iyi bir yanı da, provalara ihtiyaç olmamasıdır. Her şey tabii olarak meydana gelir. Ben

yedi erkek, dört kadın kullanmıştım. Fakat saksafon çalma sahneleri, muamele sahnelerinden fazla olduğu takdirde, erkeklerin sayısını daha da arttırmak gereklidir. Kızlar durmadan bütün gün çalışabilirler ama, erkekler için her zaman yeteri kadar yedek erkek stoku bulundurmak zorunludur. Nefesi kesilenler odanın bir köşesinıdeki sandalyelere oturuyor ve çekilen sahneleri seyrediyorlardı. İlk defasında adamlar hazır ve başarılıydılar. İkincisinde biraz zorluk çektik. Üçüncüsünde ise, problemler ortaya çıkmaya başladı. Fakat buna da bir çare buldum ve adamları sırayla kameranın önüne çıkarmaya başladım. Köşede oturup çekilen sahneleri seyredenlerden biri kendini hazır hissetmeye başlayınca, elini kaldırıyor ve adamı hemen kameranın önüne itiyordum.

Sonunda, hiçbirinde hal kalmayınca, kızları başbaşa bıraktık. Kızlar, yaptıkları işin her dakikasını sevmişlerdi ama o zavallı adamlar iş bittiğinde herhalde ölüden farksızdılar. Bütün bir günü yatakta geçirdikten sonra, eve gidip yatmak herhalde pek kolay olmasa gerek.

Teknik bakımdan filmlerim iyi sayılırdı. Konuya güç kazandırmak için telefon, kapı zili gibi seslerle ara sıra kısa konuşmalar ve seks duyguları, bilirsiniz canım; inlemeler, ohlamalar filân koyduk.

İşimiz bitince **'aktör'** ve **'aktris'**ler giyinip gitti. Hiç kimsenin telefon numarasını hatırlamıyorum. Kızlardan biri de, o gece sevgilisiyle buluşacağı için erken çıkmak istemişti. Bunlar gerçekten profesyonel kişilerdi. Şimdi ben de profesyonelim ama ne hale geldiğimi bir de siz bana sorun. Kızların hepsi 18-20 yaşlarındaydı. Ya seksi çok seviyorlar, ya da parasızdılar herhalde. Fakat hepsi de istikbal vaadeden **'aktris'**lerdi. Ne gündü o gün. Dört tane istikbal vadeden **'aktris'** ile, ter döken bir prodüktör.

Bu tür filmlerde rol alanlardan bazıları, sonunda daha büyük işlere girmişlerdir. Hollywood'un en büyük iki seks tanrıçası da bu yoldan geçmişlerdir. Ve bir zamanların çok ünlü

seks yıldızlarından biri de, bir atla sevişerek şahane bir film çevirmişti; bu nedenle daha büyüğünü bulması artık imkânsız olmuştu! Ünlü yıldızların çevirdikleri açık saçık filmlerin sahnelerinden alınmış çok çıplak fotoğraflarını satın almanız mümkündür.

Televizyonda gösterilen polisiye filmler de sizi; bu alanda alabildiğine şantaj yapıldığına menejerlerin de sağa sola koşturarak şimdi tanınmış bir yıldız olan müşterilerinin eskiden çekilmiş çıplak fotoğraflarını satın almaya çalıştıklarına inandırmak isterler. Fakat ne böyle birini gördüm ve ne de duydum. Artık ünlü bir sinema 'aktris'i ya da aktör'ü olmuş biri bu şekilde rahatsız edilmez.

Bu piyasada en son yatırım sahası da çok sayıda açılan masaj salonlarıdır. 1971'in son altı ayından itibaren, New York'ta çoğunda örgütün ortak olduğu en azından 100 salon açılmıştır. Bu salonlar, **«vücut boyama stüdyoları»** ve **«canlı modellerle portre stüdyoları»**nın çalıştığı gibi çalışır. Güzel iştir doğrusu: Adam böyle bir yere gidip 15 dakikalık masaj için 7,5 ilâ 25 dolar arasında bir para ödedikten sonra bir kız seçerek özel bir odaya kapanır. Kızların çoğu orospudur ama müşteriye hiçbir teklifte bulunmazlar. Masajdan başka şey de isteyen adam, sözü oraya getirerek sorar. Kız ancak adam bu konuya girince konuşur ve adamın isteklerine göre pazarlığa girişir. Adam bir kere bu konuya değindi mi, korkacak bir şey yoktur, çünkü sivil polis bile olsa, durum tuzağa düşürme olarak nitelendirileceğinden, dava, mahkemede kendiliğinden düşer.

Çeşit çeşit masaj salonları vardır. Times Meydanı'na yakın yerde olanlar, odaları tahta perdelerle ayrılmış, yerlere yataklar serilmiş eski bürolardır. Fakat yüzme havuzu, kapalı devre televizyonu, içki dağıtan çıplak **«hostesleri»**, film oynatılan özel **«masaj»** odaları olanlar da vardır.

New York Eyalet Meclisi Eyalet Kanununu değiştirip masaj işini profesyonel olmayanlara da açınca bu tür yerler or-

taya çıkmıştır. Genellikle randevuevlerinden uzak duran örgüt için bu, yaldızlı bir davetiye olmuştur. İlk önce birkaç bağımsız kişi masaj salonları açarak iyi para kazanmaya başladılar. Örgüt de bunun kârlı bir alan olduğunu görünce işe girişti.

Açık saçık film gösteren yerlerle masaj salonları kapatılmaya başlanırsa, örgüt de **«anahtarlı»** klüpler açacaktır.

«Anahtarlı» klüpler özeldir; otellerde, apartıman dairelerinde açılır ve müşterinin kalbinin ya da kamışının arzuladığı her şeyi sağlar. Neşeli klüpler, düzgün klüpler, grup seksi sevenler için klüpler, tekerlek klüpleri veya barlar kapandıktan sonra birkaç kadeh daha içmek isteyenler için klüpler vardır; aklınıza geleni isteyin ve biri arzunuzu yerine getirmek için klüp açacaktır. Bu tür klüplere, üye olan birinin tavsiyesi ile üye olunur. İlk yıl için giriş aidatı olarak 100, 250 dolar alınırsa da, klüplerin çoğu aradan bir yıl geçmeden kapanır ve aidatlar da geri verilmez.

1967 yılında Benny adında biriyle anahtarlı bir klüp açmıştık. Güçlü adamlarla ilişkilerim olduğunu bildiği için bana gelerek, West 63. Sokak'ta bir klüp açmak istediğini söyleyip ortaklık teklif etti. Yatırım masraflarının yarısı bana ait olacaktı.

Etrafa dağıtılan rüşvetler ile gerekli malzeme için benim payıma 2.000 dolar düştü. Birbirine bitişik üç odada klübü açtık. Bir bardak içkiyi 2,5 dolara, biftekleri 8 dolara satıyor; kahve, yumurta ve soğuk yemekler de veriyorduk. Üyelerin sayılarını arttırmayı garanti eden bazı kadınları bedava içeri alırdık. Seks pek fazla değildi ama bir gece üyelerden birinin taşradan gelen misafirleri içkiyi fazla kaçırınca, ellerine geçirdikleri kadınları barda, tezgâhın üstünde becerdiler.

Klüp çok iyi işliyor ve ben haftada 1.800 dolar kazanıyordum. Dokuz ay işler yolunda gittiyse de, bir gün bir salak başka bir budalayı oturma odasının ortasında haklayınca her şey bozuldu. Polisler işe karışmış, biz de işsiz kalmıştık.

Örgüt, seks piyasasının derinlerine el atmıştır ve atmaya da devam edecektir. Pornografinin coğrafya ile yakın ilgisi vardır. Bir yerde açık saçık sayılan şeyler, başka bir yerde normal karşılanmaktadır. Danimarka'da gayri meşru pornografi diye bir şey yoktur. Fakat birkaç resim satmaya çalıştınız diye Barcelona'da sizi kurşuna dizerler. New York'ta 42. Sokak'ta sizin seçkin insanlarınızın görmek için kuyruğa girdikleri film, Des Moines'de sinema sahibine kodesi boylatır.

Bilmem ama, bildiğimiz seks filmlerinin artık sonu geliyor. Zira, sinema filmlerinde de artık bu tür sahnelere rastlanmaktadır. Örneğin, **«Paris'te Son Tango»** adlı filmde seks, herkesi memnun edecek kadar boldu. Bu filmin biletleri çok yüksek fiatlarla satılıyor. İlginç yanı, bu filmin **«Baba»**dan sonra Marlon Brando'nun çevirdiği ilk film olmasıdır. Bu nedenle ben, bu filme «Baba S...şiyor!» adını vermelerini çok isterdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

BAHİSÇİLER, ACENTALAR ve ACENTALIK

KUMARBAZLIK, GERÇEKTEN dünyanın en eski mesleğidir. İnsanoğlu kumarı her zaman oynamış ve oynayacaktır da. Bu insanın yaradılışında vardır ve insanoğlu tarafından yapılmış hiçbir kanun çoğu kimsenin bir şey üzerinde, biriyle kumar oynamasına engel olamaz.

'Acentalık,' yani bahse girmek isteyenlerin paralarını yatıracakları bir yeri sağlamak, örgütün en eski ve en büyük işidir. Diğer işler gelip geçmiştir ama bahis acentalığı oldukça emniyetli, her zaman heyecan dolu ve kârlı bir iş olarak kalmıştır.

Ben, acentalıkla milyoner olmuş en az 15 kişi tanırım... ve bunca yıldır yalnız bir acentanın görev başında olduğunu duydum. Bu işte ortadan yok olanlar, ödemelerde nazlanan müşterilerdir, acentalara bir şey olmaz. Biri hariç.

1960'ların başında New York'ta bir örgüt hesabına lotaryacılık yapıyordum. İki buçuk yıldır müşterim olan biri benimle

görüşmek istediğini söyledi ve 78. Sokak'ta bir kahvede buluştuk. Ben içeri girdiğimde ikinci fincanını yarılamıştı. Oturur, oturmaz elime 1.500 dolar tuttşturdu. Kalkmak istedim:

«Bekle!» diye beni oturttu.

Aklından bir şeyler geçirdiğini anlamıştım. Az sonra baklayı ağzından çıkardı.

«Adam öldürdüğünü duydum. Yerine getirilmesini istediğim bir iş var.»

Dediğim gibi, adamı iki yıldır tanıyor ve güvenilir biri olduğunu biliyordum. Fakat kiralık katil olduğumu da itiraf edecek değildim. Hakkımda çıkarılan asılsız dedikoduları duymuş olabileceğini söyledim.

«Ben adam öldürmem. Fakat yakın bir arkadaşım var, o yapar!» dedim.

Ne demek istediğimi anlamıştı.

«Arkadaşın kaç para ister?» diye sordu.

«20.000 dolar.»

Neredeyse boğulacaktı.

«Delisin,» dedi. «İki veya üçbin olabilir ama 20.000 dolar nasıl olur?»

Umursamadım.

«Dinle dostum. Eski hikâyedir. Verdiğin para kadar alırsın. Bir esrar müptelâsını iki bin dolara tutarsın ama, arkadaşım 20.000 dolardan aşağı silahı eline almaz.»

Onunla iş yapmamaya karar verdiğim için sadece merak ettiğimden kimi öldürtmek istediğini sordum.

«Bakkal dükkânındaki çırağı.»

Güldüm.

«Çıraktan gerçekten nefret ediyor olmalısın.»

«Evet,» diyerek, o da güldü. «Bir kavanoz turşu için benden fazla para aldı.»

Adamın teklifi çoktan aklımdan çıkmıştı. Üç hafta kadar sonra bir bahis acentasının cesedi kıyıya vurmuştu. Gazetelerdeki haberlerden işi bir profesyonelin yapmadığı anlaşılı-

yordu, fakat müşterimle bu acentanın arasında bir ilişki olacağı hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Bir ay kadar sonra, 'Daily News'un birinci sayfasında müşterimin resmini gördüm. Acentayı kendisi öldürmüştü! Yakalanıp, mahkûm oldu. Namuslu bir acentayı, ona 20.000 dolar borçlu olduğu için öldürmüştü.

Tanıdığım bir başka acenta da dört yıl önce ortadan kayboldu. Adı Gil Beckley olan bu adam A.B.D.'nde en büyük acentalardan biriydi. Fakat yukarıda sözünü ettiğim namuslu acentayla bu adamı aynı sınıfa sokamam. Kulağıma gelenlere göre, Beckley federal hükümetle bir anlaşma yapmak üzereyken, gecenin geç saatlerinde tek başına yüzmeye gidivermiş. İYİCE DERİNE DALMIŞ olmalı ki, o zamandan beri kendisini kimse görmedi.

Acentalık bir hizmet kuruluşudur. Örgüt kimseyi kumar oynamaya zorlamaz! Sadece kumar oynamak isteyenlere hizmet ederiz. Tıpkı Macy's ve Gimbels mağazaları nasıl mal almak isteyenlere açıksa, biz de bahise girmek isteyenleri buyur ederiz. Tabii, bu hizmeti sağlamak için bazı sorunlarla karşılaşırsak da, çözüm yolları bulunabilir; ta ki hükümet başını kıçından çıkarıp da, halka istediğini versin.

Halkın kumar oynamak istediği su götürmez bir gerçektir. Las Vegas'a, Bahama'lara, Londra'ya, Monte Carlo'ya bakın; kumarın meşrulaştırıldığı her yerde, gelen ve para harcıyan insanların haddi hesabı yoktur. New York'a bakın: Eyalet, At Yarışları Müşterek Bahis İşletmesi'ni kurduğunda karşılaştığı tek sorun, kayıtları alan elektronik beyinlerin bu işe yetişemedikleri olmuştur.

Birkaç acentalık bürosuyla, ortak, bazan da acenta olarak çalıştım ve inanın bana, insanların kumar oynamak için nasıl can attıklarını gözlerimle gördüm.

Son çalıştığım acentalık bürosu orta çapta bir kuruluştu. Üç tane telefonumuz, sokakta da 20-25 bahisçimiz vardı. Futbol mevsiminde, bir pazar günü 7-8 milyon dolarlık bahis parası toplardık. New York'un içindeki 50 kadar büroyla bu pa-

rayı çarpınca, meblâğın büyüklüğü ortaya çıkar. Bütün ülkede, futbol maçlarının yapıldığı bir pazar günü, iki MİLYAR dolardan fazla paranın bahislere yatırıldığını garanti ederim. Üstelik iş sadece futbolda kalmaz. Baseball mevsiminde sadece New York'ta 30 veya 40 milyon dolarlık bahis parası toplanır. Basketbolda veya at yarışlarında dönen parayı hesaplamadım ama muhakkak ki çok yüksektir. İşte bu yüzden, acentaların hemen hepsi çok iyi durumdadır ve pek azı iflâs eder.

Acentalar her zaman kazanmazlar, tabii. Futbol mevsiminde bir pazartesi günü ülkedeki en büyük acentalardan biri olan Ruby'e yolda rastladım. Yüzünden düşen bin parça oluyordu. Biraz üstüne gideyim dedim. Son görüşmemizde, önemsiz bir şey için bahse tutuşmuştuk. Ruby bana bir gömlek borçluydu. Merhaba demeden;

«Gömleğim nerede?» diye sordum.

«Gömleğini s...eyim, »diye haykırdı. «Dün iki yüz bin kaybettim ben. Sen de karşıma çıkıp gömlek lâfı ediyorsun.»

«Peki, peki! Üstündeki de olur,» diyerek gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Fakat gömleği getirmeye söz verdi ve getirdi de.

Bahis acentası açmak, pahalı ya da karışık bir iş değildir. Sadece o bölgeyi kontrol eden patrondan izin almak, polis müdürlüğünde tanıdığı olmak ve işlerin yönetilebileceği birkaç telefonlu bir büro, memurlar, bahis paralarını toplayacak elemanlar ile bazan da tahsildarlara ihtiyaç vardır.

Bölge bahis büroları ile dolu değilse ve siz de işleri düzgün yürütebilecek kabiliyetdeyseniz, çalışma izninin alınması zor olmaz. Çoğu zaman, bölgenin patronuna ortak olmanız gerekirse de, bunun karşılığında başınızı ağrıtan çıkmayacaktır.

Tek başlarına çalışanların çoğu izin almadan ve korunmadan da işlerini yürütebileceklerini sanırlar. Tek telefonla ve birkaç müşteriyle işe başlar ve birkaç hafta sonra da büro-

yu kapatmak zorunda kalırlar. Çünkü daha büyük bir bürosu olan ve korunan biri, telefonu açıp polisdeki tanıdığına durumu bildirmiştir. Güle, güle bağımsız! Üstelik zor kullanmadan, herif işinden edilivermiştir işte.

Gayrimeşru kumar oynatıyorsanız, işinizi sürdürebilmek için haraç da vermeyi kabul etmelisiniz. En yukardaki adamınız, Belediye Meclisi üyesi, eyalet meclisi üyesi ve hattâ New York Belediye Başkanı olabilir. Bill O'Dwyer, Belediye Başkanıyken kumardan, bahis acentalarından ya da bahse girenlerden daha çok para kazanmıştı. Fakat bütün bahis acentalarından ya da bahse girenlerden daha çok para kazanmıştı. Fakat bütün bahis acentalarının da korunmasını sağlamıştı. Yukardaki adamınızın, polis müdürlüğünde her seviyede memura sözü geçecek kadar dişli olması gerekir. Çoğu zaman bir acenta, verdiği haracı kaç kişinin paylaştığını bilmez. Yüz yüze geldiği tek kişi, haraçları toplayan polis memurudur. Yüzlerce, binlerce polis haraç listesindedir ve görevleri acentaların işlerini aksatmamaktır.

Verilen haraç miktarı, işletmede kullanılan telefonların ve sokakta bahis parası toplayanların sayısına bağlıdır. Bazı bürolar bahisleri telefonla alırlar ve sokaktaki adamları da, üzerlerinde kendilerini suçlu düşürecek yazılı kayıtlar taşımazlar. Örneğin, Long Island'da tanıdığım bir büro üç telefonla çalışır ve bir telefonun haftalık masrafı 2.500 dolardır. Polis ve politikacıların bu bürodan ne kadar haraç aldıklarını siz tahmin edin artık. Bazıları da sokakta bahis parası toplayan adamlarının her biri için haraç verirler. Ne şekilde çalışırsa çalışsın, her işletme haracını vermek zorundadır.

Eh, polisler de insandır, tabii. Onlar da meşruymuş gibi bahislere girerler.

Her bahis acentasının, topladığı bahis paralarını dağıtacağı bir yeri olmalıdır. Müşteriler mantıkları ile değil de, duygularının etkisinde kalarak bahse girerler. New York'lular Yankee, Met, Knicks gibi takımlar üzerinde bahse girerler. Bu

takımlar kazandığında New York acentaları zor duruma düşecektir. Bu nedenle bahis paralarını, başka acentalar nezdinde bahse girerek dağıtırlar. Detroit'liler Detroit takımları, Chicago'lular Chicago takımları üzerinde bahse girerler. New York takımlarından biri, Detroit takımlarından biriyle karşılaştığında, New York ve Detroit acentaları bir araya gelip her birinin elinde Detroit'in bahis toplamı kadar New York bahis toplamı olmasını sağlarlar. Bu şekilde acenta büyük paralar ödeyip iflâs etme tehlikesinden kurtulmuş olur.

Bahis paralarının ülke çapında dağılımını sağlayan kişi, Meyer Lansky'dir. Ülkenin dört bir yanından acentaların gönderdikleri bahis paralarını her iki tarafın menfaatini koruyarak dağıtırdı. Meyer'in parasını kabul etmediği acenta, şehirden şehire gidip anlaşma yapmak zorunda kalırsa da, buna da vakit yoktur. Böylece Meyer herkesin ortağı haline gelmiştir.

Meyer Lansky örgüt tarihinde belki de en akıllı adamdır. Kendisine para ve güç sağlayan aklının yanında, elektronik beyin ilk okul öğrencisi gibi kalır. Bugün, hükümet vergi meselesi ve ortadan kaybolan kumar parası yüzünden başına dert olduğu halde, sanırım dünyanın en güçlü haydududur. Hiç, ama hiç kimse Meyer Amca'ya karşı gelemez. Karşı gelebileceğine inanan kişinin fazla ömrü kalmamıştır. Bugsy Siegel denedi ve öldü. Onu, Meyer'in öldürttüğünü ispat edemem, etmek de istemem. Fakat ister matematik ister insanî olsun, Meyer her problemi çözmeyi yıllarca önce öğrenmiştir.

1962 ve 1970 yılları arasında aralıklı olarak Meyer Lansky'nin yanında çalıştım. Çeşitli kumar işletmecilerinden onun payına düşen parayı tahsil etmek için ülkenin dört bucağını dolaştım. Koordinatör olarak çalışıyordum denebilir. İşlerin düzgün yürümesini sağlamak ve payımıza düşen parayı son kuruşuna kadar almak benim görevimdi. Kumarda kaybedip borçlarını ödemek istemeyen müşterilerden alacağımızı tahsil ederdim.

Meyer, parasını kumarcılık sanayiinden kazanmıştır. Çok büyük çapta bahis paralarını acentalar arasında dağıttığı gibi, kendi başlarına iş kurmak isteyenlere de malzeme vermiş ve korunmalarını sağlamıştır. Çölün ortasında bir vaha meydana getirmiştir, bu vahanın adı Las Vegas'dır.

Bir cuma günü onunla Miami Beach'deyken bahse girmiştim. O hafta sonu Las Vegas'daki her otele gelecek müşteri sayısını ve Vegas'da o hafta sonu oynanacak kumar parasının yekûnunu bilebileceğini söyledi. Kabul ettim. Meyer telefonu açıp Las Vegas'daki dostuna hafta sonu hava raporunu sordu. Sonra da tahminlerini kağıda yazdı. Ertesi salı günü telefonda sorduk, Meyer kazanmıştı.

Meyer, Las Vegas'ı yaratmaktan başka, bazı ülkelerin ekonomisini de, dürüst kumarhaneler kurmakla batmaktan kurtarmıştı. Örneğin, Bahama Adalarının. Meyer Lansky'nin çalıştırdığı bir işletmede şimdiye kadar kimse aldatılmamıştır. Aslında, aldatmasına gerek yoktur, çünkü sonunda herkes kendi başını yer.

Onunla 1962'de tanışmıştım. New York'lu bir arkadaşım Meyer'e, önceleri Dragna'nın yanında çalıştığımı söylemiş. Meyer de beni Miami'ye çağırttı. Onu ilk kez Colonial Klüp'te gördüm. Gri ekoseli spor bir ceket, yakası iliklenmemiş açık mavi bir spor gömlek ve lâcivert pantolon giymişti. Meyer 1.60 boyunda, ufak tefek bir adamdır ve ingilizceyi çok hafif Rus aksanıyla New York şivesinde konuşur. Babam da aynı aksanla konuştuğu için kulağıma yabancı gelmemişti. Kendisi ile tanıştırıldığımda:

«Anladığıma göre sen ağır sıkletmişsin,» demişti. **Ağır sıklet**. adam öldürenlere verilen isimdir.

Ara sıra bazı görevler aldığımı söyledim.

Bana, yapılmasını gerekli gördüğü her türlü iş vermeyi teklif etti. Başlangıç olarak, masraflar ve yapacağım ağır iş tazminatları dışında, haftada 2.000 dolar alacaktım. Yanında, 1970 yılında Israil'e gidene kadar çalıştım.

Sekiz yıl içinde Meyer'i yakından tanıdım. Zekâsı, önemli kararları çok kısa zamanda alabilmesi ve çoğunlukla da kararlarının doğru çıkması beni her zaman hayrete düşürmüştür. Bugün Meyer'in serveti bir milyar dolara yakındır sanırım.

Espri kabiliyeti olmamakla tanınmışsa da, bir anlamda esprili bir adamdır. Bir gün birlikte bir futbol maçı seyrediyorduk. Bir takım karşı takımın canına okuyordu.

«Merak etme, evlât,» dedi bana. «Yeni defans oyuncuları oyuna girince, bak ne güzel oynayacaklar!»

Yeni oyuncuların kim olduğunu sordum. Durdu ve gülümseyerek, 'Smith ve Wesson,' dedi.

Güldüm. Komik gelmişti bana.

■

POLİTİKACI VE POLİSLERLE anlaşma yaptıktan, bahis paralarını yatıracağımız yerleri sağladıktan sonra işe girişebilirsiniz. Küçük bir şekerci dükkânının arkasındaki bir odada çalışmak tarihe karışmıştır. İşletmelerin çoğu çok büyük olduğundan ve bir sürü mekanik âlet kullandığından geniş bir yere ihtiyaç vardır.

Küçük işletmeler apartıman katlarında, iş hanlarında faaliyet gösterirler. İşletmenin başı olan adam ya bir yer kiralar ya da kendisine borçlu birinin veya fazladan birkaç kuruş kazanmak isteyen bir ailenin evindeki fazla odayı kullanır. Aile yanına **«taşınırsa»** haftada 100 dolar kira ile telefon faturalarını öder ve eve istediği zaman girip çıkar. **«Ev sahiplerini»** hiçbir şekilde rahatsız etmez. Ayda birkaç dolar fazla ödemekle kendisine emniyetli, sessiz bir iş yeri sağlamıştır.

Fazla dikkatli olmak isterse, telefon şirketinin bağladığı telefondan, bir başka binaya paralel hat çeker. Bu durumda, asıl telefonun kullanıldığı yer ile paralelin çekileceği ikinci bir yere ihtiyaç vardır.

Eski günlerde, herkes kendi semtindeki acentanın yerini bilir ve gidip bahis parasını yatırırdı. Sonuçlar, sigara dumanı ile dolu bir odanın köşesinde duran kocaman bir karatahtaya yazılır ve girip çıkanların haddi hesabı olmazdı. Bu işletmeler, şimdikilerin büyükbabasıdır. Fakat Kongre, bütün kumarbazların damga pulu almalarını şart koşan bir kanun çıkarınca, bu tür işletmeler teker teker kapandı. Sonunda bu kanun da anayasaya aykırı (ha! ha!) bulunarak, kaldırıldı. (Çünkü kanun acentaları kendi kendilerini suçlandırmaya zorluyordu).

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük işletme, 1960'ların başında Bronx'da kurulmuştur. İki dükkânı kiralayıp birleştirmişlerdi. Pencerelerindeki perdelere kadar tıpkı sosyal bir klüp gibiydi. Fakat içerde sonuçları veren teleksleri vardı. İçeri girip arkadaşlarınızla buluşur, bahis parası yatırır ve ikram edilen kahveyi içerek dinlenebilirdiniz. Sokaktaki adamlarından başka, içeride durmadan çalan 20 telefon vardı. Bu adamların ödemedikleri verginin sorumlusu ben olmak istemem doğrusu. Gizli çalışmıyorlardı, fakat polis faturalarını zamanında ödediklerinden kendilerini rahatsız eden olmuyordu. Polisler oraya ancak bahis parası yatırmak için gelirlerdi.

Telefon, her işletmenin can damarıdır. Telefonların sayısı ne kadar fazla olursa, o kadar çok iş çevrilir. Bir büronun kapasitesi telefonların sayısına göre hesap edilir. Orta çapta bir büroda iki, üç telefon bulunur. Kendinizi emniyette olma hususunda göstereceğiniz titizliğe bağlı olarak telefonlar çeşitli şekillerde yerleştirilir.

Tamamen emniyet altındaysanız ve anlaşma yaptığınız kişiler sağlamsa, telefon şirketinin bağladığı hatları kullanırsınız. Taşındığınız yere telefonlar bağlanırken, yeni bir iş kurduğunuzu ve birbirini takip eden numaralar vermesini şirketten istersiniz. Bu durumda ancak, polis sizi yakalamaya karar verdiğinde tehlike vardır, çünkü telefonların yerini bulurlar.

Ben acentalık yaparken, hep paralel hat kullanırdım. Bir

yerine iki yer kiralardım. İş yerim bir apartımandaysa, binanın aynı kısmında bulunan iki ayrı kat tutardım. Yani, bir binanın kuzeye bakan yerinde dördüncü ve sekizinci katları kiralardım. Bir katı kendim, öbürünü de benim için bir başkası tutardı. Sonra da telefon şirketinden sadece sekizinci kata telefon bağlamasını ister ve onlar işlerini bitirip gidince ben işe koyulurdum.

Duvarda ufacık bir delik açarak dördüncü kata teli sarkıtır, orada açtığım delikten içeri alarak paralel cihazı bağlardım. Elektronikle uğraşmak zaten hoşuma gittiğinden hiç zorluk çekmedim. Sonra her iki dairedeki delikleri, paralel hattın çekildiğini gizlemek için kapatırdım. Kanun yakama yapışmak isteyince sekizinci kata gider ve boş bir daire ile birkaç telefon cihazından başka bir şey bulamazlardı. Duvardaki deliği bulamadıkları için paralel hattın nereye çekildiğinden de haberleri olmazdı. Telefon çalınca açıp benim konuştuklarımı duysalar bile hiçbir şey yapamazlardı. Onlar paralel hattı bulana kadar da ben çoktan tüymüş olurdum.

Çok kullanılan bir başka usul daha vardır. Bu iş için biri müşteri ile acenta arasında üçüncü bir telefon gereklidir. Müşteri ortadaki numaraya telefon ettiğinde, karşısına genellikle bir kadın çıkar. Müşteri:

«Ben Clark! Star'ı arıyorum,» der. Kadın da:

«Star evde yok, efendim. Az sonra geldiğinde sizi araması için telefon numaranızı verir misiniz?» diye sorar.

Kadın bu şekilde sekiz, on konuşma yapar ve her on, onbeş dakikada bir acenta ona telefon ederek, 'Ben Star,' şifreli adıyla kendini tanıtır. Kadın kaydettiği ad ve telefon numaralarını bildirir. Bu kez, bürodaki memur bu numaralara telefon ederek:

«Ben Star. Bu numaradan biri beni aradı mı?» diye sorar. Müşteriye asla:

«Clark, siz misiniz?» diye sorulmaz. Çünkü bu suretle telefonu açan kimseye sizi avlaması için açık davetiye vermiş

olursunuz. Memur sadece, 'Ben Star,' diye kendini tanıtır ve karşısındaki adam kendisini tanıtırken kem, küm ederse, 'Teşekkür ederim. Demek yanlış numara çevirmişim. Özür dilerim,' diyerek telefonu kapatır.

Bu usul kullanıldığında, acentanın yerini bulmak polis için oldukça güçtür. İzi bulunacak tek kişi aradaki kadındır. Fakat onun da yaptığı sadece telefonlara cevap vermektir. Onu daima büro aradığından kadın büronun telefon numarasını bile bilmez, bu yüzden kanun da kadının yakasına yapışamaz. Bu usulün kötü yanı, çok zaman alması, yanlış yapma ihtimalinin fazla olması dolayısiyle bahis kaybetmeye yol açmasıdır. Aradaki kadının yaptığı santrallık görevi gibi, işin içine örgüt dışından kimseler karıştığında başınıza dert açılabilir.

Büroların çoğunda bahisler, yanlış taleplerin önüne geçmek için kayıtlara ve bandlara geçirilir. Telefona bağlanmış kasetli bir teyp, her kelimeyi kaydeder. Telefon eden müşteri bahislerini verdikten sonra memur, 'Bu bahis 16 Nisan Perşembe günü 15.45'de alınmıştır,' diye ekler. Müşteri ile büro arasında çıkabilecek anlaşmazlıkları en iyi şekilde bu bantlar çözümleyecektir tabii. Fakat bir keresinde ben, yanlış anlaşma yüzünden nerdeyse kodese girecektim.

Bir memurun aptallığı yüzünden bir adamın gereksiz yere canı yanmıştı. Biliyorum, çünkü canını yakan bendim. Orta halli bir işletme hesabına çalışıyordum. Şifreli adı **'Çiçek'** olan bir müşterimiz vardı. Kendisi de çiçekçi olduğundan bu ad ona iyi uymuştu. Detroit Tigers-Oakand maçı ile yedi ayrı maç için bahse girmişti. Adam, Oakland üzerine oynamış fakat memur Detroit diye kayda geçirmiş. Sekiz oyunluk bir bahsin son maçı buydu ve **Çiçek** hepsini kazandığını iddia ediyordu Bizdeki kayıtlar ise adamın son oyunu ve dolayısiyle tüm bahsi kaybettiğini gösteriyordu. Para ödemek yerine, kendisinden para almaya gittiğimde çılgına döndü. Şimdi hatır-

layınca adama hak veriyorum. Fakat işi uzatmasına meydan vermeden:

«Bir dakika bekle de, büroya sorup bir kere daha kontrol edeyim,» dedim.

Telefon ettim ve acentayı işleten Bıyık Alex deli gibi:

«Adam haksız! Herif haksız!» diye haykırmaya başladı. Böyle bağırıp çağırması benim de aklımı karıştırdığı için bandı dinlemesini söylemeyi unuttum. Bu arada **Çiçek** canımı sıkmaya başladığı için adamı yakasından tuttuğum gibi o güzelim çiçeklerin arasına atıp bir güzel de patakladım. Neyse, kısa keselim, polisler geldi ve içlerinden biri beni yakalamış. Yakama kimin yapıştığını farkedemediğim için dönüp suratına bir yumruk indirdim. İşin sonunda zararım 6.000 dolardı. 1.000 dolar polise beni tutuklamaması için verdim, gerisiyle de adamın hastane masrafları ile dükkânındaki zararı karşıladım.

Ortalık yatışınca, bir kere de bandı kendim dinlemek istedim. Başları belâya girmesin diye bandları Long Island'da bürodan çok çok uzakta bir yerde saklıyorlardı. Bıyık Alex'e:

«Haydi bakalım! Gidip, bandı bir dinleyelim,» dedim ve sonunda **Çiçek** haklı çıktı. Tepem iyice atmıştı. Alex'in yakasına yapışıp ağzıma geleni söyledim.

«Bu adama hak ettiği parayı son kuruşuna kadar verecek, hastane masrafları ile benim verdiğim haracı da ödeyeceksin. Yoksa seni öldürürüm!» dedim.

Beni kimse faka bastıramazdı! Sonra da Çiçeği hastanede ziyaret edip özür diledim.

1966'da New York'taki bir büroda bir ay kadar çalıştım. Altmış kadar müşterim vardı ve hiçbiri de yirmi dolardan fazla bahislere girmezdi. Çenesi düşük memurun biri:

«Böyle boktan iş olmaz,» deyiverdi bir gün.

«Dinle,» dedim. «Bu adamlar benim müşterim ve canlarının istediği gibi oynarlar. Haftanın sonuna kadar bekle de, o koca ağzını o zaman aç!»

İşletmenin patronu aramızdaki konuşmayı duymuştu.

«Getirdiğin bahislerin bu kadar düşük olduğunu bilmiyordum. Memur haklı olabilir,» dedi.

«Bir karara varmadan önce, haftanın sonuna kadar bekle. O zaman işin iyi veya kötü olduğunu söylersin bana.»

Gerçekten de, haftanın sonunda 900'ü benim olmak üzere 1800 dolar kazanmıştık. Gerçi müşterilerim günde yirmi dolardan fazla bahislere girmeyen, küçük miktarlar yatırmayı tercih eden kimselerdi ama hiç aksatmadan, her gün bahse girerlerdi. O büroda çalıştığım dokuz ay içinde, sanırım, devamlı olarak kazanan ve dolayısiyle büroya da kazandıran tek kişi bendim.

Örgüt adamları, borçlarını ödemede ve alacaklarını tahsil etmekte çok dürüst çalışırlar. Alacağınız varsa, bu hakkınızdır, alırsınız. Bahisten 17.000 dolar kazanınca:

«Acaba paramı alabilir miyim? Öyle şeyler duydum ki...» diye yakınan birini tanımıştım.

İşte size televizyon ve filmlerin bok yediklerine bir örnek daha. Adama:

«İnan bana, dostum, sadece paranı almakla kalmayacak, istersen yanına sana bankaya kadar refakat edecek birini de vereceklerdir,» dedim.

Gerçekten de, haftalıkla çalışanların hesap kapatma günü olan bir salı günü geziciyle kararlaştırdıkları yerde buluşup parasını almış ve bankaya kadar birinin refakat etmesini isteyip istemediğini sormuşlar. Adam bir türlü inanamamış. Oysa biz, dürüst kişiler olmasaydık işimizi sürdüremezdik ki. Sözümüzü tutmadığımızı herkes duyar ve bizimle çalışmazdı.

Atlatıldığınız zannına kapılırsanız, büroya telefon ederek, durumu bir kere daha kontrol etmelerini istersiniz. Dediğim gibi, bahisler kayıda geçirilir ve büyük işletmelerde banda alınır.

Her türlü şart altında, müşterilere para ödendiğine bir

örnek daha vereyim. Bir gün Bronx'da bir at üzerinde 100 dolarlık bahse girmiştim. Hayvan yarışı aldı ve 62 dolar verdi. Bahisler hakkında fazla bilgisi olmayanlar için belirteyim. Her iki dolara 62 dolar demektir. Ben de 3100 dolar kazanmıştım. Fakat paramı almaya gittiğimde, gezicinin ortadan yok olduğunu gördüm. Alacağım tehlikeye girmişti. Sorup soruşturdum ve herifin Kara Bart diye tanınan biri hesabına çalıştığını öğrenince adamın devamlı yemek yediği lokantaya gittim. Kendimi tanıtıp adamlarından birinin bana 3100 dolar borçlu olduğunu söyledim. O akşam saat altıda buluşmamızı istedi. Bu arada bahisin büroya intikal ettirilip ettirilmediğini kontrol edecek ve gezicinin nerede olduğunu araştıracaktı. Sonunda, bahisin büroya intikal ettirildiği ve gezicinin de benim alacağımla ortadan yok olduğu anlaşıldı. O akşam altıda buluştuğumuzda Kara Bart:

«Ödemekte geciktiğimiz için özür dilerim,» diyerek parayı verdi.

Altı ay kadar sonra da bu gezici terk edilmiş bir arabanın bagajına tıkılmış olarak bulundu.

Müşteriye para ödememenin tek çıkar yolu, bildiğim kadarıyla ölmektir. Fakat ölseniz bile, büro parayı ödeyecektir. Ancak tek başına çalışan biri ölünce müşteri parasını alamaz. Adamın borçları da kendisiyle birlikte gömülür.

Bu durumla ilgili, çok güzel bir fıkra anlatılır. Kendi hesabına çalışan küçük bir acenta sahibi, yirmibeş yıldır krallar gibi yaşıyormuş. Bir gün işler tersine gitmiş ve servetini, bütün birikmiş parasını kaybetmiş. Bu durumdan kurtulmak için öldüğü haberini etrafa yaymış ve kendine bir cenaze töreni hazırlamış. Öldüğünü gözleriyle görmek için müşterileri törene gelmişler. Küfredip üstüne tükürmüşler, herif kıpırdamamış. Sonra da küçük bir İtalyan kasaptan başka kimse kalmamış. Kasap, son ziyaretçi de gittikten sonra tabutun üstüne eğilip, adama.

«Yirmi yıldır sana bahis parası yatırırım. Bir kere bile

kazanmadım. Dün ilk kez kazandım ama sen öldün. İşte, bu yüzden şimdi senin ciğerini sökeceğim,» deyince adam gözlerini açıp doğrulmuş ve:

«Sana paranı ödeyeceğim,» demiş.

Büro kaybettiği zamanlar nasıl borçlarını öderse, kaybeden müşterinin de parayı ödemesi gerekir. Geziciler, müşterileriyle dostluk kurdukları için gereği olmadan adamın üzerine çullanmak istemezler. Gereksiz yere şiddete baş vurulmaz.

Fakat arasıra da olsa, haftalarca oyalanıp borcunu ödemeyenlere raslanır. Çokluk gezici yumruklarını kullanarak işi kendi hallederse de bazan o kadar kuvvetli olmadığı için dışardan yardım istemesi gerekir. Cincinnati'de çalışırken Meyer Lansky'nin beni Florida'ya çağırdığını bildirdiler. Uçağa atlayıp gittim. Havaalanında beni almaya muhafızının ve aynı zamanda şoförünün kullandığı kocaman arabasıyla Meyer'in kendisi gelmişti. Arbaya binip Meyer'e meseleyi sordum. İçi içini yiyordu.

«18.000 dolar kazanınca, parasını alan bir herif şimdi 30.000 dolar kaybetti ve altı aydır borcunu ödemiyor,» dedi.

«Bir dakika,» dedim. «Elinde bir sürü adam olduğu halde neden beni çağırttın?»

«Çünkü bu özel bir iş olduğundan sana vermek istiyorum. Adamlarımdan biri geçen hafta onu görmeye gidince ne demiş biliyor musun? Adalet Bakanına yazıp soracak, Bakan, ver derse verecekmiş.»

Meyer hikâyeyi anlattıkça bozuluyordu.

«Git, parayı al! Alamazsan gazetelerde okumak istiyorum.»

Bu sözler harfi harfine onundur.

Aynı gün herifin evine gidip kapıyı çaldım. Açar açmaz da tabancanın kabzasını kafasına indirdim.

«İşte böyle, pis herif! Şimdi sabahın onu. Öğleden sonra ikide 30.000 doları almak için yine geleceğim. Parayı vermezsen; tabutunu taşıyacak en yakın altı arkadaşının adlarını yaz.»

Simli kumaşla kaplı güzel bir divana çökmüş, başını oğuşturuyordu. Niyetimi daha iyi anlaması için bir sağına, bir de soluna iki kurşun sıktım.

O gün öğleden sonra gittiğimde parayı o kadar hızlı verdi ki, rüzgarından nerdeyse soğuk alacaktım.

Gerçekten zor kullanmaya gerek yoktur. Sadece şiddete baş vurabileceğinizi göstermeniz lâzımdır.

Acenta her zaman alacağını tahsil etmenin yolunu bulur. Çoğu kez, bu şekilde meşru işlere sahip olunmuştur. Bahse girip acentaya gırtlağına kadar borca giren birinin bir barı var diyelim. Böylece acentayı ortak alır. İçki müsaadesi kendi adınadır ama her hafta kârından belirli bir yüzde büroya öder. Büyük bir işletme sahibi bu şekilde düzinelerle iş yerine sahip olmuştur. New York'ta çok tanınmış bir lokanta sahibi, bir gün öğleden sonra lokantasının yarısını kaybedivermişti. Beş at yarışı, ile futbol maçları üzerinde bahse girmiş ve hepsini de kaybedince borçlarını ödeyebilmek için lokantasının yarısını vermiş.

İki tür kumarbaz vardır: devamlı oynayan ve arasıra kazanıp kaybeden ile dejenere kumarbaz. Dejenere tipler, kumarbazların en kötüleridir; bütün tefecilerden para almıştır, önüne gelene borçludur; durumunu korumak için dokuz işte birden çalışmaktadır. Ailesini önemsemez, bahislere girmekten başka bir şey düşünmez ve ne zaman durulacağını da bilmez. Bu herifler, karafatma yarışları, tırnağının ne kadar sürede uzayacağı gibi saçma sapan şeyler üzerinde bahse girerler.

Eninde sonunda, borçlarını ödeyemeyeceklerini bildiğim için bu tür müşterilerim olsun istemem. Yeni bir müşteriyle karşılaşınca ne iş yaptığını, kaç para kazandığını, nerede oturduğunu, kimlerle arkadaşlık ettiğini, kimin tarafından bana tavsiye edildiğini, ne kadarlık bahislere gireceğini sorarım. Arasıra dışardan soruşturma yaptığım da olur. Eski bir müşterim getirmiş ve güvenilir biri olduğunu belirtmişse, kabul

ederim. Alacağının peşinden koşmak istemediğimden önceden bir takım tedbirler almak yerinde olur.

Tipik kumarbaz diye bir şey yoktur. Bazıları çok akıllı, bazıları da çok salaktır. Bir acenta olarak ben, tabii, salakları tercih ederim.

Bir de akıllılardan söz edelim. Böyle birini tanıyorum. Tony 'Pickem' profesyonel bir kumarbazdır. Hayatını böyle kazanır ve mesleği budur. Üzerine bahse girdiği futbol takımları ile her kolejin çıkardığı gazeteye abonedir. (Onun postacısı olmak istemem doğrusu.) Gazeteleri dikkatle okur ve sakatlıkları, disiplin cezası alan futbolcuları veya karısiyle başı dertte olanları not eder. Edindiği bilgiler ona fikir verir. Bir örnek vereyim: Vanderbilt Üniversitesinin basketbol takımı, daha küçük bir okulun takımıyla karşılaşacaktı. Bana hangisini tutuğumu sordu.

«Vandy 14 puanla favori ama aslında daha da iyidir. Vandy'i tutuyorum,» dedim.

«Yapma! Karşı takıma oyna,» dedi ve Vandy'nin yıldız oyuncusunun hafta içinde ayak bileğinin burkulduğunu, oynasa bile tutuk oynayacağını ekledi. Sonunda Vandy kazandıysa da, puanı tutturamamıştı. Bu adam işte böyle incelikleri araştırır ve onlardan yararlandığı için de kazanan bir kumarbazdır.

Tony ile karısı evlerinde üç ayrı telefon kullanırlar. Biri özel, diğer ikisi de iş konuşmaları içindir. Biriyle acentaları arar, acentalar da öteki telefondan kendisini ararlar.

Pazar günleri bu adam canlı bir karikatürdür. İki televizyon cihazının karşısında oturup yanındaki transistörlü radyoyu da dinler. Sağında ve solunda iki telefon vardır. Kocaman ve çirkin kırmızı koltuğunda son maç bitene kadar oturur. Zaman ilerledikçe, hesaplar yapar, radyodan değişik istasyonları dinler, telefon eder, telefonla aranır ve sıra Batı Kıyısındaki oyunlara gelir. Ayrıca, iki devre arasında bahse girmeye

değer bir durum görürse hemen girer. Bu durumda ancak ikinci yarı için bahse girilir.

Bir günde 100.000 dolarlık bahse girdiğini bilirim. Aslında çok dikkatli ve işinin ehli olduğu için buna pek kumar denemez doğrusu. Kaybettikleri kazandıklarından fazla da olsa, ki bu çok enderdir, çok para kaybetmez. Bir günde 30.000 dolar zararla çıktığını görmüştüm. Bana bakıp gülümsemeye çalıştı ama beceremedi.

«Sana bir şey söyliyeyim mi, evlat? Çok kişi sana kumarın zevkli olduğunu söylerse inanma. Yanlıştır bu. Kumar zor iştir. Ancak kazanmak zevklidir,» demişti.

Tony'nin tek derdi, kendisini bütün gün evde görmek ve ayağının altında dolaşmasını istemeyen karısıdır. Karısının zoruyla köpeğini alarak uzun yürüyüşlere çıkar.

Kumarda kaybedenlerin sayısı, kazananlardan fazladır. Acentalık yaptığım günlerde, ondört müşterimin bana borcu vardı ve her hafta bir kısmını ödüyorlardı. Kredi limitlerini aştıkları için bahislere giremiyorlarsa da, faiziyle birlikte bana borçlarını ödüyorlardı. Hiçbiri haftada 100 dolardan fazla vermediği halde, iyi bir gelirim vardı. Paranın yarısını büroya veriyor, gerisi de bana kalıyordu.

İyi bir lotaryacı ile bahis acentası aile dostu gibidir. Kendisi müşterilerini, müşteriler de onu iyi tanırlar. Büyük acentalar, devamlı müşterilerine çok değer verirler. Onları mutlu kılmak için kadın, içki ve hattâ tutkuları varsa, uyuşturucu madde sağlarlar. Halkın eyalet tarafından işletilen kumar işletmelerinden çok, bizi tercih etmesinin başlıca nedeni onlarla işte böyle kişisel ilişki kurmamızdır; bu arada tabii bizimle oynayıp kazandıkları takdirde vergi beyannamelerinde bu geliri göstermelerine de gerek yoktur.

Bahis acentasını bulmakta kimse zorluk çekmez. Yarış ve spor dergileri satan yere sorun, at yarışlarına gidip, etrafınızdakilere sorun veya büyük bir şehirde herhangi bir otele gidip, resepsiyon memuruna sorun. Ülkenin hangi büyük şeh-

rine gitmişsem, 24 saat içinde bir acenta bulmuşumdur. Bazı işletmeler, yeni müşterilerinden kaybettikleri takdirde, para ödemelerini sağlama almak için 500 veya 1000 dolarlık depozito isterler. Namuslu biri de depozito yatırmaktan çekinmez çünkü hiçbir acenta parasını alıp, kaçmaz. Sizin bahislere girmeye başladığınız tarihten çok önce, o aynı yerde çalışmakta ve herkes tarafından tanınmaktadır. Devamlı bir müşterinin tavsiyesiyle gelenlerden depozito alınmaz.

Hükümet en sonunda kumar işine el atmak zorunda kalacak. New York'taki At Yarışları Müşterek Bahisi bunun öncüsüdür. Fakat eyaletin işlettiği At Yarışları Bahisleri, acentaların ekmeğine yağ sürmüştür. Zaten başka ne beklenebilirdi? Bu işte onların tecrübesi yoktu ki. Bu bahisler yeni bir müşteri türü yaratmıştır. Adamlar akıllanınca, eyaletten çok özel acentalarla çalışmanın daha kârlı olduğunu anladılar. Çünkü gelir vergisi kesilmez. Fakat ne kadar kötü yönetilirse, yönetilsin At Yarışları Bahisleri, New York eyaletine yine de para kazandırmaktadır. Tabii bu arada, sağlanan kârın sağlanması gerekenden çok daha az olduğunu belirtmek yerinde olur.

Eyaletin İşletmesinin para kazanmasını önleyen başka bir sebep de, sadece New York'taki yarışları kapsaması, eyalet dışındakilere yer vermemesidir. Bahis meraklıları kazanmayı umdukları yerlerde bahislere girmek isterler. Belirli birkaç koşu yolu üzerinde oynamak işlerine gelmez. Ayrıca, vergiler orta sınıf halkı (bahis müşterileri) şehir dışına çıkmaya zorladığından New York'taki Bahis İşletmesi diğer spor dallarına da bahis kabul edecek şekilde genişletilmelidir.

Yöneticilerde biraz akıl olsa, geçmişimizi unutup bizleri bu işletmelerin başına getirirler. Bize yüksek ücret vermeleri gerekirse de, tecrübemizden yararlanarak çok daha fazla kâr edeceklerdir. Ben, şahsen, eyalet namına çalışmak isterim. Dinleyin, ben kumar oynamayı çok severim ve eskisi kadar olmasa da meşrulaştırıldığı takdirde yine de seveceğim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ATLAR VE SPORCULAR

HAYATIMDA BÜYÜK BAHİSE ilk 1946 Ağustosunun sıcak bir gününde girdim. Acentalar bu günü bayram olarak kutlamalıdır. Kepçe kulaklarından dolayı **'Kulak'** diye çağırdığımız bir arkadaş, Sister Union adlı atın kazanacağını bir yerlerden duymuş. O günlerde benim için büyük bir para olan 50 doları bu ata oynayıp sonuçlar açıklanıncaya kadar nefesimi tutarak bekledim. Maalesef yarışı Sister Union kazandı ve bire onüç dolar verdi.

Maalesef diyorum, çünkü o gün kazanmakla kumar illetine tutuldum. O zamana kadar hiç bu şekilde kolay para kazanmamıştım. Bir sonraki gün yapılacak yarışları sabırsızlıkla bekledim. Bütün gece 'Morning Telegraph'ı okuyarak hangi atın üstüne oynamam gerektiğini araştırdım. At yarışlarından sonra futbol, basketbol, baseball, köpek yarışları, horoz döğüşleri ve aklınıza gelen her şey üzerine bahse girdim.

Fakat dönüp dolaşıp kralların sporu olan yine at yarışları-

na geliyordum. Bir zamanlar yarışlar en büyük bahislerin yatırıldığı ve bir sürü dalaverelerin çevrildiği bir spordu. Bu gün futbola ilgi daha fazladır ama hâlâ en çok dalavere at yarışlarındadır. Yarışlara hile karıştırmanın zor olduğu sanılırsa da bu gün de bir sürü dolaplar çevrilmektedir.

1952'de New York'ta bir acenta hesabına at yarışları bahislerini aldığım günlerde, yarışlara hile karıştırıldığını ilk defa anladım. Bir gün, her zaman iki dolar yatıran müşterilerim 10-20 dolarlık, 20 dolarlıklar da 100 dolarlık bahislere aynı at üzerinde girmişlerdi. Gerçek adı değil ama, burada Hürriyet Abidesi diyeceğimiz bu at, Washington Park'ta sekizinci yarışta koşacaktı. Atın bire otuz verdiğini görünce korkmakta haksız olmadığımı anladım. Patrona telefon edip:

«Seni üzmek istemem ama bir uçak bileti alsan iyi olacak. Bu at kazanırsa, şehirden kaçman gerekecek,» dedim ve olanları anlattım. Biraz beklememi söyledi.

Öteki telefonda biriyle konuştuktan sonra bana:

«Bu hayvan için ne kadar bahis toplayabilirsen, topla,» dedi.

Peki dedim ve tek yarış için 30.000 dolar topladım. Olacaklar beni ilgilendirmiyordu çünkü kazansa da, kaybetse de ben yüzde beşimi alacaktım. O gece bir yarış gazetesi alıp sonuçları dikkatle kontrol ettim. Çalıştığım acentanın ayakta kalıp kalmadığını merak ediyordum. **Hürriyet Abidesi** birinci gelmemişti. İkinci ve üçüncü de değildi. Aşağılara baktım, at sonuncuydu ve az daha aşağıda da **'Hürriyet Abidesi - kuyruğu start kapısına sıkışmıştır.'** diye yazıyordu. O kadar gülmüştüm ki, gözlerimden yaşlar boşanmıştı. Start kapısında görevli birini elde etmişler, o da hayvanın kuyruğunun ucuna kapıya sıkıştırmıştı. Start kapısı açılıp da hayvan ileri atılınca kuyruğu çekildiğinden canı yanmış ve huysuzlaştığı için de beklenileni veremeyip yarışı kaybetmişti.

İyi bir atın hakkından gelmek için çeşitli yollar vardır. Yarış başlamadan az önce hayvanın ayağını tekmeleyen seyisleri

gözümle gördüm. Bu suretle hayvan bir süre topallar. Yakınlarda da, bir adamın yeni bir buluş ileri sürdüğünü okudum. Yarış sırasında, güçlerini azaltmak için atlara laser ışıkları ışınlayacakmış. Fakat en iyisi yardıma hazır birini bulmaktır. Jokeyler ile at terbiyecileri bahislere girerlerse de onları elde etmek çok, çok zordur. Çünkü ellerine zaten çok para geçmektedir.

Monmouth Park'ta yapılan bir yarışı hatırlıyorum. Jokey, kamçısının ucuna mı, yoksa eline mi ne, vızıltı çıkaran bir pilli zil alarak hayvanı tahrik etmişti. Durum hemen anlaşıldı ve at diskalifiye oldu. Panamalı jokeyin de A.B.D.'de çalışması yasaklandı. Demek istediğim, jokeyler isteseler pekalâ aralarında anlaşıp yarışı kazanacakları önceden kararlaştırırlar ama sekiz, dokuz kişinin dilini tutması ihtimali çok azdır. Bu nedenle, jokeyler yüksek kazançlarından olmayı ve adlarını kötüye çıkarmayı göze almazlar.

Bir jokeyi ele alalım. Hiç yarış kazanmasa bile, günde altı, yedi, sekiz, dokuz defa yarışa girer ve sadece atın üstüne binmekle bir günde 120 dolar kazanır. Birinci geldiği takdirde, kasaya giren paradan yüzde alır; ikinci olursa, 75, üçüncü olursa da 50 dolar alır. Yani, her durumda cebine para girmektedir. Hele mükâfatlı bir yarışa girebilirse, mükâfatın yüzde onunu alır ki, hiç de küçümsenecek bir miktar değildir bu.

Yarışlarda dolap döndürebilmek için atlara el atmak, yani içlerinden birini hızlandırıp ötekileri yavaşlatmak gerekmektedir. 1972'de New York mahkemelerinden birinde, herifin biri, atları yavaşlatarak yarışlara hile karıştırdığını itiraf etmişti. Hızını kestiği hayvanların sayısına doğrusu pek akıl erdiremedim. Çünkü sekiz, dokuz atın katıldığı ortalama bir yarışta en azından altı hayvana iğne yapmak gerekir ki, bu hiç de kolay bir iş değildir.

Ahırın kapısında oturan yaşlı bekçinin dışında işinizi engelleyecek başkaları da vardır. Çok iyi emniyet tedbirleri alınmıştır; tavlaları eyalet tarafından görevlendirilen polisler ko-

rumaktadır. Yarışlardan oldukça iyi bir gelir sağlayan eyalet, çıkacak skandallardan dolayı bahse girenlerin sayısının azalmasını elbette istemez. Arasıra birileri bazı şeyleri görmezliğe gelirlerse de, yarışlara hile karıştırmak isteyen Meksika'daki Caliente şehrine gitmelidir.

1956'da Güney California'da oturuyordum. Bir gün sabahın sekizinde bir dostum telefon ederek ne yaptığımı sordu.

«Uyuyorum,» dedim.

«Caliente'ye gidelim,» deyince, «Sen herhalde çıldırdın,» diye karşılık verdim.

«Haydi kalk! İyi vakit geçireceğine kalıbımı basarım,» diye ısrar etti.

Caliente'ye gittik ve kahvaltıdan sonra kağıt oynamaya başladık. Birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci yarış boyunca hep remi oynadık. Sonunda dayanamayıp sordum.

«Madem remi oynayacaktık, bu kadar yolu neden teptik sanki?»

Esrarlı bir tavırla:

«Zamanı gelince söylerim,» dedi. Altıncı yarış başlamadan az önce:

«Vakit geldi. Şimdi şu atın üstüne oyna ama 100 dolardan fazla bastırma, çünkü fiyatın düşmesini istemiyorum,» dedi.

Yarış listesine bir göz atınca şaşırdım. Bu at daha önce hiç koşmamıştı ve yarışı kazanması söz konusu bile değildi.

«Alın teriyle kazandığım paramı bu miskinin üzerine yatırmamı nasıl istersin? Delirmişsin sen!» diye bağırdım,

Gözünü kırpmadan:

«Bak, dostum. Sen bu ata oyna! Kaybedersen ben sana paranı geri veririm,» diye karşılık verdi.

Madem bedava bahisti, kaçıramazdım tabii. Ve bu ata 100 doları bastırdım. Yarış başlar başlamaz hayvan büyük bir hızla ileri atıldı, rüzgâr gibi uçtu ve yarışı kazandı. Gözlerimle gördüğüm halde inanamıyordum. Bire karşı 90 dolar aldım.

Aynı arkadaşım iki hafta sonra:

«Ne yapıyorsun?» diye sorduğunda bir nefeste; «Ne istersen,» diye karşılık verdim.

Yine Caliente'ye gidip yedinci yarışa kadar remi oynadık, üzerine bahse girdiğimiz at kazandı ve bire 70 dolar verdi. Altı ay her iki haftada bir Caliente'ye gittik ve her defasında tek yarış üzerine bahse girdik. Bir gün geri dönerken, arkadaşım:

«Artık Caliente'ye gidemeyeceğiz,» dedi.

Sebebini sordum.

«Çok fazla at ölüyor,» dedi.

«Eh, madem işin sonu geldi, söyle bakalım. Nasıl becerdin bu işi?» diye sordum.

«Çok kolaydı,» dedi. «Yarıştan hemen önce atların burunlarına esrar üflüyorduk.»

Bu işi herhalde seyis veya jokey yapıyordu ama ben bunun hayvanı nasıl etkilediğini bir türlü anlıyamamışımdır. Herhalde iki çekişten sonra hayvanın gözü dönüyordu. Fakat maalesef bazı atlar kendilerini fazla zorladıklarından kalp krizinden nalları dikiyordu.

Eh, bu iş burada bitmişti. Zaman geçti, New York'a döndüm. Bir gün telefon çaldı. Aynı arkadaş havaalanından arıyordu.

«Hey, evlât! Belmont'da remi oynamaya var mısın?» diye sordu ve Belmont Park'a gittik.

Orada da oturup kağıt oynadık. Yağmur yağıyordu, keyfim de pek yoktu. Sonunda, «İşte bu at,» deyince 100 dolarlık gişeye koştuk. Bütün bahisler yarışın favorisi üzerine yatırılıyor, bizim at da bire kırkbeş veriyordu. Ben, birinciliğine 400, plaseye de 800 dolar yatırdım. Hayvan rüzgâr gibi ileri atıldı ve sekiz millik koşunun rekor derecesine çok yakın bir dereceyle yarışı aldı. Birinciliğe 57.80, plaseye de 28 dolar vermişti.

Yarıştan hemen sonra arkadaşım Avrupa'ya gitti. Giderken de adına gelecek mektupları göndermem için Avrupa'da bir adres bıraktı. Meğerse Doğu'daki bütün bahis acentalarıy-

la bahse girmiş ve tabii alacaklı çıkmıştı. Her gün, herhalde içinde büyük meblağlar yazılı çekler bulunan altı, yedi mektup alıyor ve adresine gönderiyordum. Acentalar adamın ne işler karıştırdığını bilseler, herhalde Avrupa'daki adresini öğrenmek için çok şey verirlerdi. Fakat gerçeği hiçbir zaman öğrenemediler sanırım. Bu arada, yukarda sözünü ettiğim atın bir daha yarış kazandığını hiç duymadığımı da belirteyim.

Atlara el değdirmeden, sadece değiştirerek de yarışa hile karıştırılır. Çok sık uygulanan bu usul, çeşitli yarış kuruluşlarının atların dudaklarına seri numaralarını dövmeyle yazdırmaya başlamasıyla son bulmuştur. 10.000 dolar değerinde bir at, adı değiştirilerek 4.000 dolarlık atların koşacağı yarışa sokulurdu. Klas bir futbolcunun ikinci lig takımlarında oynayarak bol bol gol atması gibi, 10.000 dolarlık hayvan da her defasında yarışı alırdı tabii.

Bahis acentalarına at yarışları üzerine bahse girmek, futbol, basketbol, baseball maç bahislerinden farklıdır. Eyalet tarafından işletilen yarış bürolarında meşru olarak bahise girebilirsiniz. Bu nedenle, New York acentaları rekabet etmek zorunda kaldıklarından bahisleri farklı işleme tabi tutarlar. Çok yüksek meblağlar ödemek zorunda kalmamak için sınır koyarlar. Müşterinin ilk on dolarlık bahsine bire otuz, sonraki yirmi dolarına bire yirmi, daha sonraki yirmi dolarına da bire onbeş verirler. Konulan sınırın bire otuz olduğu müşterilere bildirilir ve yarışı kazanan at 10.000 dolar verse bile, bu sınır bire otuz olarak kalır. Bir yarıştan kazanılanı, bir sonraki yarışa yatırma durumunda bire elli verilebilir. Ayrıca, üç ayrı yarışta koşan üç ayrı at üzerine bahse girebilirsiniz. Bahsi kazanmanız için atların ikisinin birinci gelmesi şarttır. Eyalet Bahis İşletmesi'nin bahisçilere tanımadığı değişik şekilleri özel işletmeler sağladığından müşteriler acentalara bağlı kalmayı tercih ederler.

Herkes değil, tabii. Ben acentalık yaparken adamın biri koşan atların yarışı bitirme sırasını bildiği takdirde kaç pa-

ra vereceğimi sordu. Bire elliden fazla vermediğimi söyleyince:

«Üzgünüm. Yeterli değil! Sana ihtiyacım yok,» dedi. Sanki benim de şeyimdeydi.

Bir hafta sonra bana ihtiyacı olduğunu anlamıştı ama. Bir gece telefon edip Yonkers'da bir yarışın sırasını bildiğini, 700 dolar verildiğini ve beş biletini nakte çevirip çeviremeyeceğimi sordu. Boş ver dedim. Aslında işi kolayca hallederdim ama bu herif daha önce ukalâlık etmişti. Böyle yapmasaydı, arzusunu memnuniyetle yerine getirirdim. Elinde değeri 4200 dolardan fazla beş bilet vardı. Yıllık 15.000 dolarlık meşru kazancına 4200 dolar binince 2000 dolar daha fazla vergi verecekti. Halbuki bahise benimle girseydi hem daha fazla kazanacak, hem de başına vergi derdi açılmayacaktı.

Örgüt, koşu yollarını **kilise** olarak adlandırır. Örneğin; Aqueduct'a Aqueduct Suresi, birden dokuza kadar olan ayetler deriz. Çünkü yarışlara giderseniz, hayatınızda o güne kadar görmediğiniz şekilde, günde dokuz kere dua edildiğine tanık olursunuz.

Örgüt koşulardan büyük para kazanır ve bu para daha çok saf adamlara hizmet ederek sağlanır. Gil Beckley servetinin büyük bir kısmını yarış yerlerinde çalıştırdığı gezicilerinin topladığı bahislerden elde etmiştir. Yarış yerinde ayaklarına kadar gidip bahislerinin alınmasından ve kazandıkları takdirde vergi ödemeyeceklerinden, müşteriler de memnun kalırlar. Ayrıca, kaybedenlere Beckley girdikleri bahis miktarının yüzde beşini iade eder, kazananlara da gişeden yüzde on daha fazla öderdi. Müşteriler geziciye sözlü olarak bahislerini bildirir ve yarışın sonuna kadar para alış verişi olmazdı. Çok yerde, bu usul hâlâ uygulanmaktadır ve bunu yetkililer de bilir ama bir türlü önüne geçemezler.

İyi para getiren tertemiz bir iş de, kazananların biletlerini nakte çevirmektir. Bu işi yapanlar **'yüzde oncu'** diye tanınırlar. Adamlarını etrafa salıp 600 dolardan fazla kazanmış fakat

vergi ödemek istemeyen kişilerle anlaşarak ellerindeki biletin toplamını yüzde on eksiğine nakte çevirirler. Yüzde oncular sahte kimlik kullanır ve çoğu zaman koşu yerindeki emniyet görevlileriyle işbirliği yaparlar. Bu işi yapabilmek için görevlileri elde etmek şarttır. Çünkü sahte kimliklerle de olsa aynı kişilerin her yarıştan sonra kazananların biletlerinin karşılığında müşteriye 4500 dolar nakit ödenir. Sonra örgüt adamı gişeye giderek 5000 doları alır. Ayak üstü 500 dolar kazanmış, her iki taraf da memnun kalmıştır.

Bir de simsarlar vardır. Simsar aynı yarış için dokuz kişiye kazanacak diye ayrı ayrı atların adını verir. Ortada bir şeyler döndüğüne herkes inanmaya hazır olduğundan simsarın sözünü dinlemeyen çıkmaz. Yarıştan sonra simsar, kazanan atın adını verdiği adama giderek **'bahşiş'** ister. Favori at kazanmadığı takdirde daha bol bahşiş alır. Simsarların arasından, topladıkları bahşişlerle emekliye ayrılanlar çok az çıkar ama bu da bir geçim yoludur işte.

Ben mi? Ben sadece bahislere girerim. Yarışların havasını, oradaki insanları ve heyecanı çok severim. Kaybetmekten hiç hoşlanırnam ama maalesef sıksık da kaybederim. Yarışlara gittiğimde bir günde üç, dört yarıştan fazla bahse girmem. Bir yarışın üstesinden gelindiğini fakat bütün yarışların kazanılamayacağını öğrenmişimdir. Bir günde altı yarış kazananları da gördüm fakat bir hafta sonra bütün aldıklarını yine yarışta kaybetmişlerdir.

Bahise girerken göz önünde tuttuğum noktalar, atın o güne kadar ne çeşit koşularda koştuğu ve kaç para verdiğidir. 20.000 dolarlık bir koşuda koşan at yarışın sonunda kendini gösteremediği için **'yorgun'** addedilir ve klası 5, 6000 dolara düşer Bu atın düşük klas hayvanlarla birlikte koşacağı yarışlarda kazanma ihtimali fazladır. Yaşlıdır, eski hızını kaybetmişse de klas bir attır.

Bir de o güne kadar hiç birinci gelmemiş ve klas düşmüş olmasına da bakarım. Bu at, diğer yarışlarda geride kalmış-

tır ama hızlı hayvanlarla koştuğu için onların temposuna alışıktır. Çok kimse benim gibi düşünmez, sadece atın diğer yarışlarda geçildiğini hatırlarlar, şimdi daha düşük klasta hayvanlarla yarıştığını unuturlar.

Böyle bir atı, San Fransisco'da Bay Meadows'da yakalamıştım. O gün yarışlara gitmeye niyetim yoktu, sabahleyin Los Angeles'ten bir arkadaşım telefon etti. İkinci yarışta bir atı gözüne kestirmişti. Hile filan yoktu. Sadece klası düşmüştü ve kazanma ihtimali fazlaydı. Bu hayvan üzerine bahse girmemi fakat dikkat çekmemek için büyük oynamamamı tenbih etti.

4000 dolarlık bahse girip yarışlara gittim. Bu at ikinci yarışta koşuyordu ama ikili bahisi alabilmek için ilk yarış üzerine de oynamak niyetindeydim. Ve bir tanesini gözüm tutunca birinciliğine 200, ikili bahse de 40 dolar yatırdım. İlk yarışı üzerine oynadığım at kazandı ve 59 dolar verdi.

Sonra sonuçları gösteren ışıklı panoda ikili bahis terkipleri gösterilmeye başladı. Panoya göre arkadaşımın adını verdiği at ikinci yarışı kazandığı takdirde, ikili bahis her iki dolar için 4900 dolar verecekti. Benim elimde de on dolarlık dört bilet vardı; yani, 98.000 dolar alacaktım. İkinci yarış başladı ve bu at uçarak birinci oldu. Tam sevinçden havaya zıplayacağım sırada panoda **'şüpheli'** ışığı yanmıştı.

Atım, yarışın ilk başında bir başka atın önüne çıktığı için diskalifiye ediliyordu.

Bay Meadows'un altını üstüne getirdim. Yumruk sallıyor, sandalyeleri ve elime geçirdiğim her şeyi fırlatıp atıyordum. Ancak dokuz görevli beni sakinleştirebildi. Durmadan ne olduğunu soruyorlardı ama hırsımdan kudurduğum için konuşacak halde değildim. Sadece on dolarlık biletlerimi havada salladım da derdimi anladılar.

Bu ülkede herkes bahse girmeyi sever. Karım da. Fakat ev kadınlarının çoğu gibi o da tutucu bir bahisçidir. Onu yarışlara götürür, eline 50 dolar veririm. 30 doları cebine atar ve

yakın bir arkadaşının adını taşıyan, sevdiği renklere bürünmüş bir at üzerine iki dolarlık bahse girer.

Karım evde de kız arkadaşlarıyla kâğıt ve bingo gibi oyunlar oynar. Fakat kaybı üç doları aşan biri, daha sonraki ellerde kaybetse bile para vermez, bedavaya oynar.

Hayatta tek arzum, at yarışlarında da karımın ve arkadaşlarının koyduğu üç dolarlık sınırın tanınmasıdır.

■

SANIRIM, SON 27 YILDA kumarda 3 milyon dolara yakın para kaybettim ki, kaybım yılda 100.000 doların biraz üstündedir. Cebimde para olmadığı zamanlar bahislere hiçbir zaman girmediğim için kendimi dejenere bir kumarbaz olarak görmüyorum. Param yoksa oynamam. Sadece umudunuz olduğu için oynarsanız, kendinizi çukurun dibinde bulursunuz.

Ayrıca ,kumar oynayacak param olsun diye adam öldürmeyi kabul etmemişimdir. Para sıkıntısı çekilen zamanlarda ağır işlerden uzak durmak gerekir. Çünkü bu durumda kendinizi zorlarsınız. Zorlayınca da yanlışlık yaparsınız. Yanlışlık yapınca da ölürsünüz. Elime para geçmeden harcamaya başlamam ve alacağım parayla ne yapacağımı önceden kararlaştırmam. İlk önce parayı alır, karıma payına düşeni veririm ve geri kalanı da eriyip gidiverir işte.

Her kumarbazın kabul ettiği gibi, kumar **'eğer'** oyunu olarak bilinir: eğer daha hızlı koşsaydı, eğer o pası yakalasaydı, eğer o kötü atışı vurmasaydı gibi. Böyle saçma sapan sözlere verilecek bir cevap vardır: eğer kraliçenin taşakları olsaydı kral olurdu.

Uzun yıllar, boks, çok iyi kontrol altında tutulan bir spor dalıydı. Boks, tamamen örgütün elindeydi. Her şey, sonunda hapse giren Frankie Carbo'nun elindeydi. Çocukluğumda onun adamlarıyla dolaştığım için Frankie Carbo'yu tanırdım. Salı veya Çarşamba günleri kendisini gördüğümde, Cuma gecesi

Madison Square Garden'de yapılacak maçın galibini bana söylerdi. Adını verdiği boksörlerin hiçbiri yenilmemiştir.

Boksda hat veya puan olmadığı, sadece yenen ve yenilen olduğu için, boksörün maçı vermeyi kabul etmesi gerekir. Bazıları hâlâ boks maçları üzerinde bahse girer; büyük para alış verişleri olmasa da, eski günlerde ortada dönen miktarla karşılaştırılamaz bile.

Acentalar akıllandıklarından bahis piyasası eskisi gibi hareketli değildir. Boksda bütün ülkenin ilgisini sadece ağır sıklet şampiyonlukları çekmektedir. Eline iki milyon geçtiğinden, bir şampiyonu tavlamak imkânsızdır.

Liston-Clay maçlarında şüpheye düştüğümü söyleyebilirim. Bana göre, Sonny Liston istese Cassius Clay'in canını çıkarırdı. Liston tam bir hayvandı. Sokak kavgasında üzerine gelen yedi, sekiz kişiyle başa çıkıp, hepsini yere seren bu adamın bursitisden dolayı boksu bıraktığına beni kimse inandıramaz. Clay'le yaptığı ilk maçta Clay'in üzerine oynamıştım. Çünkü Liston'un örgütle sıkı bir ilişkisi olduğunu biliyordum. Ayrıca Liston maçı kazansa, eline ne geçecekti? Kazandığı takdirde karşısında kendisiyle dövüşecek kimse yoktu ki. Kaybederse, büyük para kazanacağı bir rövanş maçı yaptırılacağı kendisine garanti edilmişti. Eh, artık paramın neden Clay üstüne yattığını anlamışsınızdır herhalde.

Üçüncü bir maç yapılabilmesi ve gene para kazanması için Liston'un ikinci maçı alacağını hesaplayarak onun üzerine karar vermiştim. Kazandığı takdirde Siyah Müslümanların Liston'u öldürecekleri de kulağıma çalınıyordu. Maç sabahı Liston'la karşılaşıncaya kadar söylentilere inanıp, inanmayacağıma bir türlü karar verememiştim. Fakat o sabah Liston'un halini görünce, Clay'in üzerine oynamaya karar verdim. Liston sanki bulutlar üstünde yürüyordu. Hareketleri ağırlaşmıştı. Belki de yanılıyordum. Sadece gördüklerim ve duyduklarımdan faydalanarak Clay'in üstüne bahse girmiştim. Fakat Clay kazanınca yanılmadığımı anladım.

Clay — Frazier maçının bahislerini de ben topladım. Paraların büyük kısmının Clay üzerine yatırılması beni şaşırtmıştı. Bu maç için bana büyük miktarda bahis yatırıldığından dövüşe hile karışmadığından eminim.

Maçlara çıkabilmelerini ancak örgütün yardımıyla sağlanacağından, bazı boksörler örgütle ilişkilerini boksa yeni başladıkları sırada durdurmuşlardır. Son yılların en tanınmış ağır sıklet boksörlerinden biri (şampiyonluk maçlarına hiç çıkmamıştır) örgütün adamıdır. Suç onda değildir. Dövüşmeye başladığında, elinden tutacak kimse çıkmadığı için o da yardım sağlamak için bir örgüt mensubuna gitmiş. Ve bu boksör bugün zengin bir adam olarak ringlerden çekilmişti. Onun sonuncu maçını hiç unutamam. Hele onuncu raund hayatımda gördüğüm en komik olaylardan biriydi. Aldığımız haberlere uyarak, rakibi üzerine oynamıştık. Fakat yumurtayı kırmaktan bile âciz biri çıkmasın mı? Bizim boksör onuncu raund'da zavallıya görünüşü kadar sert olmayan bir yumruk indirivermiş adamın dizleri titremeye ve yere çökmeye başladı. Eski günlerde olsa, bizimki bir tane daha çaktırıp, herifin işini bitirirdi ama bu kez sadece dans ederek ringde dolaşıyor ve rakibini düşmemesi için ayakta tutmaya çalışıyordu. Herhalde adamın kulağına, 'Haydi aslanım. Dayan. Beni mahçup ettirme!' diye fısıldıyordu. Neyse, sonunda yenilmeyi başardı ve bu maçtan 30.000 dolar ile, zayıf rakibinin üzerine girdiği bahisten de hatırı sayılır bir miktar aldı.

Her türlü spor karşılaşmasında şike yapılabileceği şüphe götürmez bir gerçektir. Boksda boksörlerden birinin, futbolda defans oyuncusunun elde edilmesi gerekir. Baseball'da ise atıcıyı elde etmek oldukça zordur çünkü menejerleri adamı suçlayacaktır. Fakat bir kere denemekte yarar vardır.

Yukarda 'her türlü spor' dedim. Fakat bu arada Harvard - Yale atletizm yarışmalarına birinin şike sokmaya kalkıştığını hiç duymadım. Demek ki, bu ülkede halâ temiz kalabilmiş bazı sahalar var.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KÂRLI BİR İŞ

BAZILARI HAYATINI poker gibi kâğıt oyunları oynayarak kazanır. Bunlar kurt heriflerdir. Ben onların yanında solda sıfır kalırım. Geçimim kâğıt oyunlarına bağlı olsaydı, New Meksiko'nun tenha bir köşesinde çadır içinde yaşardım. Kâğıt oyunlarından, oyun oynattığım için para kazanmışımdır.

Oyun oynatmak kolay bir kazanç yoludur. Oyunları kurmak fazla masraflı değildir. İşletmesi kolaydır ve iyi para getirir. Büyük bir apartıman dairesi kiralar, varsa kapıcıyı elde eder, birkaç masa ve sandalye alır, garsonluk yapacak kızları bulur biraz içki ve yemek servisi yapar, mahalli örgütten çalışma izni alır, oyun kâğıtlarını hazırlar ve müşteriyi çekerseniz işiniz tamamdır.

Apartıman dairesini bulmak kolaydır. Tutacağınız daire herhangi bir yerde olabilir. Yalnız oyunu bir ya da daha fazla gece sürdürmek niyetindeyseniz, komşularla çıkacak anlaşmazlıkları önlemek için tutacağınız dairenin duvarlarının ka-

lın olmasına dikkat edin. Çünkü komşularla çıkacak anlaşmazlıklar, polisle aranızın açılmasına yol açar.

Kapıcı, insanların kâğıt oynamayı sevdiklerini bildiğinden ya anlayışlı biri olduğu ya gecede ben ona 50 dolar verdiğim için sesini çıkarmıyacaktır.

Her masada iki krupiye yarımşar saatlik aralarla çalışırlar. Gecede benden 50 dolar, ayrıca seans başına bahşiş alırlar ve iyi çalışırlarsa her biri gecede 300 dolar kazanır.

Kızlar için saat başı her masadan 4 dolar alırız. Ayrıca her servis için oyuncunun bahşiş vermesi gerekir. Gecenin dokuzundan sabahın altısına kadar çalışan bir kız 150 dolara yakın para kazanır ki, oyuncuların çoğunun kârı da ancak bu kadar olur. Ben oyunculardan yemek ücreti almam. Zaten bira ve sandviçlerin değeri nedir ki?

En fazla parsayı toplayan, örgüttür. İşletmenin bir kısmını finanse etmiştir ve müşterilerimin rahatsız edilmemesi için polisle anlaşma yapmıştır. Bu hizmetler karşılığında kazancımın yüzde ellisini alır. Bu miktar göze çok görünebilir ama örgütle arayı açmaya gelmez. Oyun oynatmaktan vazgeçip, altı ay sonra yeni bir iş kurmaya karar verdiğinizde, gerekli parayı sağlayacaklarından emin olabilirsiniz. Veya çözümlenmesi gereken problemleriniz var diyelim. Örgüt hemen imdada yetişir. Mahalli örgüt, her türlü yardımı yapacak gerekli politikacıları avucunun içine almıştır. Siz işinizi gördürmek için tanıdık birini aramakla vakit kaybetmezsiniz.

İşletme, tur başına yüzde beş alır. İyi bir kâğıt dağıtıcı saatte sekiz, on tur çevirir ve her tur 150 ilâ 200 dolarlıktır. Ben her 150 dolardan 7,50 dolar, bir saatte bir masadan en az 75 dolar kazanırım ve en azından üç ayrı masada oyun çevrilmektedir. Yani, toplam olarak saatte kazancım, 225 dolardır. Biz 200 dolar diyelim ve oyun da en azından on saat devam ettiği takdirde, gecede 2000 dolar kazanmış olurum. Masraflar da çıktıktan sonra bir gecede bana iyi para kalır.

Bazıları oyunları başka şekilde oynatırlar. Tur başına pa-

ra almadan, iki saat oynamak üzere her oyuncudan 25 dolar alırlar. Böylece her iki saatte bir masadan, oyuncuların sayısına bağlı olarak 125 ilâ 175 dolar kazanılır. Oyuncular da kâğıtları kendileri dağıttıklarından krupiye ücretinden de tasarruf edilir. Tur başına olsun, oyuncu başına alınan belirli bir ücretle olsun, oyun oynatan elini kâğıtlara sürmeden, oradakilerin hepsinden çok daha fazla para kazanır.

Oyun masasından başka yolla da para kazanılır. Heveslerini alamadan keseleri boşalanlar için ödünç para verme hizmeti sağlamak bunlardan biridir. Adam oyunda batmıştır ve 1.000 dolara ihtiyacı vardır. Faiz, günde yüzde beştir. Faizin yüksek olduğunu biliyorum, ama benden borç alması için onu zorlamadım, öyle değil mi? Şansı yaver gider, kazanırsa, aynı gece borcunu ödese bile yine de birinci günün yüzde beşlik faizini bana ödemesi gerekir.

Müşteri bulmak kolaydır. Etrafa kumar oynattığınıza dair haber saldığınızda, onlar sizi bulur. Ben her masada yedi kişinin oynamasına gayret ederim. Oynanan oyunlar çeşitlidir. Başlamadan önce o gece o masada hangi oyunun oynanacağı tesbit edilir ve hiç kimse daha sonra bunu değiştiremez. Daha çok poker oynanırsa da, başka oyunların da heveslileri vardır. Bazan barbut atanlar bile olur. Kumar oynatırken oyunların tamamen dürüst oynatıldığı garanti edilmelidir. İçeriye bir hilebaz sokmak aklıma bile gelmez. Zaten hile yapmakla daha da fazla para kazanılmaz. Çünkü bir oyuncu ne kadar kazanırsa kazansın, ben pot başına yüzde beşini alırım. Daha fazlasında gözüm olmadığından ve adamı da batırmak işime gelmeyeceği için oyuncular bana ve adamlarıma güvenirler. Profesyonel kurtları da oynattığım oyunlara elimden geldiği kadar sokmamaya çalışırım.

Bu tipler, profesyonel poker veya remi oyuncularıdır, her zaman soyup soğana çevirecekleri bir enayi ararlar. Böyle kurt bir oyuncu oyuna girse de, kazanmayabilir. Onların seviyesinde bile, kâğıt oyunları yüzde doksan sekiz şans, yüzde iki de

maharettir. Ne kadar iyi oyuncu olursa olsun, kâğıt gelmezse kazanmak için yapacağı pek bir şey yoktur. Amatörleri memnun etmek için ben yine de bu tipleri uzak tutmaya ve adımı kirletmemeye çalışırım.

Hile yapmanın milyonlarca şekli vardır. Örneğin, birkaç yıl önce, avukatlarının adlarını açıklamama izin vermediği ünlü bir komedyen ve şarkıcı ile birkaç önemli kişinin adları büyük bir skandala karışmıştı. Los Angeles'deki 'Frians' klübünde oynarlarken tavandaki deliklerden diğer oyuncuların ellerindeki kağıtları görüp, bunları bildiren adamları yakalanmıştı.

Dikkat edilecek bir nokta da, oyunun tertemiz bir desteyle oynanıp oynanmadığıdır. Tırnak atmakta usta olan biri on beş dakika içinde bir deste kâğıdı tırnaklayabilir. Ayrıca, soyacak adam arayan biri tarafından oyuna sokulan hileli desteler de vardır. Kendi adamlarımı da oynatmakla kâğıtların temizliğini garanti etmiş olurum. Adamın en ufak bir şey hissettiğinde desteyi fırlatıp atar ve işi sağlama almak için dörtbeş elden sonra desteleri yenileriz.

Kâğıt oyunları haftanın her gecesinde oynanır ve çok azı tek gecede son bulur. Reminin üç gün, pokerin de haftalarca sürdüğünü bilirim. Yeni oyuncular, cepleri dolu olarak devamlı gelirler. New York'ta 'Sutton Place'de kumar oynatırken iki hafta süren bir oyunu hatırlıyorum. Adamlarım uyumak için teker teker eksildikçe yeni adam ararken nerdeyse aklımı kaçıracaktım. Normal olarak oyuncular gece dokuza doğru düşer ve on buçuğa kadar dört masada sabaha kadar sürecek oyunlar başlamıştır. Masalar dolu olduğunda, içerdeki odada bir yer boşalana kadar televizyon seyrederek bekleyen müşterilerimi ağırlarım.

Hükümette birazcık akıl olsa, halkın gidip para için serbestçe oynayabileceği poker salonlarının açılmasına izin verir, müsaadeli bu gibi yerlerden sağlanacak büyük kârlar, kumar oynamıyan halk yararına harcanabilir.

Bazı kimseler, örgütçe işletilen kumar salonlarında oynamaktan çekinirler. Ara sıra gazetelerde, poker oynadıkları sırada içeri dalan serseriler tarafından soyulan kişilerle ilgili haberler okursunuz. Doğrudur. Bu yüzden, oyunu kimin oynattığını bilmek gerekir. Benim başıma bu tür bir olay hiç gelmemiştir.

Aslında, hayatımda iki oyunun kesildiğini gördüm. Brooklyn'de bir yerde oyun oynadığımız sırada içeri bir takım herifler girip oyunu bozdular.

«Siz bu oyunun kime ait olduğunu biliyor musunuz?» diye sordum.

Saçma bir soruydu tabii; bilseler, yanımızda olmazlardı. Bilmediklerini söyleyip paraya ihtiyaçları olduğu için geldiklerini belirttiler. Hesabına çalıştıkları adam kodese girdiğinden ona avukat tutmak için soygunculuk yapıyorlardı. Gördünüz işte, bunlar örgütle ilgisi olmayan, serbest çalışan deyyuslardır. Fakat ileri sürdükleri sebebi akla yakın bulduğum için herkesten bir miktar para vermesini istedim. Para toplanınca, içlerinden biri bana adını vererek başım sıkıştığında bana memnuniyetle yardım edeceğini söyledi. Şu işe bakın, eğer herif kendi kesesini doldurmak için bizi soymaya kalkışsaydı onu öldürürdüm, fakat durum farklıydı.

Kumar salonları basmak için bir herifin çılgın olması lâzımdır. Çünkü her zaman 50-60 dolarını kurtarmak için taşkınlık yapacak bir budala çıkar ve ölür. Adam öldürmekle yok yere elimizi kana bulamış ve cinayet işlemiş olursunuz. Hiç değmez!

Yarıda kalan ikinci oyun ise, kişisel bir nedenle kesilmişti. Birini arayan bir herif silahlı olarak sosyal kulübe gelip:

«Bakın. Benim sizlerle bir işim yok. Şu adamın bana borcu var ve ben paramı istiyorum,» demişti.

Adamı alıp dışarı çıktı, parasını alıp bir güzel dövdükten sonra da gitti. Diğer oyunculara ilişmedi bile.

Bakara, diğer kâğıt oyunlarından farklıdır. Bakara oynat-

mak iyi para getirir. Fakat güzel bir apartıman katında değil de çoğu zaman bir garajda, otel odasında oynatılır ve müşterisi öteki oyunlarınkinden farklıdır. Sevmediğim için ben bakara oynamam. Bir şans oyunudur. Fakat birkaç kere koruyucu olarak görev aldım. New Jersey'de bakara oynanan odanın bitişiğindeki odanın duvarındaki büyükçe bir delikten, elimde çifteyle içerde olup bitenleri gözlerdim. Biri gelip de, hır çıkarırsa onu karşılamak benim görevimdi. Bunun için gecede yüz dolar alıyordum.

Oyunun sonunda müşterilerden biri çok para kazanmışsa, adamı evine kadar sağ salim götürmek de bana aitti. New Jersey'de, Bergen County'de bir benzin istasyonunun arka tarafında oynanan oyunu hiç unutamam. 1960 yılında bir cuma gecesiydi. Oyun o sıralarda ülkeden çıkartılmış olan Joey Adonis'in adamları tarafından oynatılıyordu. 80.000 dolar kazanan şanslı bir müşteriyi Scarsdale'deki evine kadar götürdükten sonra:

«İyi geceler ve iyi şanslar!» dedim. Telaşlandı.

«İyi geceler de ne demek oluyor? Bu kadar parayla beni burada bırakamazsın. Lütfen. Ne istersen yapayım. Ne olur beni bırakma.»

Böylece ben ve çiftem hafta sonunu adamın evinde geçirdik. Çok iyi eğlenmiştim. İyi yemek, bol içki falan. Çok iyi bir ailesi vardı. Benim varlığımı onlara nasıl açıkladı, bilmiyorum. Evde silahla dolaşmayı kabul etmedim. Scarsdale de silaha ihtiyacım yoktur. Ancak Westchester County'de işe yarayabilir. Neyse, pazartesi sabahı adamla bankaya gittikten sonra ben eve döndüm. Hafta sonunu birlikte geçirdiğim için adamdan 1000 dolar, oyunu oynatanlardan da bir miktar prim almıştım.

Editörler artık bu bölümü kısa kesmemi istiyorlar. Çünkü yirmi haftadır kimseyi öldürmemişim. Ben de çok sevdiğim bir fıkrayla bitirmek isterim:

İki örgüt mensubu yüksek sesle poker oynuyorlarmış. Biri:

«Elinde ne var?» diye sormuş.

Öteki de kâğıtlarını ağır ağır açarken, alaylı bir sesle:

«Dört as,» demiş.

Adam kafasını sallamış.

«Çok kötü çünkü bende daha alâsı var.»

Dört as çıkaran şaşırıp kalmış.

«Dört asdan daha üstün ne olabilir ki?»

Öteki de elini ağır ağır açarak:

«Çift ikili ve bir kırkbeşlik!» demiş.

Bu bölüm şimdi resmen son bulmuştur.

ONUNCU BÖLÜM

EĞLENCE DÜNYASINDAKİ DOSTLARIMIZ

HOLLYWOOD'UN, **«Baba»** ve **«Mafia Bülbülü»** gibi örgütü konu alan filmlerden para kazanmasına ses çıkarılmaz doğrusu. Çünkü örgüt yıllarca Hollywood'un sırtından geçinmiştir. Show dünyası para basan bir makinadan farksızdır. Örgüt de para gelecek bir yeri gözüne kestirdi mi, hissesini almak için hemen işe girişir.

Halkın düşündüğü gibi değilse de, biz, gece klübü işletmeciliğinin, film ve plak yapımcılığı işinde, radyo ve ara sıra da televizyonun içindeyiz. Buraları kontrolumuz altında değildir ama bu alanlara büyük yatırımlar yaptığımızdan büyük kârlar sağlarız. İşimizi çok kere meşru yollardan; ünlü bir sanatçı üstünde etkisi olan, basında, radyo ve televizyonda sözü geçen ya da bir gece klübü, plak şirketi sahibi dostlarımız vasıtasiyle hallederiz. Örgüt tarafından desteklenen sanatçı ve eğlence yerlerinin sayısı çok, çok fazladır. Folk müziği sanatçılarından, kısa süre içinde parlayıp sönen rock-and-roll grup-

larına, New England'daki küçük klüplerden Las Vegas'daki en büyük otellere kadar yatırımlarımız vardır.

Örgütten yardım kabul eden ve anlaşma yapan bir sanatçıyı kınayamazsınız. Plak endüstrisinde örgütün ilişkileri ve dağıtım kolaylıkları büyüktür, örgüt büyük eğlence yerlerine sahiptir ve parası çoktur. Buna karşılık kendini göstermek isteyen bir sürü kabiliyet vardır. Gerçekten güzel sesli oldukları halde kendilerine imkân sağlayabilecek kişileri tanımadıkları için bir yere kapılanamayan şarkıcılara rastlamışımdır.

Buna iyi bir örnek, tanınmış, genç bir İtalyan şarkıcısıdır. Örgüt tarafından desteklenen bu genç, ilerisi için çok şey vadediyordu. Örgüt genç şarkıcı hakkında söylenmesini istediklerini disk-jokeylere bildiriyor, onlar da halka aktarıyordu.

Bronx'da Buchle adlı biri şarkıcıya her şeyiyle sahip bulunuyordu. Buchle'ın yardımını sağlamadan önce uzun süre orada burada sürtüp durmuştu. Buchle imkânlarını kullanarak genci desteklemişti. Yazık ki, sonunda bu çocuk Buchle'ın önemini unutup ayrılmaya karar verdi. Bir süre önce gittikçe yükselen genç İtalyan, birdenbire gözden düşmeye ve sönmeye başlamıştı. Örgütün eğlence dünyası üzerindeki etkisinin en iyi örneği, Las Vegas'tır. Bu şehri örgüt kurmuştur. Orada Detroit, Cleveland, Philadelphia, New York, Chicago örgütlerini bulabilirsiniz. Ayrıca, bütün örgütlerin mali müşavirliğini yapan Meyer Lansky de oradadır. Curacao'da, Aruba'da, Bahamalar'da, Porto Riko'da yaptığı gibi kumarı Las Vegas'a ilk getiren Meyer'dir.

Kumarın arkasından eğlence gelir. Bu nedenle, örgüt Sahara'yı, Thunderbird'ü, Flamingo'yu ve Riviera'yı kurmuş ve dünyanın en iyi sanatçılarını büyük ücretler ödeyerek çalıştırmaya başlamıştır.

Bütün bunlar Howard Hughes ortaya çıkmadan önce olmuştur. Örgüt gerçek kârını göstermeyip yeteri kadar vergi ödemediği için hükûmetin öfkesini üzerine çektiğinden, Hughes'ın bir takım mülk sahibi olmasına göz yummuştur. Üste-

lik, Hughes her gittiği yerde dikkati üzerine çeker ki, böylece örgüt dikkat çekme bakımından istediği gibi arka plana geçmiştir. Hughes sadece satın aldıklarının üzerinde söz sahibidir. Fakat örgüt onun mülkünün dışında her şeyde söz sahibidir.

Biz her şeyi kesinlikle kontrolumuz altında tutarız. Örneğin, birkaç yıl önce New York'ta çalışan bir üçlü vardı. Çok büyük isim değillerdi ama Las Vegas salonlarında çalışıp para kazanacak kadar kabiliyetliydiler. Kuzenim bir gece onları dinlemiş, beğenmiş. Bana gelip bu çocuklara Vegas'da bir iş bulup bulamayacağımı sordu. Ben de bir arkadaşımı aradım. O da Flamingo'nun eğlence bölümünün müdür yardımcısını bu işim için New York'a gönderdi. City Island'da **'Ginger'in Yeri'** (galiba Ginger'in paraya ihtiyacı vardı ki, az sonra bu klüp yandı) denilen bir yere üçlüyü dinlemek için gittik. Çok güzel çalışıyorlardı. Müdür yardımcısı onlarla görüşerek otelin nasıl çalıştığını anlattı.

«İlk işe başladığınızda, sendika derecesine göre ücret ödenecektir,» dedi. «Sonra, sizden memnun kalırsak, çok para kazanırsınız!»

Grubun başı çabuk öfkelenen bir salaktı.

«Hiç kimse için sendika derecesine göre çalışmam,» dedi.

Bugüne kadar bu grup Las Vegas'da iş bulamamıştır. New York'ta küçük klüplerde sürünüp, duruyorlar. O koca kafalı sersem de Las Vegas'a gitmişse, ancak turist olarak gitmiştir.

Örgüt bir adamı kolayca meşhur edebilir. Zor iş değildir bu. Birçok ajans ve menejerlere sahip olan örgüt, sahibi olmadığı ajanslarla da anlaşma yapmıştır. Kabiliyeti olan biri çıkınca (kabiliyetsiz biri en büyük imkânlar kullanılsa bile, meşhur edilemez) ajansın veya menejerin yapacağı ilk iş, sanatçının gösteri yapmasını sağlamaktır. Gösteri, profesyonel olmalı ve oldukça yüksek ücret alan bir kabiliyet tarafından hazırlanmalıdır. Bundan sonra gösterisini sahneye koyacağı

küçük klüplerden birinde iş bulmak gerekir. Orada bir tecrübe safhası geçirdikten sonra menejeri, sanatçıyı New York'ta Copa Cobana, Chigaco'da Chez Paris, Philadelphia'da Bimbos'-gibi büyük gece klüplerinde çalıştırma imkânı arar. Birkaç şarkısı iyice tutulunca, menejer adama plak doldurtur ve örgüte para veya şükran borçlu disk-jokeyleri seferber eder. Böylece plağın tutulması garanti altına alınır. Disk-jokeylerin çoğu örgüte hem para, hem de şükran borçlu olduklarından işler tıkırında gider.

Hele plak başarı kazanırsa, asıl dümenler dönmeye başlar. Sanatçıyı televizyona mı çıkarmak istiyorsunuz? Kimin bahse girdiğini ve örgütün etkisi altında olduğunu araştırın. Örneğin, Dean Martin kumarbazdır. Birine borçluysa -ben borçludur demiyorum- sanatçınız hatır için Dean Martin'in televizyon programına çıkacaktır.

Sinema mı? Hiçbir şirkete bağlı olmadan çevrilen bir sürü filme kim para yatırıyor, dersiniz? İyi Niyet Şirketleri mi? Yok canım, ne münasebet! Gerçekten iyi bir sanatçıysa, iş imkânları kendiliğinden doğar. Onu Dean Martin'in programında görüp beğenen Philip Wilson'un prodüktörleri kendi programlarına çıkarmak isterler. Johnny Carson programında herkese yer verir. İşte artık elinizde uzun süre para kazanacak bir sanatçı vardır.

Sanatçı ile menejeri büyük para kıracaklardır. Müzik derslerini, gösterinin hazırlanmasını, giyecek masraflarını ve gerekli her şeyi ödeyen menejer, kısa zamanda parasını çıkarır. Sanatçı ilk başta kendisini koruyucu meleğiyle **'evlendiren'** bir kontrat imzalamıştır. Kontrata göre, masraflar düşüldükten sonra sanatçı yüzde elli, menejeri de yüzde elli alır. İki, üç sanatçıyı destekleyen bir menejer çok para kazanır. Üstelik bu sanatçıların super yıldız olmaları da şart değildir. Çok kişi adlarını bile duymamıştır. Klüplerde veya Vegas salonlarında 35, 40 hafta çalışabilirlerse, büyük para alırlar. Ara sıra da olsa, örgütün eline çok ünlü bir yıldız düşer ve işte o za-

man kazanç göklere çıkar. (Koca kafalı, çirkin bir avukat peşimize düşeceği için bu kişilerin adlarını veremeyeceğim.)

Örgütten yardım sağlayan sadece sanatçılar değildir. İhtiyaçları olduğunda sanatçı bulamayan gece klübü sahiplerine de yardım sağlanır ve başka dallarda çalışanlara da birkaç kuruş kazandırılır. Örneğin, Frank Military adlı biri **'The Coloring Book'** adlı şarkısını tanıtmaya çabalıyordu. Şarkıyı üç sanatçıya plağa okutmuştu ama yerinde sayıp duruyordu. Frank aç, açık değildi ama milyoner de değildi. Forslu bir dostuna gidip, 'Elimde iyi bir şarkı var. Beni destekler misin?' diye sormuş. Bu adam da kendisine mânen borçlu olan en tanınmış altı disk jokeyin adını vererek, onlarla temasa geçip şarkıyı çaldıracağını söylemiş. Adam bunu Frank'dan para aldığı için değil de, Frank Military'i sevdiği için yapıyordu.

Şarkının bir versiyonunu Sandy Stewart, ikincisini adını kimsenin duymadığı biri, üçüncüsüne de Barbara Streisand adlı genç bir şarkıcı söylüyormuş. Ne kadar gariptir ki, Frank, disk-jokeye giderken yanına plaklardan en üstte duranını almış; Streisand'ın söylediğini. Plağın tutulacağı kesindi. Şarkının ve şarkıcısının nasıl tutulduğunu hepiniz bilirsiniz. Fakat Streisand'ın başarı kazanmasında örgütün doğrudan doğruya ilgisi olmamıştı. Frank'ın başını sallayarak bana:

«O fıçı içinde bir yıldırım bulunduğunu bir bilseydim,» dediğini hatırlarım.

Bir zamanlar üç tane büyük plak şirketi vardı: Columbia, RCA ve Decca. Sesi güzel olan biri, bu şirketlerden birinde tanıdığı yoksa talihine küserdi. İşte talihlerine küsen bir sürü kişi örgütten yardım sağlayabilmek ve kendilerini gösterebilmek için can atarlardı. Örgüt mensupları parayı sokağa atacak kadar budala değillerdir. Bilâkis, paranın nereden geleceğini iyi bilirler. Yardım edilecek kişiler hakkında soruşturma yaptıkları gibi, gerçekten kabiliyetli olup olmadıklarını tesbit edip işe burunlarını sokmayacaklarını teminat altına alır-

lar. Bugün evinizdeki plakların üstündeki firma isimleri örgütle ilişkisi olan şirketlerdir.

Örgüt, bu alanda para kaybedemezdi. Dağıtımcılar ve disk-jokeyler elinizde olduktan sonra doldurulan plaklar tutar. Bir sürü yere yerleştirilmiş juke-box'larınıza istediğiniz plağı koyabilirsiniz. Ve böylece bir plak şirketinin sağlam bir sahası olur.

Disk-jokeylerin önemi büyüktür. Kötü bir plağa başarı kazandırır, iyisini de batırırlar. Dünyanın en iyi şarkıcısı olabilirsiniz ama şansınız veya sizi destekleyen biri yoksa, bir plak şirketinin kapısından içeri bile giremezsiniz. Boş ver, onlara ihtiyacım yok diyerek plağınızı kendiniz doldurabilirsiniz. Olmuştur bu, hâlâ da yapanlar vardır. Plağı doldurursunuz ama kim çalacak onu? Sokağın başında durup hoparlörden veremezsiniz ya. Ne yapacaksınız şimdi? İşte bir disk-jokeyle dost olmanın önemi buradadır.

İstenilen plağın radyoda çalınması için hâlâ rüşvet verilirse de, eskisinden farklıdır. Geçmiş günlerde, plağın her çalınışı için nakit ve hediyeler verilirdi. Birkaç yıl önce çıkan skandaldan sonra insanlar dikkatli olmaya başladılar. Artık disk-jokeylere hediye verilmiyor. Onun yerine ailesine hediye gönderiliyor. Bu konuda New York'un tanınmış disk-jokeylerinden biriyle tartışmıştım. Radyoda, taksi ücretleri arttırıldığı halde, taksi şoförlerine verilen bahşişten yakınıyordu. Birkaç gün sonra ona bir lokantada rastlayınca:

«Taksi şoförlerine verilen bahşişten yakınmaya utanmıyor musun? Onlar alınteriyle para kazanıyorlar. Sen yılda 100.000 kazanırsın ama yine de bahşiş alırsın!» dedim.

Ne diyeceğini bilemedi. Fakat bir şeyler aldığını inkâra kalktı. Ona;

«Bir şarkıcının plaklarını çalasın diye menejeri seni kaç kere yemeğe davet edip parasını ödedi ?İşte bu bahşiştir. Karına kaç kere şişe şişe esans, çocuklarına oyuncak veya tiyatro biletleri gönderildi? Bunlar bahşiştir. Bahşiş işte! Göz gö-

re göre rüşvet almak buna denir,» diye bağırınca çenesini kapadı.

O da radyoda çalışanlardan farksızdır. Teklif yapılır, onlar da kabul eder. Bunları yapmak şarttır, çünkü disk-jokeylerin çalmadıkları hiçbir plağın tutulması söz konusu olamaz.

Örgütün imkânlarını kullanarak bir sanatçının müzik dünyasında ilerlemesine yardım ettiğinin çok kişi tarafından bilinen hikâyesi, Frank Sinatra'ya aittir. Kepçe kulaklı, sıska bir genç olan Sinatra'yı New Jersey'li Joey Adonis destekliyordu. Mesleğinin ilk yıllarında Harry James'le kontratı vardı. James bırakınca, Tomy Dorsey'e geçti. Fakat James'in elinde, Dorsey'le yaptığı anlaşmasını bozacak kontrat vardı. James böyle yapmadı. Bir süre sonra Sinatra, Dorsey'le olan anlaşmasını Frank Costello'nun yardımıyla bozdu.

Bilirim; bu konuda bir sürü hikâye anlatırlar. Willi Moretti, Dorsey'in alnına tabancayı dayamış da, kontratı bir dolara satın almış, filan falan. Bunlar gerçek değildir. Hiçbir tehdit savurmadan, şiddete başvurulmadan mesele çözümlenmiştir. Dorsey akıllıydı ve elinde milyonlarca dolar değerinde bir kabiliyet olduğunu biliyordu. Bir anlaşma yapılarak, Dorsey'in birkaç yıl Sinatra'nın kazancından yüzde on alması kararlaştırıldı. Böylece Sinatra'ya bir menejer verildi ve kabiliyeti ile örgütün imkânları bir araya gelince -her şey meşru yapılmıştır- Sinatra, ülkenin en tanınmış şarkıcısı oldu.

Örgüt bir yerde, film endüstrisini de kontrolu altına almıştı. Fakat Hollwood'un çöküşü, örgütün filmler üzerindeki etkisini de aynı oranda azaltmıştır. Bu gün filmlerin çoğu bir veya iki film yapmak için kurulan küçük Şirketler tarafından çevrilmektedir .Arasıra örgüt bağımsız bir film şirketine mali yardım sağlar ya kumar ya da uyuşturucu madde vasıtasiyle örgütle ilgisi bulunan ve şirketlerin birinde önemli bir mevkide olan birini kullanarak etkisini sürdürürse de, örgütün son sözü söylediği günler geçmiştir artık.

Hollwood, bu günkü haliyle de örgütün etkisi altındadır. Prodüksiyon için gerekli olan sendikalar harekete geçirilebilir. AGVA'ya veya «Sahne Aktörleri Birliği»ne, ya da «Sahne Yardımcıları Sendikaları»na girmek istiyor musunuz? Joey'u arayın; ben sizi sokarım. Bir mesele çıkarmak istersek, sendikacıları çağırıp bir bardak suda fırtına koparmalarını söylememiz yeterlidir. İşçiler greve gidince her şey durur. Yıllar önce sık sık uyguladığımız bu usûl, aramızdan bazılarının iş mahkemeleriyle başı derde girdiğinden, artık eskisi kadar sık uygulanmamaktadır. Fakat, «**B a b a**» yı çevirenlerin gördüğü gibi, bu alanda yine de forsumuz vardır.

«**B a b a**» nın prodüktörlüğünü yapan Al Ruddy'ye, kendisinin kontrol altında bulundurulduğunu belirtmek için örgüt fazla çaba harcamamıştır. Örgütün neler yapabileceğini bildiğinden dolayı, Ruddy bazı istekleri yerine getirmeyi ister istemez kabul etmiştir. Kendisinden; filmin baş rollerini İtalyan-Amerikan İnsan Hakları Birliği'nin üyelerine vermesi, filmde **«Mafia»** kelimesinin asla kullanılmaması ve birkaç ufak tefek değişiklik yapması istenmiştir.

■

ÖRGÜTÜN SİNEMA dünyasını nasıl avucunun içine aldığı bana 1950'lerde Frank Costello göstermiştir. Costello ile bir iş için görüşmek üzere Jack Dragna ile beni New York'a göndermişti. Central Park West ile 72. Sokak'taki dairesine gittim. İşimizi görüştükten sonra oturma odasına geçtik. Odada başkaları da vardı ve Frank onlarla konuşmaya daldı. Az sonra biri gelip kulağına bir şeyler fısıldayınca Costello peki anlamına başını salladı. Yirmi dakika sonra içeriye çok ünlü bir sanatçı girdi. Bu adama ilk yıllarında örgüt yardım etmişti. Fakat yıldız olunca, kendisine yardım edenleri unutmuş ve sonuç olarak da sönmeye yüz tutmuştu. Çevrilecek bir filmde oynamak istediği bir rol vardı. Costello Hollywood'dakiler üze-

rine forsunu kullanarak bu rolü kendisine verdirebilirdi.

Bu adam içeri girince herkes sustu. Orada bulunanları görmezliğe gelerek doğru Costello'nun yanına gitti.

«Yardımına muhtacım... (filmin adını söyledi)'deki rolü muhakkak almam lâzım. Ancak o zaman eski şöhretime kavuşurum.»

Costello umursamazlıkla:

«Neden bana geldin? Neden menejerlerin sana bu rolü almıyorlar?» diye sordu.

«Sana geldim, çünkü sen, stüdyodakilerin yakın dostusun. Ancak sen bana yardım edebilirsin!»

Costello'nun adamla kedi fareyle oynar gibi oynadığını görüyordum.

«Biliyor musun, sen sıkmaya başladın artık! Sana önceleri yardım ettik ve büyük bir yıldız oldun. Sonra da bize karşı nankörlük ettin.»

«Lütfen, Frank, lütfen yardım et bana!»

Büyük yıldız nerdeyse ağlayacaktı.

Costello bir süre konuşmadı. Sonunda:

«Bu rolü ne kadar istediğini göster bana,» dedi.

Yıldız, Costello'nun önünde diz çöküp:

«Ne istersen yaparım. Benden yardımını esirgeme,» diye yalvarmaya başladı.

İstenilen rolü almak, Costello için hiç de zor olmazdı. Çeşitli nedenlerden ötürü başka aktörlere de bu şekilde yardım elini uzatmıştı. Sonunda bu adama yardım etmeyi kabul etti.

«Kalk ayağa!» dedikten sonra telefonla birini aradı.

Aradığı kişi karşısına çıkınca durumu anlattı ve yıldıza dönüp kaç para istediğini sordu. Adam;

«Ne verirlerse,» demekle yetindi.

Costello bu cevabı karşı tarafa bildirdikten sonra:

«35.000 dolar alacaksın,» dedi. Az sonra da telefonu kapattı.

Aktör kendisine yardım edenleri unutmayacağına yemin

etti ve gitmeden önce filmden alacağı paraya karşılık Costello'dan 5000 dolar borç aldı. O gittikten sonra Costello bana:

«Bu sana da ders olsun. Hiçbir zaman tek başına ayakta durabilecek kadar büyük adam olunmaz,» dedi.

Örgüt, yıldız adayları ile de meşgul olur. Güzel yüzlü, dolgun memeli her kız, film yıldızı olmak için can atarsa da, çoğu zaman orospuluktan ileri gidemez. Çoğunun kabiliyeti yoktur ama vücutları güzeldir. Bir örgüt mensubu yosmanın bir filmde rol almasını sağlar ve **'meslek icabı'** bir herifle yatıp kalkması gerektiğini anlatır.

Bu iştir. Örneğin, çalışmak isteyen şarkıcıların çoğu bazı kimselerle yatmak zorundadırlar. Garip olan şudur ki, aynı şeyi sadece örgüt mensupları değil, meşru işler yapan adamlar da yapar. Fakat örgüt mensubunun sözü sözdür. Sizin sözde dürüst vatandaşınız ise, kadınla yatıp kalkar ve sonunda ona iş vermez. Bir örgüt adamı söz vermişse, kız iş bulacaktır. Birinci sınıf bir iş olmasa da, iştir işte. Bu tür anlaşma her iki taraf için de iyidir; kızlar iş bulabildikleri için memnun ve mutludur. Örgüt adamı da filmcinin koynuna bir dilberi sokmakla, bu herifle olan ilişkisini daha da sıkılaştırmıştır.

Gece klüpleri, örgüt mensupları için emsalsiz yatırım alanlarıdır. Bir gece klübü sahibi yiyeceklerden yüzde 200, içkiden yüzde 600 kâr sağlar (çoğu zaman kaçak içki satın alındığından kâr daha da yükselir). Ünlü bir sanatçı çalıştıran gece klübü, ayrıca zamlı tarife de uygular. Müşterileri klübe çekmek için tanınmış bir sanatçı çalıştırmak şarttır. Örgütler, gece klübü işletmeciliğine herkesten önce başlamışlardır. Kaçak içki işiyle kim meşgul oluyordu acaba? Örgüt, tabii! İçki yasağı kalkınca, gece klüplerini kimler işletmeye başladı, dersiniz?

Örgütün işlettiği gece klüplerinde çalıştırılacak ünlü yıldızları bulmak zor değildir. Örgüt, isteyen sanatçıya uyuşturucu madde sağladığı gibi işine gelmezse bu yardımı keser. Klüplere çok iyi müşteri çeken ünlü bir zenci kadın şarkıcı, kokain

içmeden duramaz. Kokaini almak için her isteğimizi, ama her isteğimizi yerine getirmeye hazırdır. Kadın avucumuzun içindedir.

Bir keresinde, ona kokain götüren adamla evine gitmiştim. Kapıyı açtığında üzerinde küçük bir külottan başka bir şey yoktu. Bu halde yabancıların karşısına çıkmak umurunda bile değildi. Sadece kokainini istiyordu. Fakat malı getiren kaba bir adamdı. Vermeden önce, 'Diz çök,' dedi. Kadın da ancak adamın önünde diz çökerek, herifin o yersiz isteğini yerine getirdikten sonra kokaini alabildi.

Müzik toplulukları mı? Müzik yapmaları için onlara her istediklerini veririz. Çoğu zaman bütün istedikleri de para ve uyuşturucu maddedir. Bizde her ikisi de bol bol bulunduğundan elimizde bir sürü müzik topluluğu vardır.

Uyuşturucu maddelerimizi kullanmayan bazı sanatçılar da kumarhanelerimizin müşterileridir. Bir kere kaybetmeye görsünler, hemen avucumuza düşerler. Büyük sanatçıların çoğu büyük kumarbazdırlar ve çıkmaza girince borçlarını bizim klüplerde çalışarak öderler. Büyük kumar oynayan her sanatçı, günün birinde kendini muhakkak örgütün ağı içinde bulur. Artık örgütün klüplerinde çalışacak ve örgütün menejerliğini çarnâçar kabul edecektir.

Tanınmış bir komedyen kumarda gırtlağına kadar borca gömülmüştü. Bir gece, sabahın ikisinde sanırım, «Sahara»ya, aklını tamamen kaçırmış olarak geldi. Üstündekileri çıkarıp çırılçıplak kalınca:

«Kaybedin beni!» diyerek kendini baraka masasının üstüne attı.

En iyisi ünlü bir sanatçıyı avucunuzun içine almak ve sahibi bulunduğunuz gece klübünde çalıştırmaktır. Bu şekilde, sanatçıya ödenecek ücretten tasarruf ederken onu görmek için akın eden müşteriler de iyi para bırakırlar. Ya da sahip olduğunuz ünlü bir gece klübünde yardım ettiğiniz genç bir sanatçıyı ikinci ya da üçüncü sanatçı olarak sahneye çıkarırsı-

nız. Böyle bir yerde çalışmak, mesleklerinde ilerlemelerine yol açacak ve kısa bir süre içinde as sanatçı haline geleceklerdir. Her iki şekilde de, asıl parayı siz kazanmış olursunuz.

Örgütün etkisi televizyonda pek derinlere kadar gitmez. Belki bir program yapımcısının örgüte borcu vardır ya da programın yıldızı borçludur. O zaman örgüt genç sanatçıları bu programa çıkartabilir. Bundan başka, örgüt en çok yeni programların yapımına para yatırır.

Buna bir örnek olarak, bir süre önce televizyonda büyük ilgi kazanmış olan Phil Silvers'in Bilko Çavuşu oynadığı **«Asla Zengin Olamayacaksın»** adlı programı verebilirim. Programın yazarı Nat Hiken mali yardım sağlamak için örgüte baş vurmuştu. Hiken çok sevilen bir kişi değildi ve eğlence dünyasında bazı kişiler adama bir sürü zorluk çıkarıyorlardı. New York'ta bazı örgüt adamlarıyla görüşüp program için mali yardım sağladı ve işler her iki taraf için de iyi gitti.

Bir keresinde ben de televizyon prodüktörlüğü yaptım. Reklâm filmleri çektiriyordum. Dünyanın en büyük reklâm şirketlerinden birinde önemli bir mevkide olan bir adam bana bahis yatırmış ve 80.000 dolar içeri girmişti. Çok para, değil mi? Adamın bu kadar yüksek bahse girmesine çok iyi para kazandığını bildiğim için göz yummuştum. 80.000 doların tamamını bir kerede ödemese bile, haftada belirli bir miktar ödeyecekti. Benim için emekli maaşından daha iyiydi. Bir süre haftada 250 dolar ödedi. Bir gün bana telefon ederek:

«Bak,» dedi. «Böyle giderse dokuz yıl seninle evli kalacağım. Böyle devam etmesin. Borçtan bir an önce kurtulmam için bir şeyler düşündüm. Sen de çok para kazanacaksın.»

Adamın teklifi ilginçti doğrusu.

«Anlat bakalım,» dedim.

«Televizyon için reklâm hazırlamaya ne dersin?» diye sordu.

Güldüm.

«Çoğunun saçma sapan olduğundan başka reklâmlar hakkında bir bok bilmem ki.»

O gülmedi.

«Bilmen gerekmez. İşlerin nasıl yürüdüğünü sana anlatayım. Reklâm ajansı, hazırlanacak reklâmı ihaleye çıkarır. Reklâm yapımcıları teklif gönderirler. Kurala göre, biz en ucuz teklifi yapana işi veririz ama bazan iyi bir teklifin fiyatı yüksek de olsa kabul ederiz. Şimdi, tekliflerin red veya kabul edilmesi benim elimdedir. En düşük teklifin ne kadarlık olduğunu sana haber veririm, sen de birkaç yüz dolar eksiğine bir teklif gönderirsin.»

Böylece reklâm işine girmiş oldum. Ben, Madison Caddeli bir iş adamıyım artık.

Reklâmcı dostum beni bir yapımcıyla tanıştırdı ve bir anlaşma yaptık. Adama her şeyin yüzde otuzunu vermeyi kabul ettim. Bir anonim şirket kurup işe koyulduk. Bahisçi dostum kiralayabileceğimiz üç stüdyoyu ve gerekli malzemeyi bize sağladı.

«İhale üzerinizde kaldığında, ihale bedelinin 1/3'ünü, yapıma geçince yine 1/3'ünü vereceğiz. Film bitince de gerisini alırsınız, reklâmın cinsine ve uzunluğuna bağlı olarak ihale bedeli 28.000 ilâ 50.000 dolar arasında değişir. Senden bütün istediğim, sana verdiğim reklâm başına hesabımdan yüzde on düşmen,» diye de rica etti.

'Büro'muzu yapımcının oturduğu apartıman katında kurduk. Ben sadece ajansımızın başlıklı kağıtlarını bastırmak için ödenen paranın yarısını verdim ve bir de telefonlara bakacak birini buldum. O reklâm şirketinden başka şirketlerle çalışmıyorduk; gereği de yoktu zaten. İki hafta içinde ilk işimizi aldık. Ben bu şekilde altı tane reklâm hazırladım. Hazırlamak da pek denmez ya. Sadece çekleri topluyordum. Hepsi de çok, çok kabarıktı. Sağ olsun verenler!

Reklâm filmlerini çekerken 109. Sokak ile Madison Avenue

üstündeki Pelican Stüdyolarını ya da 44. Sokak'taki MPO'dan bir yer kiralıyorduk.

Bir ruj, iki saç spray'i, iki çorap ve bir de lâstik reklâmı hazırladık. Bütün iş süresinde ağzımı bir kere,saç spray'i reklâmı için mankenlerle yapılan görüşme sırasında açtım. Görüşmeleri ortağımın küçük bürosunda yapıyorduk. Ben geride oturmuş, güzel kızların önümde yaptıkları geçit törenini izliyordum. Derken içeri bir yosma girdi. Ötekiler kadar güzel olmadığı için bu kıza iş vermemeyi düşünürken, o doğruca ortağımın önüne gidip:

«Reklam filmlerinde kimin oynayacağına karar veren sen misin?» diye sordu. Ortağım, 'evet,' dedi.

«Pekâlâ, buraya bak! Son altı aydır benimle yatmayan kalmadı. Yalan söylediler ve atlattılar. Ben bu filmde oynamak istiyorum ve önüme geçecek herkesin ağzına sıçarım!»

Kahkahayla güldüm.

«İşe alındın, bacım! Konuşma tarzını beğendim.»

Her ikimiz de kıza elimizi sürmedik -benim için çok ender bir olay- ama her iki saç suyu reklâmında onu kullandık. Biraz yıpranmış görünüşüyle filme daha bir gerçek hava bile vermişti.

MPO, Video, Prints ve Pelican gibi büyük reklâm yapımcılarının işini aksatıyorduk. Sonunda büyük şirketlerden biri ortağımla temasa geçti. O da benimle konuşmaları gerektiğini söylemiş. Randevu verdim ve gri flanel takımımı giyip gittim. Lâfı uzatmadan, konuya girdim:

«Bize ne kadar vereceksiniz?» diye sordum.

«350.000,» dediler.

Gözümü bile kırpmadan:

«Sattım,» dedim. Ortağıma 1/3'ünü verdim, reklâmcı dostumun borcunu kapattım ve 235.000 doları cebe indirdim. Şirketim tasfiye oldu. Şimdi bana televizyonu neden sevdiğimi sormazsınız herhalde.

Ortaya yeni yeni eğlence sahaları çıktıkça, örgütün bun-

lara da el atacağından emin olabilirsiniz. Tekrar tekrar söylememe izin verin, bütün bunlar çoğu zaman meşru şekilde işletilir. Örneğin, şu müzik festivallerini önceleri örgüt mensupları malî yönden desteklemiş fakat para bırakmadığını görünce vazgeçmişlerdir. Bazı sanatçılar sözlerinde durup gelmemiş, bazıları da parayı alıp kaçmışlardır. Son defa örgüt tarafından desteklenen ve felâketle sonuçlanan müzik festivali New York'ta yapılmıştı.

Tanıdık biri bulunabildiği takdirde, orijinal sahne albümlerinin dışında, örgütün ilgisinin bulunmadığı tek yer, Broadway'dir. Broadway'e yatırım yapmak çok büyük bir risktir. Çünkü büyük masraflarla ortaya çıkan bir çok oyun tutmayınca çabucak sahneden kaldırılır.

Evet, eğlence dünyası benim için de, örgüt için de en başarılı ve iyi vakit geçirilen bir çalışma sahasıdır.

Ayrıca, annem de benim günün birinde eğlence dünyasında yer almamı hep isterdi!

ONBİRİNCİ BÖLÜM

YÜKSEKLERE UÇMANIN YÜKSEK MALİYETİ

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NIN sonunda, örgüt tarihinde bir çağ kapanmış, yeni bir çağ açılmıştır. 1940'ların sonunda örgüt aleyhinde herkes ayağa kalkmış, komiteler kurulmuş; cinayet, cinayet (ki bu iddia da diğer suçlamalar kadar doğruydu) diye bağırarak oradan oraya koşuşan savcılar ortaya çıkmıştır. Dışardan yapılan baskılar sonucunda örgüt aleyhinde daha önceki hareketlere göğüs germiş olan birkaç tutucu 'Bıyık' Petes patronluktan çekilmişlerdir. Kuvvet, genç kabiliyetlerin eline geçtiğinde ilk yaptıkları, aile işini genişletmek amacıyla yeni sahalar aramak olmuştur. Savaş yüzünden her şeyin sıkıntısı çekiliyor ve fiatlar alabildiğine artıyordu. Sonunda örgüt kaçınılmaz olarak esrar, kokain, eroin, haplar ve son olarak da LSD gibi ilâç işine el atmıştır.

Örgütle uyuşturucu maddelerin nikâhı göklerde kıyılmıştır. Uyuşturucu maddeler bugün kirli işler dünyasının kralıdır. Çok kârlı olduğu kadar çok da tehlikeli bir alandır. Vito Ge-

novese de dahil olmak üzere birçok önemli kişi uyuşturucu madde suçundan hapse girmiştir. Uyuşturucular çok iyi kâr bıraktıkları için bu yolda ölenlerin sayısını tahmin etmek bile zordur. 1966'da Pittsburg'da yaptığım bir işin içinde uyuşturucu madde olduğunu sanıyorum. Çünkü paramı ödeyen adam uyuşturucu madde ithalâtı yapıyordu.

O günlerde hem Meyer'in yanında çalışıyor, hem de dışardan iş alıyordum. Pittsburg örgütünden biri, benimle buluşmak üzere New York'a gelerek 20.000 dolarlık bir iş teklif etti. Her şeyin kendileri tarafından hazırlanacağını ve işin üç günden fazla sürmeyeceğini de ekledi. Yirmidört saat sonra ben Pittsburg'daydım.

İş kolay çıktı. Kurbanım araba kullanmadığı için her yere taksiyle gidiyordu. Hemen her gece de kız arkadaşını ziyaret ediyordu. Karısına dönmek için kızın apartmanından gece saat 2-3 arası çıktığını söylediler. Üstüste iki gece herifi gözledikten sonra beni kiralayanlara 'tamam' dedim. Üçüncü gece bana bir taksi verdiler. Kız arkadaşının apartmanından iki blok geride arabayı park ederek beklemeye başladım.

Apartmandan tam zamanında çıktı. O beni görmeden ben onu görmüştüm. Benim tarafıma bakmadan önce farları yakıp arabayı hareket ettirdim. Evin önünde park etmiş olsam da sarhoş olduğu için beni farketmeyecekti herhalde. İşaret etti ve durup arabaya aldım. Üç blok ilerledikten sonra arabayı kenara çekerek geriye döndüm ve üstüne dört kurşun sıktım. Ne olduğunu anlıyamadı bile. Onu hakladıktan sonra arabayı biraz daha aşağı sürerek bir yan sokakta indim. Parmak izleri mi? Eldiven giymiştim canım! Birkaç sokak ötedeki bir duraktan otobüse binerek otelime döndüm. Ertesi sabah New York'taydım.

Uyuşturucu madde piyasası da hükûmetin yarattığı bir başka iş sahasıdır. Bir zamanlar herhangi bir eczaneye girip ne isterseniz alabilirdiniz. Sonra ilâçların reçetesiz satışı yasaklandı ama halkın arzusu devam ediyordu. Daha önce de dedi-

ğim gibi insanların istedikleri şeyleri almalarını yasaklamakla, benim için yeni bir iş açılmış olur. Yaşasın Sam Amca!

1960'ların başında, uyuşturucu madde piyasası fazla tehlikeli olduğunda, örgütün bu işten elini eteğini çekmeye başladığını söylerler. Ne münasebet, bu işi bırakmak onların akıllarından bile geçmemiştir. Çok para getirir. Uyuşturucu madde ticareti inanılmaz derecede yüksek kâr bırakır. Yaptığınız işi iyi bildiğiniz takdirde, uyuşturucuların çoğunu imal etmek ucuz, ülkeye sokmak da kolaydır. Mala olan talep hiçbir zaman doyurucu bir şekilde karşılanamadığından sokaktaki fiyatı ile malın imalât ve nakliye maliyeti arasında dağlar kadar fark vardır. Avrupa'da sadece 1500 dolar olan 1 kilo saf olmayan eroinin değeri, saf hale getirilip dağıtılmaya hazır olunca, bu, ülkede 100.000 dolardan fazladır.

Hükûmet, örgütün işine pek engel olmaz. Uyuşturucu maddelerle ilgili olarak kabul edilen her yeni kanun karşısında örgütün kılı bile kıpırdamaz. Çünkü dünyadaki bütün kanunlar bir araya gelse, insanları uyuşturucu madde kullanmaktan vazgeçiremezler. Kanunlar sadece, amatörlerin piyasadan çekilmesine ve fiyatların biraz daha yükselmesine yol açar. Kanunlar insanları uyuşturucu kullanmaktan alıkoyamaz, ancak malı bulmalarını zorlaştırır ve pahalıya almalarına sebep olur. Ne olursa olsun, insanların uyuşturucu madde kullanmaya devam edeceklerini biz garanti ederiz.

Mal bulamamış gerçek bir **'müptelâ'** hiç gördünüz mü? Bir tek iğne ya da bir nefes çekebilmek için her şeyi yapar. Bir keresinde, bir esrarkeşle dost olan bir herifi arıyordum. Herifi nerede bulacağımı kestirmek için kafa patlatacağıma esrarkesi yakalayıp bir odaya tıktım. Uzun sürmedi, en iyi arkadaşını nerede bulacağımı bana söyledi. Önüne ufak bir torba esrar atarak dışarı çıktım.

Büyük şehirlerdeki ufak hırsızlıkların ve soygunların yüzde doksanının ucu, uyuşturucu maddeye dayanmaktadır. Uyuşturucu kullanan, çaresizlik içindedir. Krizi tutunca zaptetmek

imkânsızdır. Ortalama bir **'müptelâ'**nın günde 60 ya da 100 dolarlık mala ihtiyacı vardır ve ayakta durabilmek için çalmak zorundadır. Bu çok paradır ve çoğu çalarak, dükkânları, insanları soyarak ya da vücutlarını satarak parayı sağlarlar. Genç orospuların çoğu, **'müptelâ'**lardır.

Suçu örgütün üzerine atmayın! Benim fikrime göre, örgüt hiçbir zaman bir **'müptelâ'** yaratmamıştır. Bu adamlar kendi kendilerine kötülük ederler. İşe esrarla başlar. Kendilerinin baskı altında ezildiklerini hissedince teskin edici bir ilâç almak, bir jimnastik salonuna gitmek, bir dostuyla dertleşmek veya içki içmek yerine esrara sarılırlar. Az sonra esrar istenilen etkiyi yapmaz olunca, **'hap'**çılığa başlarlar. Bu da fayda vermez olunca; ya kokain çeker, ya da morfin iğnelerine başlarlar. Birazcık ondan, birazcık bundan derken zokayı yutmuşlardır artık. İlk başında her biri, 'Ben alışmam,' demiştir. Dinleyin beni, size söylüyorum, sizin de başınıza gelebilir. Siz de alışıp, kucağımıza düşebilirsiniz. Tahminime göre bu ülkede, yüksek doz müptelâsı dört milyon kişi ve devamlı esrar çeken otuz milyon adam vardır. Ayrıca, benim gibi köşesinde oturup, onlara bakarak:

«Gel bakalım, enayi! Şekerini vereyim,» diyen çok kişi de vardır.

Şakağıma tabancayı dayayıp horozu indirseniz bile ben esrara, kokaine, eroine, başka bir uyuşturucuya elimi bile sürmem. Bunlardan birine bulaşmaktansa, tetiği çekmenizi tercih ederim. Çünkü bunlardan birine el sürmek, ağır ve acılı bir ölümün başlangıcıdır. Ben çabuk ölmeyi tercih ederim.

Fakat bu, uyuşturucu madde işine karışmadığım anlamına gelmez. Ben para kazanmaya bakarım. Vicdan mı? Haydi canım! Bir adamın beynini dağıtırken vicdan azabı duymuyorsam, uyuşturucu madde işi yapmam neden beni rahatsız etsin?

Sözün kısası, bu benim için iştir. Kâr etmek için çalışırım. Bazı kimselerin, 'Bu yolla kazanılan parayı istemem,' dediklerini duymuşumdur. Şimdi söyleyin bana bakalım, para ken-

disini kazananı veya harcayanı tanır mı? İsviçre bankerlerinin dedikleri gibi **'paranın kokusu yoktur.'**

Her uyuşturucu madde anlaşması, bir yerdeki laboratuarda başlar. Marsilya veya Des Moines'de kurulmuş laboratuarlarda ya kimyevî maddelerden (LSD gibi) veya bitkiler işlenerek uyuşturucu elde edilir. Bitkiler, Türkiye ve Asya ülkelerinde yetiştirilmektedir. Marsilya, uyuşturucu madde dünyasının başkenti olarak bilinirse de, Interpol tarafından sürekli göz altında tutulduğu için, iş, yavaş yavaş Güney Amerika'ya kaymaktadır. Şu sırada dünyanın en büyük dağıtım merkezi Kolombiya'dır. Bütün Çin malı oradan geçtiğinden ikinci olarak, Hong Kong gelir. Avrupa, üçüncüdür. Kolombiya'nın başta gelmesinin nedeni, oradaki yöneticilerle anlaşmanın çok kolay olmasıdır. Belirli mevkilerdeki bazı önemli kişilerin yardımı olmadan hiç kimse uyuşturucu madde işini yürütemez. Şu bir sürü Güney Amerika ülkesinde polis müdürlüklerinin başındakilerin çok zengin adamlar olduğunu bu arada söylemeden geçemeyeceğim.

Uyuşturucu madde işine çok ya da az sayıda kişi karışabilir. Kimyagerlere ücretlerini ödeyecek, uyuşturucuyu ülkeye sokacak, kesip paketleyecek ve sokak satıcılarına dağıtacak kişilere ihtiyaç vardır. Sokak müşterilerine gelene kadar, mal, sekiz dokuz el değiştirmiş ve en az oniki işlemden geçmiştir.

İmalâtçısı da, malî yönden destekleyeni de, kaçakçısı da, aracısı da, sokak satıcıları da para kazanırlar. Örneğin, Marsilya'da yılda sadece dört beş hafta çalışan kimyagerler vardır. Bu süre içinde 400 kilo eroini **'saf'** hâle getirirler. Dediğim gibi Avrupa'da saf olmayan eroinin kilosunu 1500 dolara alabilirsiniz. (Saf malın kilosu, kimin ve nasıl işleme tabi tuttuğuna bağlı olarak 5000 ilâ 6000 dolar arasındadır.) A.B.D.'ye geldiğinde, toptan fiatı kilo başına 18.000 dolardır. Fakat daha iyi para kazanmak ister ve kendiniz işleme tabi tutmak zahmet ve masrafına katlanırsanız, aracı da siz olursunuz. Sakarin ve kinin ile yüzde 95 oranında sulandırılabilir ve 18.000 do-

larlık malı 20.000 dolara satarsınız. Şimdi elinizde kilolarca mal vardır. Sokak satıcısı, malı içinde yüzde 5 ilâ 10 oranında eroin bulunan küçük torbalarda satar. Torbanın içindeki malın geri kalanı, eroin değildir. Zaten insan vücudu daha fazla oranda eroini kaldırmaz. **'İthalatçı'** sıkı çalışırsa, kilo başına 100.000 dolardan fazla temiz kâr sağlar.

1950'lerde ve 60'ların başında uyuşturucu madde işi yaparken, sadece esrar ve eroin üzerinde çalışmıştım. Fakat şimdi her çeşidi para kazandırmaktadır kokain, haşhaş, LSD ve hattâ haplar. Uyuşturucu madde denilince nedense akla hemen eroin ve esrar gelir. Oysa o renkli, minicik kapsüllerden de hemen hemen aynı miktarda kâr sağlanır. İnsanlar bu hapları, vücutlarını azamî şekilde çalıştırdığını sandıkları için kullanırlar. Bir kere, iki kere, üç kere alınınca beklenileni veren haplar, uzun vadede sağlığa zararlı olur. Haplar yüzünden çökmüş birini hiç gördünüz mü? Çok kötüdür. Durmadan kusar, zor nefes alır, terler ve titrer. Fakat bu insanlar uslanmaz ve nerede ellerine geçirseler yutarlar.

İki yıl kadar önce bir milyon kadar tanesi bir peniden, toplam bedeli 10.000 dolar olan her türlü hap için teklif almıştım. O günlerde hapların tanesi piyasada 50 sente satılıyordu. Bir başka işle meşgul olduğum için teklifi kabul etmedim. Ayrıca, adımın **'hap dağıtıcısı'** olarak çıkmasını da istemem. Fakat en azından 250.000 dolar kazanabilirdim. Yapılacak tek şey, malı satacak birkaç kişi bulmaktı. Onlara hap başına 20 sent ödesem bile, kârım yine 290.000 dolar olurdu. Pis, küçük haplardan bu parayı kazanacaktım işte.

Hapçılar arasında sporcular da vardır. Ağrı dindirici, enerji ve cesaret verici olarak kullanırlar. Kafayı bulmadan sahaya çıkmayan bir santrfor tanırım. Her maçtan önce gök kuşağının bütün renklerini taşıyan, yeşil, sarı, mavi, kırmızı hapları alırdı. Ertesi Pazartesi maçın filmini seyredip, sahada yaptıklarını görünce kendi bile şaşırırdı.

■

ŞİMDİ DE ESRARIN o güzel dünyasına girelim. Esrar, daha gelecek yılın mahsulü olgunlaşmadan bitip tükenir. Gerçekten para kazanmak isteyen birine sun'i esrar icat etmenin yollarını aramasını tavsiye ederim. Esrarda büyük para vardır. Güney Amerika ya da Meksika'da yarım kilosunu beş dolara alır ve A.B.D.'deki dağıtım merkezlerinden birine birkaç dolar fazlasıyla göndeririz. Toptancıya, en azından beş kilo esrarı kilosu 200 dolara veririm. O da 30 gramını 25 dolara satar. Yatırdığım her beş dolar bana 200 dolar kazandırmıştır.

Esrar, bütün uyuşturucuların içinde en çok tutulanıdır. En çok liseli gençlerle üniversiteliler kullanır. Onların hemen arkasından sizin orta halli, saygıdeğer vatandaşlarınız gelir. Esrar içen doktor, avukat, üniversite profesörü, sanatçı, politikacı, profesyonel erkek ve kadınların sayısını bilseniz hayret edersiniz. Benim umurumda bile değildir. Onlar kendi mezarlarını kendileri kazıyorlar.

Ya üniversiteliler! Michigan Üniversitesinde okuyan ve bir yılda esrarın 30 gramını 25 dolardan satarak 300.000 dolar kazanan bir genç tanıyorum. Elinde güvenebileceği devamlı müşterileri ve iyi bir toptancı vardı. Haftada ortalama 7,5 kilo satarak 4500 dolar alıyordu. Bu genç, hem okuyup, hem para kazananlara çok iyi bir örnektir. Fakat çok, hem de çok şanslıydı; bir amatör bu kadar büyük satış yaparsa, sonunda temizlenir. Ya olmayacak birine mal satmak, ya da bir başkasının bölgesine girmek gibi yanlışlıklar yapar. Bölgesine girilen de bu işle kendisi uğraşmaktansa, mahalli polis karakolundaki adamını amatörün üstüne salar. Her iki durumda da, amatör gider. Polis, üstünde malla yakalanınca bir amatöre hemen profesyonel damgasını vuruverir. Uyuşturucu madde işinde polise pek güven olmaz. Ben de bu nedenle uyuşturucu işi yaparken, sadece kaçakçılığı ile meşgul olmuşumdur. Üstümde malla yakalanmak istemem doğrusu!

Bu işe ilk kez California'da Jack Dragna'nın yanında çalışırken karıştım. Jack gelirinin büyük bir kısmını uyuşturu-

culardan sağlıyordu. Devamlı yaptığım işlerden biri Meksika'ya gidip malı almak ve ülkeye sokmaktı. Maaş aldığım için bu hizmetimden dolayı ek ücret almıyordum. Kaçakçılığın belirli bir ücreti yoktur; kiminle iş yaptığınıza, ne kadar mal getirdiğinize ve ne kadar tehlike söz konusu olduğuna bağlıdır. Bugün aynı işi yapsam, patronun kilo başına edeceği kârı hesaplar ve çıkan rakamın yüzde onunu isterim. Uyuşturucu madde kaçakçılığı, yaptığım işler arasında en kolaylarından biriydi.

Bugün bile bu ülkeye istediğiniz marka arabayla girer ve dört kilo saf eroin getirebilirim. Dünyanın herhangi bir yerinden arabamı aramak isteyen gümrük memuru gelsin ve arasın! Hiçbir şey bulamayacaktır. Nereye saklardım biliyor musunuz? Lastiği çıkarır ve torbaları lastiğin içine daha sağlam olduğu için izole bantla yapıştırırdım. Lastiğin içi boş olduğundan yeteri kadar yer vardır. Sonra da lastiği yerine takıp gümrük kapısına gelir ve ülkeye girerdim.

Torbalar ancak lastiği röntgen ışınlarına tutmakla bulunabilir ki, bu da uzun ve sıkıcı bir işlemdir. Ancak, kesinlikle arabada bir şey bulunduğundan emin olduklarında, bu işlem uygulanır. Yaptığım o kadar yolculuk içinde sadece bir kez iyice arandım. Arabanın kaputunun içine, benzin deposuna baktılar ve hattâ lastiklerini bile söktüler. Fakat lastiği janttan çıkarıp, içine bakmak akıllarına gelmedi. Baksalardı, dört kilo saf eroin bulacaklardı.

Meksika sınırından geçmek çok kolaydır. Hele binlerce kişinin boğa güreşlerini seyretmek için Meksika'ya geçtiği pazar günleri; aranmadan, elinizi kolunuzu sallıya sallıya ülkeden çıkar ve girersiniz. Fakat gümrükçülerle yüzyüze gelmekten çekiniyorsanız, sınır boyunca kilometrelerce uzanan koruluk ve kurak araziden bir jip ya da kamyonla geçerek Amerika'ya girersiniz. Değil yakalanmak, görülmeniz bile imkânsızdır.

Malın Avrupa ve Asya'dan nakliyesi de zor değildir. Yalnız

malın saklanacağı bir şeye ihtiyaç vardır. En iyisi de bir arabanın içine gizlemektir. Amatörler bu konuda üç hata yaparlar: Birincisi, üzerlerinde taşımaya kalkarlar. Böyle şey olmaz. Hele üstünüzde malla yakalanırsanız, her şey o anda bitmiştir. Oysa, bir yerde gizlediğinizi ortaya çıkarsalar bile, malı oraya sizin koyduğunuzu, hiç olmazsa varlığından haberdar olduğunuzu ispat etmeleri gerekmektedir.

İkincisi, amatörler aç gözlüdür. Bir defada gereğinden fazla mal getirmeye kalkışırlar ve bir kerede vurgun vurmak yerine yakalanıverirler. Büyük bir miktar getirmektense, bir defada birkaç kilo getirmek çok daha iyidir. Sekiz kilo eroin getirdiniz diyelim. Size belki bu miktar fazla gelmeyecektir ama yerinde satıldığı takdirde değeri belki de 160.000 dolar olacaktır.

Yaptıkları en büyük ve sonuncu hata da, gümrükçüleri budala sanmalarıdır. İnanın bana, gümrükteki çocuklar uyuşturucu maddenin bu ülkeye sokulmasının her şeklini görmüşlerdir ve yapacağınız en ufak bir yanlışlık, sizi enselemelerine yol açar. Bir arabaya birkaç kilo mal gizlemek çok kolaydır. Fakat amatörler burada da hataya düşer ve arabaya koyulan ağırlığı dışarıya çıkaracaklarını unuturlar. Bir arabanın ağırlığı 1400 kiloysa, gümrüğe geldiği zaman da 1400 kg. olmalıdır. Çünkü gümrükte tartılacaktır. Ve eğer ağırlığı fazla çıkarsa her tarafı sökülecek ve didik didik edilecektir. Tıpkı «French Connection — **Kanunun Kuvveti**» adlı filmde gösterildiği gibi.

Avrupa'dan mal getireceğimi farz edelim. Arabanın ağır çamurluk veya tamponunu çıkarır, yerine aluminyumdan yapılmış daha hafiflerini takarım ve kimse farkına bile varmaz. Kanapelerin süngerini çıkarır, yerine eroini de koyabilirim. Arabanın çalışmasını engellemeyecek olan kısımları da sökebilirim. Korna ve sileceklerin yokluğunu kim fark edecektir? Böyle tedbirler alındıktan sonra araba normal ağırlığından fazla gelmeyecektir. Birkaç yıl önce bazı budalalar bagaja koydukları yedek lastiğin içinde altın para kaçırmaya teşeb-

büs etmiş fakat yakalanmışlardı. Çünkü yedek lastiğin ağırlığı 300 kiloyu bulmuştu.

Kanada'dan Amerika'ya uyuşturucu sokmak, Meksika'dan olduğu gibi çok kolaydır. Gümrük kapısına geldiğinizde, gümrükçü:

«Amerikalı mısınız?» diye sorar.

«Evet,» dersiniz. «Güle güle,» diye karşılık verir. Ülkeye girersiniz. Sınır kapısından girmek işinize gelmiyorsa, bomboş araziden geçerek, ana yola çıkan ve resmen kapalı olan bir sürü yol vardır. Gündüz bu yollardan geçenleri fark etmek kolay değildir, hele geceleri imkânsızdır. Dört vitesli bir araba ve fazla parlak olmayan yakın farlarla yüreğinizi ferah tutarak yolculuk edebilirsiniz. Bir çok defa bu yollardan geçen biri sınır devriyesinin peşinde olduğunu duymuştu. Bu sefer malı bir helikopterle havadan ülkeye soktu. Küçük bir uçağın inmesine elverişli olan karayollarından başka iki tane kocaman göl ve bir sürü de küçük su yolları vardır.

Dediğim gibi, uyuşturucu madde kaçırmanın en kötü şekli üzerinizde taşımaktır. İster topuğunuzun altına, ister kıçınıza sokun fark etmez. Bütün yollar daha önceleri başkaları tarafından denenmiştir. Özel olarak yaptırdığı takma dişlerinin içinde elmas kaçırmaya çalışan birini tanırım. Beceremedi. Adamlar arayacakları yerleri iyi bilirler, ellerinde modern cihazlar vardır ve hele bir de şüphelenirlerse, aradıklarını bulacaklardır.

Adamın biri de güvercinlerle Meksika sınırından içeriye eroin sokardı. Güvercinleri alıp Meksika'ya geçer ve her birinin ayağına 30 gram eroin bağlardı. Meksika'dan Amerika'ya uçan bir güvercin sürüsünden şüphelenmek kimin aklına gelir? Güvercin, güvercindir işte. Bildiğim kadarıyla bu adam hâlâ aynı usulü uygulamaktadır.

Uyuşturucu madde kaçakçılığı yaparken iki nedenle yakalanırsınız. Birincisi, şanssızlıktır. Olabilir! Herşeyi inceden inceye planlamışsınızdır ama beklenmedik bir şey olur ve en-

selenirsiniz. Bu durumda elinizden, işi bırakmaktan başka bir şey gelmez. İkincisi ise aç gözlülüktür, bir başkasının aç gözlülüğü. Polis ve gümrükçüler ihbarları kalleş heriflerden alır. Kaçakçıları ihbar edene, kaçırılan mal bedelinin yüzde 25'i ödül olarak verilir. Avrupalılar malı bir amatöre sattıktan sonra, herifi ihbar ederek malın değerinin yüzde 125'i kâr ederler. Bu yüzden, malı aldığınız kişileri iyi tanımak ve onları hoş tutmak gerekir.

Aynı dersi ben Meksika'da almıştım. Bir sürü salak, yerinde yardım sağlayanlara kalleşlik ederek yakalanmışlardır. Onlara şu kadar dolar vereceklerine söz verir, sonra da bunun yarısını ödeyerek ister al, ister alma derler. Adamın birkaç hafta sonra tekrar geleceğini bildiklerinden Meksika'lılar seslerini çıkarmazlar. Sonraki seferde de aynı şeyi yapar ve sınıra geldiğinde, Meksikalılar ihbar ettikleri için kendisini karşılamak üzere gelmiş olan federal ajanlarla karşılaşır. Meksikalılar söz verilenden az da olsa, bu heriften para almışlardır. Bir de ihbar ettikleri için para mükâfatı alınca ödeşmiş olurlar.

Juano Hernandez adlı biriyle çalışıyordum. Kendisine 500, iki yardımcısının her birine de 300 dolar ödeyeceğime söz vermiştim. İş parayı ödemeye geldiğinde Juano'ya 700, küçük yardımcılarının her birine de 500 dolar verdim. Onların gözüne girmiş ve güvenlerini kazanmıştım işte. İçim rahat edebilirdi. Benim, hükûmetten daha fazlasını vereceğimi biliyorlardı artık.

Uyuşturucu maddeyi bir kere ülkeye soktuktan sonra gerisi kolaydır. Mal, sonunda sokak satıcısına aktarılır. Sokak satıcıları, ender olarak örgüt mensuplarıdır. Çokluk kendileri de kullanan ve mal alabilmek için para kazanmaya bakan adamlardır. Enselenmeyi göze almışlardır. Yakalansalar bile, kimin umurundadır? Birkaç saat sonra yerlerini başkaları alır.

Yakalanmak tehlikesinden uzak olanlar da, işi finanse eden

ve işi planlayan **'büyük'**lerdir. Bu işte adam ne kadar **'yüksek'**te olursa, yakalanmak ihtimali de o kadar azdır. Çünkü kendisiyle mal arasında sayısız adam vardır. O sadece işi yapacak adamlar tutar, malı görmez bile. Emirler verir ve eğer çok büyükse finanse eder.

İşi rayına koymak kolaydır. Biri malî yardımı sağlayacak olan bankere gidip ne kadar paraya ihtiyaç olduğunu ve kaç para kâr bırakacağını anlatır. Örneğin, 15 pound(*) (Uzak Doğu'da mal daima pound üzerinden satılır) saf eroini pound'u 7500 dolara alabileceğini ve pound'unu 18.000 dolara veya toplam bedel olarak 270.000 dolara satacağını söyler. Banker, ya:

«İyi! İşte sana 112.000 dolar. Ben 224.000 isterim. Gerisi senin,» der veya teklifi geri çevirir. Kabul ederse, bir ay içinde yatırdığı paranın iki mislini kazanacağından emindir. İşi plânlayan da temiz 40.000 dolar alarak kendi başına küçük çapta iş çevirme olanağını elde eder.

Yetkili kişilerden izin almışsanız ve bir başkasının işini aksatmayacaksanız, kendi başınıza iş çevirmek zor değildir. Ben bu işe girmek istesem, herhangi büyük bir şehirde, birkaç hafta içinde bir depoyu kesemin elverdiği miktarda malla doldurabilirim. İşe önce sokaktaki esrarkeşle başlanır. Adamı bir odaya kapatır ve beklerim. Krizi tutunca öğrenmek istediklerimi bülbül gibi söyleyecek ve beni mal aldığı adamla temas ettirecektir. Aracıya küçük miktarda mal almayacağımı sadece bana ne kadar verebileceklerini öğrenmek istediğimi söylerim. Yetkili kişilerle beni tanıştırarak cebine küçük bir yüzde gireceğini bildiğinden, hakkımda soruşturma yaptıktan sonra beni malı verene götürecektir. Malı veren adam da hakkımda iyice sorup soruşturduktan sonra parasını ödeyebileceğim kadar malı bana verir.

Elden çıkarmam, mesele değildir. Çoğu kişi açgözlü olduklarından ve kiminle iş yaptıklarını iyice arayıp sormadık-

---

(*) 1 Kilo = 2.2 pound.

larından yakalanır. Çalışılan kişileri iyice tanırsanız, yakalanma ihtimali çok azdır. Jack Dragna ile çalışırken, malı sattığımız adamları iyi tanırdık. Nerede oturduklarını, kimlerle dost olduklarını, tuvalete ne zaman girdiklerini, çiş mi, yoksa kaka mı ettiklerini iyi bilirdik. Ben dersimi iyi öğrenmişimdir.

Malı sattığım halde, bana alıcı olarak geldiğinizde uyuşturucu maddelerle ilgim olmadığını kesinlikle belirtirim. Sonra nerede oturduğunuzu, telefon numaranızı, kimlerle arkadaşlık ettiğinizi, neden mal almak istediğinizi sorarım. Sorularıma karşılık vermekten çekindiğinizi görürsem, bir fincan kahve ısmarlar, güle güle derim. Size ihtiyacım yoktur. Sorularıma karşılık verdiğiniz takdirde:

«Elimde mal olsaydı, ne kadar isterdin?» diye sorarım. Siz gittikten sonra da peşinize birini takar ve hakkınızda soruşturma yapmaya başlarım. Sonunda sizi gözüm iyice kesmişse, iş yapmayı kabul ederim. Hakkınızda en ufak bir şüpheye kapılsam, sizinle yüzyüze bile gelmem.

Sokaktaki **'keş'** benim son müşterimdir. Her tipte keş vardır ve sonunda hepsi aynı şekilde ölür. Tanınmış birçok kişi uyuşturucu madde kurbanlarıdır. Bille Hollydar, Judy Garland, Sonny Liston, Marilyn Monroe, 'Big Daddy' Lipscoub, Janis Joplin.

Herhalde başarıyı hazmedemediklerinden ünlü kişiler uyuşturucu madde kullanmaya başlıyorlar. Baskı altında ezilmelerine göz yumarak, kendilerini mahvediyorlar. Örneğin, çok ünlü kör bir zenci şarkıcı vardır. Adam çok büyük bir kabiliyettir. Fakat birkaç yıl öncesine kadar haftada 2000 dolarlık uyuşturucu kullanırdı. Haftada ikibin dolar! Malı sağlayan adam da her zaman onunla birlikte yolculuk eder ve şarkıcı adamın bütün masraflarını ve mal bedelini tıkır tıkır öderdi. Neyse, çocuk şanslı çıktı da, yaşayabildi.

Büyük paralar söz konusu olduğundan, uyuşturucu madde dünyasında çok büyük rüşvetler ödenir. Yetkili kişiler bazı şeyleri görmezliğe gelmeyi kabul etmeseler, bizler bu sahada ça-

lışamayız. Bir sürü kişiye, bir sürü para ödenirse de asıl adamlarımız mahalli karakollardaki görevlilerdir. Uyuşturucu madde ekibinde iki tür polis vardır: Parayı alanlar ve enayiler!

Ayaklarının dibine bir milyon dolar serseniz bile, dönüp bakmayacak polisler vardır. İtiraf etmek gerekir ki, bu adamlar işlerine candan bağlıdırlar. İnanır mısınız, onlar için önemli olan para değil, prensiplerdir.

Tanıdığım polisler de tek bir amaçla polis olmuşlardır, haydutluk etmek için. New York şehri veya Chicago uyuşturucu madde ekibinden bir polis, aklı varsa, yılda 50.000 dolar kazanabilir.

Bilmiyordum ama New York'ta polisin elindeki 100 kilodan fazla uyuşturucunun çalındığını duyunca hiç şaşmadım. Bu muhakkak içerden birilerinin işidir. Oturup boş zamanlarında bu işi planlamışlardır. Şimdiye kadar da bu uyuşturucular yerlerini bulmuş, kollardan zerk edilmiş, New York'un en iyi hemşehrilerinden bir grubu, şehrin en zenginleri arasına çoktan sokmuştur.

Polis ahlaksızsa, uyuşturucu madde ekibi cennetten farksızdır. Bir zamanlar birlikte çalıştığım bir **'ithalatçı'** bir keresinde sekiz kilo malla yakalanmıştı. Üstünde 8 kilo bulundurmak, New York'ta ağır suç sayıldığından (satmak niyetiyle elinde bulundurmak) adamı 25 yıl kodese tıktırır. Polisler herifi kıskıvrak yakalamış ve 25.000 dolar nakit istemişlerdi. Gık bile demeden 25 bini saymış ve bu kadarla kurtulduğu için nerdeyse ayaklarına kapanacakmış.

Sokak satıcıları da yakalanınca bazan 1000 ya da 1500 dolar ödenir ama bu önemli değildir. Bazan da anasının gözü bir aynasıza çatılır. Sizi bırakmak için para aldığı gibi, kendisi satmak için mala el koyar. Fakat polislerin çoğu parayı aldıktan sonra çekip gitmeyi tercih ettiklerinden bu pek sık olmaz.

İşe bol miktarda şiddet de karışır. Bence buna gerek yoktur. Çünkü çalışılacak alan fazlasıyla geniştir ve herkese yer

vardır. Ama yine de olur işte. Şiddete üç nedenden dolayı başvurulur: ya birinin bölgesine girilmiştir, ya biri atlatılmaya kalkılmıştır ya da biri ihbarda bulunmuştur.

Bir: Birinin bölgesine girmek! Bir zamanlar Harlem'deki bütün uyuşturucu madde işi örgüt tarafından yönetiliyordu. Fakat son yıllarda talep o kadar arttı ki, örgüt, siyahların ve Kübalıların kendi işletmelerini kurmalarına izin vermek zorunda kaldı. Örgüt, hem sıkı emniyet tedbirleri almak, hem de bütün işi yönetmekle başa çıkamaz hale gelmişti. Ayrıca, uyuşturucu madde ticareti o kadar açıkta oluyordu ki, polisin harekete geçmek zorunda kalması an meselesiydi. Zaten siyahlardan başka hangi milletten en iyi gammazlar çıkar? Böylece, işin tümü değilse bile, bir kısmı onlara devredildi.

Beyazlar tarafından yönetilen işlerde çalışan bazı zenciler durumu görünce, kendi başlarına çalışmaya kalktılar. Maalesef, birkaç tanesi örgüte baş kaldırdı. 116. Sokak'ta çalışan iki zenci kendilerine mal veren beyaza gidip artık kendi başlarına çalışacaklarından ona ihtiyaçları olmadığını söylediler. Sonunda işler ters gitti ve kendilerine ihtiyaç duyulmadığı ortaya çıktı. Beyinleri dağılmıştı. Bu, 116. Sokak'ta girişilen, son bağımsızlık hareketi olmuştur.

İki: Atlatmak! Biriyle anlaşırsanız, sonuna kadar anlaşmaya sadık kalmanız gerekir. Aksi halde, adamı öfkelendirirsiniz. Öfkesinin derecesi, sağlayacağı kol gücüne bağlıdır. Adam aldatmanın bir sürü yolu vardır; sık kullanılan bir usul buluşmaya silahla gitmek ve adamın parasını veya elindeki malı silah tehdidiyle almaktır. Ayrıca, eroin torbalarına un veya toz şeker koyup parayı alıp kaçanları da bilirim.

Vurgun vurmaya kalkan bir herif tanımıştım. Bir gecede dokuz kere mal yerine un vererek, parayı alıp kaçmıştı ama sonunda kendisi öldürüldü. Bir de kararlaştırılan miktardan az mal verilir.

1955 yılındaydı. Jack hesabına 25 kilo eroini getirmek için Meksika'ya gitmiştim. Buluşacağımız yere varınca satıcı:

«Paramı ver,» dedi.

«Pekâlâ,» dedim ama ilk önce paketleri sayacaktım. Saydım. 24 taneydi.

«Hey, reis! Burada sadece 24 paket var!»

Bağırıp çağırmaya, bana küfretmeye başladı ve:

«25 kilodur. Haydi paramı ver,» diye haykırdı.

Ben de, «Sen de say!» diye bağırdım. Tepem atıyordu. «Burada 24 paket var ve yirmibeşinciyi almadan bir yere gitmem.»

Sonra elime geçirdiğim bir şeyi kafasına indirerek malı aldım ve bir kuruş bile ödemeden çekip gittim.

Malı Jack'e teslim ederken olanları anlattığımda:

«24 kilonun parasını öde,» dedi.

Para vermektense, herifi nehre atmayı tercih ettiğimi söyledim.

«Hayır! 24 kilonun parasını ver ve kendisini görmek istediğimi söyle.»

Tekrar Meksika'ya gidip parayı ödedim ve Jack'ın mesajını ilettim. Adam benimle Los Angeles'e gelip Jack'dan özür diledi. Özürünü kabul ettikten sonra Jack:

«Bana bir daha kazık atmaya kalktığında, seni köpek balıklarına yedireceğime yemin ederim,» demişti.

Üç: İhbar! İhbarı yapan kişi, iyi bir hayat sigortasına sahip olduğundan emin olmalıdır. Uyuşturucu madde suçundan yapılan tutuklamaların çoğu alınan ihbarlar sonucudur. Kanun adamlarının haberi olmadan büyük şehirlerde 24 saatten fazla çalışamazsınız. Biri geleceğinizi bilir veya orada olduğunuzu duymuştur. Haber etrafa yayılır ve daha işe girişmeden polis sizi aramaya başlamıştır bile. Bu nedenle, gelişinizden önce oradaki polis ve politikacılarla işi halletmek gerekir.

Bunu, zaten beraber çalışacağınız mahalli örgüt sağlayabilir. Muhbirliğin cezası, ölümdür. Bir keresinde New York Şehri narkotik bürosundan bir dedektif, ihbarcıya güzel bir

oyun oynamıştı. 5000 dolar karşılığında malın geldiğini kendisine ihbar eden adamın adını örgüte vermişti. Bu muhbir kısa bir süre sonra nefes almıyordu.

Gerçekten gereği olmadığı için örgüt ancak çok zorlandığı zaman şiddete baş vurur. Şiddetin kimseye faydası yoktur. Üstelik gazeteler işi büyüttükçe büyütürler. Fakat gerekli olduğu hallerde şiddete başvurulur, çünkü büyük paralar söz konusudur.

Kirli işler şebekelerini uyuşturucu madde işinden çıkarmanın iki yolu vardır: ya uyuşturucu maddelerin ülkeye girişini tamamen durdurmak ya da narkotikleri meşrulaştırmak. Uyuşturucu madde trafiğini durdurmak için bütün sokak satıcılarını yakalayıp kodese attıktan sonra sıra aracılara gelir. Daha sonra **'büyük balık'**ları tutmalıdır. Ayrıca, polis müdürlüklerindeki adamları da yenilemek, yeni hapishaneler kurmak, her iki üç ayda bir sokakları satıcılardan temizlemek de zorunludur. Meşrulaştırmadığınız takdirde, bütün bunları yapmalısınız. Halkın büyük çoğunluğunun; yani, müşterilerimizin bizi desteklediğini ve size engel olmak için ellerinden geleni yapacaklarını da hatırınızdan çıkarmayın.

Geriye meşrulaştırmak kalıyor. Eroin, İngiltere'de meşrudur ve duyduğuma göre, İngiltere'de uyuşturucu maddeler gerçek bir sorun teşkil etmiyormuş. Uyuşturucu ticaretinden elde edilen kâr ortadan kalkmış. Kâr yok olunca, örgüt de yok olacaktır. Bu durumda yapılacak şey, uyuşturuculara alışmış kimselere yardım etmektir. Keşlerin sayısı fazla olduğundan, ilk önce herkes serbest uyuşturuculara hücum edecektir ama bir süre sonra sayıları belirli bir düzeyde kalacaktır. Kontrol altında tutarak isteyene uyuşturucu verilirse, insanların bunları kullanmaya başlamalarının en büyük nedeni ortadan kaldırılmış olur.

Uyuşturucular **'yasak elma'**dır. Odadan dışarı çıkarken birine, 'Ne yaparsan yap ama şu kutuyu açma,' dersem ben

çıktıktan 30 saniye sonra adam kutunun içine girmiştir bile. Aynı şey uyuşturucular için de doğrudur. Birine dokunma derseniz, merakını yenemeyerek dokunacaktır. Ve bir kere dokunduğunda da alışacaktır.

ONİKİNCİ BÖLÜM

«TENZİLÂTLI SATIŞLAR»DAN DA UCUZA MAL ALIRIM

«GRADUATE — Mektepli» adlı filmi biliyor musunuz? **Dustin Hoffman**'ın kolejden mezuniyetini kutlamak için ailesi havuz kenarında bir parti veriyordu. Partinin ortasında, bir iş adamı çocuğu kenara çekip öğüdünü kulağına fısıldadı: **«Plâstik!»**

Hemen hemen aynı şey benim de başımdan geçmişti. Ordudan ayrıldıktan sonra, yüzme havuzu kenarında değil de, bilardo salonlarında lotaryacılık yaparak sürtüyor ve ne yöne gideceğime karar veremiyordum. Yaşlı bir dost, bir gün beni kenara çekerek kulağıma bir tek kelime fısıldadı:

«Bok!» Ve ekledi. «Unutma, evlât, bokta altından daha çok para vardır. Mezuniyetin hayırlı olsun!»

Duyduğum en iyi öğüt, bu oldu. İçki kaçakçılığı, kaçakçılık, bilet karaborsacılığı ve diğer ufak işler; adam öldürmek kadar heyecanlı olmasa bile, uyuşturucu madde kaçakçılığı ve lotaryacılık uzun yıllardan beri bana bol kâr getiren işler-

dir. Önemli olan, heyecan değil, paradır. Kaçak parfüm ve içki imâl ettim, teyp bandlarının ve plâkların kopyalarını yaptım, sigara ve diğer vergili malları kaçırdım, biletleri karaborsada sattım ve çalınmış arabaları okuttum. Hepsi çabuk mangır kazanmak için yapılmıştır. Ve bütün bu işleri çevirirken en önemli ortağım, sizin sözde namuslu vatandaşlarınız oldu. O namuslu vatandaş, namuslu değildir. Benim gibi profesyonel olmasa bile, benden çok daha fazla iki yüzlüdür.

«Sokaklarda kirli iş şebekeleri kol gezerken ben vergimi veriyorum ama polis, bu adamları ortadan kaldırmak için harekete geçmiyor. Eh, söyle bakalım. Bu gün bana ne satacaksın? Çalınmış TV cihazı mı?» diye sorar.

Bu gün ülkede en iyi işlerden biri, sigara kaçakçılığıdır. Elmas, vizon veya saat değil, Sigara! Yakılmak üzere kâğıda sarılmış bir parça tütün işte. Birçok eyalette paket başına alınan vergi o kadar yüksektir ki, bir paket sigaranın fiyatı iki misline çıkar. Kuzey Carolina'ya gidip sigara alanlar vergi ödemez. Bu gün bir karton sigara üzerinden New York'da alınan vergi 2.26 dolardır. Böylece New York'da bir karton 5.10 dolara satılmaktadır. Carolina'da ise bir karton 2.33 dolardır ki satıcıya karton başına 3 dolar kâr verebilir.

Ben, New York'da bir kartonu 3.50 dolardan satarak, bir dolardan biraz fazla kâr ederim. Ve hükümetlerine birkaç dolar kazık atmaktan çekinmeyen namuslu vatandaşları bulmakta hiç zorluk çekmem.

Sigaralar çeşitli şekilde elden çıkarılır. Herhangi bir büroya gidip resepsiyondaki adama veya kıza, «Sigara isteyen var mı?» diye sorarım. O benim ne demek istediğimi bilir. İçeri gider ve beş dakika sonra 100 kartonluk bir siparişle döner. Ben de hemen aşağı inip kamyonetin arkasından istenilen kadar kartonu çıkarırım.

İşlettiği lokantada veya barda sigara makinaları olan biriyle anlaşırım. Bu durumda, o bölgede sigaralardan ne kadar vergi alındığını öğrenip ona göre etiket yaptırmam (50 do-

lara mal olur) ve her pakete yapıştırmam gerekir. Vergi müfettişi gelse bile, makina içindeki sigaraların kaçak olduğunu anlayamaz. Her zaman sigara aldığı bayi, birdenbire alış verişi kestiğinden kendisinden şüpheleneceğinden, makina sahibi benim sigaralarımla bayiden aldıklarını karıştırarak makinalara koyar.

Ya kendim bir makina bulur ve bir süre kullanmak üzere sahibine para veririm. Paket başına her zaman aldığından biraz daha fazla ödeyerek, işimi sağlama bağlarım. Kendi makinamı kullanarak sigaraları elden çıkarmak uzun sürerse de, fazla kâr sağlarım. Makinaların çoğundan paket başına 60 sent kâr edilir.

Kaçak sigara ve diğer kaçak şeylerin bir güzel yanı da sizin büyük miktarda para yatırmanızı gerektirmemesidir. Adından daha önce söz ettiğim ve ülkenin en büyük tefecilerinden biri olan Joe Cheese ile bir zamanlar birlikte çalışmıştım. New York eyaletinde sigaralardan alınan vergi arttırılınca, Joe, benimle temasa geçerek bir iş planladığını söyledi. O günlerde Carolina'da bir karton 1,65 dolardı.

«Oraya gidip, kırk bin karton almanı istiyorum,» demişti.

Ben de; «Kâğıt parçası değil, para ödemek gerek. Kırk bin karton altmış bin dolar eder,» diye karşılık verdim.

İçinde 75.000 dolar nakit olan bir kese kâğıdı uzattı.

«Bu parayla kamyonları bulur, masrafları karşılar ve kuyruğun sıkışınca rüşvet de verirsin. Enselenirsen, bana bir şey vermek zorunda değilsin. Becerirsen, senden 85.000 dolar isterim!»

İşi o planlamış, planları uygulamak ve tehlikeyi göze almak da bana düsmüştü. Beni seçtiğinde hiç şaşmamıştım, çünkü daha önceden de birlikte çalıştığımızdan ona kazık atmayacağımı iyi bilirdi. Parayı alıp gittim ve sigaralarla döndüm. Malın tamamını on saat içinde elden çıkarmıştım. Sigaraların çoğunu, kendileri de kâr ederek satacak adamlara kartonunu 2.35 dolardan vermiş ve 70 sent kâr almıştım. Joe'nun bana

verdiği 75.000 dolarla 28.000 dolar kazanmıştım. Joe'ya 85.000 dolarını verince, bana da temiz 18.000 kalmıştı. Bu iş o kadar tatlı gelmişti ki, altı ay süreyle haftada bir kere Carolina'ya gitmiştim.

Joe'ya, payına düşeni genel olarak perşembe günleri öderdim. İşlettiği lokantaya, üstü bir havluyla örtülü, içinde yirmilik ve elliliklerle dolu bir torbayla giderdim. Sonunda ortalık karışınca işi bırakmak zorunda kaldık. New York'takiler uyanıp toptancının bürosundakilerle anlaşma yapmak üzere vergi memurlarını Carolina'ya gönderdiler. Arabalarının plakaları New York eyaletine bağlı olan kaçakçıları ihbar edene ödül veriyorlardı. Siz malı alıp yola çıktıktan sonra toptancılar plaka numaranızı New York'takilere bildiriyorlardı. Eyalet sınırına geldiğinizde, New York'lu ajanları sizi bekler buluyordunuz. Yakalandığınız takdirde, ihbarı yapan toptancı malın vergi değeri üzerinden yüzde 25 alıyordu. Bu herifler bir telefon açmakla 10.000 dolara kadar ödül alabiliyorlardı.

Tam zamanında işi bırakmıştım. New York Federal ajanları peşimdeydi. Fakat bir zamanlar lotaryacılık yapan Frank adlı biri son bir sefer daha çalışmayı teklif etti. Kurduğu plan güzeldi. Ben boş bir kamyonla Carolina'ya gittim. O da eşya ile doldurduğu benimkine eş bir kamyonla peşimden geldi. O Carolina sınırında durup beklerken, ben gidip kamyona binlerce karton doldurdum. Ben ayrıldıktan bir dakika sonra depodan birinin telefona sarılarak New York'takilere kamyonu tarif edip plakasını vereceğinden hiç şüphem yoktu.

Carolina sınırında kamyonları bir kafeteryanın arkasına çekip içindeki malları değiştirdik. Sigaraları Frank'ın kamyonuna, eşyaları da benimkine yükledik ve New York'a doğru yola çıktım. Birkaç saat sonra o da arkamdan gelecekti. Tam New York Eyalet sınırına girmiştim ki, canavar düdükleri kulağıma çalındı. Beni bekliyorlardı.

«Hayrola?» dedim.

İçlerinden biri: «Kamyonda ne var?» diye sordu.

«Eşya var, ne olacak yani?»

İkisi de güldü:

«Arkayı aç, **lûtfen!**» dediler.

«Hayır, **lûtfen** açamam. Arama izniniz var mı?»

Olmadığını söylediler.

«Eh, eğer arkada ne olduğunu o kadar görmek istiyorsanız, alın bir arama emri!» dedim.

Herifler uyanıktı. «Gereği yok. Nereye gidersen peşinden geleceğiz. Malı boşaltırken içerde ne olduğunu görürüz.»

«Nasıl isterseniz,» diyerek yola koyuldum. Şehir içinde onları dört saat fır döndürdükten sonra kamyonu bir depoya çektim ve eşyayı boşaltmaya başladım. Adamlar gözlerine inanamıyordu! Atlatıldıklarını anlamışlardı. Ben de sıkıntılı dakikalar geçirmemiş değildim hani. Frank'a, artık kesinlikle işi bıraktığımı ve aklı varsa onun da aynı şeyi yapmasını söyledim. «Bitti artık!» dedim.

Fakat, demek ki pek aklı yokmuş. Üç hafta sonra sabahın kör ünde telefonum çaldı. Açtım ve kimin aradığını sordum.

«Joey, sen misin? Ben Frank,» dedi.

«Kim?»

«Ben, Frank.»

«Kim?»

«Bilirsin canım. Frank! Carolina. Sigara. İşte o Frank! Hapishanedeyim ve yardıma ihtiyacım var.»

«Dinle dostum! Şimdi sabahın dördü ve sen de yanlış numara çevirmişsin,» diyerek kapattım. Kefaletle serbest bırakılınca, benimle konuşmaya geldi. Ağzını açmasına vakit bırakmadan çenesine bir yumruk indirdim.

«Sen sırılsıklam bir budalasın. Sana zamanında işi bırakmanı söylemiştim, fakat dinlemedin. Sonra da kalkmış hapishaneden bana telefon ediyorsun. Bir daha beni kendi işlerine ve meselelerine karıştırma!»

Çok kazançlı bulduğum başka bir iş de, sekiz traklı teyp bandlarıdır. Bir zamanlar plak kaçakçılığı büyük işti ama

bandlar ortaya çıkınca bütün dikkat o tarafa yöneldi. Ben band çalınam veya satın almam; imal ettiririm. New Jersey'de bir atelyede bandların kopyaları yapılmaktadır. Bu gün imal edilen her cins bandı kopya eder ve RCA, DECCA, Atlantic ve diğer kuruluşların çıkardıkları kalitede mal yaparlar. Ne tür band yaptıracağıma karar verdikten sonra gidip sipariş etmem yeterlidir. 5000 **Tom Jones** veya 5000 **Rolling Stones** veya **Jesus Christ Superstar**'dan birkaç bin tane. Örnek vermem bile gerekmez; imalâtçının elinde hepsi vardır ve kopyası, orijinalinin kaset plâstiğinin rengine kadar herşeyiyle aynıdır. Bütün bir band, her şeyi dahil olmak üzere, bana tanesi 40 cent'e malolur. Bir de küçük bir basımevi bulup etiket bastırmam ve bu etiketleri elle yapıştırmam gerekir.

Normal olarak bu bandlar beş ilâ sekiz dolar arasında satılmaktadır. Tanesinde iki dolar kâr ederek, yirmi düzine bandı bir kerede elden çıkarırım. Ben özellikle dağıtıcılarla iş görürüm (ara sıra da bir dükkâna girip band satmak istediğimi söylediğim de olur). Müşterileri -dükkân sahipleri- aradaki farkı anlayamıyacakları için, dağıtıcılar kaçak bandlara pek meraklıdırlar. Çoğu zaman, hangi bandların daha çok tutulduğunu ve bunları imâl etmesini kaçakçıya bildiren, dağıtıcılardır. Dağıtıcı, benden mal aldığı takdirde, kaset başına 2,50 veya 3 dolar kâr koyarak satar. Bir süre sonra bu kârlar çok yüksek bir meblağı bulur.

Her ikisi de yüksek kâr getiren parfüm ve içki imalinde de çalıştım. Aslında, vergisi yüksek her çeşit mal, tatlı kazanç sağlar. Parfüm imali için, namussuz bir kimyager ile gerekli araçları bulmak yeterlidir. **Joy, Chanel, Christian Dior, Arpége** gibi her istenileni, imalâtçının yaptığı kalitede imal eden adamlar tanırım. Sonra ya Fransa'dan şişe getirtir veya bir cam fabrikasında şişeler yaptırırsınız. Etiketleri bastırıp kutuları yapacak birini de buldunuz mu, işin içindeki herkes para kazanacaktır. Her şeyi dahil olmak üzere bir kutu parfüm 75 sent'e malolur (Fazla miktarda imal edilirse daha da ucuza

çıkar). Ayrı veya eş kalitede mal, mağazalarda şişesi en azından 31 dolara satılmaktadır. Malı imal eden çocuklar işlerinin o kadar ustasıdırlar ki, ancak bir uzman hakikisinden ayırt edebilir.

Parfümlerin satışı, kasetli band ve plaklardan biraz değişiktir. Bu işi yapmanın en iyi zamanı, herkesin, alacağı hediyelerden birkaç kuruş tasarruf etmeye baktığı Noel zamanıdır. Malı piyasaya süren birkaç işletmeyle temasa geçerek: «Elimde çalınmış parfüm var. Şişesini yedi dolara veririm,» dersiniz. Etrafta çok fazla çalınmış mal olduğunu herkes bildiği için bu masala inanırlar. Genellikle malı tahlil ettirmek için **'numûne'** isterler. Böylece satıcının **'numûne'**yi hakikisiyle karşılaştırılır ve uygun bulunarak 50 veya 100 şişe satın alınır. Alıcı ve satıcı, parfümü alan herkes memnundur. Ben birkaç parfüm işini finanse ettim. Malın imalât masrafları düşüldükten sonra kâr, finanse edenle imalâtçı arasında yarı yarıya paylaşılır.

■

BİR KERESİNDE de Bronx'da içki imalâthanesi kurmuştum! Bu fikir, New Jersey'de nakliyecilik yapan Louie Five adlı biriyle tanıştıktan sonra aklıma geldi. İçki yasağı zamanında içki kaçakçılığı yapmış, Staten Island'da bir içki imalâthanesi kurmuş olduğundan işi biliyordu. 'Şimdi bir imalâthane kurmaya ne dersin?' diye sordum. Elverişli bir yer bulursak, mesele olmadığını söyledi ve imalâthanenin suyu bol bir yerde kurulması gerektiğini anlattı. Alkol yapımında kullanılmak üzere ve fermentasyonu nehre veya denize akıtacak bol suya ihtiyaç vardır. Başkalarının işinize burnunu sokmaması için de sessiz bir yer seçmek gerekir.

Böyle bir yeri New York civarında bulmak kolay değildir. Dört gün dolaştıktan sonra, şehrin kuzey kesiminde mükemmel bir yer buldum. Özel bir hastane sandığım bir yerin ara-

zisi içinde eski ve kullanılmayan bir depoydu. Binanın diğer yapılarla ilişkisi yoktu ve yüksek bir duvarla ötekilerden ayrılıyordu. Ayrıca küçük bir akarsu da akıyordu.

Adamı alıp, oraya götürdüm. Şöyle bir baktıktan sonra gülmeye başladı. 'Buranın ne olduğunu biliyor musun?' diye sordu. Hastane galiba dedim. 'Burası bir sanatoryumdur! Tedavi olmak için alkoliklerin yattığı bir sanatoryum. Rüzgâr esip de, alkol kokusu burunlarına gitti mi, herifler çılgına döner.' New York'a dönene kadar yol boyunca durmadan gülmüştü.

Bronx'da West Farms denen bir yerde bulduğumuz terkedilmiş tuğladan bir binada karar kıldık. Yapı iki katlıydı ama orta katın duvarları yıkılarak kocaman bir oda haline getirilmişti. Sahibini bir türlü bulamadık -bulsak bile kira vermeye hiç niyetimiz yoktu- ama etrafa yayılmış kâğıtlardan son kiracının tabut yapan biri olduğu anlaşılıyordu.

Issız bir yerde olduğundan ve arka tarafından East River'e dökülen küçük bir ırmak geçtiğinden ideal bir yerdi. Binayı hale yola koymak iki hafta sürdü. Ön taraftaki çiti tamir ettik, kapıya bir kilitle **'Dikkat! Köpek Var'** levhasını astık. Elektrik almak için biraz aşağılarda yer alan Con Edison santralına tel çektik ve eminim varlığımızdan kimsenin haberi olmadı. Sonunda kocaman saç levhalar, bakır borular ve kazanları kendimiz kurabilmek için gerekli her şeyi getirdik. Saç levhaları kaynakla birleştirip, akmaması için dışını epoxy ile kapladık. Kazanlar hazırdı. İşlerin sıkışık olduğu günlerde üç kazanın hepsi durmadan çalışırdı.

Malzemeyi hazırladıktan sonra ha babam şeker alıyorduk. Alkol yapımında büyük miktarda şekere ihtiyaç vardır ve alacağınız yeri iyi seçmeniz gerekir. Bir defada, tek yerden büyük miktarda alırsanız, özellik toptancıdan, başınız belaya girebilir. Bu kadar şekeri ne yapacağınızı merak edecekleri tutar. İşi sağlama almak için çeşitli dükkânlardan bir kerede sadece beş, on kilo alıyorduk. İki hafta şeker almaktan başka

iş yapmadık. O dükkândan bu dükkâna gidiyor, aldığımızı kamyonetimin arkasına yüklüyorduk. Ayrıca, ihtiyacımız olan karamel ve boyaları da almıştık.

Koku, en büyük derdimizdi. Hem de büyük dert! Alkolün kokusu çok keskin olduğundan çalışmalarınızı kış aylarında sürdürüp havanın rüzgârlı geçmesi için dua etmelisiniz. İçerde çalışanlar daima gaz maskesi takıyorlardı ama koku insanın üstüne başına siniyordu. Birini görmek için bir gece Patsy' nin Pizzeria'sına gittiğimde üstümü değiştirmemiştim. Adam üstümü şöyle bir kokladıktan sonra;

«Tuh be! Sanki az önce içki fabrikasından çıkmış gibi kokuyorsun,» dedi.

Haklı olduğunu ve Bronx'da içki imal ettiğimi söyleyince:

«Tabii yaparsın. Ben de Al Capone'yim,» dedi.

Ne yapacaktım yani? Oturup herifle münakaşa mı edecektim? Eminim, bugün bile hâlâ benim şehrin en büyük içkicilerinden biri olduğuma inanıyordur.

Alkol imalinde en önemli şey, alkolu hazırlayacak usta birini bulmaktadır. Ustasının hazırladığı içkiyi, hakikilerinden ayırmaya imkân yoktur. Bu ülkede işinin ehli bir sürü adam vardır ve tahminime göre, büyük şehirlerdeki barlarda kullanılan bütün içkilerin yüzde onbeşle yirmisi kaçaktır.

Büyük bir kısmı Güney'de imal edilip Kuzey'e getirilir. Baltimore'den başlayarak kıyı boyunca Boston'a kadar hareketli bir piyasa vardır. Şişe ve etiketleri sağlamak kolay ve ucuzdur. Biz, satışı çok yüksek olan ve aslında Tennessee'de yapılan **Jack Daniels** marka viski imal ediyorduk. Sattığımız adamlara çalınmış olduğunu söyleyerek asıl fiatından iki dolar eksiğine, şişesini altı dolardan verirdik. Bir şişe bize 35 ilâ 40 cente mal olduğuna göre, şişe başına 5.5 dolar kazanıyorduk. O kış, 40.000 şişe imal ederek 200.000 dolar kaldırdık.

Tabii, içki imal ederken başka iş yapılmaz. Haftada yedi gün, günde 15 saat çalışmak gerekir ki adamın suyu çıkar. İşlerin iyice kızıştığı günlerde çoğu hapisten yeni çıkmış yedi ki-

şi çalıştırıyorduk. Şişeleri dolduruyor, etiketleri yapıştırıyor, kamyonlara yüklüyor ve dağıtıyorlardı.

İçki imal ederken çok az rüşvet verilir. Çünkü ne yaptığınızı başkalarından iyice gizlersiniz. Rüşvet ödemeye başlanırsa, haber etrafa yayılır ve federal vergi kanunlarını ihlâl ettiğiniz için başınız iyice derde girer. Federal ajanların talihi yaver gidip sizi yakalarlarsa, birkaç yıl kodese girer ve büyük para cezasına çarptırılırsınız. Yakalanmamak için çeneyi sıkı tutmak, rüzgârlı ve akarsulu bir yer bulmak gerekir.

Kaçak makyaj malzeme piyasası da çok hareketlidir. İmal edeceğiniz maddeden bir şişe almak ve iyi bir kimyager bulmak yeterlidir. Kimyager malı tahlil ettikten sonra tamamen olmasa bile hakikisine çok yakın olarak imal eder. Bu konuda gerçek bir dahi olan birini tanırım. Adı John McLellan'dır; serbestçe satıldığı günlerde, ülkenin en büyük LSD imalâtçılarından biri olduğu için **Asit Kralı** diye tanınırdı. Benim için de bir şeyler imal etmesi için onu tutmaya çalışmış fakat istediği yüksek ücreti ödeyememişimdir. Yılda iki, üç ay çalışmakla o kadar zengin olmuştu ki, artık çalışmasına gerek yoktu.

Tanıdığım bir başka kimyager hap imal ederken yakalanmış ve kodese girmiştir. Çıktığı gün onu işe almak için meşru on ilâç firması sıraya girmişti. İşte bu adamlar, bu kadar ustadırlar.

En iyisini en sona sakladım: Otomobil! Çocuklar, bu ders biraz karışıktır, dikkatli okuyun. Ben normal olarak iki yılda bir son model, çok az kullanılmış, oldukça pahalı bir araba alırım. Bu iş için gerekli olanlar şunlardır: Sahte kimlik, sahte ehliyet, sahte iş ve arabayı satın aldığınız şirketin kredi müdürünün iş birliği! Ayrıca ruhsatname ile arabanın mülkiyet belgesi arasındaki farkı da bilmeniz gerekir.

New York eyaletinde ruhsatnamede arabayı elinde bulunduranın adı yazılıdır. Pennsylvania eyaletinde ise arabanın

sahibi kim görülüyorsa sahibi odur. Çokluk 500 dolar ödeyerek arabayı alırsınız. Cebinizden çıkacak para bu kadardır.

Sahte adımla arabayı aldıktan ve sahte kimliği, hem ruhsatnameye hem de mülkiyet belgesine yazdırdıktan sonra Pennsylvania'ya gider ve orada arabayı sahte adım üzerine kayıt ettiririm. Kayıt formunda şöyle bir soru vardır. **'Bu araba üzerinde borcunuz var mı?'** Ben **'yoktur'** diye yazarım. Şimdi, mülkiyet belgesini tasdik eden devlet bakanı, kâğıdın altında **'yukarıda bahs olunan hususların gerçeğe uygun olup olmadığı hakkında gerekli araştırma yapılmıştır,'** der. Hadi, ordan! Kağıt gelir, damga basarlar ve geri gönderirler Artık arabayı Pennsylvania'da sahte adım üzerine kaydettirmişimdir ve elimde tertemiz bir belge vardır.

Aynı kağıdın ön tarafında, **'Bu araba üstünde borç, ipotek var mıdır?'** diye sorulur. Hiçbir karşılık yazılmamışsa, (zaten hiçbir zaman yazılmaz) arabayı istediğiniz yerde, istediğiniz adama satabilirsiniz. Hattâ kendi üzerinize bile, gerçek adınız üzerine de çevirebilirsiniz. Şimdi elinizde size sadece 500 dolara mal olan 3500 dolarlık bir araba vardır. Bir başkasına 3000 dolara satarak, birkaç gün içinde 2500 dolar kazanır veya kendiniz kullanırsınız. Ben bütün arabalarımı bu şekilde elde etmiş ve temiz temiz kullanmışımdır. Araba komisyoncusu hır çıkarırsa, gidip arabayı sattığı adamı bulsun. Bulduğu takdirde (bulamayacağını bildiğimden içim rahattır) sadece davacı olabilir. Bu arabayı benden kimse geriye alamaz artık çünkü mülkiyeti benim üzerimdedir. Hele arabayı zorla almaya kalkışsın, hırsızlık suçundan tevkif ettiririm. Dünyada o araba üstündeki mülkiyet hakkımı tanımayacak tek bir polis yoktur.

Arabalar, yolculuklar, giyecekler, içki ve parfüm; adamın dediği gibi, hayattaki en güzel şeyler bedavadır. Fakat arasıra ağacı sarsmak gerekir. Dünyada durup dururken hiçbir şey armut piş ağzıma düş şeklinde şıpınişi olmaz.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AYIP OLACAK AMA İŞLER, «BABA»DAKİ GİBİ DEĞİLDİR

MARİO PUZO'NUN «The Godfather — **B a b a** »sı ile bu kitaptan çevrilen film, silikonun memelere yaptığını yapmıştır. Her ikisi de söz konusu olan şeyleri daha belirli olarak göz önüne serer. Joey Gallo'nun nasıl bir porsiyon daha midyeye ihtiyacı olmuşsa, bizim de **« B a b a »** ya ihtiyacımız vardı. Kitabı okuyup, filmi de gördükten sonra örgüt hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendiklerini sananlar vardır. 'Anlaşalım' adlı televizyon programını seyrettiğiniz için politikacılar hakkında her şeyi bildiğinizi iddia etmeye benzer bu. Oysa, alâkası yoktur.

Beni yanlış anlamayın! **« B a b a »** yı baştan sona kadar sevdim. Eğlendirici, **komik** bir filmdi. Ayrıca çok da güzel bir roman. Fakat hayatta olup bitenler, hele **Marlon Brando** ile filmdeki ailesinin başına gelenler gibi hiç değildir.

Şimdi, başından başlayalım: Her şey Solozzo'nun uyuşturucu madde işinde malî ve politik yardım sağlamak için film-

deki «Baba» Don Corleone'ye gitmesiyle başlar. Solozzo, arkasında kendisini destekleyen bütün bir örgüt varken, Corleone'ye neden ihtiyaç duymuştur? Politikacıları tanıdığı için mi? Kendi işinde politikacıların yardımını sağlayan her kişi, başkalarına da yardım eder. Zaten bu nedenle adına **«örgüt»** denmiştir. Solozzo'nun bu arzusu, Corleone için nedir ki? Rüşvet listesinde adı yazılı politikacılar, Corleone'nin her istediğini nasıl olsa yerine getireceklerdir. Neden yardım sağlamak istemez sanki? Ayrıca, Solozzo'nun, Corleone'nin tanıdığı politikacılara o kadar da ihtiyacı yoktu. Kendi gidip gerekli adamları güle oynaya satın alabilirdi.

İkincisi; Corleone, birdenbire ahlâk sahibi olarak uyuşturucu madde işine karışmak istemez. Saçma! Bir aileyi yönetirken şuna ya da buna karışmamak olmaz. Bu aptallık değil de, nedir? Bahis acentalığı, tefecilik, lotaryacılık yapan, kendi kardeşi de dahil herkesi öldürebilecek bir adam, uyuşturucu madde satmak istemiyor. Örgüt mensupları bu işe para kazanmak için girmişlerdir. Ve büyük patron mertebesine yükselmiş bir adamın paranın nereden geldiği s...de değildir. Para söz konusu olduğunda uyuşturucu madde işini de sevecektir.

Üçüncüsü; kafası çalışan hiç kimse inanmaz ama, Corleone'nin uyuşturucu madde satmayı istemediğini kabul edelim: Bir komisyon toplantısında; yani, **'Kurul Toplantısı'**nda, alınan karara karşı çıkması olacak şey değildir. Bir konu üzerinde **'Kurul'** karar almışsa, Corleone'nin bu karara karşı çıkmasının dünya yüzünde nedeni bulunamaz. **'Kurul'** çok güçlüdür; bir şeyin olmasını isterse, inanın bana, o iş olur!

Don Corleone'nin vurulmasına gelelim: Şimdiye kadar kaç patron vurulmuşsa, muhafızı ihanet ettiği için vurulmuştur. Ve bir muhafız, telefon edip hastalandığını söyleyerek ihanet etmez. Adamın öldürüldüğü sırada oradadır. Yaptığı tek hareket, yana çekilmektir. Kendini, patronun ailesi tarafından öldürülme durumunda bırakmaz. Benim bildiğim, şimdiye ka-

dar öldürülen patronlar, muhafızlarına karşı taraf mali durumunda değişiklik yapılacağına dair söz verdiğinden öldürülmüşlerdir.

Beşincisi; kiralanan katillerin bir arada toplanmasıdır. Bu hiç de akla yakın değildir. Ne ben, ne de bir başkası sekiz kişiyle bir gün bile olsa, aynı odaya tıkılmaya tahammül edemeyiz. Çarpışmaya hazır, sinirleri gergin sekiz kişi çıldırmadan nasıl remi ya da poker oynayabilir?

Aileler arasında çıkan savaşlar sırasında çoğu kimse evinde oturur. Kendilerini göstermez ve mümkün olduğu kadar evlerinden uzaklaşmamaya gayret ederler. Örneğin, **Colombo-Gallo** savaşı sırasında Colombo ailesiyle çalışan eski bir arkadaşıma raslamıştım.

«Bu hafta bizim eve yemeğe gelsene! Şimdi her gece evdeyim. Ama arabana kadar seni geçiremezsem kusura bakmazsın,» demişti.

Ev, kutsal bir yerdir. Adamları dışarda haklarsınız ama eve giremezsiniz; nezaket kurallarına aykırı sayılır.

Ayrıca, hiçbir aile, süresiz olarak bu kadar adamı elinde tutamaz. Para kazanmak için sokağa çıkmak şarttır. Çalışmasalar ve para kazanamasalar ne olur bilir misiniz? Dinleyin beni, eğer adamlar para kazanamazsa, patronu terk ederler. « **B a b a** » daki sözde savaşta, eve tıkılanlar, hiç para kazanamıyorlardı ve bu adamlara para ödemeye devam edebilmek için ailenin yeteri kadar parası yoktu.

Bir başka nokta da, ne kadar dalavereci olursa olsun bir polisi öldürdükten sonra kimse yakasını kolay kolay sıyıramaz. Polis istediği kadar kötü olsun, Polis müdürlüğü böyle bir şeye dünyada göz yummaz. Avcı gibi peşinize düşer, sokaktan muhbirler tutar, paralar öder, ne kadar uzun sürerse sürsün sizi yine yakalar. Bir polisi öldüremezsiniz; inanın bana, polisi öldürüp kaçamazsınız. Şehirde polisleri vuranlar çılgın keşler, zenciler ve diğer manyaklardır.

Şimdi de Sonny Corleone'nin öldürülmesine gelelim: Biraz

hatırlatma yapayım; parayla geçilen tenha bir yolda gişeye geldiğinde, hepsi de makinalı tüfekli on iki adam birdenbire gişenin arkasında belirivermiş ve çocuğu delik deşik etmişlerdi.

Olmaz böyle şey! Bir cinayet işlenirken bu kadar çok kişi asla kullanılmaz. Bir kere işlenen cinayetle sizin ilginizin bulunduğunu çok az kişi bilmelidir. Üstelik, cinayet mahalli olarak karayolu seçilmez. Herhangi bir profesyonel, yeri ve zamanı tesbit eder; avını dışarı çekmek için çeşitli yollara başvurur ve haklar. Bir adamı haklamak için böyle geniş kapsamlı bir plan yapılmaz. Berberden, kız arkadaşının evinden çıkarken ya da lokantada yemek yerken yakalamak çok daha basittir. Hiç kimse kıyamete kadar dört duvar arasında kalamaz; dışarı çıkınca nasıl olsa haklanır.

Hatırlarsınız, Sonny öldürüldükten sonra Corleone ailesi bütün öteki patronları temizledi. Olamaz! Yapılamaz bu. Ne kadar amansız olursanız olun, yaşatmazlar sizi. Planlarınızı dikkatle yapmış olmanız önemli değildir; bu, bir fiziksel imkânsızlıktır. Ayrıca, hiç kimse bu kadar adamı öldürecek bir katil ordusu kurmaya **'muktedir'** değildir. Bu adamlara ücretlerini ödemek imkânsız, planlanması olmayacak bir şey ve her muhafızı elde etmek inanılacak şey değildir. İş hakkında bu kadar çok kişi bilgi sahibi olursa; o iş, gerçekleştirilemez.

1931'de, **'Jön Türkler'**, bir gün ve bir gece içinde bütün yaşlı patronları öldürmüşlerdir ama, bu, kırk yıl önce olmuştur. Bugün böyle bir şey asla mümkün değildir.

Bana göre; gerçeğe en yakın tip, uyuşturucu madde işini ileri süren Solozzo'dur. İnsafsız ve hiçbir şeyi umursamayan haliyle tam bir örgüt adamıdır.

«Baba»nın kendisi, Don Corleone, tanıdığım birkaç kişinin özelliklerini taşımaktadır. («Marlon Brando'yu canlandıran İtalyan iyi oynamış doğrusu» diye etrafta dolaşan söylentiye rağmen, ben, Brando'nun çok iyi oynamadığı kanısındayım.)

Fakat kişiliği çizilirken, birkaç nokta gerçeğe aykırı kalmıştır.

Hiçbir patron, **«Baba»** olarak tanınmak istemez. Çoğu, geri planda kalmayı tercih eder. Bu işte hapise girenler, kendilerinin başkaları tarafından iyi tanınmasına göz yummuş kişilerdir. Bir adam ne kadar sessiz, sakin bir hayat sürerse kendisi için o kadar hayırlı olur. Ve patron bir olayı kutlayacaksa, Corleone düğünü gibi değil, tam tersine tenha ve sessiz bir yer seçer. Halk tarafından tanınan örgüt dışındaki kişileri zor durumda bırakmamak için davet de etmez.

Corleone ile yardımcıları, özellikle Clemenza arasındaki ilişkisi de saçmaydı. Bir bölgenin denetimi, **'yardımcı'**nın üzerindedir ve patronunu her gün değil, en fazla haftada bir gün görür.

Ben filme **iyi bir komedi** olarak üç yıldız verdim ve örgütte tanıdığım herkes de bana katıldı. Film bir süre başlıca konuşma konumuz olmuştu. Herkes birbirine tehditkâr bir şekilde karşı koyamayacağı bir teklif yapmakla takılıyordu.

Örgüt içinde filmle ilgili olarak anlatılan bir fıkra da şöyledir: Funzi, arkadaşı Tony'e:

« B a b a » 'yı gördün mü?» diye sorar.

Tony de, «Hayır! Gittim ama evde yoktu,» diye karşılık verir.

Herkesin üzerinde tartıştığı bir konu da filmdeki tiplerin gerçek hayatta kimler olabileceği idi. Benim tanımakta hiç güçlük çekmediğim sadece bir tip vardı: başı kesilen at! Galiba filmi görmeden bir gün önce at yarışlarında onun üstüne bahse girmiştim.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GALLO VE COLOMBO : GERÇEK HAYATTA OLANLAR

ŞİMDİ DE GERÇEK HAYATTA olayların nasıl geliştiğini görelim: Herkes televizyon, radyo, gazete, dergi ve sinemalarda aileler arasındaki savaşları görmekten ve okumaktan hoşlanır. Çeteler dışında herkes! Halk, çeteler arasındaki çatışmaları heyecan verici ve büyüleyici bulur ama çeteler için savaş, pahalı ve tehlikelidir. Çatışmadan da yaşayabilirler fakat, savaş birden çıkıverir işte. Bu durumda yapılacak tek şey, savaşın sonunda sağ kalabilmek için çalışmaktır.

Çeteler arasındaki çatışma, çeşitli nedenlerden çıkar: Eskileri yerlerinden söküp atmak isteyen gençler, kişisel hoşnutsuzluklar ve en çok da bir bölge üzerinde anlaşamamak! Genellikle oldukça barışçı yollardan çözümlenir bu tür anlaşmazlıklar. Fakat şeref ve para bir arada söz konusu olunca, adamlar birbirlerini öldürmeye başlar.

Şimdiye kadar çıkan savaşların en büyüğü ve başka çete savaşlarının büyüklük veya küçüklüğünü anlatmak için ölçü

olarak kullanılanı, içki yasağı günlerinde Chicago'lu Al Capone ile Bugsy Moran arasındaki savaştır ve bütün Moran ailesi yok edilene kadar sürmüştür. Ben bu işe gireliberi pek fazla kanlı çatışma olmamıştır. Son büyük savaş, bütün ülkede yankılar uyandıran Colombo-Persico-Gallo savaşıdır. Bildiğim kadariyle, savaşın hikâyesi başından sonuna kadar anlatılmamıştır. Ben işin çok yakınındaydım, her üç taraftan da teklif aldım ve neler olup bittiğini iyi bilirim.

İş, yıllardır gelişip kızışıyordu. Hattâ daha önceleri birkaç ufak çatışma bile olmuştu. Her şey, Joseph Profaci tarafından açılan bir kontratla Joey Gallo'nun 1957'de Albert Anastasia'yı öldürtmesiyle başladı. Ödül olarak Profaci de Joey'a Güney Brooklyn'de bir bölge verdi. Fakat Joey çok hırslı bir adam olduğundan daha geniş bir bölge istedi. Joey'in ve kardeşi Larry'nin önderliğinde Gallo grubu, 1959'da Profaci örgütünden ayrılarak savaşmaya başladı. Sayıları az olmasına rağmen Gallo'lar çok üstün döğüşüyorlardı ve 1962 yılına kadar orada burada cesetler bulunup durdu.

Aslında, Joey ve onun düşmanı olan Joseph Colombo, işe Profaci örgütünde başlamışlardı. İkisi de çok çalışıyor ve basamakları hızla tırmanıyorlardı. Fakat sonra yolları ayrıldı ve kendi küçük gruplarını kurdular. 1959'da, Gallo'lar, Profaci'den ayrıldıklarında; Colombo, Profaci'nin yanında kaldı.

Aynı günlerde Carmine (Yılan) Persico da güç kazanmaya baslamıştı. Kendisine verilen en büyük işlerden birini yüzüne gözüne bulaştırmasına rağmen, (Profaci, Larry Gallo'yu ortadan kaldırmasını istemiş, o da becerememişti) güvenilebilir biri olarak tanınırdı. Yılan Carmine, Larry'i Brooklyn'de bir bara davet edip boğmaya başladığı sırada içeriye **'kazarâ'** bir polis girmiş ve iş, yarım kalmıştı. Hiç bu kadar büyük fiyasko duymamışımdır. Bu, Gallo ile Profaci örgütleri arasında derin bir nefretin doğmasına yol açtı.

Normal olarak masum insanların canı yanmadıkça polis böyle seylere pek karışmaz ama bu kez Joey Gallo zorbalık

suçundan tutuklandı. Joey kodese girmeden önce barış az çok sağlanmış, silahlar susmuştu. Ben her zaman Colombo ve Persico'nun, daha sonra ortaya çıkacak bir sürü meseleyi o günlerde Joey'u temizlemekle bitireceklerini düşünmüşümdür. Joey'in yeteri kadar adamı olmadığı için bunu kolaylıkla yapabilirler ve sonradan başlarına gelecekterin önüne geçebilirlerdi.

Üçü içinden en iyi Joey Gallo'yu tanırım. Joey tanıdığım insanların arasında en akıllı ve komik olanlardan biriydi. İşini bilirdi. Neyin para kazandırıp neyin kazandırmayacağı üzerine derin bilgisi vardı. Neyi kontrol etmek gerektiğini ve kendi fikirlerinin en iyisi olduğunu başkalarına kabul ettirmeyi çok iyi bilirdi.

Güney Brooklyn'de President Street'deki sosyal klübün bodrumunda bir zamanlar aslan beslerdi. Kendisine zorluk çıkaran veya atlatmaya kalkan olursa, adamı aslanın bağlı olduğu bodruma indirir, aklındaki çözüm yolunu açıklar ve:

«İş istediğim gibi olmazsa, bil bakalım akşam yemeğine kim davetli?» diye sorduktan sonra kahkahalarla gülerdi.

Joey 1.65 boyunda, normal yapılı, çok zorlu bir adamdı. Fakat öfkesini kontrol altında tutar, her zaman ne yaptığını bilirdi. Komikti de. Onunla beraber olunca gülmemek elde değildi.

Yıllar önce, henüz işe başladığım sıralarda birlikte fedailik yapardık. Bir gece arabayla dolaşırken, dikiz aynasına bakıp yüzünü korkunç şekillere soktuğunu gördüm.

«Hay, Allah! Ne yapıyorsun yahu?» diye sordum. Pis pis sırıtarak bana baktı ve:

«Ne yapacağım? Sert bir ifade takınmaya çalışıyorum,» dedi.

Aslında uğraşmasına gerek yoktu; sert bir adamdı. Fakat ilk günlerden beri derdi, güçlü olmaktı. Güç kazanmak için çırpınıyordu. Ben New York'tan California'ya giderken o yükselmeye başlamıştı. Birkaç yıl sonra Anastasia'yı öldürterek

büyük başarı kazandı. O bu konuda hiçbir zaman söz etmemiştir ama işi onun yaptığını biliyordum.

Benim zamanla yitirdiğim bir duygu Joey'da vardı: Joey, nefret edebilirdi. Birinden nefret ettiğinde zalim ve insafsız olurdu. Yoluna çıkan herkesten nefret etmesi işten bile değildi. Nefretini kazanmış bir adamın başını gözü fırlayıncaya kadar tekmelediğini ve taşaklarına belki otuz tekme indirdiğini bilirim. Zavallıdan işte bu kadar nefret etmişti.

Öldüğü güne kadar dost kaldık. Yemeğe çıktığımız son günlerinde çok dalgın görünüyordu. Fazla yaşayamayacağını biliyordu galiba.

«Keşke benimle olsaydın! Birlikte büyük işler çevirirdik,» demişti.

Ben de, «Joey, sen kendi yoluna, ben de kendi yoluma gittim. Sen başarılı oldun, ben de. Bak, herkes memnun işte,» diye karşılık vermiştim.

Joey hiçbir zaman istediği kadar yükselemedi; öldüğünde pek fazla şey yönetmiyordu. Fakat sonuna kadar işlerini genişletmek için çalışmıştır. Daima elindekiyle yetinmeyen biri olarak hatırlanacaktır.

Joey, 1962'de hapse girince, President Street ile Güney Brooklyn örgütlerinin başına ağabeyi Larry geçti. Sert ve akıllı bir adam olduğundan ve herkes ona saygı duyduğundan Joey çıkana kadar Larry işleri yönetebilirdi. Maalesef, bir süre sonra kanserden ölünce, işin başına küçük kardeşleri Albert geçti. Albert işleri çevirebilecek kadar güçlü ve akıllı değildi. İşin başına ilk geçtiğinde ona **'Fırtına Çocuk'** dediler... bir süre sonra adı **'Balon Çocuk'** oldu.

Bu arada, köşesinde sessiz sedasız oturup bütün bunları seyreden ve gittikçe büyük güç kazanan biri vardı: Carlo Gambino. Profaci ile rekabet halinde olan Gambino, Profaci 1962'de eceliyle ölünce, yavaş yavaş istediklerini elde etmeye başlamıştı. Herkes örgüt içinde çarpışmakla meşgul olduğundan, Gambino kendisini durduracak kimse çıkmadığı için is-

tediğine el atarak sahasını genişletmişti. Ve sonunda bıçak kemiğe dayanmış, Vito Genovese'nin mi, yoksa Gambino'nun mu daha güçlü olduğu sorunu ortaya çıkmıştır.

Vito Genovese, tanıdığım en insafsız adamdı. **'Patronların Patronu'** olmayı çok istediğinden, önüne çıkanı öldürmeye hazırdı. Albert Anastasia'nın öldürülmesini o hazırlamış (böylece Anastasia'nın bir yüzbaşısı olan Gambino'ya iktidar kapısı açılmıştır) ve Frank Costello'yu da temizlemeye kalkışmıştı. Çene Gigante, Frank'ı öldürmeyi üzerine almış fakat sıktığı kurşun şakağını sıyırıp geçtiğinden Costello kurtulmuştu. Fakat Frank gerekli dersi aldığından, meydanı Vito'ya bırakarak kendi kendini **'emekli'**ye sevketmiştir.

Uyuşturucu madde kaçakçılığı suçundan 15 yıl yiyip hapise girdikten sonra da Vito gücünü kaybetmemiştir. Daha çok Tony Bender olarak tanınan Anthony Strollo biraz yükselmek isteyince, gazete almak için dışarı çıktığı bir gece bir daha geri dönmemiştir. Onun öldürülme emrini Vito hücresinden vermişti.

Neyse, Genovese ve Gambino 1960'ların ilk yıllarında New York bölgesinin büyük patronlarıydı. Kontrol edilecek her şeyi kendi aralarında paylaşmışlardı. Ayrıca, ülkenin herhangi bir yerinde istediklerini yapmak için forsları vardı ama onlar bile, yapılacak iş konusunda o bölgenin patronu olan kişiden izin almak zorundaydılar.

Joey hapse girdikten hemen sonra iktidar el değiştirmeye başladı. Colombo, Profaci ailesinden geri kalanlarla bir örgüt kurmaya çalışıyor, Colombo örgütü içinde kendisine ait adamlar ve bölgeyle Persico grubu ortaya çıkıyordu. Vito Genovase de, işlerin kontrolunu Carlo Gambino'ya bırakarak hapse girmişti. Güç kazanmak isteyenler arasıra kıpırdanmışlarsa da, Joey kodesdeyken pek fazla gürültü çıkmamıştır.

1970 Nisanında Colombo'nun oğlu Joseph Jr., federal suç sayılan gümüş paraları eritmekten dolayı federal hükümet tarafından tutuklandı.

İşte her şey yeniden o zaman başladı. Oğlunun masum olduğunu ve İtalyan oldukları için bütün ailesinin suç altında bırakıldığını iddia eden Joe Colombo, **İtalyan-Amerikan Sivil Haklar Birliği**'ni kurduğunu ilân etti. Bu fikir, **'Birlik'** kurma fikri, daha önceden Gambino, Buster Aloi (Alloy), Carmine Tramunti, Tony «Ducks» Corallo ve New York örgütündeki diğer önemli kişilerle görüşülmüş ve Colombo'nun, Birliğin başına geçmesi kararlaştırılmıştı. Gelir, Birliğe üye olmak için adam başına ödenecek on dolarlardan elde edilecek ve New York'ta yaşayan her İtalyanın Birliğe üye olması sağlanacaktı. New York'ta birkaç milyon İtalyan olduğuna göre, toplanacak para yirmi milyon dolardı.

Bütün her şey işte bu yirmi milyon içindi. Birliğe üye olmak isteyenler fazlaydı. Toplanacak paralar da New York aileleri arasında paylaşılacaktı.

Colombo'nun hatası, işin içinde Carlo Gambino, Buster Aloi, Tramunti ve Corallo'nun da var olduğunu unutup parayı cebine indirmeye başlamasıydı. Gazeteler, **Sivil Haklar Birliği** yüzünden diğer işlerine de dikkat çekildiği için örgütün kızdığını yazdılar ama bunlar boktan lâflardı. Birlik, aslında komik bir şakadan ibaretti. Üzerine dikkati çekmek kimsenin s...nde bile değildi; örgüt istese de istemese de yıllardır zaten dikkati çekiyordu.

Her neyse, bunu lehte bir propaganda bile kabul edebilirsiniz. Onları asıl kızdıran, paylarına düşeni alamamaktı. Atlatılmışlardı ve devamlı olarak, parayı vermediği takdirde başının ciddi şekilde belâya gireceğini Colombo'ya bildiriyorlardı. Bütün bunlar olurken, Joey Gallo hapisten çıktı.

Gallo herkesin içinde, hapisaneden yepyeni bir adam olarak çıktığını, bir sürü kitap okuyarak çok şey öğrendiğini ve örgüt izin verirse artık dürüst çalışacağını söylüyordu. Özel olarak yaptığı ilk şey ise, gidip Carlo Gambino'yu görmek oldu.

«Bana bak, Güney Brooklyn benimdir ve kimseye vermiyo-

rum,» diyerek dokları, President Street'i, bahis acentalarını, tefeciliği, fedailiği ve hapse girmeden önce elinde bulunan her şeyi istemişti. Gambino ve Colombo onun bu isteklerini kabul ettiler. Colombo aslında memnun değildi, fakat boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Gambino böyle olacak demişti. Onun sözüne karşı çıkarak, uzun süre yaşamak imkânsızdır.

Birliğin muhasebe defterleri iflâs gösterdiğinde, Colombo ile Gambino arasında bütün ipler koptu. Büyük miktardaki paranın varlığından herkes haberliydi ve bunu Colombo'nun sakladığı da biliniyordu. Buster Aloi'nin evinde yapılan bir toplantıda, kulağıma çalındığına göre, Gambino:

«Joe Colombo'nun bir domuz gibi kafasından vurulmasını istiyorum,» demiş.

İşi kime verdiler, dersiniz? Joey Gallo bu işi üzerine almak için her şeyini vermeye hazır olduğundan ona verdiler. Colombo'yu öldürme kararını verme gücüne Joey sahip değildi. Bir patronun öldürülmesine ait kararı yalnız patronlar verebilir. Ve Colombo, kendisini örgütten daha güçlü ve yıkılmaz görmeye başladığı için gidecekti.

Bir patronu vurmak, çok karışık iştir. Onu vurabilmek için kendi ailesinden ihanete hazır adamları bulmak gerekir. O sıralarda Joe Colombo'nun baş muhafızı Gennaro (Şişko Jerry) Ciprio denen biriydi. Ve Colombo'yu öldürebilmek için bu adamın elde edilmesi şarttı. Kabul etti -herhalde kendisine daha fazla para ve çıkar sağlanacağına dair söz verilmişti- ve hazırlıklar onun aracılığında yapılmaya başladı. Colombo, Manhattan'nın göbeğinde, kendi **Sivil Haklar Birliği**'nin "Columbus Circle"da yapılacak açık hava toplantısında öldürülecekti. Büyük şaşkınlık yaratacağı için gösteri günü özellikle seçilmişti.

Gallo, tetiği çekecek adamı da buldu. Ateş ettikten sonra katilin kaçamıyacağını bildiğinden kendi adamlarından birini kullanmayacaktı. Hapisteyken tanıdığı adamlarla bu işi yapacağı için 100.000 dolar alacağına inanacak kadar budala olan bir zenci buldu. Aslında bu adam hizmetine karşılık ola-

rak beynine bir kurşun yiyecekti. İşi üzerine almayı kabul ettiği anda artık ölmüştü. Çok şey bildiğinden örgüt onu yaşatmazdı. Gerçekten tam bir enayi işiydi bu.

Colombo'nun muhafızı Ciprio, planın uygulanmasından sorumluydu. Her şeyin hazırlanması bir ay sürdü. Ciprio, polis kordonundan geçebilmesi için Jerome Johnson (katil) adına basın kartını örgütteki adamları vasıtasıyla çıkartacak ve Johnson'un tam isabet kaydedebilmesini temin etmek üzere Colombo'yu uygun pozisyona getirecekti.

Muhafızlar patronlarını, kendi vücutlarını siper ederek korurlar. Patronu öldürülecek olan muhafız ise biraz yana çekiliverir. Ciprio da kürsüde durup olanları seyretti. Colombo ölmeliydi -ama olmadı- gerçi ölmedi ama bugün bitkisel hayat yaşadığı için bir **'sebze'**den farksızdır. Johnson işi yüzüne gözüne bulaştırdı (bir amatör tutmanın sonucu budur işte) ama gerçeği öğrenecek kadar yaşamadı.

Tetiği çektiği anda Ciprio kürsüden inip koşarak üstüne atladı. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir polis memuru, Johnson'un elinden silahı kaparak herifi yere yatırmıştı. Polis, Ciprio'nun arkadan gelerek Johnson'un beynini dağıttığını farkedemedi bile. Eğer o polis biraz daha atik davranmış olsa ve Ciprio birazcık ağırdan alsaydı, çok ilginç hikâyeler anlatacak olan Johnson, bu gün hayatta olurdu.

Bu sırada Gallo ile Gambino, «Columbus Circle»dan kilometrelerce uzakta her şeyin iyi gitmesi için dua ediyorlardı. Fakat planı kimin hazırladığı ortadaydı ve Gambino, Gallo'yu desteklemeseydi; Joey, krrksekiz saat içinde öldürülürdü. Bundan hiç şüpheniz olmasın! Olaydan sonra Gallo'nun Gambino ile görünmesi herkesi durdurmaya yetti bile. Joey'u haklamak için içleri gidenler, cesaret edemediler. Bu işi ihtiyarın onayı ile yaptığı o kadar belliydi ki, ona ilişmek olmazdı.

Fakat bu, savaş çıkmayacağı anlamına gelmezdi. Dediğim gibi, bazı anlaşmazlıklar barış yoluyla çözümlenir ama bu de-

fa iş, Colombo vurulduğu anda çığrından çıkmıştı. Kan dökülecekti. Dökülmesi gerekliydi.

Fakat hemen değil. Çete savaşları pahalıya mal olduğundan herkes çatışmaktan kaçınır. Böylece çok tedirgin bir sessizlik New York örgütü üstüne çöktü. Joey da, tabii, gittikçe güç kazanıyordu. Şeref sözü verdiği için serbest bırakıldığından, işten artık elini eteğini çektiğini söylüyor ve eğlence dünyasının yıldızlarıyla düşüp kalkıyordu. Gazetecilere göre, bir kitap bile yazıyordu. Bu işte en kötü şeyin halkın dikkatini üzerine çekmek olduğunu Joey'un bilmesi gerekirdi. Ama maalesef kendi adını gazetelerde görmek çok hoşuna gidiyordu.

İş bakımından Joey, çalışma sahasını da genişletiyordu. Kardeşini öldürmeye kalkıştığı için Yılan Carmine'den nefret ediyordu. Carmine, soygunculuk suçundan federal mahkeme tarafından ondört yıla mahkûm edilince, Joey, çok memnun olmuştu. Şimdi durum tam tersine dönmüş, Joey dışardayken Carmine içeri girmişti. Persico örgütünü Alphonse Persico ile Lenny Dell yönetiyordu. Joey bu adamlara işlerini devraldığını bildirdi. Persico ailesi, Yılan Carmine'siz örgütü bir arada tutacak güçte olmadıklarından, ellerinden bir şey gelemeyeceğini anladılar ve Carlo Gambino'yu ziyarete gittiler.

Gambino, Joey'a karşı borçlu durumdaydı. Bu nedenle Dell ve Persico kendisini görmeye geldiklerinde omuz silkerek, bu meseleyi Gallo ile kendi aralarında bitirmelerini söyledi. Bu şekilde Joey'u koruyor, Persico grubuna onlara yardım etmeyeceğini ima ediyor ve Joey'un gücü yettiği her şeyi yapmasına izinli olduğunu belli ediyordu. Gambino, Persico'ların Joey'un hakkından geleceklerini bir saniye bile aklından geçirmemiş ve başkaları gibi onların da işlerini devredeceklerini sanmıştı ama olmadı.

Persico grubu, bu defa Tony Colombo, Colombo'nun oğlu Joe Colombo Jr. ile Colombo ailesini yöneten Joseph Jacovelli'ye gidip durumu anlattılar. Anladığıma göre, Colombo'lara, Gallo Persico örgütünü ele geçirdiği takdirde daha sonra Colombo

örgütüne de el atacağını anlatmışlar. Hakları da vardı. Böylece her iki grup tekrar **'ihtiyar'**ı görmeye gittiler. Gallo, kendi örgütlerini ele geçirirse, sıranın Gambino'ya geleceğini anlattılar. Ve Joey'un nasıl hırslı bir adam olduğunu da herkes biliyordu. Son söz olarak Gambino'ya, Joey Gallo ile çarpışacaklarını ve bu takdirde kendisine de savaş açacaklarını söylediler. İşte bu nedenle Gambino, Joey'u gözden çıkarmıştır. Colombo ve Persico'lar kendisini bir meydan savaşı ile tehdit ediyorlardı ve Gambino, o sırada kendisi için daha önemli işlerle meşgul olduğundan, savaşın çıkması işine gelmezdi. Böylece Gallo'nun öldürülmesini kabul etti.

Fakat Colombo'lar bu izinden başka şeyler de istiyorlardı. Şimdi Gambino'ya bir lûtufta bulunduklarının farkındaydılar ve bunun karşılığında Joe Colombo'ya yapılan suikastte rolü olan Colombo ailesi içindeki adamların adlarını istiyorlardı. İstedikleri ücreti, Gambino, uygun bularak kabul etti.

Öldürülmesinden üç hafta önce, Joey Gallo'nun temizleneceğini bana söylemişlerdi. Brooklyn'de 86. Sokak'taki bir İtalyan lokantasında otururken Lenny Dell bana:

«Gallo için açık bir anlaşma olacak. İster misin?» diye sordu.

«Hayır,» dedim. «İstemem!»

«Pekalâ! Daha sonra da silah kullananlara ihtiyacımız olacak. Bizimle çalışır mısın?»

Yapamazdım.

«Bak, Lenny. Gerçekçi olalım. Ben seni, Joey'u ve Colombo'ları tanırım: Sizlerle yıllardır çeşitli işler yapıyorum. Kimseyi gücendirmek istemem. Şimdi taraf tutarsam, hayatım boyunca bir tarafta kalırım. Bunu da hiç istemiyorum.»

İşi reddetmek hakkımdı ve reddettim. Ağzımı sıkı tutmam gerekliydi tabii. Gallo için açık kontrat olduğunu kimseye söyleyemezdim. Açık kontrat şu demektir: taşaklı biri işi üzerine alabilir ve aklı olan biri de çenesini sımsıkı tutar.

Öldürüleceğini bildiğim halde Joey Gallo'yu görmekten çe-

kinmiyordum. Çünkü her dışarı çıkışında yanında güvenilir bir muhafızı vardı. Ayrıca ben de üzerimde her zaman silah taşıyordum ve adam, dostumdu. Anlaşmanın varlığından haberim olduktan sonra Joey öldürülene kadar iki kere yemeğe çıktık. Neler olacağını ona söylemek içimden bile gelmedi. Zaten söylemem de yersiz olurdu; o birşeyler seziyordu. Ona bakıp; 'Haydi bakalım hıyarağası! Sen sıranı savdın. Şimdi seni haklamak sırası onlarda,' diye düşünüyordum. Ona bu konuda söz etmeyi aklımdan bile geçirmedim. Canını yakmak için etrafta dolaştıklarını bildiğini sanıyordum. Fakat Joey da Colombo'nun yaptığı hataya düştü. O, Joey Gallo'ydu ve hiç kimsenin kılına dokunamayacağını sanıyordu.

En büyük hatası da Gambino ile sıkı ilişkisini devam ettirmemesi oldu. Carlo'yu avucunun içine aldığını düşünüyordu. Almıştı da. Fakat Carlo büyük bir savaşın çıkmasını istemiyordu. Joey, Dell ve Persico ile konuşacağına onları öldürmeliydi bence. Bunu yapsaydı, bütün sorunlarını çözümlemiş olurdu. Persico grubunun adamları ya başka gruplara gider ya da kendi ailesine katılırdı. Adamların çoğunun geçimlerini sağlamaya baktıkları ve parayı kimin verdiğine pek aldırış etmediklerini hatırdan çıkarmamalıdır.

Tekrar söylüyorum, eğer bir patron haklanacaksa, yardım gereklidir. Öldürülecek adam, Joey Gallo olsa bile. Joey öldürüldüğünde yanında bulunan muhafızı Rum Pete gerçekten patronunu savunmaya çalışmıştır. Pete bir zamanlar Colombo grubundaydı ama Joey'u savunurken kendisi de yara aldığı ve kurşun sıktığı için kime bağlı olduğu ortadadır. O gece Joey ve ailesi ile birlikte «Copa Cobana»ya Bobby adlı ikinci bir muhafız da gelmişti. Oradan Umberto'nun «Midye Evi»ne giderlerken, kadınlarla randevusu olduğunu söyleyerek onlardan ayrılmıştı. Joey Gallo'nun nereye gittiğini, sanırım, bu sırada telefonla haber vermiştir.

Bu güne kadar işi kimin yaptığını öğrenemedim. Luparelli'nin Carlo'yu lokantaya girerken görüp Carmine Diabese'yi

almak için sosyal klübe gittiği söylenir. Colombo örgütünü yöneten ve ödemeyi yapan Jacovelli'yle temasa geçerek, vur emrini almışlar. Di Biase veya her kimse, Umberto'nun lokantasına gidip Gallo'yu öldürmüş, Rum Pete'yi yaralamış, işini bitirdikten sonra da dışarı çıkıp Luparelli'nin kullandığını söylediği arabaya atlamış. Nyack'a gidip saklanmışlar. Sonunda saklandığı yerde kendisini zehirleyecekleri kuşkusuna kapılan Luparelli arkadaşından ayrılmış.

Bu masala inanamam; çünkü çelişkilerle doludur. Di Biase'nin tetiği çekmediğini söylemiyorum; sadece olayların Luparelli'nin anlattığı gibi cereyan ettiğinden şüpheliyim. İnanın bana, Di Biase'yi savunmaya çalışmıyorum. Güneşli bir gün Mulberry Sokağında bir sosyal klüpte nerdeyse birbirimize girecektik.

Carmine Di Biase'yi pek iyi tanımazdım. Sadece bir kere birlikte çalışmıştık ve aslan payını ben aldığım için bozulmuştu. Parayı paylaşırken geçmişimle ilgili çirkin lâflar edince, çenesine bir yumruk indirmiştim.

Ertesi gün Carmine'in sosyal klüpte oturup beni öldüreceğini söylediği kulağıma geldi. Savurduğu tehditler boş olmayabilirdi. Güçlü bir silah olan 357 magnumumu alıp sosyal klübe gittim. İçeri girip silahı çektim ve alnının ortasına dayadım.

«Anladığıma göre benden hoşlanmıyormuşsun?»

Carmine'in yüzüne bakınca, söylentilerin etrafa yayılmasından üzüntü duyduğunu ve durumu düzeltmeye hazır olduğunu gördüm.

«Hoşlanmamak mı? Ben sana aşığım yahu!» dedi.

Söylenenlerin asılsız olduğunu görmek hoşuma gitmişti.

«Pekalâ,» dedim. «Senin yerinde olsam, bu aşkı devam ettirmeye bakarım.»

Gördüğünüz gibi, Carmine Di Biase ile aram iyi değildir. Fakat şimdi birinin öldürüleceğini farz edelim. Ben sosyal klüpte otururken, siz geliyor ve filancanın falân yerde olduğunu haber veriyorsunuz. İşe girişmek için izin almam gerekir.

Bunun için de telefonu açıp bir adamı evinden veya kız arkadaşının apartmanından ararım. Tamam mı? Olmadı işte. İzin alacağım adam nerde olursa olsun, telefonu dinlenmektedir. İkincisi, işi bitirmek üzere içeri girerken, sizi arabada beni beklemeniz için bırakamam. Üçüncüsü, işi sizi kendime ait olan bir yere götürüp birdenbire öldürmeye karar vermem. Karar versem bile, sizi neden zehirlemeye kalkayım? Tetiği çekmek dururken, neden zehirlemek zahmetine katlanayım? Yani, yukarda size de anlattığım masala ben inanamam ama hikâyenin daha iyi şeklini de bilmiyorum. Önemli de değil, üstelik; sonuç aynı kapıya çıkar.

Gallo'nun karısı ve üvey kızının gözü önünde öldürülmesi, örgüt kurallarına aykırı olduğu için gazeteler meseleyi iyice büyüttüler. Fakat Joe Colombo'nun da ailesinin gözü önünde öldürüldüğü unutuluyordu. Kısasa kısas! Örgütün bir özelliği de, şu ya da bu şekilde ödeşmektir.

Silahlar, asıl Joey öldürüldükten sonra konuşmaya başladı. Gallo'lardan biri bana, vuruşma sona erinceye kadar kendileriyle çalışıp çalışmayacağımı sordu.

«Karşı tarafın teklifini kabul etmedim. Şimdi neden size katılayım?» diye cevap verdim.

İşe bulaşmak istemiyordum. Ne diye bulaşacaktım?

Normal olarak savaş sırasında silah kullananları toplamak kolaydır. Silahlarla haşır neşir olanları tanır ve onlarla temasa geçersiniz. Savaş sonuna kadar kendi ailenizin yanında yer almaları için şu kadar dolar teklif edersiniz. Zaten çatışma birkaç aydan fazla devam etmez; çünkü, kimse savaş masraflarını karşılayacak durumda değildir. İyi bir silahşörü en az 5.000 dolar haftalıkla tutar ve öldürdüğü adam başına ayrıca 20.000 dolar kadar prim verirsiniz. Daha az para karşılığında hiç bir profesyonel hayatını tehlikeye atmaz. Vuruşma süresince işler durur. Adamlar iş peşine gittiklerinde, onları korumaları için muhafızlar tutulduğu halde ancak sürekli müşterilerin yarısıyla görüşebilirler. Ayrıca, bölgenizde yabancıların dolaşıp

dolaşmadığını kontrol etmek için devriyeler çıkarmak zorundasınızdır. Çete savaşları, kimin dost, kimin düşman olduğunun ortaya çıktığı zamanlardır.

Savaş sırasında bütün örgüt mensupları, eli silah tutmayanlar bile, hemen silaha sarılır. Ayrıca, dışardan mümkün olduğu kadar fazla adam tutulur. Tetiği çekecek 30-40 kişi toplamaya çalışılır. Haftada 5.000 dolar alacak olan bu adamları uzun süre elde tutmak çok pahalıya malolur. Bu nedenle savaş uzun sürmez.

Savaş patlar patlamaz, kimin hangi tarafı tuttuğu kolayca anlaşılır. Onların bölgesinden şöyle bir geçip köşebaşlarını kimlerin tuttuğuna bakmak yeterlidir. Kazançlarından patrona pay verenler, bu parayı vermez olurlarsa, patron, adamların taraf değiştirdiğini anlar.

Gallo ailesi çarpışmak için yeteri kadar adam bulamadı. Adam tutacak paraları da yoktu. Artık, Gallo örgütü diye bir şey kalmamıştır. Joey öldüğünde aile tamamen ortadan silinmiş, Colombo-Persico örgütü tarafından ele geçirilmiştir. Joey'un grubundaki adamlar, tıpkı sporda olduğu gibi çeşitli örgütlere transfer olmuşlardır. Gallo grubundakilerin yapacakları iki şey vardı: Ya yeni örgüt hesabına çalışmayı kabul etmek ya da ortadan çekilmek! Örneğin, Alberto Gallo (Balon Çocuk) Colombo'lara geçmiştir. Dedikleri gibi, iş iştir.

Toplam olarak 12 kişi nalları dikmiştir. Otomobillerin bagajlarında, boş arsalarda cesetler bulunup duruyordu. Colombo'lar kendilerine ihanet edenlerin adlarını ele geçirdikten sonra kendi aileleri içinden Joe Colombo'ya yapılan suikaste katılmış olanları temizlemekte gecikmediler.

Gallo öldürülmeden bir gün önce Thomas Edwards (Tommy Ernst) kayınpederinin evinin balkonunda vurularak öldürülmüştür.

Aynı gün Bruno Carnevale, Queens'de vurulmuştur. Polisler cesedi bulduklarında, üzerinden 14.000 dolar çıkmıştı.

Gallo öldürüldükten üç gün sonra Ciprio da vurulmuştur.

Brooklyn'de sahibi olduğu lokantadan çıktığı bir gece temizlenmiştir.

Adını hiç duymadığım ve bu işle ilgisi olduğundan şüphe ettiğim Richard Grossman adlı biri de aynı gün Brooklyn'de terk edilmiş bir arabanın bagajına tıkılmış olarak bulunmuştu.

Aynı gün Frank Ferriano da öbür dünyayı boyladı.

Beş gün sonra William Della Russo da göçtü.

Della Russo'dan birkaç gün sonra Rosaio Stabile de arabasında vuruldu.

Şimdi işin iç yüzünü anladınız sanırım. Çete savaşlarında heyecan ve macera yok, uzun süre sinip kalmak vardır. Bana öyle geliyor ki, çete savaşlarını çok heyecanlı bulan bir vatandaş bir taraf tutup onların safında çarpışmalıdır. Fakat lütfen beni böyle işlere karıştırmayın!

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

AYNASIZLAR VE POLİTİKACILARLA İŞBİRLİĞİ

OY AVCISI BİRİ, HER Ekim ayında ayakkabıcı Guido'ya giderek partiye yardım etmesi için dil döker. Guido bir keresinde;

«Bana bak ,her yıl biri geliyor, ben de ona para veriyorum. Şimdi de siz Guido'ya bir şeyler verin bakalım,» der.

Oy avcısı pekalâ diyerek ne istediğini sorar.

«Şehir Meclisi'nde bir üyelik, meselâ.»

Guido'nun isteği yerine getirilir. Ertesi yıl Guido:

«Şimdi beni Konsey Üyesi yapın bakalım,» der. Kabul edilir. Aradan zaman geçer ve Guido:

«Belediye Başkanı olmak istiyorum,» der.

Hooop, Guido, Belediye Başkanı olmuştur. Bir yıl daha geçince, Guido vali olmak istediğini söyler. Vali de olur. Sonunda politikacı tekrar gelir ve Guido:

«Bana çok iyilik ettiniz ama bir arzum daha var,» der.

Oy avcısı, «Nedir? Seni Cumhurbaşkanı yapamam ama,» diye karşılık verir.

«Ah, hayır,» der Guido. «Başkan olmak istemiyorum. Vatandaş yapın beni.»

Bu fıkraya, gerçek olduğundan değil fakat pekâlâ gerçek olabileceğinden bayılırım. Dalavereci politikacılar ve polisin yardımı olmadan kirli işler şebekeleri varolamazlar. Bu kadar basittir işte. Çalışmalarımızı sürdürmeye izin veren, tekerlekleri yağlayan onlardır. Buna karşılık biz de onlara para verir ve destekleriz. **'Kanunun uzun kolu'** deyiminin haftalık rüşvetlerini almak için uzanan aynasızlara ait olduğunu düşünürüm hep.

Şimdi izin verin de, neden aynasızlara karşı olmadığımı anlatayım. Kuzenim polistir, hem de iyi bir polis. Vatandaşlarını korur ve görev sırasında gerektiği zamanlar hayatını tehlikeye atar, görevini elinden geldiği kadar iyi yapmaya çalışır. Fakat bölgesinde dolaşan lotaryacıyı, bahis acentasını veya fahişeyi gördüğünde başını aksi yöne çevirir. O da tıpkı benim gibi düşünmektedir; kimseyi incitmediğine göre, bu adamı neden rahatsız etmeli?

Polisin görevini en iyi şekilde yaptığına inanıyorum. Onlar çitin öteki tarafında, ben de bu tarafında yaşıyorum işte. Bu nedenle, tıpkı iki komşu gibi iyi geçinmek zorundayız.

Bir aynasız, ancak sınır aştığında ve tecavüzkâr olduğunda kızarım. Polis komiserleri tarafından çok defa sorguya çekildiğimden adamı konuşturmak için kullanılan bütün metodları bilirim. Bunların çoğu zararsızdır.

Adamı faka bastırmak için ilk başvurdukları yol, suçu işlerken bir hata yaptığınızı söylemektir. Ellerinde tanıklar ya da parmak izleri bulunduğunu, suç yerinde takma dişleri filan düşürdüğünüzü söyler ve anlaşma teklif ederler: Suçu itiraf eder, devleti mahkeme masraflarından kurtarırsanız, yargıçla konuşup cezanızı hafifleteceklerini belirtirler. Buna, **boşa atıp dolu tutmak** denir. Aslında sadece işlenen suçla bir ilginiz

olduğundan şüphelendikleri için boşa atıp dolu tutturmayı ümit ederler.

Sonra da televizyonda gördüğünüz bütün yollara başvururlar. Bir dedektif kulağıma:

«Dinle! Ben iyi bir adamım ama ortağım vicdansızın biridir ve...» diye fısıldarken sözünü keserek:

«Bana göre ikiniz de aynı bokun soyusunuz,» derim.

Ya da, «Şu senin ortak içerde bülbül gibi ötüyor,» dediklerinde de, «İçerde kim var bilmem ama madem size suç işlediğini söyledi, yerinizde olsam onu tutuklardım,» diye karşılık veririm.

Bu şekilde sorguya çekilmeye diyecek bir şey yoktur. Faka basan, kodese girmeyi hak eder. Çok kişi olumlu düşünmekten âcizdir. Sıkıştıklarında, anlaşma yapmayı kabul ederler. Fakat çenelerini sıkı tutabilseler, tamamen serbest olarak dışarı çıkabilirler.

İçine sıçılacak tek yol, polisin dayak atmasıdır. Dilinizin çözülüp çözülmeyeceğini anlamak için biraz okşarlar. Ben polisten ilk dayağımı onaltı yaşındayken yemiştim. Bir cinayetle ilgili olarak sorguya çekilmek üzere karakola getirmişlerdi. Cinayeti benim işlediğimi değil de, kimin işlediğini bildiğimi sanıyorlardı. Aslında haklıydılar, biliyorum (daha önce de belirttiğim gibi, polis enayi değildir) ama söylemeye hiç niyetim yoktu. Bronx'da 41. Bölge karakoluna getirip sandalyeye kelepçelediler ve dövmeye başladılar. İçlerinden biri birkaç saat üstüste midemi yumrukladı.

«Konuş!»

Bir yumruk daha. Ağabeyim beni aramak için gelmemiş olsaydı, oradan sağ çıkamazdım herhalde. Bir polis arkadaşı ile beni aramış. Odaya girip halimi görünce ağabeyimin dostu olan polis hırsla beni döveni dışarı attı ve kelepçeyi çözerek beni eve gönderdi. Bir hafta durmadan kan tükürdüm. Lotaryacılık yaptığım zamanlarda çok polis tanıdığımdan olacak,

o adamın yaptıklarından dolayı bütün polisleri suçlamadım. Suç, sadece o herifindi.

Polis bana son olarak, avukatı yanında olmadan polisin bir adamı sorguya çekemeyeceğine dair yargıtayın karar almasından az önce el kaldırmıştır. Aşağı Doğu kesiminde işlenen bir cinayetten dolayı sorguya çekilmek üzere Elizabeth Street karakoluna getirilmiştim. Her zamanki gibi küçük bir odaya tıkıp bir sandalyeye oturttular. Dedektiflerden biri cinayetin işlendiği saatte nerede olduğumu sordu.

«Hatırlamıyorum,» dediğim anda çeneme bir yumruk indi.

«Böyle yaparsan hiç hatırlayamam!» dedim. Bu kez de mideme birkaç yumruk indirdi.

«Şimdi daha iyi hatırlıyor musun?»

Yüzüne tükürdüm. Aslında tükrük yüzüne gelmemişti ama gömleği balgam içinde kalmıştı. Bundan daha öteye giderse karşı koyacağımı anladığından yakamı bıraktı.

Yargıtay kararından önce gözleri mosmor, yüzleri çürük içinde adamların mahkemelere çıktığını görürdünüz. Hepsi de **'Tutuklama kararına karşı çıktıkları'** iddiasıyla dövülürdü. Bu gün ise, polis ender olarak birine elini kaldırır. **'İlmî yollar'ı** denerler. Ne kadar sevmesem de, mideye indirilen bir yumruk, suçların itiraf edilmesinde suçluyu konuşturacak en iyi **'ilmî yol'**dur.

Daleveracı bir sistemin içine girdiklerinden, genç polisler de dalavereci olur. On, oniki yıl polis olarak paşa paşa yollarını bulanlar, işe yeni girmiş bir acemi çaylağın her şeyi alt üst etmesine izin vermezler. Acemi çaylak bakar, öğrenir ve sonunda rüşvet listesine adını yazdırmak sistemini olduğu gibi kabul eder: mükemmel değilse de kazançlı bir sistemdir. Büyük şehirlerde polisin sizinle anlaşma yapması, hayatın kabul edilmiş bir gerçeğidir. Örneğin, Chicago'da polis olabilmek için 10.000 dolar yedirmenin şart olduğunu herkes bilirdi; fakat mesleğe girdikten sonra bu paranın fazlasıyla çıkarılacağı garanti edilirdi.

Bu neden federal suç sayılsın? Bir lotaryacıyı, bahisçiyi, tefeciyi veya fahişeyi kendi haline bırakmakla polis, kötü polis olmaz ki! O halkı korumak görevini yine de yerine getirir. Bu arada, fazladan birkaç dolar kazanmakla mali gücünü de arttırır.

Size, işin içine şiddet karışınca polisin rüşvet kabul etmediğini söyliyeyim. Birinin canı yanmışsa, polisi satın alamazsınız. Bir iş karıştırıp suları bulandıran biri için kurtuluş yoktur. Kendisini koruyan forslu dostları yoksa, polisin bu adamı yakalamak için elinden geleni yapacağına ve hattâ hayatını tehlikeye bile atacağına bahse girerim.

Bir katili korumak için bir polisin para aldığını bunca yıllık meslek hayatımda bir kere gördüm. Harlem'de olmuştu ve polis katilin adını bir muhbirden öğrenmişti. Rapor etmek yerine, adamı görmeye gitmiş ve 5.000 dolar alınca dilini tutmuştu. Kısa bir süre sonra katil ve polisin yediği herze ortaya çıktı.

Fakat bu polis, çok çok ender raslanan biridir. Derin soruşturma açılacağından, aynasızlar, bir katil için meslekleri-ni tehlikeye atmazlar. Ayrıca, cinayet normal bir vatandaşın gözünde neyse, normal bir polisin gözünde de aynıdır; karısı ve çocuklarının geceleri evden dışarı çıktıklarında güven içinde olmalarını ister. Fakat bu, tuttuğu futbol takımı üstüne bahse girmesini, tefeciden borç almasını engellemez. Aynasızlar, tehlikeli suçlar ile, kurbanı olmayan suçlar arasındaki farkı iyi bilirler.

Ben polislerin çoğunu severim. Benim için birer küçük iş adamlarıdır. Kimsenin canı yanmadığı sürece hayatlarını kazanmak haklarıdır ve verilen rüşvet yüzünden birinin canının yanması çok, çok enderdir. Meslek hayatımda, çoğu yapılan anlaşmalara dayanan, çok rüşvet ödemişimdir. Ara sıra başım derde de girmiştir. Daha önceki bölümlerden birinde anlattığım gibi, bir çiçekçi dükkânında polisi yumruklamam, bana 1.000 dolara malolmuştu.

Bir keresinde de aşırdığım bir kamyon dolusu gıda maddesiyle yakalanmıştım. Şanssızlıktı doğrusu! Polis, ruhsatnameleri kontrol ediyordu ve bizde de yoktu. Mazeret uydurup tam yakamı kurtaracağım sırada polis radyosundan bizim kamyonun çalındığı haberi gelmez mi! İşimiz bitikti.

Aynasıza dönüp:

«Cebimde 3.500 dolar var,» dedim. «İstersen senin olsun. Beni içeri tıkarsan, bir avukat bulur, 24 saat sonra yakamı kurtarırım. Hüküm giysem bile kısa bir süre yatarım.»

Teklifimin mantıklı olduğunu gördü ve ben de parayı verip, gaza bastım.

Yapılan işler karşılığında verilecek rüşvet, kesinlikle belirtilmemiştir ama polis ve politikacılarla iş yaparken, aranızda anlaşmanız gerekir. Yazılı olmayan bu anlaşmada, belli bir bölgede çevireceğiniz işe göz yumulmasına karşılık ne kadar rüşvet ödeyeceğiniz tesbit edilir. Aylık ve haftalık olarak verilecek miktar, bölgeye, yapılan işi türüne, çalışan kişilerin ve muhtemelen kullanılan telefonların sayısına ve başka şeylere bağlıdır. Verilecek miktar, bölgeye, yapılan işin türüne, çalışan kişilerin ve muhtemelen kullanılan telefonların sayısına ve başka şeylere bağlıdır. Verilecek para miktarına **'Deste'** denir. Randevuevi işletiliyorsa, **'madam'** ayda 1.000 dolar; bahis acentası ayda 10.000 dolar veya telefon başına 4.500 dolar; lotaryacı da her adamı için 10 ilâ 25 dolar öder. İşin türü ne olursa olsun, herkes rüşvet öder.

'Deste'nin büyüklüğü, bölgedeki faaliyete bağlıdır ama herkesi memnun edecek ölçüde olduğunu size söyleyebilirim. Tanıdığım bir komiser muavini, yılda 35.000 ilâ 50.000 dolar kazanırdı. Bahis acentalarından, fahişelerden, bütün rüşvet verecek durumda olanlardan, yani herkesten para alırdı.

Tanıdığım en zengin aynasız da, New York Polis Müdürlüğünde 30 yıl çalışmış biridir. Suç üstü yakalanınca, Polis Müdürü Kennedy istifasını yazmasını emretmişti. Bu emri alır almaz Kennedy'nin odasına koşup:

«Burada çalıştığım bunca yıldır topladığım yarım milyon dolar bir İsviçre bankasında yatıyor. Oysa senin şu düşük çenenden başka bir şeyin yok,» diye bağırmış.

Kennedy'nin bu işe şaşıp kaldığını sanmıyorum. Bal tutan parmağını yalar. 200 yıldan beri bu veya şu şekilde yapıla gelmiştir bu iş. Belediye Başkanlığına ve polis müdürlüğüne kimi tâyin ederlerse etsinler, durum değişmez. Halkın isteklerine karşı çıkan kanunlar var oldukça, dalavere sürüp gidecektir.

Rüşvet her zaman para olarak veya gayrimeşru bir işi korumak için verilmez. Lokantamız varsa, aynasızlar gelip karınlarını bedavaya doyururlar; giyecek eşyası satan mağazanız varsa, onlara arasıra bir gömlek verirsiniz. Buna halk arasında **'yüzde yüz indirimli satış'** adı verilir. Aynasız elini cebine götürüp para vermeyi teklif ederse de çoğu kez o el çepten dışarı çıkmaz.

Knapp Komisyonu buna güzel bir örneği ortaya çıkarmıştır. Evlere kızarmış piliç servisi yapan küçük bir dükkân sahibi gönül rızasıyla semtin aynasızlarının karınlarını bedavaya doyuruyormuş. Fakat piliçler o kadar nefismiş ki, başka aynasızlar da oraya dadanmış ve adamcağız haftada 80-90 kişiye bedava yemek verir olmuş. Bu durum kârını iyice etkilediğinden, aynasızlardan hiç olmazsa kendi masraflarını çıkarmak için elli sent almaya karar vermiş.

New York'ta böyle şey olmaz! Bu kez aynasızlar, adamın kamyonlarının her yola çıkışında ceza keserek ödeşmişler. Bir hafta içinde kestikleri ceza 600 doları bulunca, dükkân sahibi elli sent almayı bırakıp polis müdürlüğündekileri de davet etmiş ve bir daha ceza kesen olmamış.

Dükkân sahipleri rüşvet karşılığında ne gibi çıkarlar sağlarlar? Bir daha kalabalık bir lokantanın önünden geçerken yolun iki tarafına park edilen ve ceza kesilmeyen arabalara bakın! Veya giyecek mağazası sahiplerinin arabalarını nereye park ettiklerine dikkat edin; garaj parası vermediği veya

parkmetrelere paracıkları atmadıklarını garanti ederim. Böylelikle, devriye gezen aynasızın geceleri hangi kapıları daha sıkı kontrol edeceğini, gecenin karanlığında kimin yanında çalışanları metroya kadar götürdüğünü veya kimin dükkânından gelen alarm ziline daha hızlı koşacağını tahmin edebilirsiniz. Bu gibi küçük hizmetler kaça patlıyor dersiniz?

Ben tamamen dürüst olan sadece iki, evet iki, aynasız tanıdım. Bir kuruş bile almazlardı ama ötekilerin işlerine de karışmazlardı. Zaten tek başınıza 32.000 kişiye karşı çıkamazsınız. Öteki aynasızlara bok atmak küstahlığını gösterenler, gündüz ve geceleri telefonla rahatsız edilmiş ve uslanmadıkları takdirde de ölmüşlerdir.

Şunu aklınızdan çıkarmayın: Dalavereci bir aynasız, her şeyini yakalanmayacağı şekilde planlamıştır. Yatırımını mesleğine ve emekliliği üzerine yaptığından, kodese girmeye hiç niyeti yoktur. Adamı köşeye kıstırırsanız, canınızı yakacaktır.

New York'ta Frank Serpico adlı inatçı ve dürüst bir aynasız bu gerçeği anlamıştır. Mesele çıkarmış ve böylece Knapp Komisyonu'nun kurulmasına sebep olmuştu ama bu nedenle bir uyuşturucu madde satıcısı tarafından (satıcıya yardım edilmişti, tabii) beynine kurşunu yemişti.

Knapp Komisyonu büyük bir fiyaskoydu. Herkesin bildiğinden fazlasını göz önüne serememiş ve örgüte hiçbir suretle zararlı olamamıştır. Polis örgütü içinde çıkan hırıltıların ucu bizim örgüte de dayanır ama sadece polisin fiyatı yükselir. Bahiste kaybetmiş bir bar sahibinden para almak için bara gittiğimde, orada oturan iki polis televizyonda Knapp Komisyonu ile ilgili programı izliyorlardı. Biri bana dönüp:

«Bu size kaça patlayacak dersin, »diye sordu.

«Bilmem. Bana henüz bir şey söylemediler,» dedim.

İkisine de yeni bir **'şapka'** (az miktarda rüşvet) verdikten sonra hep birlikte oturup rüşvet konusunda konuşan polisleri seyrettik. Knapp Komisyonu'nun yaptığı tek şey, verilen rüş-

vet miktarlarının yükselmesidir. Çok az kişi rüşvet almayı bırakmıştır.

Her ekibin değişik kuralı vardır. Narkotik Büro elemanlarına rüşvet verilmez; yakaladıkları adamlar üzerinden kendi paralarını kendileri çıkarırlar. Bu alanda verilecek rüşvet, gerçekten bütün yıldırımları üzerine çeker.

İşe birlikte girdiğim biri kısa bir süre önce 1000 torba eroini sokak satıcılarına dağıtırken enselenmişti. Başı iyice derde girebilirdi ama hemen orada işi 500 dolara halletmiş. Fakat artık damgalanmıştı ve ilerde de para alabilmek için polisler onu rahat bırakmayacaklardı.

Anlaşmanın hazırlanması hiç de zor değildir. Bölgenin patronu veya yardımcısı çalışabilmeniz için polisin kaç para istediğini size bildirirler. Polise yapılan ödemeler çeşitli şekilde işinizi korur: lotaryacınız rahatsız edilmez, yanlışlıkla yakalansa bile serbest bırakılır ve savcılık veya teftiş kurulu tarafından yapılacak baskınları polisteki adamınız size önceden haber verir.

Ya doğrudan doğruya büroya telefon eder veya göz altında tutuluyorsa tehlikeli olacağından, önceden tespit edilmiş başka bir numaraya telefon eder. Bu numara bir kıza ait olabilir. Bu takdirde, kızı arar ve yemeye davet ederek akşam sekizde gelip alacağını söyler. Kız da sizi arayarak baskının akşam sekizde yapılacağını bildirir.

Rüşvetin nasıl verileceğini düzenlemek kolaydır. Rüşveti alan veya onun hesabına para toplayan **'çantacı'** biriyle ya bir köşebaşında ya bir lokantanın arka odasında veya onun istediği bir yerde buluşur, zarfı verirsiniz. Bunlara **'çantacı'** denmesinin nedeni, bir zamanlar ellerinde zarfın içine atıldığı büyük, siyah çantalar taşımalarındandır.

Doğrudan doğruya ilgisi olanların dışında, paranın nasıl bölüşüldüğünü kimse bilmez ama alınacak pay, adamın bulunduğu mevkiye göre yükselir. Bir polis memuru hftada 25 dolar, komiser muavini 50 dolar, komiser 75 dolar ve emniyet

âmiri de geri kalanı alabilir. Sonra da sırayla emniyet müdürlüğüne kadar gider. Ben emniyet müdürünün rüşvet aldığını söylemiyorum ama orada bizimle işbirliği yapmayı isteyen en azından birkaç kişi her zaman bulunur.

Kurala göre, anlaşma yapıldıktan sonra güven içinde sayılırsınız. Fakat arasıra ortalığı karıştıran biri çıkar. Aynasızın biri anlaşmayı bozarsa, elinizden bir şey gelmez. Sizi s...lerse, s...ler işte. Fakat yeteri kadar bekleyebilirseniz, bir çözüm yolu bulunabilir. 30 yıllık meslek hayatımda yarım düzineden fazla anlaşmanın bozulduğunu duymamışımdır.

Federal ajanları tavlamayı unutun! Hemen hemen imkânsızdır. Onlar dürüsttür. Ama bu pek bir şey fark ettirmez. Birlikte iş yaptığım kişiler FBI'yı **Beceriksiz Budalalar Grubu** olarak adlandırırlar. FBI ajanlarının en iyi yaptıkları şey kayıt tutmaktır. Casusluk, kirli işler, hükûmet işçileri üzerinde belki de dünya yüzünde en geniş kayıtlara sahiptirler. Her polis örgütü gibi onlar da bilgiyi muhbirlerden alır; çok ender olarak kendi gayretleriyle bilgi edinirler. Kesinlikle dürüst bir adam olan bir dostum, FBI'ın deli gibi aradığı birinin kız kardeşiyle geziyordu. Doğu'da son altı ay içinde bir sürü küçük banka soyan adamı FBI bir türlü ele geçiremiyordu.

Dürüst dostumun üniversiteden bir arkadaşı şimdi FBI ajanı olmuştu. Bu ajan dostumun o kızla ilişkisini duyunca, temasa geçmişti. Jimmy Westons adlı bir lokantada öğle yemeği yemek için buluşmuşlar. Sıra tatlıya geldiğinde ajan:

«Kız arkadaşının ağabeyini aradığımızı biliyorsun. Sana bir teklif yapmak için bana yetki verdiler. Bizi ona götürecek bilgiyi verirsen, adam yakalandıktan sonra beş saat içinde bankadaki hesabına 10.000 dolar yatırılacak. Para senindir. Bu miktar üzerinden vergi de vermeyecek ve istediğin gibi harcayacaksın. Nasıl olsa bu herifi er geç yakalayacağımız için bize yardım etmekle onun da başını başka dertlere sokmamasına yardımcı olacaksın. Bu teklifi ilk ve son kez ağzıma alıyorum.

Bir başkasına sana teklifte bulunduğunu söylersen, kesinlikle inkâr ederim,» demiş.

Dostum teklifle ilgilenmeyeceğini belirttikten sonra:

«Madem bu kadar yakalamak istiyorsunuz, **Acele Aranan On Kişi Listesi**'ne niye geçirmiyorsunuz?» diye sormuş.

Ajan gülümseyerek: «İmkânsız. Nerede olduklarını bilmeden kimseyi o listeye geçirmeyiz,» diye karşılık vermiş.

Federal ajanlardan başka, çekindiğimiz kişiler Maliyecilerdir. Çünkü vergilerden dolayı adamın yakasına yapışırlar. Bir kere kim olduğunuzu öğrenirlerse, hakkınızda dosya açılır. Ben de bundan ötürü tantanalı bir hayat sürmem. Vergi yüzünden Al Capone'nin hakkından gelenler, benim hakkımdan haydi haydi gelirler. Ama hiçbirinin bunu başaracağını sanmam!

■

POLİTİKACILARI ELDE ETMEK, polisten daha zordur. Lenny Bruce'dan dinlediğim bir fıkrayı size de anlatayım. Büyüdüğü zaman oğullarının ne olacağını merak eden bir anne ile baba, masanın üstüne bir yüz dolarlık, bir İncil ve bir şişe viski koymuşlar. İçki şişesini alırsa çocuk şarkıcı, çalgıcı filan olacakmış. İncili alırsa, kilise adamı, yüz dolara el atarsa da iş adamı olacakmış. Çocuk gelip İncili alınca annesi memnun olmuş. Sonra da içki şişesinden bir yudum alıp yüz doları cebine indirmiş. Bunun üzerine babası:

«Şu hale bak! Bizim çocuk mutlaka politikacı olacak,» demiş.

Polisler kanunları uygularken, politikacılar o kanunları yaptıklarından bizim için daha çok önemlidirler. Politikacının örgüt için en önemli yardımlarından biri, bir kanunun eskisi gibi bırakılmasını veya yeni bir kanun çıkarılmasını sağlamaktır. Örneğin, kumarın meşrulaştırılması gibi. Örgütün Las Vegas dışında bir yerde kumarın meşrulaştırılmasını istediğini

mi sanıyorsunuz? Bu ülkede kumarın meşrulaştırılması Las Vegas'ı öldürür; Vegas kurur.

New York gibi bir şehri ele alalım. Vegas'a gidenlerin yarısı, New York'ludur. Bu şehrin eğlence hayatı ve diğer kaynaklarıyla meşru kumarhaneler de açılsa, ne olur, bilir misiniz? Buraya akın edecek insanları barındıracak yer bulamazsınız ve şehir bir günde ödenecek vergilerden bir milyon dolar kazanır. Bu işden yalnız Las Vegas ve burayı şimdi işletenler zararlı çıkar. New York'tan Vegas'a kaç kişi gider o zaman? Sadece uçakla uzun yolculuk yapmaya ve güneş yanığı tene meraklı olanlar.

Politikacıların örgüte nasıl zararlı olabileceklerine bir örnek vereyim: New Jersey eyaleti 1972'de günlük lotarya çekimine başladı. Bu işe başlandıktan üç hafta sonra Newark'ta lotaryacılık yapan J.J. adlı birine rasladım. Son üç haftadır işinin yüzde kırk azaldığını ve altı ay sonra işi bırakmak zorunda kalacağını söyledi. Bu, günde 40.000 dolar kazanan bir işletmeydi. Oysa yetkili kişiler zamanında elde edilseydi, sanırım bu kanun hiçbir zaman çıkarılmazdı.

Şuna inanmışımdır; meşru kumara karşı avaz avaz bağırarak karşı çıkanlar, ahlâkî görüşleri değişik olanlardan çok bu işten meşru kazançlarına ek olarak maddî çıkar sağlayanlardır.

Bir adamın en önemli politikacı dostu, onun **'haham'**ı olarak bilinir. Vilayet'te bir adamınız varsa, Şehir Meclisi'nde bir **'hahamım var'** dersiniz. Politikacılar halka yardım etmek için seçilirler ve örgüt mensupları da halktır. Bir **'haham'** işleri düzene koyar; davanız tanıdık bir yargıca verilir, lisansınız onaylanır ve isteklerinizin yerine getirilmesine yardımcı olunur. Tanıdığı bir yargıçla oturup şaraplarını yudumlarken politikacı, bir dostunun başının dertte olduğundan, bu adamın iyiliğinden ve yargıcın yapacağı herhangi bir yardımın nasıl **'makbule geçeceği'**nden söz eder.

Bir zamanlar New York'ta en çok tanınan **'haham'**, Carmi-

ne DeSapio adında bir Demokrattı. Tanıdığım eski bir sabıkalı işten çekilmek istiyordu. Kodeste birkaç yıl kalmıştı, sonra evlenmişti. O sırada bir de çocuğu olacaktı. Sadece hayatını meşru yollardan kazanmak istiyordu ama araba kullanmaktan başka bir şey bilmiyordu. Bu yüzden taksi şoförü olacaktı. Fakat bir taksi satın almadan önce profesyonel ehliyet gerekliydi. Trafiğe ilk gittiğinde kayıtlarını görenler, adamı kahkahalarla gülerek sepetlemişlerdi. Carmine DeSapio ile görüşmesi sağlandı.

Carmine DeSapio'nun temsilcileri ona ücretin 2500 dolar olduğunu söylemişler. Anlaşma yapıldıktan iki gün sonra bizimki o günlerde şube şefi olan Müfettiş Irish'in karşısına çıktı. Ben de odadaydım. İki gün önce adama etmediği küfürü bırakmayan ve isteğini reddeden aynı serseri şef şimdi elinden tutmuş, masa masa dolaştırıyor ve:

«Köşeye kadar gidip, resim çektirir misin? Ehliyetin için gerekli de,» diyordu.

Sonunda, Irish, bizimkinin **'hakkında yapılan soruşturma sonucu, kendisinin dürüst ve namuslu biri olduğu anlaşıldığından...'** diye başlayan bir yazının altına imzasını bastı. Sanırım, o 2500 dolardan DeSapio 1000 dolar almış ve gerisi etrafa dağıtılmıştır. İşte size mahalli **'haham'**ın göstereceği bir kolaylık!

Yıllar önce bir adamı yüksek politik mevkilere çıkarmak, şimdikinden daha kolaydı. Örgüt, bir zamanlar mahalli ve eyalet seçimlerinin sonuçlarını önceden tespit edebilirdi. Şimdi ise ellerinden ancak birlikte çalışması daha uygun olanlara seçim kampanyalarında ve malî yönden yardım etmek gelmektedir ki, adamın seçileceği pek de garanti değildir.

Size güzel bir örnek vereyim: Çene Gigante'nin papaz olan erkek kardeşi 1972'de Kongre üyeliği için adaylığını koymuştu. Çene ile bütün adamları sadece örgüte yardım edeceğinden değil de, Çene'nin kardeşi olduğu için Peder Gigante'nin se-

çilmesi için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama fayda vermedi.

Kazanan partiye, **'Biz verdik'** diyebilmek için, ayırım yapmadan iki partiyi de destekleriz. Aslında örgütün bir şeyler umacağı üçüncü bir parti kurulsa, ona da yardım edilecektir. Dalavereci olduğu sürece iktidara kimin geldiği örgütün umurunda değildir. Ben şahsen Demokratım. Demokratları, Cumhuriyetçilerden daha açıkgöz olduklarından tutarım ama 1972'de oyumu Nixon'a verdim. (Başkan adaylarından biri **dalavereci**, öteki de **pısırık** olduğundan, oyumu tabii **dalavereci**'ye verecektim.)

Halk arasında örgütün politikanın derinliklerine nüfuz ettiğine inanılırsa da, bir Demokrat veya Cumhuriyetçi olarak gerçek bir örgüt mensubu hükûmette görev almaz. Seçimlerde hile hurda yapılmasına da örgüt çok, ama çok ender olarak karışır. Yıllar önce, bir kişi en çok **iki** veya üç defa oy kullanırdı, fazla değil. Bugün seçim sonuçları partilerin kendileri tarafından etkilenmekte ve görüp duyduklarına göre bu işi bizden çok daha iyi becermektedirler.

Bizimle isteyerek iş yapmaya hazır, seçimle iş başına gelmiş o kadar çok yetkili vardır ki, kendi adamlarımızı o görevlere yerleştirmemize gerek yoktur. Genel olarak seçim sonuçlarını etkileme işine mahallî siyasi parti örgütlerinde, bölge başkanları tarafından başlanır. Biraz yetki sahibi oldukları ve yetkilerini daha da genişletmek istediklerinden bu adamlara yaklaşmak kolaydır. İş kendi yetkileri dışına çıktığında daha yüksek mevkidekilerle temasa geçip bize aracı olurlar.

Müdürlere el atmaya gerek yoktur; yanında çalışanlar da yardımcı olurlar. Bu adamlar asıl gücün kendilerinde olduğu kanısındadırlar ve böyle düşünmeleri için biz de onları poh pohlarız. New York şehrini bir kere daha ele alalım. Belediye Başkanı John Lindsay'ın hırsız olduğunu sanmam ama belediye müdürlüklerine çok sayıda adam tayin etmesi gerektiğinden yanlışlık yapabilir. James Marcus bunlardan biriydi. Aile

ilişkileri kuvvetli (Massachusetts'den Mason Localarından biriyle evliydi!), karanlık işler çeviren bir iş adamı olan Marcus, Lindsay'in seçim kampanyası için para toplamıştı. Seçildikten sonra Lindsay, bu adamı Su-Elektrik-Gaz Genel Müdürlüğüne getirdi. Tantanalı bir hayat süren Marcus'ün borsadaki işleri kötü gittiği için çok sıkışık durumda olduğunu Lindsay bilmiyordu.

Marcus genel müdür olduktan sonra bir su deposunun suyunun boşaltılıp, temizlenmesi için **'acil'** olarak ihaleye çıkarılması kararlaştırıldı. **'Acil'** ihalenin iyi tarafı, çeşitli firmalardan teklif istenmeden, yetkili kişinin işi canının istediğine vermesidir. Böylece işi canının istediğine vermek Marcus'e kalıyordu. Herbert Itkin adında bir avukat ve Manhattan Cumhurieytçi Parti Başkanı Vincent Albano aracılığı ile Marcus, Ducks Corallo ile temasa geçti. Bir milyon dolarlık ihale Corallo'nun istediği bir firmaya verildiği takdirde, Corallo Marcus'e maddi çıkar sağlayacaktı. Marcus kabul etti. Marcus bazı budalaca yanlışlıklar yapmasaydı, Lindsay'in başkan kaldığı süre yerinde oturur, paraları paşa paşa yerdi.

Dalavereci olan, sadece Marcus değildir, tabii. Şehire bir bakın, göreceksiniz: New York'ta bahis acentalığı suçundan kimse tutuklanmaz; dünyanın başka hiçbir şehrinde metrekareye düşen fahişe sayısı burdakinden fazla değildir; her köşe başında bir lotaryacı durur ve zavallı John Lindsay'in cebine bu işlerden bir metelik bile girmez.

Bizimle işbirliği yapan bir New York Belediye Başkanı William O'Dwyer'dir. Herkesi tırtıklardı. New York şehrinde ihaleye çıkarılan işleri almak isteyenler, O'Dwyer'e rüşvet vermek zorundaydılar. Çok iyi biliyorum, çünkü O'Dwyer'e çok kere rüşvetleri ben götürmüştüm. Bronx'da 163. Sokak ve 174. Sokak ile East River'a kadar uzanan Hunts Point denen bölgede çalışıyordum. O'Dwyer'in tahsildarıyla (bu adam halâ ya Hunts Point'da ya da Bronx'ın Sandview semtinde faal olarak politikanın içindedir) buluşurdum. Arabasıyla gelir, ben

zarfı verdikten sonra **«Çok teşekkür ederim,»** diyerek uzaklaşırdı.

Commodore Otel'de verilen bir ziyafette William O'Dwyer ile karşılaşmıştım. Özellikle örgüt mensuplarına çok iyi davranan bir yargıç şerefine ziyafet veriliyordu. İkimizin de dostu olan biri tarafından Belediye Başkanına tanıştırıldım ve kimin hesabına çalıştığımı, ne iş yaptığımı söyledim. Başkan hazretleri:

«Böyle bir arkadaş muhitinde çalışmak için çok gençsin,» buyurdular.

Gülümsedim. «Gözüm herhalde sizden daha önce açılmış olacak.»

Gülmeye başladı.

«Tahsilin her yaşta önemi olduğuna her zaman inanmışımdır,» diye karşılık verdi.

New York şehrinde keselerini dolduran o kadar çok adam vardır ki, adlarını vermeye kalksam bir telefon rehberi kadar kalın olur. Fakat New Jersey Eyaleti ile karşılaştırılırsa, New York şehrinin hiç olmazsa daha dikkatli olduğu görülür. New Jersey'deki hemen her politikacının örgütle ilişkisi vardır. Newark Belediye Başkanı Hugh Addonizi örgütten rüşvet aldığı için hapsi boylamıştır. Jersey City Belediye Başkanı Thomas Whelan belediye ile iş yapan şirketlerden zorla para almak konusunda örgütle beraber çalıştığı için kodese girmiştir. New Jersey'de, West New York Belediye Başkanı, kumarhaneleri koruduğu gerekçesiyle hapise tıkılmıştır. Old Tappan'da bir polis şefi ile dört polis memuru rüşvet aldıklarından hüküm giymişlerdir. Ellizabeth'de bir yargıç, iki örgüt adamı aleyhinde açılan davayı düşürmesi için savcıyı rüşvet almaya zorladığından içeri girmiştir. Eyalet Senatosu muhalefet liderinin, bir örgüt fedaisinin sıkışık durumdan kurtulmasına yardım ettiği gerekçesiyle altı ay avukatlık yapması menedilmiştir.

Bu adamların hiçbirinin örgüte ihtiyacı yoktu ama fazla-

dan para kazanmak istedikleri için bizimle birlikte çalışabileceklerini gerekli yerlere duyurmuşlardı. Elimizin altında böyleleri varken, neden kendi adamlarımızı gerekli yerlere yerleştirme zahmetine katlanalım?

New York'ta en iyi adamımız, sanırım Harlem'den Kongre üyesi seçilen zenci Adam Clayton Powell idi. Paranın çoğunu o alıyordu demek istemiyorum- bu konuda bir fikrim yok- fakat anlaşması çok kolay bir adamdı. Harlem halkı üzerinde inanılmayacak ölçüde etki sahibiydi. Gerçek bir güçtü o. İri yarı, yakışıklıydı. Mesleği de vaizlikti. Adam doğmadan önce bile, babası çok sevilip sayılırmış. Halkı, üstünde yürüdüğü toprağa tapardı. Harlem'deki örgüt işletmelerine zarar vermek için vaizlik kürsüsünden halka bir iki kelime söylemesi yeterdi. «Okula gidin! Uyuşturucu madde kullanmayın,» dese, şüphesiz işimiz alt üst olurdu. Fakat böyle yapmadı, para yemeyi tercih etti. Kim olursa olsun, onun rızası olmadan Harlem'de hiç kimse faaliyet gösteremezdi. Ve rızası da bedavadan alınmazdı tabii.

Şimdi orada yine çok iyi para alan biri vardır garanti. Bugün Harlem'e gidip orada iş tutan 5000 lotaryacının ve 50000 uyuşturucu madde satıcısının adını verebilirim. Hiç kimsenin birisinin himayesi altında olmadan çalışamıyacağına ve herkesin de çalıştığına göre, birisi onları himaye ediyor demektir.

Yargıçların tavlanması, işlenen suça bağlıdır. Suç ağırsa, kurtulmak çok zordur. Fakat işin içine sadece para karışmışsa, yargıcı, hiç olmazsa yumuşatmak mümkündür. Yargıç olan bir yakınım var; büyük amcam diyelim. İlk önce tamamen dürüst bir adam olduğunu belirteyim. Akrabalar bir araya toplandığımız bir gece:

«Amca, gelecek hafta senin karşına çıkıyorum,» dedim.

Elindeki tabağı nerdeyse yere düşürecekti. Genel olarak, yaptığım iş hakkında bir fikri vardır ama tetiği çektiğimi bilmez. Ayrıca kendim için asla bir ricada bulunmayacağımdan

emindir. Bu adam bütün hayatını temiz bir ad yapmaya adamıştır ve onun adına gölge düşürmeye hiçbir zaman kalkışmam. Bir keresinde bana;

«Bak, aile için yüz karası olabilirsin ama yine de benim yeğenimsin. Başın derde girerse, telefon numaramı biliyorsun,» demişti.

Fakat ben çok sıkışık durumda kalsam bile onu aramam. Başıma dert açtığı gibi, kendimi kurtarmasını da bilmem gerekir. Fakat tek bir defa ve bir başkası için ona gittim. Zimmetine para geçirmekten tutuklanan çok eski bir arkadaşım amcamın karşısına çıkacaktı. Amcama:

«İş halledildi. Para iade edilerek, dostum işine döndü,» dedim.

İşin içine şiddet karışıp karışmadığını sordu. 'Hayır,' dedim. Amcam, arkadaşıma üç yıl verip tecil ettirdi. Eh, bana da **'haham'** diyebilirsiniz.

Bazı yargıçlar satın alınır. Uygunsuz dostlar edinmesiyle tanınan New York'lu bir yargıç, örgütün verdiği partileri hiç kaçırmazdı. Teamster Sendikası'nın bir delegesinin verdiği partiyi iyi hatırlıyorum. Adam, bu yargıç tarafından yargılanacaktı. Biraz eğlence, biraz para ile birkaç ayla paçayı kurtardı. Sonunda yargıcın marifetleri ortaya çıktı ve emekliye sevkedildi ama yargılanmadı.

Bazan bir yargıç, tamamen elimizde olduğundan her çeşit suç için bir şeyler yapılabilir. Birkaç yıl önce Ducks **(Paytak)** Corallo'nun (ördek gibi paytak paytak yürüdüğü için bu ad takılmıştır) bir derdi (cinayetle ilgili değildi) dost bir yargıç tarafından **'halledilmişti.'** Fakat Paytak bir gece gittiği bir partide artık bu yargıcı avucunun içine aldığını söylemiş ve bu sözleri duymaması gereken biri duymuştu. Sonunda yargıcın rüşvet aldığı tesbit edilmiş ve hapse tıkılmıştı ama emekli maaşını kaybetmedi. O hapisteyken New York Eyaleti emekli maaşını ödemiştir.

Rüşvet olarak her zaman para verilir. Kadın ve içki zemin

hazırlamak için kullanılır. Rüşvet alan kişiler **'Derin Cepliler'** diye adlandırılır.

Örgütün özellikle ihtiyacı olduğu bir politikacı, rüşvet kabul etmediği takdirde -arasıra böyleleriyle de karşılaşırız- başka yollar deneriz. Fiziksel değil ama. **'Resmi'** bir **'şahsiyeti'** asla tehdit etmeyiz. Adamın kafası kızarsa bütün bir şehri arkasına alarak peşimize düşer. Sonra da gazetecilerin önünde filânın kendisine rüşvet teklif ettiğini bar bar bağırarak ilân eder. Bu kadar şamataya yol açmaya gerek yoktur.

Size işin iç yüzünü açıklayayım: Gazetelerde bir adamın kendisine rüşvet teklif edildiğine dair çıkan demecini okuduğunuzda, emin olun, yüzde 99 kendisine istediği miktarda rüşvetin verilmesi kabul edilmemiştir. Örgüt kendisiyle işbirliği yapmak istemeyen Konsey Üyelerinin, savcıların, vali ve senatörlerin üstüne düşmez. Onlar bizi istemediklerini belli ederlerse, biz de onlardan uzak dururuz.

Arasıra bir adama, özellikle tek o adama ihtiyaç vardır ve ne yapıp yapmalı bu adam tavlanmalıdır. En zayıf tarafları araştırılır. Bu saygıdeğer kişinin karısı ile iki çocuğu vardır meselâ. Ne gibi haltlar karıştırıyordur acaba? Belki sekreteriyle dalgası vardır, belki müstehcen yayın ve film meraklısıdır; belki de karısı ile çocuklarının veya kendisini o mevkiye getiren kişinin veya seçen halkın öğrenmesini istemediği şeyler yapıyordur. Bir şeyler buluruz yani!

Biz, para koparmak için asla şantaj yapmayız. Bu sokak serserilerinin işidir. Bizse, işimizi görmek için şantaja baş vururuz. Adama istediklerimizi kabul ettirmekle yüz misli para kazanırız; bazı sözleşmelerin tasdik edilmesi, bazı inşaat firmalarına iş verilmesi, bazı nakliye anbarlarının kullanılması, bazı mamullerin satın alınması, devlet parasının belirli bir yöne akıtılması gibi. Bu, iş hayatının bir gerçeğidir. Şantajla para koparmaya çalışır, adam da ödemeye yanaşmaz kanuna baş vurursa, siz kodese girersiniz. Ne için? Birkaç dolar için

mi? Hapiste beş yıl kalmaya değer mi? Unutun bunu! Biz işimizi gördürmek için şantaj yaparız.

Size bir örnek vereyim: Orta Batıda bir Konsey üyesi çöp toplayan şirketlerle ilgili bir kararın kabul edilmesi için çalışıyordu. Şehirdeki en büyük özel temizlik işleri şirketine sahip olan örgüt, bu karardan dolayı çok para kaybedecekti. Örgütün ileri gelenleri, alınacak bu karardan hiç de memnun olmadıklarını bildirdiler ama politikacı, fikrini asla değiştirmeyeceğini, kararından dönmeyeceğini söyledi. Örgüt, belki de değiştirir diyerek kızının bir fotoğrafını adama gösterdi. Uyuşturucu madde kullanan ve bir sürü partiye giden kızın, bir adamla çırılçıplak sevişirken çekilmiş güzel bir fotoğrafını politikacının masasının üzerine bırakıverdiler. Adam, içi çıkana kadar kustuktan sonra yola gelmişti, tabii!

Bazı politikacılar da dürüst bir iş adamı sandıkları kişiler tarafından paraları kabul etmişlerdir. Aradaki farkı anladıklarında iş işten geçmiştir ve parayı örgütten aldıkları duyulduğu takdirde meslek hayatlarının sonunun geleceğini bilecek kadar akıllı çıkmışlardır.

Yargıçları, polisleri, politikacıları ve gerçekten ihtiyacımız olan kişileri çeşitli şekillerde tavlarız. Onlarsız işimizi sürdüremeyeceğimizden, bu adamlara ihtiyacımız vardır. Şehir onlarındır. Onlar kanunu uygulayan ve çıkaran kişilerdir. Her şeyin sahibidirler. Biz ise belirli hakları kiralarız.

Şu sıralarda hakkından gelemeyeceğim tek şey trafik cezalarıdır. Bir zamanlar ne kadar kolay olurdu. O şubede çalışan bir adamımız vardı. 15 dolarlık ceza yerine 5 dolar öderdik. Adamımız paranın yarısını iç eder, yarısını yerine gönderir ve makbuzu yok ederdi. Bu gün işin içine elektronik beyinler girdiği için çok zor oluyor. Ben de ne yapıyorum, biliyor musunuz? Taşra plâkası kullanıp makbuzları yırtıveriyorum!

ONALTINCI BÖLÜM

ÇALINMIŞ MAL ALIP SATANLAR (ÇİTLER)

ŞAİR ROBERT FROST; «Sağlam çit, sağlam komşuluk sağlar,» demiştir. Onun bu görüşüne ben de katılırım.(*) Çalıştığımız binada etraftaki çitlerin en iyilerinden biri vardır, kimin neye ihtiyacı varsa, hemen temin eder. Belki şiiri yazdığı zaman Bay Frost'ın aklından böylesi geçmemiştir ama şimdi bu adam iyi bir komşu değildir de, nedir yani?

Benim işimde çitlik yapanların önemi çok büyüktür. Çit, ortadaki adamdır. Bir yüzde karşılığında elinizdeki hırsızlık ma-

(*) Her kitapta bir dip notu bulunur. Bu da benimki. Söyleyebileceğim tek şiir mısraı işte bu satırdır. Bunu da 47. sokakta çalınmış eşya satan bir tanıdığın ağzından düşürmediği için biliyorum. Karşısındaki ile anlaşma yapınca, «Bilirsin, sağlam çit.....» diye başlar ve kahkahalarla gülerdi. İki kıratlık bir pırlanta önüne geldiğinde de aynı satırı tekrarlardı. Bunu hayatında duyduğu en komik söz sayardı.

lını alır ve iyi kâr edebileceği yerlere satar. Son yıllarda sayıları gittikçe artan ve çalarak geçinen uyuşturucu madde müptelâlarının sayesinde, çalınmış mal alım satımı Amerika'da en fazla gelişen endüstri dallarından biri olmuştur.

Çit olarak herkes kolayca iş bulur. Sadece mal ve malın satılacağı bir yer gereklidir. Her türlü mal olabilir: mücevher, yiyecek, top kumaşlar, elektrik malzemesi, bir kamyon dolusu tesisat malzemesi, kamyon, tablolar, para ve aşırılabilecek her şey. Çalınabilen, satılabilir. Çeşitli yerlere satabilirsiniz: Büyük mağazalar, küçük mağazalar, toptancılar, zengin ve fakirler çalınmış mal almaya pek meraklıdırlar.

Örgütte hemen herkes, malı almak ve elden çıkarmak imkânına sahip olduğundan, mensupların çoğunun meslek hayatlarında bu işle uzaktan veya yakından ilgileri olmuştur. Genellikle örgüt içindeki adamların hiçbiri, arasıra yapılan kamyon kaçırmaları dışında, malı kendileri çalmazlar. Bir: risklidir; iki: karşılığında sağlanacak nakit para, riski göze alacak kadar yüksek değildir ve üç: bu işi kendilerinin yapmasına da gerek yoktur. Etrafta tam mesaiyle çalışarak değerli mal çalan ve dolar başına 10 veya 15 sent alarak satmaya hazır o kadar çok hırsız vardır ki, iş bize düşmez. Ortadaki adam, yani çit, oturduğu yerden elini öpene bir dolarlık malı 40 veya 50 sente satar. Etrafta bir sürü ucuz mal almaya meraklı kişi olduğuna göre, malın elde kalması söz konusu değildir.

İş, çalmakla başlar. Biri, içi 100.000 dolar değerinde çok iyi kalite kumaş toplarıyla dolu bir kamyon kaçırır. Bu tür mal, saklamaya elverişli olmadığı için, çalan adam elinden hemen çıkarmaya bakar. Ya hırsızlık malı alan birini (Çit) tanır ya da başka birinin vasıtasıyla çitle temasa geçer. Başka biri işin içine girdiği takdirde, çalanın kârı azalır. Sonunda malı alacak çiti bulur. Her anlaşma aynıdır ama genellikle malın gerçek değerinin 1/3'ü veya daha azına çite satılır ve böylece hırsızın eline en fazla 30.000 dolar geçer. Bu paranın 1/3'ünü ve-

ya yarısını kendisini çitle tanıştıran adama verir. Çit ise, malı gerçek değerinin % 50 veya % 60'ına satar.

Bu adamlar malı çeşitli şekilde elden çıkarırlar. Manhattan'da çalışan tanıdığım bir çit, sadece mağazalara satar. Bronx'daki birinin de, mahallesindeki manav dükkânının altındaki bodrumda kendi deposu vardır. Bodruma indiğinizde, kendinizi büyük bir mağazanın minyatürü içinde bulursunuz. Dükkânın varlığından yalnız en iyi müşterilerinin haberi vardır.

Meşru işler yapan bir tüccar, çitden mal aldığında, istediği fiata satabilir. Bir defasında Lincoln Tunnel'den geçerken, Korvette mağazasına giden bir kamyondan kadın pantolonları arabamın üstüne düşüvermişti! Düşünün ya sağ tarafa düşeceğine, sol tarafa düşseydi; önümü kapatacak ve ben de kaza yapacak ve belki de ölecektim! Meşru bir perakendeciye tanesini dört dolara sattığım pantolonları o 9 dolara sattı. Fakat mal Korvette'e gidebilseydi, tanesi 12 dolardan satılacaktı. Korvette'tekilerin dışında, herkes bu işden memnun kalmıştı.

Elinize mal geçeceğini bilirseniz, önceden çitleri dolaşıp kaça satacağınızı anlamak yararlı olur. İyi bir teklifle karşılaştığınızda, mal gelmeden anlaşma yapabilirsiniz. Bir kamyon dolusu içki çalınması planlandığında, hırsızlığı yapacak olan, çitleri dolaşıp, fiat alıyordu. Bir adamla temasa geçip, yakında 100 kasa geleceğini söyledi. Çit, 'Sana bir büyük onluk veririm,' (10.000 dolar) deyince, teklif kabul edildi. Beş gün sonra kamyonu teslim ederek, 10.000 dolar veya kasa başına 10 dolar aldı. Çit ise kasaların tanesini 50-60 dolara etrafa dağıttı.

Büyük çapta iş gören çitin, malı depo edeceği geniş bir yere ihtiyacı vardır. Güney Bronx ve Yukarı Manhattan'ın yarısı, içinde yüklenmek üzere bekleyen mallar olan depolarla doludur. Daktilo makinalarından masa örtülerine kadar mil-

yonlarca dolar değerinde malla dolu olan depoları kastediyorum.

Çitlerin çoğu malı dükkân sahiplerine satmayı tercih ederlerse de, doğrudan doğruya tüketiciye satanlar da vardır. Ucuz, çalınmış mal görene kadar dürüst, sözde namuslu- vatandaşa burada şükran borçluyuz işte. Yepyeni bir arabaya 2500 dolar istenirse, adam onun çalınmış olduğunu anlar. Fakat bu tür alış verişe yanaşmayan çok az kişi duymuşumdur.

Hattâ ben bile, herhangi bir suçtan hüküm giymemiş biri olarak, ihtiyacım olan bazı şeyleri çitten satın alırım. Arkasında seri numarası yazılı olduğundan, almayacağım tek şey televizyon cihazıdır. Cihaz tamire gittiğinde tamirci seri numarasını alır ve canı isterse elindeki çalınmış cihazların seri numaralarının yazılı olduğu listeye bakar. Cihaz beş yıl önce alınmış olsa bile fark etmez. Şirkete haber verir ve karşılığında 25 dolarcık alır ama şirket de sizin yakanıza yapışıverir.

Satılamayacak çok az mal türü vardır. Elden çıkarması en zor olanlar tanınan tablo ve heykel gibi sanat eserleridir. 1972 kışında New York'taki bir sanat müzesinden tablolar çalınmıştı. Malı hırsızlardan alacak kimse çıkmadı. Tabloların karşısına geçip, seyretmekten başka bir şey yapamayan hırsızlar üstelik sanat sever değillerdi. Sonunda savcıyla temasa geçip anlaştılar. Tablolar iade edildi ve hırsızların hakkında kovuşturma açılmadı. Savcının başka çaresi yoktu; teklifi kabul etmese, hırsızlar delilleri ortadan kaldıracaklardı. Bu adamlar ev ödevlerini iyi yapmamış, işleri önceden ayarlamamışlardı. Sanat eserleri de el altından satılır ama o kadar kolay değildir.

Sanat eserlerini kabul eden tek bir kişi tanırım. Kendisi sanat uzmanıdır ve malı alıp, bir odaya kilitleyerek sadece kendileri için saklamaya meraklı koleksiyonları tanır. Bu adamlar manyaktılar ama zengin olduklarından iyi müşteridirler.

Filmler aksini söyler ama elden çıkarılması en kolay olan çalınmış paradır. Hepsi ellilik ve yüzlük banknotlar halinde

70.000 dolar çalındı diyelim. Her banknotun seri numarası alınmış olduğuna göre çalan adam bu parayı nasıl harcayacaktır? Harcayamaz. Örgüt vasıtasıyla kendisine dolar başına 25-30 sent veren bir çit bulunur. Şimdi adamın eline çaldığından az da olsa rahatça harcayabileceği para geçmiştir. Örgüt parayı Güney Amerika veya Avrupa'ya götürür ve orada piyasaya sürer. Çünkü buralarda çalınmış paraların listesi tutulmaz.

Çoğu kez çit mal üzerinde bazı değişiklikler yapmak zorunda kalır. Kendini emniyete almak için markaları, etiketleri söker. Doklara indiğim bir gün, sandaldan sahile çıkan bir dostumu gördüm. 'Kürkçülük yapıyorum şimdi. Astarı değiştirecek birini tanıyor musun?' diye sordu. 28 inci Sokakta birinin adresini verdim. Astar başına 10 dolar alınır. Çok kişi karılarına veya kız arkadaşlarına hediye ettikleri için vizon mantolar iyi giden mallardan biridir. Ve kürkleri yarı fiatına bulabilirsiniz. Sözünü ettiğim dostum (kürkleri de kendisi çalmıştı) sadece eski sahiplerinin adları işlenmiş astarları değiştirmişti.

Olduğu gibi bırakılırsa, mücevherler de kolayca teşhis edilir. Hem hırsızlığını hem de çitliğini yapan bir işletmenin taşları montürlerinden hemen çıkardığını ve montürleri yok ettiğini bilirim. Bu adam yılda 60.000 dolar değerinde montürü yok eder ama taşları elden çıkarırken hiç zorluk çekmez. Taş oniki kratlık falan veya başka özelliklere sahip değilse, teşhis edilmesi tamamen imkânsızdır. Bir, iki veya üç kratlık bir taşın nereden geldiğini kim bilebilir? Taşların da izlerini aldıkları söylenirse de böyle şey olmaz.

Meşru kuyumcuların çoğu çalınmış taşları alırlar. Fakat taşı ortaya çıkarmak gafletine kapılırlar. Bir süre ortada dolaştırılan herhangi bir şey, adamın başına dert açabilir.

Mücevher hırsızlığında ayrıca, hırsız yüzünden de enselenebilir. Tanıdığım en büyük çalınmış mücevher satıcısı Ernie Zimmerman'ın başına geldi bu. Ernie altmış yaşlarında, çok saygıdeğer bir görünüşe sahip bir adamdı ve emrinde yalnız

kendisi için çalışan yarım düzine hırsız vardı. Hırsızlar evlere, otel odalarına girip çaldıklarını olduğu gibi Ernie'ye getirirlerdi. Bürosu, mücevher piyasasının göbeğinde, West 47. inci Sokak'taydı ve gûya muhamminlik yapardı. Adamlarının getirdiği malları alır, taşları çıkarıp, kuyumculara satardı. Aldıkları taşların çalınmış olduğundan haberleri olmazdı. Ernie yılda yarım milyon dolar kazanırdı.

Tek bir hata yaptı -bir acemiyi- yanına aldı. Adam bir otel odasında yakalanınca, daha polis gelmeden ötmeye başlamıştı bile. Ernie Zimmerman'dan Papa'ya kadar herkesi ele verdi. Zimmerman tutuklandı ama kimsenin Papa'yı rahatsız ettiğini sanmam. Yirmi yıl yiyecekti ama tanıdıkları vasıtasıyla dost bir yargıcın karşısına çıkarıldığından daha hafif bir cezayla kurtuldu.

Ben bu işte her türlü şekilde çalıştım. Aracı oldum, çitlik yaptım ve kendi çaldığım malları kendim sattım. En kolayı aracı olarak çalışmaktır. Bu durumda mala elinizi sürmeden iyi kâr edersiniz. Yapılacak şey, sadece adamları birbirlerine tanıştırmaktır. Bir gün bir barın önünde dururken, yanıma daha önce birlikte iş yaptığım zenci pezevenk geldi ve elden çıkarmak istediği iki yüzük gösterdi. Elimden geleni yapacağımı söyleyerek onu dışarda bırakıp, çitle konuşmak üzere içeri girdim. Beraber gitsek, pezevengi aldatamazdım. Adam, yüzüklerden birine toptancı fiatı olarak 2800 dolar, ötekine de 5000 dolar biçti. Dışarı çıkıp, zenciye, 'Taşlar çok lekeli olduğu için düşük değerdeymiş. Her ikisi için 500 dolar veririm,' dedim. Kabul etti. Ben tekrar içeri girip, çite, 'Her ikisi için 3000 dolar ver, senin olsun,' diyerek ayak üstü para kazanıvermiştim.

Pezevengi aldatmak vicdanımı rahatsız etmedi. Çünkü aldatılacak kadar budala olanlar, aldatılmayı hak ederler. Fakat bir örgüt mensubunu, bir dostu asla aldatmam. Çünkü onlara karşı saygı duyarım. Ama bu zenci pezevengin benim gözümde ne değeri olabilirdi? İşini görmek isteyen bir hırsızdı o. Üs-

tesinden gelebilirsem, gelirim işte. Tek başına çalışan bir hırsız, çitler gibi eline fırsat geçince başkalarını kazıklar. İşin tabiatı böyledir; düşük fiatla al, pahalıya sat. Bu onların işidir ve elindeki imkânlardan yararlandığı için o adamı suçlayamam.

Çitliğini yaptığım malların büyük bir kısmını, ellerindeki her türlü malı alacağımı bilen serserilerden satın alırım. Son günlerde elektrikli daktilo ve hesap makinaları işinden çok para kazandım. Yalnız bir defada on taneden fazla makina almamaya dikkat ettim. Böylece depolama sorunundan kurtuldum. Makinaları kamyonetimin arkasından sakladığım için depo aramak gerekmedi.

Sigara ve makyaj malzemesi gibi küçük boyda mal söz konusu olduğunda, kamyonet çok işe yarar. Reylon saç sprayinin kutusunu bir sente almıştım. Karıma iyi bir mal olup, olmadığını sorduğumda kutusunun 90 sente satıldığını söyledi. Ben de güzellik salonlarına, yalnız kasa halinde olmak şartıyla, kutusunu 15 sentten sattım.

Ben mağaza sahibi ile tek müşterilerle de iş görürüm. Bir keresinde elime bir kamyon dolusu takım elbise geçmişti. Malın geleceğini bildiğim için depolayacağımız yeri önceden hazırlamıştım. Kamyonu depoya çekip, boşalttıktan sonra götürüp, bir yere bıraktık. Sonra da malı kamyonetime yükleyip, satışa çıktık. Takımı 95 ve 125 dolara satılan iyi elbiselerdi. İki hafta içinde bütün malı elden çıkarmıştım. Bu ülkede, her bowling salonuna elim kolum dolu olarak girer ve bir saat içinde bütün malı satarım. Takım elbise mi? 25 dolara veririm. Sizin ölçünüze göre yok mu burda? Bir dakika, kamyonette vardır. Gidip getireyim. Ben hemen elden çıkarılacak mal almaya çok dikkat ederim.

Malı kendi başınıza ele geçirmek o kadar zor değildir. İki yolu vardır: ya kara yolunda kamyonu kaçırmak ya da doğrudan doğruya depoya gitmek. Depoya kolayca girebileceksem, bu yolu tercih ederim. Çünkü bu suretle karşıma kahra-

man kesilmeye hevesli bir kamyon şoförü çıkmaz. Son zamanlarda nakliye ambarları kamyonların üstüne plaka numaralarını yazmaya başladılar. Şoförün ne zaman ambarla temasa geçeceğini bilmezseniz, kamyon kaçırmak tehlikeli olur. Üstteki plaka numarası havadan okunduğundan, şoför kararlaştırılan aralıklarda ambara telefon etmezse, polis helikopterleri tepenizde bitiverir.

Son ikisi 1969 yılında olmak üzere, meslek hayatımda birkaç kamyon kaçırma işine girmişimdir. Bunlar da ötekiler gibi olmuştu. Hiçbirini ben hazırlamadım. Her ikisinde de, planı hazırlayanlar tarafından davet edildim. Görevim silah gücünü sağlamaktı.

Birincisi Long Island Ekspres Yolunda oldu. Birlikte çalıştığım kişiler içki dolu bir kamyonun yoldan ne zaman geçeceğini öğrenmişlerdi. Kamyonun plaka numarasını, rengini ve yolunun nerede kesileceğini biliyorlardı. Üçümüz Long Island'da Syosset'e gittikten sonra arabanın burnunu New York tarafına doğru çevirip, yolun kenarına çektik. Arabada arıza varmış gibi kaputu kaldırarak sabahın 5.45'inde beklemeye başladık.

Kamyon 6.30'da hızla yanımızdan geçince, peşine takıldık. Glen Cove adlı kasabaya yaklaşınca kamyon şoförüne lâstiklerden birinin patlak olduğunu işaret ettik. Oniki tekerlekli kocaman bir kamyondu ve şoför bir lâstiğin patlak olduğunu fark edemezdi. Yoluna kenarına çekip, durdu ve aşağı inerek patlak lâstiğe bakmak için arkaya doğru yürüdü. Ben silahı çekerek, alnının ortasına dayadım ve: «Kahramanlığa heveslenme sakın,» dedim.

«İnanın bana, ben kahraman filân değilim,» diye karşılık verdi. Ellerine kelepçe takıp, gözünü de bağladıktan sonra bizim arabaya alıp, yere yatırdık. Görülmemesi için üstüne battaniye örttük. İçimizden biri kamyonu, öteki de arabayı kullanırken, ben arkada şoföre göz kulak oluyordum. Staten Island'a gelince, adamı bıraktık. Kamyonu doğru Queens'de bir

depoya çektik. Öğleye kadar tamamen boşaltılmıştı ve polis akşam altıda Manhattan'da kumaşçıların bulunduğu sokakta park edilen bomboş kamyonu buldu.

İkinci iş daha da kolay olmuştu. Manhattan'ın Chelsea semtinde bir depo yakınında park ederek, hareket edecek kamyonu bekledik. Elektrik malzemesi yüklü kamyonu kaçırmakla görevliydik. Kamyon depodan çıktıktan sonra peşine takıldık ve 18 inci Sokak yakınında Onuncu Caddede kırmızı ışık yandığı için durunca ben şoförün yanına atlayıp, silahı doğrulttum. Adam bana bakıp, «Senin olsun. Beni North Carolina'ya kadar gitmekten kurtardın,» dedi. O kadar yol tepmek yerine, Staten Island'da kalmış, hem de canını kurtarmıştı.

Kamyonlar bazen vurgun vurmak isteyen şoförlerle işbirliği yapılarak kaçırılır. Şoför örgütle ilişki kurar ve iş gerçeğe tamamen uygun olarak görünecek şekilde planlanır. Mal satılınca, şoför de payına düşeni alır. Çok seyrek de olsa, arasıra kendi kamyonlarının kaçırılması için bazı ambarlar yardım ister. Yük sigortalı olduğundan iki yerden para alırlar: sigorta şirketinden ve örgütten.

Ben asla bir depodan mal çalmam. Ekseriya benimle bahise giren veya benden borç para alan biri, bir deponun anahtarını eline geçirdiğini, eğer bir gece kapıya kamyonu dayarsam kapıyı açacağını ve böylece borcunu da ödemiş olacağını söyler. Beni polise ihbar edebilir de. Bu nedenle önceden iyice soruşturur, sonra işi kabullenirim. Her şeyin ters gittiği bu tür bir iş hatırımdan çıkmaz. Adam kapıyı açtıktan sonra çekip gitmişti. Yardımcım birdenbire donup kaldı ve, «Kıpırdama. Bizi gözetliyorlar,» diye fısıldadı.

Etrafa bakındım. Eh, kanun oradaysa, oradaydı. Anlaşmaya bakmalıydık. Bize bakan iki çift göze doğru ilerledim. Meğerse içi doldurulmuş iki baykuş değil miymiş. Baykuşları olanca gücümle yardımcımın üstüne fırlatıp, «İşte seni gözetleyenler, pısırık,» diye bağırdım.

Malı yükleyip yola çıktıktan az sonra iki arka lastik de pat-

ladı. Şoför kamyonun idaresini kaybetmiş, «Ne yapayım? Ne yapayım?» diye haykırıyordu. Ben de, «Sür, oğlum sür. Durma sakın,» diye bağırdım. Kamyonu içindeki yükle terk etmek niyetinde değildim. Patlak lâstikle on mil kadar gittikten sonra depomuza geldik, malı boşalttık ve kamyonu üç mil uzağa götürüp, bıraktık.

Dörtbin erkek pantalonu kaldırmıştık. Malın hepsini alabilecek kişileri görmeye gittim. Tanesine 2.50 dolar verdiler, ben de kabul etmedim. Sonunda tanesini altı dolardan kendimiz satmaya karar verdik. Kapı kapı dolaşmadan on gün içinde hepsini elden çıkardık. Bir supermarket'ın müdürlüğünü yapan birini tanıyordum. Tanesini 7.50 dolardan yirmi düzinesini o sattı. Bir büroda çalışan tanıdığım bir dilbere de birkaç tane götürüp, satacağı pantalon başına iki dolar teklif ettim. O da elli pantalon sattı. Biraz, biraz hepsi elden çıktı işte. Etrafa sattık. Fakat böyle çalışmaktan hoşlanmadığımı da bu arada belirteyim. Malı hemen başımdan defetmeyi tercih ederim.

Elden çıkarılacak bir şeyleriniz varsa, size iyi bir öğüt vereyim. Dünyadaki pazarların en iyisi hava yolları hostesleri ile bürolarda çalışan kızlardır. Hava yolları, hosteslerin çok iyi giyinmelerini ve pahalı makyaj malzemesi kullanmalarını ister ama bunların masraflarını karşılamaz. Bürolarda çalışan kızlar ise bütün gün bomboş oturup, başka bürolardaki kızlarla çene çalarlar ve herkes fazladan birkaç kuruş kazanmak ister.

Sizin şözde -namuslu vatandaşınız- çalınmış, ucuz mala bayılır. Birgün Madison Avenue'de yürürken, yüksek tabakanın alış veriş ettiği, lüks kalite giyecek eşyası satan bir mağazanın sahibiyle karşılaştım. Ona, dışardan aldığında tanesi 11 ilâ 12 dolara mal olan ve normal olarak 20 ilâ 22 dolara satacağı pantolonlar vermiştim. Bana pantolon başına 5.50 dolar öder ve normal toptan fiatının altında maliyetle tanesini 10 dolara satardı. Uzun zamandır ona hiç mal vermemiştim. «Joey,»

dedi. «Aylardır ortada yoksun. Malın varsa, hemen getir.» «Böyle olduğuna ben de üzgünüm,» diyerek, duygularımı dile getirdim! Ben dalavereci, malı bana satan dalavereciydi ama bu namuslu vatandaş bizimle çalışmak için yalvarıyordu işte. Ne zaman böyle bir durumla karşılaşsam, içim bulanır, kusmak isterim.

Çalınmış olduğunu bile bile malı almak veya satmanın cezası beş yıl kadardır. Eyaletlerarası nakliyatta çalışmış malla ilginiz varsa, işlediğiniz federal suç sayılacağından çok dikkatli olmak gerekir. Bu ağır cezalardan dolayı bu işte tam mesai çalışan tanıdığım bütün adamlar evham içindedirler. Sizinle konuşurken yüzünüze değil, arkanıza bakarlar. «Takip ediliyor musun? Burada olduğunu bilen var mı?» filân diye söylenir, dururlar.

İşin başındaki adam, işinin büyüklüğüne göre, yılda bir milyon dolardan fazla para kazanır. Size bir fikir vermesi için söyliyeyim, mücevher işi yapan bir tanıdığım biri, getirdiğiniz malların değeri 200.000 dolardan az olursa, sizinle görüşmez bile!

Namuslu bir vatandaş, bu işi yapanları nasıl mı bulur? Eh, bu işi yapanları arayan, artık namuslu sayılmaz zaten. Öyle değil mi?

ONYEDİNCİ BÖLÜM

KADINLAR

KADINLAR, çok iyi jokey, yönetici, politikacı, harika birer barmen olabilirler ama suç işlemeyi beceremezler. **Kadın Hakları Hareketi** henüz kirli iş şebekelerine el atamamıştır ve atamıyacaktır da. Erkek olduğum için söylemiyorum, fakat kadınlar suç işlemek için yaratılmamışlardır; gerekli olan fizikî güce sahip değillerdir ve duygularının etkisi altında kalırlar. Örgüt içinde bir kadının yetkili bir pozisyona, hattâ neler olup bittiğini bilebilecek bir yere getirildiğini hiç görmedim. Gerçek bir kadın katil tanımadığım gibi -gazetelerde okuduğunuz kocalarını veya dostlarını öldüren budala karılar hariç- kadın tefeciye, zorbaya, bahisçiye veya soyguncuya rastlamadım.

Fakat bütün bunlar, örgütün kadınlardan yararlanmadığı anlamına gelmez; yararlanır tabii. Yosmalar olmadan müstehcen film çevrildiğini duydunuz mu hiç (ibnelerin çevirdikleri hariç)? Veya garson kızlar olmadan oynatılan kumarı, müş-

terilerimize hizmet edecek kadınlar olmadan işletilen kürtaj fabrikalarını? Kadınlar lotaryacı, bahis işletmeciliğinde de kullanılır. Ayrıca, zenginleri tavlayıp kucağımıza düşürmek ve en çok da bilgi edinmek veya birini eğlendirmek üzere seks aracı olarak da görev yaparlar.

Farkettiyseniz, fahişeliği liste dışı bıraktım. Örgüt mensupları fahişelik işine adlarının karışmasını pek istemezler. Örgüt mensuplarının hepsinin randevu evleri işletmediğini veya birkaç kız çalıştıran **'madam'**la işbirliği yapmadıklarını demek istemiyorum. Bazı evler korunmak için bölgenin patronuna para da öderler ama Lucky Luciano, New York'ta beyaz kadın ticaretinden dolayı mahkûm olduğu için çoğu bu işe karışmak istemez. Bu gün fahişelik daha çok zenci pezevenklerin elindedir. Pezevenklerin çoğu uyuşturucu madde satıcıları, orospular da uyuşturucu madde müptelâlarıdır. On kadından sekizinin **'keş'** olduğuna bahse girerim.

Para kazanmak bakımından bu konuda kadına göre en iyi iş lotaryacılıktır. Emniyetli bir iştir ve sıkı çalışan bir kadın, erkek kadar para kazanır. Bronx'da lotaryacılık yaptığım günlerde, tombul bir Yahudi kadını 50 sentlik bahse girerdi benimle. Şansı varmış ki, bir gün tuttuğu numara kazandı. Ertesi gün ona 250 doları verdiğimde, çamura yatmış manda gibi sevindi. Ertesi sabah tekrar uğradığımda bana 80 dolarlık iş toplamıştı. Aynı binada oturanlar kadının kazandığını duymuş ve lotarya oynamaya başlamışlardı. Her gün aşağı yukarı aynı miktarda iş getiriyordu bana. Sonunda:

«Bak, sana kazık atmak istemem. Bundan böyle sana söylenen numaraları üç nüsha olarak yaz. Biri sende kalsın, birini bana ver. Listede yazılı bahislerden alacağım paranın yüzde 25'i senin olacak,» dedim.

Bu fikir kocasının da hoşuna gitmişti. Sanırım, her ikisinin de aklına, yaptığı iş yüzünden kadının tutuklanabileceği gelmemiştir. Bir Yahudi karısının, Molly Goldberg'in, lotaryacılık yaptığı için hapise tıkılmasını düşünebiliyor musunuz?

Bazı kadınlar ise şanslı değildir. Onlar da erkekler gibi bahislere girer ve bazan ölçüyü kaçırırlar. Ev kadınları mutfak parasını atlara veya buna benzer bir şeye yatırır ve battıkça batarlar. Borç yönünden, örgüt kadın ve erkek arasında fark gözetmez. Borçlarını ödememek hakkını kimden alırlar? Kadın oldukları için yakalarını kurtaracaklarını sanan birkaç tanesini hafifçe okşamışımdır.

Güzel oldukları takdirde, acenta borçlarını vücutlarını kullanarak ödetir. Acenta, her yattığı adam başına borcundan 50 dolar indirmeyi teklif eder ve bu teklifi olumlu karşılayan kadınların sayısını bilseniz, şaşarsınız. Gözüme girmek isteyen bir bahis acentası bir gün bana:

«Bir kadınla yatmak ister misin?» diye sordu.

Hiç de fena fikir değildi doğrusu. Bir kadına telefon ederek bir dostunu gönderdiğini ve iyi ağırlamasını söyledi. Karşıma gerçekten güzel bir ev kadını, şey... yani çok güzel bir yosma çıktı. Bir güzel yattım onunla. İşim bitince kadın kafasını sallayarak:

«At yarışlarına düşkünlüğüm yüzünden şu başıma gelenlere bak,» dedi.

Kadınların örgüte bulundukları en büyük katkı, şüphesiz seks bakımındandır. Onları seks, **go-go** gösterilerinde ve **uçsuz** yapılan danslarda kullanırız. Gece klüplerinde adamları tavlatırız. Bu piliçler müşterilere kendilerine en olmayacak ücretler karşılığında içki ısmarlatırlar. Adamlar da sonunda yatmayı umarak çekinmeden ısmarlarlar. Oysa kızlar hiçbir zaman esas dışına çıkmaz (çok kere içki fiatına çay içerler) ama bize de, kendilerine de çok para kazandırırlar.

Bilgi edinmek için de seks kullanılır. Bir adamı elde etmek görevi verilince, onun sevdiği şeyleri araştırırız. Ben gider, kafası çalışan vücudu güzel bir kız bulurum. Adamın zayıf taraflarını araştırır ve ne istediğini öğreniriz. Adam ya karısını aldatıyor ya da uyuşturucu madde kullanıyordur. Her neyse, adamın zayıf yerini bu kız öğrenip bize bildirir. Herifle yat-

ması şart değildir. Sırrını bir kere öğrendik mi artık avucumuzdadır.

Size bir örnek vereyim: Büyük bir ilâç firması yeni bir antibiotik bulmuş, başka bir ilâç firması da bunun formülünü ele geçirmek için uğraşıp duruyordu. Penisilinden daha iyi olduğu ileri sürülerek reklâmı yapılan ilâç 1963 veya 1964'de piyasaya çıkarılmıştı. Biz formülü ele geçirmek üzere görevlendirildik.

İlâç başarılı olduğu takdirde, alacağımız para 250.000 dolardı. Sonradan ben bu paranın, formülün gerçek değeri yanında devede kulak kaldığını öğrendim ya, neyse! Araştırma ile ilgili olanların üzerinde yaptığımız soruşturma sonucu bir kimyagerin zayıf tarafını keşfettik; kadınları dövmekten hoşlanıyordu.

Şimdi iş, dayağa dayanıklı bir kadın bulup kimyagerle tanıştırmaya kalıyordu. Bu işten gerçekten hoşlanan bir kız bulmak zor olmadı. Ayrıca birkaç kuruş fazla para vermemiz de hoşuna gitti, tabii. Her şeyi hazırladık. Kız adamla birkaç kere gezmeye çıktıktan sonra adamı New Jersey'de bir motele götürecekti.

Motel, herhangi bir motel değildi. Örgüt orasını hâlâ kullandığından adını veremiyeceğim. Birkaç odanın duvarı aynayla kaplıydı ve dışardan bakınca içerisi görünüyordu. Bir gün bizim kız ile kimyager bu odalardan birine kapandıklarında fotoğraflarını çektik. İki gün sonra kimyager bir başka motele götürülüp resimleri gösterildi. Adam nerdeyse kalpten gidecekti. Çaresiz kaldığı için resimleri kimseye göstermediğimiz takdirde, istediğimizi yapacağını söyledi. Formülü veya formülün bildiği kısmını bize oracıkta verdi.

Öteki firma, bu ilâca karşılık kendi çıkardığı ilâcı piyasaya sürmeden önce uzun süre bekledi. Orijinal olanın rengi turuncu-kırmızı, öteki firmanınki de penbedir ama aralarındaki fark sadece budur işte.

Bir adamı meydana çıkarması için de kadın kullanmışımdır. Peşinde olduğum biri beni uğraştırıyorsa, bir kadına başvururum. Öldüreceğim kişi, adına anlaşma açıldığını bildiğinden sinmişse, bir kadını üstüne salar ve gezip tozmalarına göz yumarım. Sonra da kızın evine girerken, çıkarken işini bitiriveririm.

Kadınların kullanıldığı, aklıma gelen başka bir yer de kaçakçılıktır. Uyuşturucu madde, elmas gibi küçük şeylerin ülkeye sokulmasında yardımcı olurlar. Sık sık ülkeye girip çıktıklarından ve gümrükçüler tarafından sıkı sıkıya aranmadıklarından dünyanın en iyi kaçakçıları hosteslerdir.

Hostesler, malı çeşitli şekilde ülkeye sokarlar. En kullanılan usul malı sütyenlerinde veya **'bal kutuları'**nda saklamaktır. Bir kız daha basit bir usul bulmuştu. Uzun saçlarını tepesinde toplar ve bir, iki tane elması topuzunun içine koyardı. Gümrükçüler şüphelenmedikleri takdirde, bir şey olmaz. Fakat bir kere de şüphelenecekleri tutarsa, işte o zaman kurtuluş yoktur. Şimdiye kadar gördüğüm en emniyetli iş, çalınmış mücevher işi yapan bir örgüt mensubun yaptığıydı. Tezgahını Kennedy Hava Alanı'nda kurmuştu. Hostesler malı uçağın belirli bir yerinde saklar ve uçağı temizleyen ekipten biri oradan alırdı. Gümrük korkusu olmadan iş böylece halledilirdi.

Güvenilir olmadıkları için, şahsen ben kadınları kullanmak istemem; ne lâf edeceklerinden, az sonra ne yapacaklarından emin olunmaz, onlara güvenemezsiniz. Bir gece, kumar borcunun iyice kabardığını haber vermek için bir adamın evine gitmiştim. Kapıyı karısı açtı ve kocasının evde olmadığını söyledikten sonra, adamı dövmek için mi geldiğimi sordu.

«Hayır, nutuk çekmeye geldim,» dedim.

«Keşke ona bir güzel sopa atsan! Bir işe yaramayan herif, gecenin geç saatlerine kadar hâlâ dışarda,» diye yakındı.

Kadınlar güvenilir olmadıklarından, örgüt mensupları onların teklif edecekleri bazı işleri üzerlerine almazlar. İntikam

almak isteyen bir kadın, örgütle ilişkisi varsa ya da örgütle ilişkisi olan birini tanıyorsa belki birini tutabilir. Aksi takdirde, işi salağın birine verir. Profesyonelleri tutması çok zordur. Bir örgüt mensubu, bir kadının arzusunu yerine getirmeyi genellikle hatır için kabul eder.

Size bir örnek vereyim: Burnu bir gece Coca-Cola şişesiyle bir uyuşturucu madde satıcısı tarafından kırılan kadının biriyle dosttum. Bana geldi. Ne yapmamı istediğini sordum.

«Onun canını yakmalısın,» dedi.

Ne demek istediğini, bacağını mı kırmam, ne yapmam gerektiğini sordum.

«Hayır, hayır,» dedi. «Bu onun canını yakmaz. Bütün parasını al! Canı ancak böyle yanar.»

Adam, 88. Sokak'ta oturuyordu. Oraya gidip yolunu bekledim. İçeri girerken yakalayıp ensesine tabancayı dayadım.

«Uslu bir çocuk gibi asansöre gir, yoksa kafanı patlatırım!»

Yukarı çıkıp dairesine girince:

«İşi kolay tarafından mı, yoksa zor tarafından mı yapalım? Ya seni uyutur -öldürmeyi kastettiğimi anladı- ya da sen yerini söylersin,» dedim.

Eroini kastettiğimi sanmıştı. Parayı istediğimi belirttim.

'«Oh, tabii. Tonlarla var,» diye kekeledi. Yalan söylememişti. Çıkardığı 43.000 doları son kuruşuna kadar aldım. Sonra da birlikte asansöre bindik. Uslu durduğu için canını yakmak istemediğimi söyledim.

Aşağı inmek üzere asansörün düğmesine bastığımda:

«Yukarı çıkarken 14. kata gelinceye kadar durmamasına dikkat et. Aksi takdirde, beynini dağıtırım,» dedim.

Asansörden çıkıp arabama binerek uzaklaştım. Beni kimin gönderdiğini sormuştu ama ödeşmeye kalkmasın diye kadının adını vermedim. Sadece, ilerde insanlara daha nazik davranmasını söylemekle yetindim.

Kadınsız olamayacağımız tek iş, kürtajcılıktır. Kürtaj bizim için bir ahlâk sorunu değil, para sorunudur. Kadınlar ço-

cuk aldırmak için para ödemeye hazırsa, kanunlar da bunun meşru yoldan yapılmasını yasaklamışsa, biz de büyük para kazanırız. Kürtaj işini kurmak çok basittir. Bir doktor bulup bir motel odası kiralamak ve faaliyete geçtiğinizi etrafa duyurmak yeterlidir. New York ve California Eyaletlerinde kürtaj serbest bırakılmadan önce ben, bu alanda çok para kazanmışımdır. Birçok eyalette bu işi hâlâ yapanlar vardır.

Anlaşması daha kolay olduğu için ben hep ya lisansı elinden alınmış, ya da lisans verilmemiş doktorları tutardım; böylece daha sonra başıma dert olmalarını önlerdim. Bir motel odası kiralayıp bir saat içinde klinik haline getirebilirim. İhtiyacım olan çarşafları ve havluları vermesi için motel idarecileriyle anlaşırım. Her şey emniyetli ve tertemizdir. Motelin sahibi, sözde namuslu vatandaş, benim ne yaptığımı bilir ama oda için günde 100 dolar ve müşterilerimin dinlenmesi için kapattığım beş odaya da oda başına 20 dolar ödüyorsam, şikâyet edecek hali mi kalır? Tecrübeme dayanarak söyleyeyim: aslâ!

Çok para kazanıldığı için bütün masrafları kolayca karşılardım. Bir kürtaj 500 ilâ 600 dolara yapılır. Doktor kürtaj başına 100 ilâ 200 dolar, hastabakıcı 50 dolar alır. İyi bir doktor işi yirmi dakikada halleder. Müşterilerin azalması ise söz konusu değildir.

Ahlâk anlayışları farklı olanlar kazanıp New York Eyalet Kanununu değiştirir ve kürtajı yeniden yasaklarlarsa, işi kurmam ve çalışmaya başlamam için bir gün yeter. İlk önce, şimdi kürtaj kliniklerinde çalışan hemşirelerle temasa geçer, beni nereden arayacaklarını ve gönderdikleri hasta başına kaç para ödeyeceğimi söylerim. Sonra da eskiden birlikte çalıştığım doktorlardan birini arar ve işe başlarım.

Müşteri bulmakta hiç zorluk çekmem. Doktor muayenehanelerinde çalışan hemşirelere haber verip gönderecekleri hasta başına 25 dolar ödeyeceğimi söylerdim. Kadınlar doktorlara, dertlerine çare bulsun diye giderler. Doktor da lisansını kaybetmeyi göze alamadığı için kürtaj yapmaz. Fakat hemşire

bize haber verdiğinden biz temasa geçeriz. Daha sonra doktorlar da bizim hizmetlerimizden faydalanır olmuşlardı; haberin etrafa nasıl yayıldığını bilirsiniz.

Temiz ve dikkatli olmakla tanınırdık. Pis yerlerde bu işi yapan ve kızların ölümüne sebep olan bir sürü beceriksiz de vardı. Bizim müşterilerimizden bir tanesi bile hastalanmamıştır. Yanımda çalışan doktorlara işi en emniyetli, temiz ve dikkatli bir şekilde yapmalarını söyler, sonradan komplikasyonların çıkabileceği durumlarda el sürmemelerini tenbih ederdim. Bu şekilde devam ettiğimiz sürece başımın derde girmeyeceğini biliyordum; nitekim girmedi de. Birden fazla doktorun çalıştığı iyi bir günde tanesi 500 dolardan 20 ilâ 30 kürtaj yapardık.

Kürtaj serbest bırakılınca işin suyu çıktı. Fiat 125 ilâ 200 dolara düştü. Bu işi hâlâ yapanlar varsa da, tatlı kârlar tarihe karışmıştır. Üstelik şimdi lisans da gerekli. Bazı eyaletlerde kürtaj hâlâ yasaktır ve gizli olarak yapılmaktadır. İşi Kansas City'de kurdunuz diyelim. Kadın, orada kürtajı gayrimeşru olarak yaptıracaktır. California'ya veya New York'a gidip meşru şekilde yaptırsa çok daha masraflı olacağından o şehirde kalmayı tercih edeceklerdir. Üstelik insanlar ameliyat olacakları zaman evlerinden uzaklaşmayı istemezler.

Örgüt adamlarının gözünde kadınlar basit yaratıklardır. Onlar kullanılır ve arasıra da sövülüp sayılır. Örgüt mensubunun hayatındaki tek önemli kadın, karısıdır. Örgüttekiler çoğu zaman karılarını arka planda tutarlar. Örgütten bir adamın, yanında karısıyla herkesin içinde dolaştığı çok enderdir. Bir kadınla gezmeye çıkar ama karısı ve ailesi evdedir. Ailesiyle birlikte dışarı çıktığında gözlerden ırak, tenha bir yere gider. Utandığı için değil, karısını yaptığı işlere karıştırmamak için.

Şimdiki karımı, iyi bir çift teşkil edeceğimizi düşünen dostlar vasıtasiyle tanımış ve telefon numarasını almıştım. Ona telefon ettim ve bu telefon konuşması benim için en pa-

halı konuşma olarak tarihe geçecektir. Karım, sevdiğim kadındır. Onun ihtiyaçlarını karşılamak için elimden geleni yapar, ondan da bazı şeyleri beklerim: Eve geldiğimde yemek hazır olmalı, rahat etmeye ihtiyacım olunca rahatım sağlanmalıdır. Eve geldiğimde, işimi kapının dışında bırakmaya çalışır ve başarırım. Karım benim ne yaptığımı bilmez değildir ama bu konuya hiç değinmeyiz.

Tutuklandığımda, onun istediğim avukata gitmesini, yolu bulunursa hapishaneye yemek getirmesini ve nerede daha rahat edeceksem, oraya naklimi sağlamak için gerekeni yaptırmasını beklerim. Hemen uzun bir yolculuğa çıkmam gerektiğinde, nereye gittiğimi, ne kadar kalacağımı sormamasını ve beraberimde götüreceksem soru sormadan hemen gelmesini isterim. Aynı zamanda ben ona hakkı olan ve sağlayabileceğim bütün rahatlığı vermekle yükümlüyüm.

Ben karıma asla el kaldırmam. Dünyada yapmam. Benden korkan, her zaman bir şey yapacağım diye korku içinde yaşayan biriyle yaşamak istemem. Ayrıca, karısına el kaldıran örgüt mensubu bir gün kendisini ele verenin kendi karısı olduğunu görüverir. Bu, Albert Anastasia'nın muhafızı 'Tetik' Mike Coppola'nın başına gelmiştir. 'Tetik' Mike, karısına devamlı sopa çekerdi. Kadın da onu maliyeye ihbar ederek ödeşti. Maliyeciler henüz işi sonuca bağlamadan, Mike öldü ama adamın başına bir sürü dert açtı. Üstelik kadına dur diyen de çıkmadı. Bu, Mike'a ait bir meseleydi.

Ne zaman turnayı gözünden vursam, karıma payını veririm. O uyuşturucu madde satıcısının 43.000 dolarını aldığımda karıma 15.000 dolarını vermiştim. Haftalıkla çalışıyor ve 5.000 dolar alıyorsam, karıma 2.000 dolarını veririm. Çok kişi bana deli diyebilir. Pekalâ, deliyim işte. Parayı nereye harcayacağını karıma söylemem ama budalalık etmemesini, yarın ben olmazsam paraya ihtiyacı olacağını anlatırım. Karım oldukça akıllıdır; parasını saklar. Hem de o kadar iyi saklar ki, nerede olduğunu ben bile bilmem. Bu kadınla evli olduğum bun-

ca yıldır, para istediğimde; 'hayır, beşbin veya onbin veremem' demedi. Soru sormadan parayı verir. Aptal değildir; ne iş yaptığımın farkındadır. Tetiği çektiğimi hiç söylemedim fakat şüphelendiğine eminim. İşime burnunu sokmaz. Karımdır ama ona söylemediğim bazı şeyler vardır.

Beni arayan birkaç hayvan ilk karımı öldürdü; aynı şeyin tekrarlanmasını istemem. Bu nedenle ne kadar az bilirse, o kadar iyidir.

Ara sıra onun yardımına ihtiyacım olur. Bir gün gece yarısına doğru evimin kapısına gelen bir polis, benimle birinin vurulması hakkında konuşmak istedi. Eve birkaç dakika önce dönmüş olduğumdan, üstümü değiştirmemiştim. Olay yerinde olduğumu nasıl öğrenmişler veya olay hakkında nereden bilgi almışlar bilmiyordum ama konuşacak değildim. Kapı çalınınca karıma çabucak talimat verdim. Eski bir sabahlık giydikten sonra kapıyı açmaya gitti.

O kapıyı açarken, ben de kapının arkasındaydım. Karım serinkanlı görünüyordu ama aslında sinirlendiğini farketmiştim. Polisler kendilerini tanıtıp benimle konuşmak istediklerini söylediler. Evde olmadığımı, nerede olduğumu ve ne zaman döneceğimi bilmediğini söyleyince, polisler içeri girip beni bekleyeceklerini belirttiler.

Televizyondaki programlardan öğrenmiş olacak ki:

«Arama emriniz var mı?» diye sordu. Yok cevabını alınca:

«İyi geceler,» diyerek kapıyı yüzlerine kapattı. Ve o gece ne yaptığım hakkında ağzını açıp bir kelime bile sormadı.

Evde, herhangi bir koca gibi onun üstünlüğünü kabul etmem(!); yani, işler onun istediği şekilde yürür. Evde istediğimi yaparım. Ne yapmak istediğimi önce o söyler, ben de yaparım. Böyle de olmalıdır, çünkü ev onun bölgesidir. Kol, bacak kırarak sıkı çalıştığım ve yorgun düştüğüm bir günün sonunda eve geldiğimde çöpü dışarı çıkarmamı isterse, kıçımı kaldırır, çöpü çıkarırım.

Evin içinde, koyduğum birkaç kanun vardır; birincisi, evin

içindeki her şey kullanılacaktır. O divanın üstünde yatmamam, şu halının üstünde yürümememi veya o havluyu kullanmamamı söylemesine tahammül edemem. İkincisi; karımın her zaman beni ön planda tutması şarttır. O kağıt oynamaya giderken, yemeğimi hazırlamasını istersem, yemeğimi hazırlayacak ve sonra gidecektir. Bunların dışında patron odur.

Bizim evliliğimiz de herkesinki gibidir. İyi ve kötü günlerimiz vardır. Her evli çift gibi bazan tartışır, bir konu üzerinde ayrı fikirler ileri süreriz. Bazan beraber sinemaya, genellikle müzikal filmlere, komedilere gideriz. Çünkü karım vurdulu kırdılı filmleri sevmez. Hafta sonları dağa çıkar veya arkadaşlarımızı davet ederiz. Onun bir sürü arkadaşı, benim de bir sürü arkadaşım vardır ama değişik tipte kişiler olduklarından bir araya getirmek bazan zor olur. Sık sık yaptığımız bir şey, geceleri geç saatlere kadar remi oynamaktır. Karım bu oyuna bayılır ve beni yenince çok sevinir ama her zaman ona bu fırsatı vermem. Parayla oynamaz, ondan para koparmak taştan su çıkarmak kadar zordur. Yekûnun hesabını tutarız. Şu sıralarda bana 18.000 dolar borçlu durumda.

Çok kişi karısına benim kadar iyi muamele etmez. Bir iş toplantısı için birinin evine gitmiştim. Karısı 50 dolar isteyince adam:

«Paraya neden ihtiyacın var sanki? Daha geçen gün verdim ya,» dedi.

Bana göre bu adam iki yönden haksızdı. Birincisi, aile meselesini herkesin içinde konuşuyordu ki, yanlıştır. İkincisi de, onun o gece yirmi yaşlarında bir kızla randevusu olduğunu biliyordum. 'Copa Cobana'ya gidecek, yemek yiyecek ve ne büyük bir adam olduğunu göstermek için ertesi sabah kızın önüne bir yüzlük atacaktı. Evine ve çocuklarına bakmakla yükümlü olan karısı 50 dolar isteyince, takındığı tavra bakın! Haksızlıktır bu!

Ben orospu düşkünüyümdür, inkâr etmiyorum; yatar kal-

karım. Fakat ilk önce evimin ihtiyaçlarını karşılarım. Evim benim için, dünyada önemi en büyük olan yerdir.

Bazan zorluklarla karşılaşırım. Bir zamanlar başımda isterik bir kadın vardı. Evine sabahın onunda giderdim ve bütün günü yatakta geçirirdik. Kadını si.....m, gider yıkanırdı; si.....m, gider yıkanırdı; si.....m, gider yıkanırdı. Ve bütün gün böyle sürüp giderdi.

Bir gece iyice tükendim ve eve dizlerimin üstünde sürüklenerek döndüm. Ölüyordum. Bizim hanım yatmıştı. Elbiselerimi çıkarıp yatağın üstüne düştüm. Tam gözümü kapamıştım ki, birdenbire atlayarak yanıma geldi.

«Joey...»

Hayır diyemezdim. Zar zor kaldırabildim ve işin sonunu getirebilmek için son gayretimi de harcadıktan sonra bayılmışım.

İşte böyle, ben evimi hiç ihmal etmem!

Örgütte çalışan biriyle evli olmanın iyi ve kötü tarafları vardır. Birincisi, rahat yaşayabilmek için genellikle yeteri kadar para vardır. Adam öldürülse bile, çalıştığı örgüt, karısına yeni bir hayat kurması için iyi para verir. Örgüt hesabına yaptığım bir işten dolayı kodese girdiğimde, örgüt, ben çıkana kadar aileme bakmakla mükelleftir.

Diğer taraftan, devamlı olarak bana bir şey olacağı korkusu vardır. Arkadaş ve komşuluk ilişkilerinde de ortaya bazı sorunlar çıkar. Tanıdığım bütün örgüt mensuplarının karıları, yandaki evde veya dairede oturan komşularıyla ilişki kurmayan, çok sessiz kadınlardır. Genellikle kendi aile çevreleri içinde kalılar. Evimiz, karımın doğup büyüdüğü yerde olduğundan, çocukluk arkadaşlarıyla ilişkidedir. Ne iş yaptığımı, neden gündüzleri evde olduğumu soranlara, karım:

«Bu kadar ilgileniyorsanız, neden kendiniz kocama sormuyorsunuz?» diye karşılık verir.

Arkadaşlarından biri, benim bir serseri olduğumu söyleyince karım:

«Son defa ne zaman bir suçla itham edildi?» diye parla-

mıştı. «Benimle arkadaşlığını sürdürmek istyorsan, kocamı o koca ağzına alma bir daha!»

İyi bir örgüt adamı karısına her zaman iyi bakar, iyi muamele eder, istediğini verir ve ilişkisi bulunduğu kadınlarla karşılaşmaması için elinden geleni ardına koymaz.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

MEŞRULUĞA DOĞRU ATILAN ADIMLAR

ÖRGÜTÜN BİR EMEKLİLİK PLANI, yardım sandığı veya vakfı yoktur ve mensupların çoğu sosyal sigortaya para ödemez. Bunun yerine, kanunî işlerimiz, daha doğrusu **'anti-sosyal güvenliğimiz'** olarak adlandırdığımız çalışma sahalarımız vardır. Örgütün kanunî işleri, Dean Martin'in devirdiği içki şişelerinin sayısından fazladır. Meşru yatırımlardan elde edilen kâr, gayrimeşru işlerden sağlanan paraya nerdeyse eşittir. Örgüt, bu alanda milyonlarla değil, milyarlarla oynar. Bir örgüt mensubunun ilişkisi olduğu bütün işletmeler kapatılsa, ülke kendini 1929'dan beri görülmemiş büyük bir ekonomik krizin içinde bulur.

Meşru işler çeşitli nedenlerden dolayı örgütün ilgisini çeker: Sürekli olarak nakit gelir temin edilir, Maliye'den kaçırılan paralar bu sahalara yatırılır (beyannamesinde belirtmediği parayı işlettiğini kim bilebilir?), gözle görülebilen gelir kaynağına sahip olmakla Maliyeciler mutlu kılınır. Ayrıca

lotaryacılık yozlaşmaya başladığı veya adamın adaleleri güçsüz kaldığında güvenebileceği bir geliri bulunur. Hepsinden daha iyisi, kazanılan paranın ancak ufak bir kısmının Maliye'ye bildirilmesi dışında, bu alanda kesinlikle gayrimeşru bir şey yoktur!

Örgüt meşru iş hayatına 1930'ların sonunda, Meyer Lansky ile Frank Costello ellerindeki nakit paranın artık bir yerlere yatırılması gerektiğine karar verdiklerinde girmiştir. Lansky ile Costello çevelerine bir göz atıp halkın ne istediğini araştırdılar. Orta halli bir vatandaşın parasını ulaşım, oteller, lokantalar, içki, park yerleri ve kendilerine sunulan diğer kamu hizmetleri için harcayacağını gördükten sonra bu işlere para yatırdılar.

Belki dikkatinizden kaçmıştır diye belirteyim, bu adamlar çok akıllı heriflerdir.

Costello, büyük şehirlerde araba park yerlerine ihtiyaç duyulacağını anlamıştı. Bugün bu alanda iş yapan şirketlerin en büyüklerinden olan iki firmayı, o günlerde kurmuştur. Örgüt çeşitli iş sahalarına ufak çapta el atmış ve örgütün dışındaki adamlarını kullanarak işlerini genişletmiştir.

Çok kişi buna inanmaz. Onlar, örgütün el atmak istediği herhangi bir iş için iş sahibini tehdit ederek ortak olduğuna inanmayı tercih ederler. Oysa artık böyle yapılmamaktadır. Yıllar önce belki ama bugün değil. Kafanızı kırmak için pusuda bekleyen bir sürü kanunî kuruluşlar vardır. Parayı uyuşturucu maddelerden, kumarhanelerden, tefecilikten kazanır meşru işlere yatırırız... ve paramızı daha da çoğaltırız.

Bugün örgüt mensupları çeşitli şekilde meşru işlere girerler: Çok seyrek olarak kendilerini bir kuruluşun **'ortağı'** sayarak; veya işi kendileri kurup işleterek. Ayrıca işin sahibi kumar veya tefeciden aldığı borçları ödeyemeyince örgüt adamlarını ortak olarak alır; bütün işi kendileri kurup, maaşlı bir kukla tutarak işin sahibi olarak onu gösterirler; bazı adamlarla doğrudan doğruya ortak olunur; örgüt gerekli sermayeyi,

işletme tekniğini ve iş gücünü sağlar; bazan örgütle ilgisi bulunanlar bir işin yürütülmesinde yardımcı olmaları için **'davet edilirler'**; veya kendi adları altında bir iş kurar ve kimse de onların örgüt mensubu olduğunu bilmez.

'Kendini ortak farz etmek' ayrıca zorbalık olarak da adlandırılır ve meşru değildir. Birkaç yıl önce bu usul uygulanırdı ama zaman çok değişti artık. Meşru yollardan bir işe konmak varken, ne diye iş sahibinin polise veya örgütün bir başka bölümüne şikayette bulunmasına sebep olunsun? Bu, gereksizdir. Alınacak para miktarı, ortaya çıkacak meselelere değecek kadar fazla değildir.

Birkaç yıl önce Bronx'da Richards'ın Apartmanı adlı bir bara birkaç serseri dadanmış, sahibini durmadan tehdit ediyorlardı. Adam, siktirip gitmelerini söyleyince, bir güzel dayak yemişti. Bunun üzerine o da kalkıp Squillante adında birine gidip korunması karşılığında bardan hisse vermişti. İşte, meşru bir işe örgüt mensuplarının **'davet edilmesine'** iyi bir örnek. Squillante herşeyi düzene sokup parasını da alıyordu. Derken bir gün ortadan kayboluverdi. Yok olmuştu. Ödeme günü yeğeni Jo-Jo Berry bara gelip, parayı istemiş ve «Yeni ortağın benim,» demiş.

Barın sahibi iki arada bir derede kaldığı için ne yapacağını bilemiyordu. Bir aracıyla benimle temasa geçti. Ne istediğini sordum.

«Sadece kendi başıma kalmak istiyorum,» diyerek derdini halletmem için bana para teklif etti. Ortaklardan bıkmıştı.

İşi kabul etmeden Richie Schivone'yle görüşmeye gittim. Orası onun bölgesiydi ve kendisiyle konuşmadan işi kabul etmekle protokola aykırı hareket etmiş olacaktım. Bardan para alıp, almadığını sordum. Hayır dedi. Ben de:

«Jo-Jo Berry şimdi bu bara el atmış. Sana şunu söyleyeyim ki, mantıksız davranışlarına devam ederse, belini kırarım onun.»

Richie peki dedi ve anlaştık.

O gece bara gidip Jo-Jo'yu bekledim. İçeri girince:

«Jo-Jo, artık buranın ortağı değilsin,» dedim.

«Kim diyor?» diye sordu.

«Ben ve bu. Az önce kararlaştırdık. Seni bir daha burada görecek olursam, zıbardığın gündür.»

Ertesi gün Richie telefon etti.

«Jo-Jo az önce buradaydı ve bağırıp duruyordu. Kendisini kovman için seni oraya benim gönderdiğimi söylüyor.»

«Richie, orayla bir ilişkin olmadığını sen söylemedin mi bana?»

«İlgim yok ama Jo-Jo bana da hisse verecek.»

«Alma!» diye uyardım. «Çünkü bu defa seninle karşı karşıya gelmek zorunda kalırım.»

Richie bardan hisse almadı çünkü daha önce benimle anlaştığını biliyordu. Jo-Jo da ortaklıktan çıkarıldı. Bir süre sonra Jo-Jo'nun cesedi bir lâğım çukurunda bulunduğunda, o çukurun adının artık kirlendiğini düşünmüştüm.

Bilek gücü hâlâ kullanılır ama zorbalık için çok seyrek başvurulur. Örgüt ne zaman namuslu birinin canını yakarak meşru bir işe zor kullanarak girmişse, bir mensubu muhakkak kodesi boylamıştır.

■

VASAT BİR ÖRGÜT MENSUBU çoğu kez şanssızlıktan dolayı meşru işlere girer. Ama bir başkasının şanssızlığı, tabii. Çok basittir bu. Adam borçludur ve borcunu ödeyebilmek için alacaklı olana yaptığı işten bir yüzde verir. Artık ortağı veya temsilcisi kârdan yüzdesini almak için her hafta gelecektir.

Bana 15.000 dolar borcunuz var diyelim. İşinizi inceler ve 30.000 dolarlık olduğunu görürüm. Artık sizin ortağınız sayılırım. Size borç para verdiğim veya yüksek bahislerinizi kabul ettiğimde bir anlaşma yapmamışsam, şimdi güzel ve meşru bir anlaşma yaparız. Fakat ne yazık ki, gelir olarak göründü-

günden bu para üzerinden vergi vermem gerekir. Bir Maliyeci ortağımız vergi beyannamelerini inceleyip son yıllarda ödediği verginin şimdi yarısını ödediğini görecek olsa, meraklanır. Tabii ortağım şimdi birisiyle ortak olduğunu söyleyecek ve adamlar da benim peşime düşeceklerdir. Elimden hiç olmazsa gelirin bir kısmını vergi beyannamemde göstermekten başka bir şey gelmez.

Birçok örgüt mensubu Catskill Dağlarındaki sayfiye otellerinin hisselerine bu şekilde sahip olmuşlardır. Birkaç yaz üst üste yağmurlu geçince, otel sahipleri bankalardan aldıkları kredileri ödeyemez olmuş ve örgütten borç istemek zorunda kalmışlardır. Örgüt bir kez bir işe girince, çıkarmak imkânsızdır. Aynı şey konfeksiyon dalında da olmuştur. Yeni bir hat ortaya atmak isteyen bir imalâtçının paraya ihtiyacı vardır. Banka riskli gördüğü için kredi vermeyince, adam örgüte başvurur. Ortaya çıkarılan yeni moda, halk tarafından tutulmayınca imalâtçı da borcunu ödeyemez ve örgüt işin yüzdesine böylece sahip olur.

Aslında ben bir işe sahip olmayı dert sayarım. Ortağımın bana fazla kazık atmasını önlemek için defterleri kontrol edecek bir muhasebeci tutmak gerekir. Ben iş adamı olmak isteseydim, silahımı satar iki beyaz gömlek alırdım. Bu yüzden, elimdeki işi satacak birini ararım. Ortağıma daha işin başında hissemi devredecek birini aradığımı veya nakit bulur bulmaz kendisine devredebileceğimi söylerim. Ekseriya da böyle olur.

Benim meşru **'iş'** imkânlarım, kumar yüzünden önüme çıkmıştır. Acemi bahisçilerin sayesinde kafeteryaların, çiçekçilerin, benzin istasyonlarının, güzellik salonlarının ve plakçıların ortağı olmuşumdur. Benim için bütün bunların içinde en güzeli bir Yahudi mezeci dükkânıydı. 'Poppa' at yarışlarına meraklıydı. Ben de böylece mezeci dükkânına hissedar oldum. Orada tattığım bazı mezelerin tadını başka yerde bir daha bulamadım doğrusu. Ortak olmaya değmişti.

Ortak olduğum en büyük işletme de New York'ta, York Caddesi'ndeki bir lokantaydı. Sahibi bana 85.000 dolar borçlu olunca lokantanın yarısı bana geçmişti. Adamı hiç sıkıştırmadım. Borcunu ödemesi için zaman tanıdım ama ödeyemedi. Sonunda ortak olduk. Hiç itiraz etmedi. Lokantanın adını vermek gerekli değil sanırım, ama orasının bir altın madeni olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Sabahın altısından, gece ikiye kadar açıktı ve arı kovanı gibi işlerdi. Ortaklığım iki yıl sürdükten sonra adam 125.000 dolar vererek hissemi geri aldı.

Bir keresinde de bana 10.000 dolar borçlu olan birinin kuru temizleme işine ortak olmuştum. Haftalık işe göre bana iki yıl süreyle haftada 150 dolar kadar ödüyordu. Sonra biri çıkıp da hissemi 15.000 dolara almak isteyince sattım. Neden mi? Çünkü haftada 150 dolarla iki yıl içinde 15.000 dolar almıştım. Bir 15.000 daha eder 30.000 dolar. Para koymadığım halde yaptığım 10.000 dolarlık yatırım karşılığında 30.000 dolar yetmez mi?

Örgüt, tanınmış adamlardan daha çok adı duyulmamış kişileri işlerinin başına getirmeyi tercih eder. Birkaç yıl önce bütün gazeteler örgütün Frank Sinatra'yı paravan olarak kullandığını yazmıştı. Adı geçen, 32. Sokak ile First Avenue'de oturan Joe Doaks adlı biri olsaydı kimse aldırmazdı. Haber, gazetenin onyedinci sayfasının bir köşesinde kaybolup giderdi ama Sinatra'nın paravanlığı büyük haberdir.

West 44. Sokak'taki bir barın sahibi olarak Billy Whipple adında biri görünürdü. Sermayeyi veren ve kârı alan barın gerçek sahibi ise Champ Frankel'di. Alkollü İçkiler Kontrolörlüğü sonunda işin aslını ortaya çıkarıp barı kapattıysa da olay basına aksetmedi. İşte böyle olmalı.

İşe başlamanın en kolay yolu belki de seçtiğiniz biriyle doğrudan doğruya ortaklığa girmektir. Birini bulur, işi durdurur ve sonsuza dek kârları toplarsınız. Bu alanda adı efsane olmuş biri vardır. İster inanın, ister inanmayın ama bu adam **Hayalet** olarak tanınır ve New York'ta en azından 400 iş yerinin sa-

hibidir. Dörtyüz! Çoğunlukla bahis acentalığı yapar ve iş yerlerini böylece elde eder, fakat büyük bir kısmını da kendi kurmuştur. Yeni evli çiftleri arayıp bulur ve bir anlaşma yapar. Onları eğitir, iş yerinin işletmeye açılması için para verir ve gereken yardımı yapar. Bütün bunlar ona 15 ilâ 20.000 dolara mal olur. İşletmeye açıldığından itibaren **'ortağına'** hiç aksatmadan doyurucu maaş verir. Yatırdığı parayı çıkarınca da işi bu adama devreder. Yani verir.

«Bak,» der. «Artık burası senin. Bütün sorumluluk sana ait.» Sonsuza dek her hafta temsilci gelerek daha önceden tespit edilen haftalık miktarı alır. Bu, 100 veya 350 dolar olabilir. Ve **Hayalet**'in adı kimsenin muhasebe defterinde geçmediğinden, bir kuruş bile vergi ödemez.

Hayalet işi bana şöyle izah etmişti:

«Qok dikkat çekmeyecek bir yer ararım; dondurmacı, mezeci, eczane gibi ve kapıları açmak bana 15.000 dolara mal olabilir. İşin başına koyduğum adam yatırdığım parayı bana ne kadar çabuk öderse kendisi o kadar kısa sürede para kazanacağından hayvan gibi çalışır. O para kazanmaya başlayınca ben de kazanırım çünkü yatırım masraflarımı geri almışımdır. Daha önemli bir husus, onları kontrol etmeme gerek yoktur. Bu adamlar işin sahibi olduklarından hayvan gibi çalışmaya devam edeceklerini bilirim.»

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

DEMİR PARMAKLIKLI OTEL

KİRLİ İŞLER ŞEBEKELERİ benim gözümde bir oyundan farksızdır; bazan kazanır, bazan kaybedersiniz. Kaybettiğinizde ya ölür ya da cezaevine gidersiniz. İkisi içinde, cezaevi, daha iyidir.

Hayatımın ancak onaltı ayını parmaklıklar arkasında geçirdim. Her defasında da cezaevinde değil de. tutuk evlerinde kaldım. Aradaki fark küçümsenmeyecek kadar büyüktür. Tutukevleri, mahkemeye çıkarılana kadar beklenilen bir yerdir. Cezaevlerine ise, hüküm giydikten sonra ceza çekmek için gönderilirsiniz. Ben bu onaltı ayımı davanın başlamasını beklerken bölge ve şehir tutukevlerinde geçirdim... çünkü cinayet suçuyla itham edilenlerin kefaletle serbest bırakılmaları hemen hemen imkânsızdır.

Bir kere içeriye girdiğinizde ise, işler farklıdır. **'Demir Parmaklıklı Otel'**de nasıl vakit geçirildiğini öğrenmek hiç de zor değildir. Bütün bir gün kendinizi bir odaya kapattırıp kapı-

ya da bir kilit astırın. Belki de hücreye kapatılmanın ne demek olduğunu öğrenmek istersiniz. O zaman bir yatak ile sandalye dışında bütün eşyayı dışarı çıkarın ve oturun orada. İşte hapishane budur: İnanılmayacak kadar can sıkıcı!

Cezaevlerini türlere ayırmak gerekirse, federal hapishaneler en iyi notu alır. Ülkenin bir numaralı federal hapishanesi, Conneticutt'daki Danbury'dir. Orası bir klüp gibidir. Orada kalmak zorunda olduğunuzdan başka yasaklar yoktur. Okula gitmek fırsatını bile bulursunuz. Baş belâsı kesilmediğiniz takdirde size çok iyi davranırlar. Missouri Eyaletindeki Springfield Federal Tıbbî Kuruluşunu da iyi bir yer olarak kabul ederim. Güneydeki bölge cezaevleri ise, en kötüleridir. Fakat Kötülerin şahı, Alcatraz idi. Burası kapatıldığında çok kişi memnun kalmıştır.

Tutukevleri, cezaevlerinden daha iyidir. Çünkü duruşmaya çıkmayı beklediğinizden kanun gözünde hür bir vatandaş sayılırsınız. Sadece mahkemeye çıkarılmanız garanti altına alınmak için orada alıkonuyorsunuzdur. New York'ta Tombs adlı tevkifhanede saç kesilmez ve içerdekilerin kendi elbiselerini giymelerine izin verilir. Size pek önemli gelmeyen bu hususlar aslında çok önemlidir. Hiç olmazsa, kendinizi kendiniz olarak hissedersiniz.

Örgüt mensupları için tutukevi ile cezaevlerindeki hayat, sizin yoldan çıkmış suçlularınızınkinden daha iyidir. Kodesteki bir örgüt mensubu ötekilerden daha iyi muamele görür. Çünkü parayla imtiyaz sağlar ve dışarda istediğini yaptırabilecek durumdadır. Ona hapishanenin revirinde, kütüphanesinde veya karnını iyice doyurabileceği mutfakta hafif bir iş verilmesi bir kural haline gelmiştir. Örgütle ilişkisi olan birinin çöp döktüğünü ve kazma salladığını görmek çok enderdir.

Bu imtiyazların karşılığında da örgüt mensubu mahkûmlar, kimseyi rahatsız etmemeye çok dikkat ederler. Mümkün olduğu kadar belâdan uzak durmaya çalışırlar. Her şeye rağmen kaybettiklerini, kapana kıstırıldıklarını kabul eder ve

mümkün olduğu kadar kısa sürede kurtulmaya bakarlar. Gerçek örgüt mensupları için kodese girmek, işin en kötü yanı olarak kabul edilir.

Ülkede işleyen sistem sayesinde, hapishanelere tahammül edilebilir. Gardiyanların çoğu dalaverecidir. Hattâ onların hapishanelere gerçekten lâyık olduklarını söyleyebiliriz. Haftada vergiden muaf 60-70 dolar kazanma fırsatını bulunca, hiç kaçırmazlar. Bu size yüklü bir para görünmeyebilir ama yılda 10.000 dolar kazanan biri içi bu miktar aylık gelirinin üçte biridir.

Yeteri kadar para verildiğinde, bu adamların sizin için yapmayacakları şey yoktur. New Jersey'de Hudson Bölge Cezaevi'nde ve New York'ta Nassau Bölge Cezaevi'nde bazı mahkûmların ayağına kadın getirildiği herkes tarafından bilinmektedir. Uyuşturucu madde mi? Uyuşturucu maddeleri içerde elde etmek dışardan daha kolaydır. Ben Tombs'dayken içersi eroin imalathanesi gibi kokardı. İstediğinizi bulursunuz. Eroin kokain, afyon, esrar, canınız ne isterse! Parayı verdiğiniz takdirde, gardiyan ayağınıza getirir.

Bütün ödemeler nakitle yapılır. Parayı yakınlarınızdan veya öteki mahkûmlarla kumar oynayıp kazanarak sağlarsınız.

Parmaklıklar ardında ilk gecemi geçirdiğimde onbeş yaşımdaydım. Şimdi nedenini hatırlamıyorum ama bir herifin peşimde olduğu kulağıma çalınmıştı. Ve az sonra bu herifin başına çok kötü birşey geldi: Beni bulmuştu. Ondan kurtulduktan sonra bana bir ders vermek için bir geceliğine kodese tıktılar. Ve ben de ilk dersimi aldım: Asla yakalanmamak gerektiğini öğrenmiştim.

İçerde en uzun süre Tombs'da kaldım. Cinayet suçundan itham edilerek hemen hemen bir yıl geçirdim orada. Genel olarak örgüt mensupları duruşmaya çıkmak için bu kadar uzun beklemezler. Kefaleti ödeyecek birini bulur ve birkaç saat içinde dışarı çıkarlar. Fakat cinayet suçuyla itham edilirseniz, kıçınızın üstüne oturuverirsiniz işte. Sonunda suçsuz bulunur

veya benimkinde olduğu gibi dava düşerse, içerde yattığınız bunca zaman heba olur. Tanığın ortadan kaybolmasını ümit ederek, duruşmayı geciktirmek için harekete geçilirse de beklenilen on ay yine de uzun bir süredir.

Son birkaç yıldır bazı eyaletlerde kefaletle cinayet zanlılarının serbest bırakılması kabul edilmişse de, kefalet miktarı o kadar yüksektir ki, parayı bulmak zaten imkânsızdır. Bu ülkedeki kefalet sistemi normal vatandaşın aleyhinedir. Vasat bir vatandaşsanız, ödeyeceğiniz kefaleti 150.000 dolar olarak biçerler. Kefaleti ödeyeceğiniz adama gittiğinizde, neyi karşılık gösterdiğinizi sorar. Neyiniz vardır ki? 700 dolarlık eşya ile dolu, üç odalı bir apartman dairesi mi? Adam güler size. Kefalet memuru, her zaman kefalet miktarını tam olarak karşılayacak bir karşılık ister.

Belki bilmiyorsunuzdur diye söyleyeyim, iki türlü kefalet bonosu vardır: Bir sigorta şirketinden alınan kefalet bonosu ve kefalet bonosunun beşte biri ve onda biri arasında ödenen nakit. Bir adamın duruşmaya çıktığını ve yargıcın kefalet miktarını 1000 dolar... veya 200 dolar nakit olarak tespit ettiğini bilirim. Kefalet, karşılanması imkânsız astronomik bir rakam olduğunda Tombs gibi yerlerde yatmaya mecbur kalınır.

■

POLİSİN yakanıza yapıştığı ve kefaletle serbest bırakılmayacak bir suçla itham edildiğinizde ilk temasa geçeceğiniz şahıs, avukatınız olmalıdır. İyi bir avukat, nadir bir mücevher gibidir; bulursanız sakın bırakmayın! İyi bir avukatınız yoksa, neler olup bittiğini anlayamadan kendinizi kuyunun dibinde buluverirsiniz. Benim, biri New York'ta, öteki de Los Angeles'de olmak üzere iki avukatım vardır.

Bir avukata ihtiyacım olduğunda henüz çocuktum ve mahkeme bana birini buldu. Kulağı az işiten, yaşlı biriydi ama be-

ni cezaevine gitmekten kurtardı, bunun yerine askere gönderdi.

Daha sonra ihtiyacım olduğunda, avukatı bir dostum buldu. Suçum, saldırıydı. Avukatıma durumu anlattım ve tutuklandığımda elimdeki baseball sopasına polisin el koyduğunu söyledim.

«Merak etme. Senin suçlu olduğunu kabul eder ve anlaşma yoluna gideriz,» dedi.

«S u ç l u m u ?» diye haykırdım. «Sen aklını kaçırmışsın. Hemen defol buradan!»

Nerede bir yanlışlık yaptığını anlıyamamıştı.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Seni kırmak istemem ama beni suçlu gösteren bir avukat hiç de işime gelmez. Masum olduğumu söyleyecek bir avukat lâzım bana.»

Bir başka arkadaşım yeni birini buldu. Hesabına çalıştığım adamların ödeyeceği parayı duyunca benim bir bebek kadar masum olduğumu hemen kabul etti ve kendimi savunduğum gerekçesiyle beni kurtardı.

Avukatıma her zaman gerçeği olduğu gibi anlatırım. En ince ayrıntılara kadar iner ve asla yalan söylemem. Endişelenmeme gerek yoktur çünkü avukatımla yapılan konuşmalar gizli görüşme sayılır. Ayrıca bu adam beni savunmak için yemin etmiştir ve bu işi gereği gibi başarabilmesi için her şeyi bilmek zorundadır. Özgürlüğüm söz konusu olduğundan, karşı tarafın bize karşı kullanacağı kozlara hazırlıklı olmasını sağlamak için ayrıntılara derinlemesine inmek boynumun borcudur.

Mahkeme ve avukat masrafları hesabına çalışılan kişiler tarafından karşılanır. Bir adam, birini bir iş tuttuğunda ortaya çıkabilecek avukat masraflarını ödemeyi önceden taahhüt eder. Aradan hemen hemen bir yıl geçtikten sonra Tombs'dan beni çıkaran avukata 25.000 dolar verilmişti. Kendimin avukat masraflarını hayatımda bir kere ödedim. Tommy Eboli (Tom-

my Ryan) ve başkalarıyla Queens'de 'Stella'nın Yeri' denen bir lokantada yemek yerken içeri giren aynasızlar tanınmış sabıkalılarla iş birliği yaptıkları gerekçesiyle bütün grubu tutuklamışlardı. Kefalet memuru ile uğraşmak ve daha sonra da duruşmaya çıkmak zorunda kalmamak için hemen bir avukata telefon ettim. Adam geldi ve teknik nedenlerden dolayı beni serbest bıraktırdı. Niyetleri sadece göz korkutmak olduğundan polis karşı koymadı.

Bana sorarsanız, avukatın tek işi, müvekkilinin dışarda kalmasını sağlamaktır. Müvekkilinin aleyhinde delil olarak kullanılan silahı geri alıp yok etmek bir avukatın polise 2500 dolar ödediğini bilirim. Tanıklara rüşvet veren ve öteki tanıkları yıldırmak için para ödeyen avukatlar da tanırım. Beni hapishaneye girmekten kurtarmak için avukatın yaptıkları umurumda değildir.

■

AVUKATINIZ İŞİ YÜZÜNE gözüne bulaştırdığında veya duruşmaya çıkmak için beklediğinizde, içeri girince yapacağınız ilk şey, kendinizi etraftakilere kabul ettirmektir. Yaşamanız gücünüze bağlıdır ve çok kere hemen denenirsiniz. Örneğin, Tombs'da ilk günümde koridorun ucunda tek başıma dururken kara herifin biri yanıma gelip ancak:

«Hey anasını s...min beyazı...» diyebildi.

Hızla dönüp herifin taşaklarına tekmeyi indirdim. Yere düşünce kanayıncaya kadar kafasını tekmeledim. Onun işini bitirdikten sonra etrafa bakıp:

«Burada benimle konuşmak isteyen başka kara suratlılar da varsa, söze 'efendim'le başlamalı,» dedim.

Ben gösteriş yapıyordum, bunu da herkes biliyordu ama saygı kazanmıştım. O andan itibaren başım belâya girmedi. Gardiyanlar ne yaptığımı anlamış, beni rahatsız etmemişlerdi. Zaten çoğu beyaz olduğundan, zencilerden hoşlanmıyorlardı.

Daha sonra oraya buraya koşturduğum bir gardiyan yerinde durup, olanları seyretmiş ve kahkahalarla gülmüştü. Sonradan:

«Senin vahşi biri olduğunu önceden de duymuştuk,» dedi.

Cezaevinde çekinilecek iki şey vardır: Biri etraftaki sabıkalılardır. Sonunu getiremeden bu heriflerden birinin üstüne giderseniz, bıçağı bir yerinize muhakkak saplayacaktır. Öteki de gardiyanlardır. Birinin tepesini attırırsanız, kafanıza sopayı indiriverir. Kavgacılığım mahkûmların, param da gardiyanların üstesinden gelmişti.

Onlara haftada 75 dolar veriyordum. Üçü aralarında parayı paylaşıyor, ben de canımın istediğini yapabiliyordum. Şunu da bu arada belirteyim: Tombs resmen bir cezaevi değil, tutukevi olduğundan zaten işler gevşek tutuluyordu. İşleri daha da kolaylaştırmak için beraber çalışıyorduk sadece. Orada kaldığım süre içinde hapishane yemeğini ancak beş, altı defa yemişimdir. Ben döküntü yemem. Yemeğimi sokağın karşısındaki bir lokantadan getirtir veya karımın evden getirdiklerini yerdim. Gece yarısı karnım acıkırsa, gardiyana birini dışarı göndermesini söylerdim. Tabii bu hizmet karşılığında ek ücret ödüyordum. İstediğim zaman duş yapmama izin verilirdi ve hücremde televizyon bile vardı. En iyisi ise, ben böyle istediğimden, hücrede tek başıma kalmamdı. Çünkü Tombs gerçekten çok kalabalık bir yerdir.

Genellikle sabahları altıda kalkardım. Gardiyanlardan biri bir fincan kahve getirip kahvaltıda ne istediğimi sorardı. Sonra bir duş yapar ve kahvaltımı beklerdim. Karnımı doyurduktan sonra serbesttim. Tombs'da yapılacak işler vardı tabii. Fakat fazlasıyla adam olduğundan yapılacak iş az gelirdi. Bahçeye çıkar, hava alırdık. New York'un havasını teneffüs etmek de ne güzeldir, doğrusu!

Parmaklıkların arkasında geçen hayat hiç de fena sayılmaz. En kötüsü zaman kavramıdır. Saatler geçmek bilmez. İçerde bir yıl kadar yattıktan sonra zaman çabuk geçer gibi

gelir derlerse de, ben bir türlü alışamadım. Vakit geçirmek için kitap okur, jimnastik yapar, televizyon seyreder, hapishane fıkraları dinlersiniz. İşte bunlardan biri: Elektrikli sandalyede oturan adam dışardaki avukatına ne yapması gerektiğini sorar. Avukat mikrofondan, «Oturma!» diye karşılık verir. Veya elektrikli sandalyeye gönderilecek adama son yemeğinde ne istediği sorulunca mantar der. Gardiyan merak edip, «Neden?» diye sorar. «Bugüne kadar mantar yemekten hep korkardım da.»

İşte hapishane mizahı. Belki saatlerin neden bir türlü geçmek bilmediğini şimdi anladınız.

Bazıları hapiste geçirdikleri zaman boyunca kendilerine çeki düzen verirler. Joey Gallo bir sürü kitap okuyarak kültürünü arttırmıştı. Bense, Tombs'da bahis acentalığı yaparak tecrübelerimi arttırdım.

İçerde yattığım süre içinde en iyi vakit geçirdiğim yer, Los Angeles Hapishanesiydi. Bir profesyonel futbol oyuncusuyla iyice kapışmıştık. İkimiz de zararlı çıktık. Ben tutukevinde birkaç gün kaldım, o da münasip yerindeki sancılardan dolayı iki maça çıkamadı. Olay, ikimizin de ayakta duramayacak kadar sarhoş olmamız yüzünden çıkmıştı. Tutukevinde kendime geldiğimde başım bir gece önceki içkiden çatlayacak gibi ağrıyordu. Buraya daha önceleri de girip çıktığımdan gardiyan beni tanıyordu. Pazar sabahı dinine düşkün adamlar gelince, benim hücreme göndermiş. Yaptığı şakaya sandığı kadar bozulmadım. Hücreme gelenlerden biri, her zaman görülemeyecek güzellikte bir kadındı. İsa hakkında bir şeyler anlatmaya başlayınca, işin sonunu düşünerek sabırla dinledim. O beni dindar yapacak, veya ben onu yoldan çıkaracaktım. Ben kazandım tabii. Serbest bırakılınca onu aradım ve beraber olmaya başladık.

Bizim cezaevlerindeki usul sayesinde, beş ay süreyle **'harikulâde'** geceler geçirdim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

EYVALLAH!

HANIMLAR, BEYLER ve her yaştaki saygıdeğer müşteriler! Sonuç olarak, bu fırsattan yararlanıp mesleğimi uygulamama imkân veren bütün herkese teşekkür ederim. Onların yüksek katkıları olmasaydı, kimbilir kaderim beni ne müthiş bir hayatın içine sürükleyecekti.

Örgütün her tarafta propagandasını, bizim parayla tutacağımız halkla ilişkilerimizi yürütecek organlardan daha iyi yapan gazete, dergi, televizyon, sinema ve yayınevlerine de tekrar tekrar teşekkür ederim. Büyüleyici hikâyelerini nereden çıkardıklarını bilmesem de, halkın ödünü bokuna karıştırmasında yukarda sözü geçen bütün kuruluşların başarılı olduklarını rahatça söyleyebilirim.

Geçenlerde bana borcu olan biriyle konuşuyordum. Adam nerdeyse önümde diz çökecekti.

«Ne olur canımı yakma! Bir başkasını da peşime takma,» diye yalvarıyordu.

Örgüt, şiddete baş vurmaktan hoşlanmaz ve sizin etrafa yaydığınız korku sayesinde, birkaç nadir durum dışında, şiddete başvurmamıza zaten gerek yoktur. Biz iş adamlarıyız.

Bahis acentalığı yapanlarımız için sağladıkları asil hizmetlerden dolayı özellikle gazetelere teşekkür ederim. Okuyucunun meşru olarak hiçbir yerde bahse giremeyeceğini bildikleri halde, her gün gazete sayfalarında bahis sonuçlarını vermeleri işimizi daha da kolaylaştırmaktadır. Bunları okumak benim için büyük bir zevktir.

Hiçbirimiz tanınmış kişiler arasında yer almak ve gazetelerde resmimizin basılmasını istemesek de, bizi hem meşhur hem de saygıdeğer kılan sinema ve televizyona da şükranlarımı sunarım. Şahsen benim en sevdiğim televizyon programı; **'Aile İçinde'** (ilk önceleri Gambino ailesinin kastedildiğini sanmıştım ama sonradan yanıldığımı anladım) adlı dizidir ama **'Dokunulmazlar'** adlı komedi de(!) hoşuma gider. Programın ileri sürmek istediği en önemli husus şudur: Örgüte borcunuzu ödemezseniz, ölürsünüz. Bu, biraz mübalağalı da olsa, yine de teşekkür ederiz. Adamı yüz dolar için mi öldüreceğiz yani? Televizyondaki harika çocukların sayesinde boyumuzu gösterip hırlamamız yeter.

Örgütle işbirliği konusunda gösterdikleri ilgiden dolayı bu ülkedeki polislere de teşekkür etmek isterim. Fakat onların tek başlarına bize yardımcı olamayacaklarını bildiğimden, Amerikan ulusunun yöneticilerine de yaptıkları yardımlardan dolayı teşekkürlerimi sunarım. Yapılacak reformların önüne geçmekle kanunları çıkaranlar, görevlerini çok iyi yerine getirmektedirler! Hepimizin bildiği gibi, kumar ve lotarya gibi kurumlar meşrulaştırılsa, akla yakın bir beyaz zehir programı uygulansa örgütün eli kolu bağlanır. Bu gibi değişikliklere engel olanlara gerçekten derin şükranlarımızı sunarız.

Kanun yapımcılarına, Amerikan sistemini dünyanın en karışık, yetersiz ve çelişkilerle dolu bir sistem haline getirdiklerinden ayrıca teşekkür ederim. Bizler, yani örgüt mensup-

ları, kanunları anlar ve iyi biliriz. Veya avukatlarımız bilir. Biz kanunların hakkından kanunlarla geliriz. Bir yerde gayrimeşrû sayılan bir şeyin, başka bir yerde meşru olduğunu biliriz. Bu ülkede, İngiltere'de olduğu gibi bütün ülkede aynı kanunların geçerli olduğu (Londra'da neyse Manchester'de de aynıdır) bir sistem uygulansa, örgüt canevinden vurulmuş olur.

Kanun yapımcılarına ayrıca, Amerikan cezaevlerinde uygulanan sistemi kurdukları ve devam ettirdikleri için tekrar teşekkür ederim. Aksi halde, içeri girenler yerine yeni mensuplar almak ve şimdi cezaevlerinde zaten görülmekte olan geniş kapsamlı bir eğitime tabi tutmak zorunda kalacaktık.

Adam cezaevinde on yıl yattığı halde otomobil plakalarının kalıpla nasıl kesilip hazırlandığından başka bir şey öğrenmez. Serbest bırakıldığında ise, eyaletlerin çoğunda kendisine ehliyet, içki müsaadesi gibi lisanslar verilmez ve her zaman için resmi makamların gözünde sabıkalı sayılır. Bu adam dışarda çalışarak, geçimini meşru yollardan temin edebilse belki de aramızda bir daha görmezdik. Oysa, elimizde gereğinden fazla eleman vardır.

Bir arkadaşımdan şu büyük sözü duymuştum. H.L. Mencken adında bozuk çalan bir adam söylemiş: **«Hiç kimse Amerikan halkının zekâsını küçümseyerek meteliksiz kalmamıştır.»**

Ne lâf, ne lâf!

BİTTİ

DERLEYEN HAKKINDA BİRKAÇ SÖZ

Önceleri Life dergisinde muhabirlik yapan Dave Fisher her konu hakkında yazılar hazırlamıştır. Bugünlerde filme çekilmekte olan 'The Touch Team' adlı kitabı derlemiş ve Joan Rivers'ın Televizyon Programlarında yazar kadrosunda çalışmıştır. Syracuse Üniversitesi Gazetecilik Yüksek Okulundan mezundur. New York'lu olan Fisher halen Manhattan'da oturmaktadır.

"Resmi adım, "darbeci"dir. Bugünekadar 38 kişi öldürdüm - 35 i para için, üçü de intikam almak için'. Ama 38'i de Mafia'nın adamıydı. Hayatımda namuslu bir insan öldürmüş değilim. Belki birkaç tanesini borçlarını ödemedikleri için biraz okşamışımdır fakat öldürdüklerimin hepsi de Mafia'dandılar."

Joey, adam öldürmede uzmanlaştığı halde, akla gelebilecek her türlü kanun dışı işe karışmış, Meyer Lanski, Frank Costello ve Jack Dragnagibi Mafia'nın ünlü kişilerinin yanında çalışmıştır. Kamyon kaçırmakta, tefecilik, işkence ve eroin kaçakçılığı yapmakta ortak bahis oynatmakta, çalınmış mal saklamaktadır. Suç örgütlerinin, polise rüşvet de dahil olmak üzere, her alandaki çalışmalarını gözler önüne sermektedir.

Joey'nin intikam için işlediği cinayetler, şimdiye kadar yazılmış olanların en vahşisi ve en gerçeğidir. Joey'i öldürmek için tutulmuş üç kişi evine girmişler ve o sırada dört aylık hamile olan karısına saldırmışlardı. "Biri karımın karnına bir tekme savurup mutfağın ortasına sermişti. Karımda kanama başladı. Komşular hastaneye götürürlerken yolda öldü."

Bundan sonra Joey'nin hayatının tek bir amacı vardır: İntikam. Karısının katillerini hiç acımaksızın izler. Birini California'da, ikincisini Meksika'da üçüncüsünü de New York'ta öldürür.

17,5 LİRA

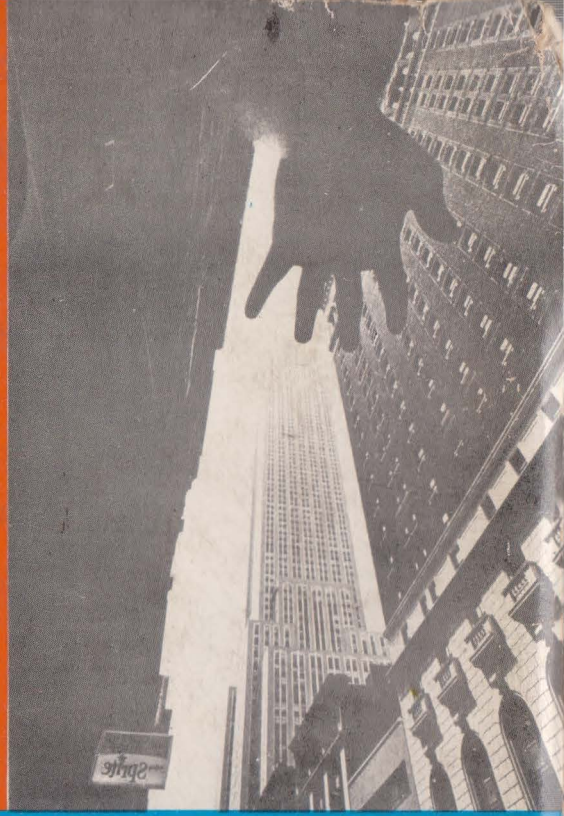
KOZA YAYINLARI

MAFİA'YI SATAN ADAM

Joey

*

roman

Joey, kelimenin tam anlamıyla anasının gözü bir heriftir. Yıllardır tanıyorum. Ama asıl adı nedir, nerde yatar kalkar, yeri yurdu neresidir, telefon numarası nedir, bir türlü öğrenemedim.

Mesleği, adam öldürmektir. Gözünü kırpmadan kılını kıpırdatmadan öldürür. Bu, onun için su içmek kadar kolay bir şeydir.

Bu kitap, bir örgütün emrinde azrail rolüne çıkmayı kendine saygılı bir iş edinmiş bir adamın hikâyesidir.

Çarpıcı mı? Evet, ama bu kitap çarpıcı olmanın da üstünde bir çarpıcılık taşıyor. Okuyunca hak vereceksiniz.

CHRİS BORGEN
Eski New York City Dedektifi ve
CBS Televizyonu Polis Muhabiri